Lockwood ve ortakları

HAYKIRAN MERDİVEN

JONATHAN STROUD

AKILÇELEN kitaplar

LOCKWOOD ve ORTAKLARI

HAYKIRAN MERDİVEN

LOCKWOOD ve ORTAKLARI

HAYKIRAN MERDİVEN

Jonathan Stroud

Çeviri: Belgin Selen Haktanır

AKILÇELEN kitaplar

AKILÇELEN KİTAPLAR
Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara
Tel:+90-312 396 01 11 Faks: +90-312 396 01 41
www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
Matbaa Sertifika No: 26649

Kitabın özgün adı ve yazarı: The Screaming Staircase, Jonathan Stroud.
© Jonathan Stroud, 2013

© Türkçe yayım hakları Akılçelen Kitaplar'ındır. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.

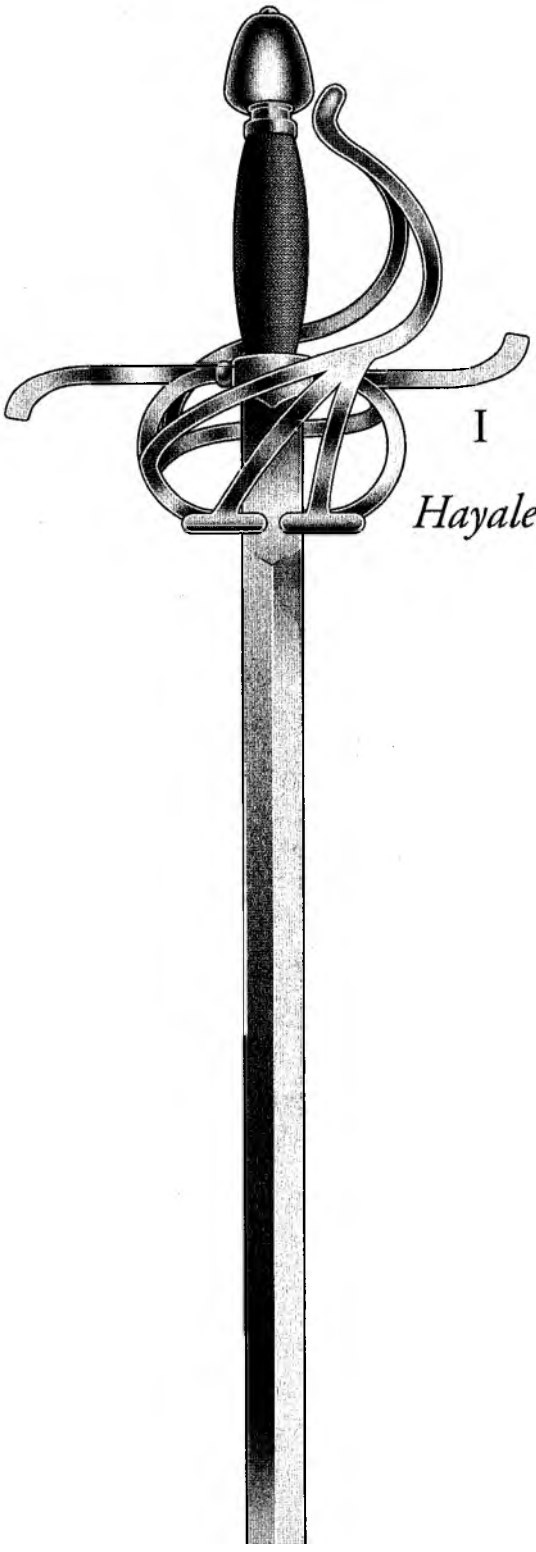
ISBN: 978-605-5381-66-0
ANKARA, 2016

Çeviri	: Belgin Selen Haktanır
Redaksiyon	: Işıl Zaimoğlu - Koray Sel
Yayına Hazırlık	: Boğaç Erkan
Sayfa Düzeni	: Özlem Çiçek Öksüz
Kapak Uygulama	: Lodos Grup
Baskı	: Bizim Büro Matbaa Dağıtım Basım Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti. Büyük Sanayi, 1.Cad., Sedef Sok. No:6/1, İskitler/ Ankara

İçindekiler

I:	Hayalet	1
II:	Öncesi	53
III:	Kolye	113
IV:	Malikâne	229
V:	Ve Sonrası	357
Sözlük		377

Anneme ve babama sevgilerimle...

I

Hayalet

1

Lockwood ve Ortakları'yla yaptığım ilk musallat olayı araştırmalarından biri hakkında, kısmen kurbanların kimliğini gizli tutmak amacıyla, kısmen de olayların dehşetengiz tabiatı nedeniyle pek bir şey anlatmak istemiyorum. Ama en çok da farklı farklı ustaca yollarla hepsini elimize yüzümüze bulaştırdığımız için ayrıntıya girmek istemiyorum. İşte, itiraf ettim! O ilk olaylardan bir tanesi bile istediğimiz gibi, düzgün bir biçimde sonuçlanmadı. Evet, Hortlak Dehşeti'ni kovduk, ama sadece Richmond Park'a, geceleri yaprakları kımıldamayan ağaçların arasında gezindiği yere kadar kovduk. Evet, Aldgate'in Gri Hayaleti ve Çatırdayan Kemikler ismiyle tanınan varlık da yok edildi, ama birkaç kişi de bu arada hayatını kaybetti (ki artık bunun gereksiz olduğunu düşünüyorum). Genç Bayan Andrews'e musallat olan ürkütücü gölgeye gelince, zavallıcık bu dünyada nereye giderse gölge de, akıl sağlığına ve etek boyuna tehlike

oluşturacak şekilde peşinden gidiyor. Dolayısıyla, Lockwood ve ben, pek de güvenilir sayılmayan bir sicille birlikte, o puslu sonbahar öğleden sonrası Sheen Sokağı, 62 numaraya gitmiş ve telaşla zili çalmıştık.

Sırtımızı vızır vızır akan trafiğe dönerek kapının önüne geçtik. Lockwood eldivenli sağ eliyle kapı tokmağını kavrayıp kapıyı çaldı. Yankıları evin derinliklerinde kayboldu. Kapıya baktım: Cilasının üstündeki ufak güneş lekelerine ve posta kutusundaki çiziklere; karanlıktan başka bir şeyi gözler önüne sermeyen elmas biçimindeki dört buzlu cama diktim bakışlarımı. Verandanın pespaye ve kullanılmayan bir hali vardı; köşelerinde, patikayı ve ön bahçeyi kaplayan aynı donuk kayın ağacı yaprakları duruyordu. "Tamam," dedim. "Yeni kurallarımızı unutma. Gördüğün her şeyi pat diye söyleme. Kimin kimi, nasıl ya da ne zaman öldürdüğü konusunda da açık açık konuşma. Her şeyden öte, müşterinin taklidini yapma. Lütfen. Hiç iyi bir etki yaratmıyor."

"Yapılmaması gereken amma çok şey sıraladın, Lucy," dedi Lockwood.

"Aynen öyle."

"Ama kulağımın aksanlar konusunda çok iyi olduğu biliyorsun. İnsanların taklidini hiç düşünmeden yapıyorum."

"Peki, onları ziyaretten *sonra* ses seda çıkarmadan taklit et o zaman. Onların önünde, yüksek sesle *değil*. *Hele* karşında iki metre boyunda, konuşma bozukluğu olan İrlandalı bir adam varsa, hiç yapma. Ana yoldan yarım kilometre kadar uzaklaşmamızı bekle."

"Evet, adam iri yapısına göre gerçekten çok atikti. Yine de kovalamaca bizi zinde tuttu. Bir şey hissediyor musun?"

"Henüz hissetmiyorum. Ama dışarıdayken hissedeceğimi sanmam. Ya sen?"

Lockwood kapı tokmağını bırakıp, paltosunun yakasını azıcık düzeltti. "Tuhaf, ama hissettim. Son birkaç saat içinde, bu bahçede birisi ölmüş. Şu patikanın ortalarındaki defne ağacının orada."

"Sanırım, bana bunun sadece ufacık bir parıltı olduğunu söyleyeceksin." Başımı hafifçe yana eğmiş, gözlerimi kısmıştım. Evin sessizliğini dinliyordum.

"Evet, bir fare kadar ufak," dedi Lockwood. "Bir tarla faresi olabilir. Bir kedi falan yemiştir belki."

"O halde... Bir fareyse, muhtemelen bizim olayla bir ilgisi yok, değil mi?"

"Yok sanırım."

Buzlu camların ardında, evin içinde bir kıpırtı gördüm. Bir şey, koridorun zifiri karanlığında hareket etmişti. "Tamam, başlıyoruz," dedim. "Geliyor. Dediklerimi unutma."

Lockwood dizlerini kırıp, ayaklarının dibinde duran sırt çantasını aldı. İkimiz de biraz geriye gidip, tatlı tatlı, saygılı bir ifadeyle gülümsedik.

Bekledik. Hiçbir şey olmadı. Kapı açılmadı. İçeride kimse yoktu.

Lockwood tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki, arkamızda kalan patikada ayak sesleri duyduk.

"Çok özür dilerim!" Pusların arasında beliren kadın ağır ağır yürüyordu, ama biz arkamızı döndüğümüz anda adımlarını hızlandırdı. "Çok özür dilerim!" dedi yine. "Bir işim çıktı. Tam vaktinde geleceğinizi düşünmemiştim."

Kısa boylu, tombul ve orta yaşa girdiği belli olan yuvarlak suratlı bir kadın basamakları çıktı. Düz, kumral saçlarını kulaklarının üstünde, saç tokalarıyla gevşek bir biçimde toplamıştı. Siyah renkli düz bir etek, tertemiz beyaz bir gömlek ve her yanında sarkık cepleri olan bol, yünlü bir hırka giymişti. Elinde ince bir dosya duruyordu.

"Bayan Hope?" dedim. "İyi akşamlar, hanımefendi. İsmim Lucy Carlyle, bu da Lockwood ve Ortakları'ndan Anthony Lockwood. Bizi aramıştınız."

Kadın en üstten bir alttaki basamakta durdu ve o tanıdık hisleri yansıtan gri renkli iri gözlerini bize dikti. Güvensizlik, içerleme, tereddüt ve korku... Bakışlarından tüm bunlar okunuyordu. Mesleğimizde bu bakışlarla çok karşılaştığımızdan, üstümüze alınmadık.

Sürekli olarak, birimizden diğerine bakıyor, düzgün giysilerimizi ve özenle taradığımız saçlarımızı, kemerlerimize asılı olan parlak ince kılıçları ve taşıdığımız ağır çantaları süzüyordu. Uzun süre suratımızı inceledi. Yanımızdan geçip, kapıyı açmaya da yeltenmedi. Diğer elini hırkasının cebinin ta dibine sokmuştu ve hırkayı aşağı ittiriyordu.

"Sadece ikiniz misiniz?" dedi en sonunda.

"Sadece biziz," dedim.

"Çok gençsiniz."

Lockwood'un gülümseyişindeki sıcaklık gerginliği dağıttı. "Mesele de o zaten, Bayan Hope. Öyle olması gerektiğini siz de biliyorsunuz."

"Aslında, ben Bayan Hope *değilim*." Silik gülümsemesi, Lockwood'unkine yanıt verir gibi suratına yayıldı ve endişeli

ifadesinin yerini alarak silindi. "Ben onun kızı Suzie Martin'im. Ne yazık ki, annem gelemeyecek."

"Ama onunla buluşmak üzere konuşmuştuk," dedim. "Bize evi gezdirecekti."

"Biliyorum." Kadın bakışlarını şık siyah ayakkabılarına doğru indirdi. "Ne yazık ki, artık bu eve girmek istemiyor. Babamın ölümü yeteri kadar korkunçtu, ama bir de kısa bir süre önce, her gece... Meydana gelen *rahatsızlıklar* sıklaştı. Dün gece çok kötüydü. Annem bundan fazlasını kaldırmayacağını düşündü. Artık benimle kalıyor. Evi satmamız gerekecek, ama tabii, bunu ev güvenli hale gelene dek yapamayız..." Gözlerini hafifçe kıstı. "Siz de bu yüzden buradasınız... Affedersiniz, ama yanınızda bir gözetmenin olması gerekmez miydi? Araştırma sırasında bir yetişkinin mutlaka bulunması gerektiğini sanıyordum. Tam olarak *kaç* yaşındasınız?"

"Hem yeteri kadar büyük hem de yeteri kadar genciz," dedi Lockwood gülümseyerek. "Yani mükemmel yaştayız."

"Açıkçası, hanımefendi," dedim, "yasalara göre, yetişkinler, araştırmacılar sadece eğitim safhasındaysa gerekli. Bazı daha büyük ajansların *her zaman* yetişkinleri yolladığı doğru, ama bu, onların kişisel politikası. Bizler tam yetki sahibiyiz ve bağımsızız. Bu yüzden de bunu gerekli görmüyoruz."

"Deneyimlerimiz, bize yetişkinlerin işi karıştırdıklarını gösterdi," dedi Lockwood tatlı bir ses tonuyla. "Ama tabii, görmek isterseniz, izinlerimiz de *yanımızda*."

Kadın elini muntazam sarı saçlarının dümdüz yüzeyinde gezdirdi. "Hayır, hayır... Buna gerek yok. Annem sizi istediğine göre, bir sorun çıkacağını sanmam..." Sesi ifadesiz ve tereddütlüydü. Kısa bir sessizlik oldu.

"Teşekkür ederiz, hanımefendi." Sessizce açılmayı bekleyen kapıya baktım. "Bir şey daha var. Evde başka birisi var mı? Zili çaldığımızda, sanki..."

Kadın telaşla gözlerime baktı. "Hayır. Mümkün değil. Tek anahtar bende."

"Anlıyorum. Yanılmış olmalıyım."

"Eh, sizi tutmayayım," dedi Bayan Martin. "Annem ona yolladığınız formu doldurdu." Kâğıt dosyayı bize uzattı. "Faydalı olacağını umuyor."

"Eminim ki olacaktır." Lockwood dosyayı paltosunun iç ceplerinden birine koydu. "Çok teşekkürler. Artık işe koyulsak iyi olacak. Annenize kendisini sabah arayacağımızı söyleyin."

Kadın ona anahtarlığı uzattı. Yolun üstünde bir yerlerden korna sesi geldi, ardından bir başka korna sesi ona karşılık verdi. Sokağa çıkma yasağına daha çok vardı, ama hava kararıyordu ve insanlar sabırsızlanmaya başlamışlardı. Evlerine gitmek istiyorlardı. Çok geçmeden, Londra sokaklarında, pustan ve kıvrımlı ay ışığından başka bir şey kalmayacaktı. Daha doğrusu, bir yetişkinin açıkça *görebileceği* bir şey kalmayacaktı.

Suzie Martin de bunun farkındaydı. Omuzlarını dikleştirip hırkasına sıkıca sarıldı. "Peki, gitsem iyi olacak. Sanırım, size şans dilemeliyim..." Bakışlarını ileriye dikti. "Çok gençsiniz! Dünyanın bu hale gelmiş olması ne fena."

"İyi akşamlar, Bayan Martin," dedi Lockwood.

Kadın bize yanıt vermeden, telaşla merdivenden indi. Birkaç saniye sonra da pusların ve yoldaki defne ağaçlarının arasında gözden kayboldu.

"Memnun kalmadı," dedim. "Yarın sabah bizi bu olaydan alabilirler."

"O zaman, hemen çözsek iyi olacak. Hazır mısın?" diye sordu Lockwood.

İnce kılıcımın kabzasına hafifçe vurdum. "Hazırım."

Bana bakıp sırıttı, kapıya doğru bir adım attı ve bir sihirbaz gibi abartılı bir hareketle anahtarı kilitte çevirdi.

İçinde Misafir bulunan bir eve girmenin en iyi yolu hızlı davranmaktır. Öğrendiğiniz ilk kurallardan biri budur. Asla tereddüt edip, kapı eşiğinde oyalanmamak gerekir. Neden mi? Çünkü o birkaç saniye boyunca, asla çok geç değildir. Sırtınızda temiz havayı hissederek kapıda dururken ve karşınızdaki karanlığa bakarken, arkanızı döndüğünüz gibi kaçmayı istememek aptallık olur. Ama bunu kabullendiğiniz *anda*, irade gücünüz ayaklarınızın altından kaçar gider ve göğsünüze o dehşet hissi dolar. Daha işe başlamadan vazgeçersiniz. Lockwood da ben de bunu iyi bildiğimizden, kapıda oyalanmadık. İçeri girdik, çantalarımızı yere koyduk ve kapıyı ardımızdan hafifçe kapattık. Sonra, sırtımız kapıya dönük vaziyette kıpırdamadan, sessizce eve göz atıp kulak kesildik.

Bay ve Bayan Hope'un kısa süre öncesine kadar oturduğu evin girişi uzun ve epey dar olduğu halde yüksek tavanı onu fazlasıyla geniş gösteriyordu. Zemin birbirine çapraz dizilmiş siyah beyaz mermer fayanslarla döşeliydi ve duvarlarda soluk renkli bir duvar kâğıdı vardı. Yolun yarısında, dik bir merdiven gölgelerin içinde kayboluyordu. Koridor bir kavis çizerek sola doğru ilerliyor, zifiri karanlığa doğru uzanıyordu. Her iki taraftaki kapılar da ardına kadar açıktı ve hiçbir şey gözükmüyordu.

Işıkları açmış olsaydık, içerisi güzelce aydınlanabilirdi tabii. Ama ışığı açmaya yeltenmedik. Çünkü öğrendiğiniz ikinci kural

da şudur: Elektrik işinize karışır. Duyularınızı köreltir, sizi güçsüz ve aptal kılar. Karanlıkta etrafı kolaçan etmek ve dinlemek daha doğrudur. O korkuyu yaşamak iyi bir şeydir.

Öylece karanlıkta bekledik. Etrafı dinledim. Lockwood'sa izledi. Ev soğuktu. Havada her sevilmeyen yerde olduğu gibi, küflü ve biraz ekşimsi bir koku vardı.

Lockwood'a yanaşıp "Isıtma yok," diye fısıldadım.

"Hı-hı."

"Bir şey daha yok değil mi?"

"Hı-hı."

Gözlerim karanlığa alıştıkça, yeni ayrıntıları görmeye başladım. Tırabzanın kıvrımlarının altında, ufak ve cilalı bir masa, onun üstünde de hoş kokulu bitkilerle dolu seramik bir kâse vardı. Duvarlarda eski müzikallerin, çoğu rengi solmuş posterlerinden, engebeli tepeler ve durgun deniz fotoğraflarından oluşan resimler vardı. Hepsi de oldukça masumaneydi. Hatta koridor hiç de çirkin değildi; parlak gün ışığında, hoş bile olabilirdi. Ama şu anda, son gün ışığı da sızdığı kapı pervazlarından önümüzdeki zeminde çarpık tabutlar gibi görünürken; gölgelerimiz bunların içine tıkılmış gibi dururken ve Bay Hope'un bu evde nasıl öldüğü hâlâ zihinlerimizde canlıyken, pek de hoş gelmiyordu.

Sakinleşmek için derin derin nefes aldım ve karamsar düşünceleri aklımdan atmaya çalıştım. Sonra, gözlerimi yumup, bizimle adeta alay eden karanlıkta etrafı *dinledim*.

Dinledim...

Koridorlar, sahanlıklar ve merdivenler tüm binaların atar damarları ve soluk borularıdır. Her şey buralardan ortaya çıkar. Buralara bağlanan odaların hepsinde neler olup bittiğinin yankılarını duyabilirsiniz. Bazen, esas olarak orada duyulmaması

gereken *başka* sesler de duyabilirsiniz. Geçmişin ve gizli şeylerin yankıları gibi...

O gün de farklı değildi.

Gözlerimi açtım, çantamı aldım ve koridorda ağır ağır merdivene doğru yürüdüm. Lockwood çoktan tırabzanın altındaki cilalı ufak masanın yanına gitmişti. Kapıdan sızan ışıkla, suratı hafifçe parıldıyordu. "Bir şey duydun mu?"

"Evet."

"Ne duydun?"

"Hafif bir tıklama sesi. Gelip gidiyor. Çok belli belirsiz, nereden geldiğini anlayamıyorum. Ama birazdan artar, henüz hava tam olarak kararmadı. Ya sen?"

Merdivenlerin dibini işaret etti. "Bay Hope'a olanları hatırlıyorsun, değil mi?"

"Merdivenden düşüp boynunu kırmıştı."

"Aynen öyle. Ölümünün üstünden üç ay geçmesine rağmen, burada fazla miktarda ölüm artığı parıltısı var. O kadar parlak ki, güneş gözlüğümü yanımda getirmeliydim. Bu durumda, Bayan Hope'un George'a telefonda söyledikleri doğruymuş. Kocası tökezleyip merdivenden aşağı yuvarlanmış ve sert bir biçimde yere çarpmış." Karanlık merdivene baktı. "Oldukça dik... Kötü bir ölüm olmuş."

Yarı karanlıkta yere eğilip, dikkatle zemine baktım. "Evet, parkelerin nasıl çatladığına baksana. Çok şiddetli bir biçimde düş..."

Derken, basamaklardan iki darbe sesi geldi. Suratıma doğru şiddetli bir hava akımı hissettim. Bir şey yapmaya fırsat bulamadan, büyük, yumuşak ve son derece ağır bir şey durduğum yere kondu. Şiddeti dişlerimin takırdamasına neden oldu.

İrkilip geriye sıçradım ve ince kılıcımı belimden çektim. Duvara karşı, kılıcımı kaldırmış bir halde dururken, titriyordum. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi ve gözlerim fıldır fıldır etrafı kolaçan ediyordu.

Hiçbir şey yoktu. Basamaklar boştu. Kemikleri kırılmış cansız bir beden de yerde yatmıyordu.

Lockwood hiçbir şey olmamış gibi tırabzanlara yaslandı. İçerisi emin olamayacağım kadar karanlıktı, ama tek kaşını havaya kaldırdığına yemin edebilirim. Hiçbir şey duymamıştı.

"İyi misin, Lucy?"

Kesik kesik nefes alıp verdim. "Hayır. Bay Hope'un düşüşünün yankısını duydum. Çok yüksekti ve çok gerçekti. Üstüme düşmüş gibi hissettim. Gülme. Hiç komik değil."

"Pardon. Eh, *bu şey* erkenden harekete geçti. Sonradan daha da ilginç bir hal alacak. Saat kaç?"

Işıltılı bir kadranı olan bir saat kullanmak önereceğim üçüncü kural. Ayrıca, ısıdaki ani düşüşlere ve güçlü ektoplazmik şoklara da dayanabiliyorsa, en iyisi. "Beş olmadı," dedim.

"Güzel." Lockwood'un dişleri sırıttığında saatim kadar olmasa da yine de epeyce parlıyordu. "Bir fincan çay içecek kadar vaktimiz var. Sonra, kendimize bir hayalet buluruz."

2

Kötü ruhların peşine düştüğünüzde, en basit şeyler büyük önem kazanır. İnce kılıcınızın karanlıkta parıldayan gümüşümsü ucu; zemine saçılmış demir parçaları; kapağı mühürlü teneke kutularda en iyi Yunan Ateşi, başvuracağınız son şeylerdir... Kahverengi, taze ve tercihen Bond Sokağı'ndaki Pitkin Kardeşler tarafından hazırlanmış çok sayıda çay poşeti ise belki de bunların en basiti ve en iyisidir.

Tamam, bunlar bir kılıç ucu ya da demir bir halka gibi hayatınızı kurtaramayabilir; ayrıca, ani bir ateş duvarının koruyucu gücüne de sahip olmayabilirler. Ama en az onlar kadar hayati bir şey sunarlar. Aklınızı yitirmenizi engellerler.

Hayaletli bir evde, karanlıkta beklemek asla hoş bir şey değildir. Karanlık etrafınıza çöker, sessizlik kulaklarınızı sağır eder ve dikkatli olmadığınız takdirde, çok geçmeden hayal ürünü şeyler görür ve duymaya başlarsınız. Kısacası, dikkatinizi dağıtacak

bir şeye ihtiyaç duyarsınız. Lockwood'da çalışan herkesin farklı tercihleri vardır. Ben biraz resim yaparım, George çizgi roman okur, Lockwood da dedikodu dergilerini karıştırır. Ama *hepimiz* çaya ve bisküvilere bayılırız. Hope ailesinin evinde geçirdiğimiz o gece de farklı değildi.

Mutfağı koridorun en ucunda, merdiveni hemen geçince bulduk. Oldukça hoş; tertipli, beyaz ve modern bir yerdi, koridordan da çok daha ılıktı. İçeride doğaüstü herhangi bir şeyin varlığı hissedilmiyordu. Sessizdi. Koridorda duyduğum tıklama sesini orada duymuyordum. Merdivenlerden gelen o feci ses de tekrarlanmadı.

Demliği ateşe koydum; Lockwood da o sırada bir gaz lambası yakıp masaya koydu. Lambanın ışığının altında, ince kılıçlarımızı ve iş kemerlimizi çıkarıp masaya koyduk. Kemerlerimizde yedi farklı klips ve kese vardı. Hiç konuşmadan bunlara göz attık, sistematik bir biçimde içindekileri kontrol ettik. Bu sırada, demlikteki su da bir ıslık sesi çıkararak ve buharlar saçarak kaynamaya başladı. Ofiste her şeyi kontrol etmiştik, ama bunu seve seve tekrar yaptık. Rotwell'deki bir kız, önceki hafta magnezyum fişeklerini yanına almayı unuttuğu için ölmüştü.

Pencereden dışarıya bakınca, güneşin battığını gördük. Mavi siyah göğü, belli belirsiz bulutlar kaplamıştı; puslar da yükselerek bahçeyi yutmuştu. Kapkara çalılıkların ardında, diğer evlerin ışıkları parıldıyordu. Evler hem yakın hem de derin sularda ilerleyen gemiler gibi bizden uzaktaydılar.

Kemerlerimizi tekrar takıp, kılıçlarımızın etrafındaki Velcro kayışlarını kontrol ettik. Çayları koyup masaya getirdim.

Lockwood bisküvileri buldu. Gaz lambasının ışığı titrerken ve gölgeler odanın köşelerinde dans ederken, birlikte oturduk.

Nihayet, Lockwood paltosunun yakasını çenesine kadar çekti. "Bakalım, Bayan Hope neler demiş," dedi. İnce uzun elini masada duran dosyaya uzattı. Işık koyu renkli gür saçlarını aydınlattı.

Lockwood formda yazanları okurken, ben de bir yandan kemerime iliştirdiğim termometreyi okudum. On beş dereceydi. Ilık sayılmazdı, ama yılın o zamanında ısıtılmayan bir evden beklenecek ısıdaydı. Bir diğer keseden not defterimi çıkarıp, odayı ve dereceyi yazdım. Ayrıca, koridorda hissettiğim aura fenomeninin ayrıntılarını da karaladım.

Lockwood dosyayı bir kenara itti. "Eh, faydalıymış."

"Öyle mi?"

"Hayır. Kinayeli davranıyorum. Yoksa alaycı mı desem? İkisi arasındaki farkı bir türlü hatırlayamıyorum."

"Kinaye çok daha zekice bir şey olduğundan, muhtemelen alaycı konuşuyorsun. Ne demiş?"

"İşe yarar hiçbir şey dememiş. Latince yazmış olsa, bu kadar faydası olurdu. Sana özetini okuyayım. Hope ailesi iki senedir burada yaşıyormuş. Daha önceden Kent'te bir evleri varmış. Orada ne kadar mutlu olduklarına dair, bir sürü ayrıntıya girmiş. Orada neredeyse hiç sokağa çıkma yasağı olmazmış, hayalet lambaları hemen hemen hiç yakılmazmış, geceleri geç vakitte yürüyüşlere çıkılabilirmiş ve sadece canlı komşularla görüşülürmüş. Bu tür şeyler işte. Tek kelimesine bile inanmadım; George'a göre, Kent'te Londra dışındaki en büyük hayalet olayları patlak vermiş."

Çayımı yudumladım. "*Sorunun* orada başladığını sanıyordum," dedim.

"Öyle diyorlar. Neyse, buraya taşınana dek her şey yolunda gitmiş. Hiçbir şey görmemişler. Kocası iş değiştirmiş, evden çalışmaya başlamış. Bu, altı ay önce olmuş. Hâlâ tuhaf bir şey yok. Sonra, merdivenden düşüp ölmüş."

"Bir dakika," dedim. "Nasıl düşmüş?"

"Tökezlemiş sanırım."

"Yani, yalnız mıymış?"

"Bayan Hope'a göre yalnızmış. Bayan Hope o sırada yatıyormuş. Olay geceleyin olmuş. Kocasının ölmeden önceki birkaç hafta boyunca dalgın olduğunu söylemiş. İyi uyuyamıyormuş. Bir bardak su içmeye kalktığını düşünmüş."

Buna pek inanmamış gibi ofladım. "Tabiiii..."

Lockwood bana baktı. "Sence onu itti mi?"

"Öyle olmayabilir. Ama musallat olması için bir neden oluşturmuş olabilir, değil mi? Normal koşullar altında, öldükleri zaman karılarına musallat olmaz kocalar. Geçerli bir neden olması gerekir. Kadınla konuşamadığımıza üzüldüm. Halini tavrını görmek isterdim."

"Ama yalan söyleyip söylemediğini her zaman birisinin suratına bakarak anlayamazsın," dedi Lockwood. Dar omuzlarını silkti. "Sana şu meşhur Harry Crisp'le tanıştığım zamanı anlatmış mıydım? Tatlı bir suratı, yumuşak bir ses tonu, parıldayan gözleri vardı. Çok eğlenceli ve mantıklı bir adamdı; benden bir onluk borç almayı bile başardı. Ama sonra akıllara durgunluk veren bir katil olduğu ortaya çıktı. Hem de kurbanlarını..."

Elimi havaya kaldırdım. "Bana bunu *anlatmıştın*. Bir milyon kere falan sanırım."

"Ha, peki. Neyse, demek istediğim şu: Bay Hope intikamla ilgisi olmayan bir sürü başka neden yüzünden de geri geliyor olabilir. Yarım kalmış bir işi olabilir; mesela, karısına söz etmediği bir vasiyetname ya da yatağının altına gizlediği paralar olabilir."

"Evet, olabilir. Peki, rahatsızlıklar o öldükten sonra mı başlamış?"

"Bir, iki hafta sonra. Bayan Hope o zamana dek genellikle evde değilmiş. Ama geri döndüğünde, eve ait olmayan bir şey hissetmiş." Lockwood dosyaya vurdu. "Neyse, bundan burada söz etmiyor. Ayrıntıların tamamını, telefonda 'resepsiyonistimize' anlattığını yazmış."

Sırıttım. "Resepsiyonist mi? George'un hiç hoşuna gitmeyecek. Onun notları da yanımda, dinlemek istersen okuyabilirim."

"Tamam, oku." Lockwood merakla geriye yaslandı. "Neler görmüş?"

George'un notları ceketimin iç ceplerinden birindeydi. Bunları çıkarıp katlı kâğıtları açtım ve dizimde düzelttim. Kısaca göz attıktan sonra, hafifçe öksürdüm. "Hazır mısın?"

"Evet."

"Hareket eden bir şekil." Abartılı bir tavırla, kâğıtları tekrar katlayıp cebime soktum.

Lockwood hayretle gözlerini kırpıştırdı. "Hareket eden bir şekil mi? O kadar mı? Başka ayrıntı yok mu? Yapma... Büyük, küçük, koyu ya da açık renkli miymiş, neymiş?"

"Aynen okuyorum: 'Arka yatak odasında gördüğüm, beni sahanlığa kadar takip eden hareket eden bir şekil'. Kelimesi kelimesine George'a bunları söylemiş."

Lockwood bir tane bisküviyi çayına daldırdı. "Gelmiş geçmiş en güzel tanım değil. Yani, bunun bir resmini çizebilir misin?"

"Hayır, ama o bir yetişkin, ne bekliyordun ki? Asla işe yarayan bir şey çıkmaz. *Hissettikleri* daha faydalı aslında. Söylediğine göre; sanki bir şeyin onu aradığını, orada olduğunu bildiğini ama onu bulamadığını hissetmiş. O şeyin onu bulacak olmasına da tahammül edememiş."

"Eh, bu biraz daha iyi," dedi Lockwood. "Bir amaç *sezinlemiş*. Bu da onun Tip İki olduğunu gösteriyor. Ama merhum Bay Hope'un niyeti neyse, bu gece bu evde çalışacak olan tek kişi o değil. Biz de buradayız. Eee, ne dersin? Etrafa göz atalım mı artık?"

Çayımı bitirip, fincanı dikkatle masaya koydum. "Bence harika bir fikir."

Yaklaşık olarak bir saat boyunca aşağı katı gezdik, arada sırada her odayı iyice görebilmek için el lambalarımızı yaktık, ama genel olarak karanlıkta ilerledik. Mutfakta yanık halde bıraktığımız mumlar, kibritler ve fazladan bir el lambasının yanı sıra gaz lambasını da yanık bıraktık. Gerektiği takdirde sığınmak için iyi aydınlatılmış bir yer bırakmak önemli bir kuraldır. Misafir'in bunları yok etme gücü varsa diye de farklı tür ışıkları bulundurmak her zaman tavsiye edilir.

Evin arka tarafındaki bulaşıkhanede ve yemek odasında hiçbir şey yoktu. Bu odalara hüzünlü, karamsar, biraz kasvetli bir hava hâkimdi. Sanki birilerinin hayatı, orada tıkılı kalmış gibiydi. Gazete öbekleri muntazam bir şekilde yemek masasının üstünde duruyordu; bulaşıkhanede, bir tepsi dolusu büzüşmüş soğan karanlıkta sessiz sedasız filizlenmişti. Lockwood hiçbir yerde görsel bir iz bulamadı, ben de hiçbir ses duymadım. İçeri ilk girdiğimizde duyduğum o hafif tıklama sesi dinmiş gibiydi.

Koridordan dönerken, Lockwood biraz ürperdi; ben de kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu fark ettim. Hava bir anda soğumuştu. Termometreye baktım: Bu sefer, ısı dokuz dereceydi.

Binanın ön cephesindeki koridorun her iki tarafında kare biçiminde iki oda bulunmaktaydı. Bunlardan birinde, bir televizyon, bir koltuk, iki de rahat sandalye vardı; içerisi mutfağa yakın bir ısıdaydı, daha ılıktı. Ama yine de oraya da bakıp ses gelecek mi diye kulak kesildik. Hiçbir şey bulamadık. Karşı taraftaki daha resmi olan oturma odasında ise, geniş ve telli pencerelerin önüne yerleştirilmiş sıradan sandalyeler, dolaplar ve kil saksılar içinde üç tane devasa boyutta eğreltiotu vardı.

Orası biraz daha serin gibiydi. Parıltılı kadranda on iki derece olduğunu gördüm. Mutfaktan daha soğuktu. Bir anlamı olmayabilirdi, ama çok anlamlı da olabilirdi. Gözlerimi kapatıp kendimi hazırladım ve etrafı dinledim.

"Lucy, bak!" diye fısıldadı Lockwood. "Bay Hope orada."

Kalbim bir an için duracakmış gibi oldu. Hızla arkama dönüp, kılıcımı yarısına kadar çektim ki... Lockwood'un eğilmiş, fiskos masasındaki bir fotoğrafa baktığını gördüm. El lambasını fotoğrafa doğru tutmuştu: Resim havada süzülen altın renkli ufak bir dairenin içindeydi. "Bayan Hope da var," dedi.

"Seni sersem!" diye fısıldadım hışımla. "Seni ikiye bölebilirdim."

Cık cık etti. "Of, o kadar da huysuz olma. Bir baksana. Ne diyorsun?"

Saçları beyazlamış bir çift bir bahçede ayakta duruyordu. Kadın, yani Bayan Hope, dışarıda karşılaştığımız kızının daha yaşlı ve daha mutlu bir versiyonuydu. Başı yanındaki adamın göğsüne ulaşıyordu. Adam uzun boyluydu ve saçları dökülmüştü;

iri sarkık omuzları ve kalın, kaba görünümlü kolları vardı. O da keyifle gülümsüyordu. El ele tutuşmuşlardı.

"Burada mutlu çıkmışlar, değil mi?" diye sordu Lockwood.

Şüpheyle evet der gibi başımı salladım. "Ama adamın Tip İki olmasının bir *nedeni* olmalı. George, Tip İki'nin her zaman birisinin birisine bir şey yaptığı anlamına geldiğini söyler."

"Evet, ama George'un art niyetli ve pis bir zihni var. Bu da bana şunu hatırlattı: Telefonu bulup onu aramalıyız. Masaya bir not bırakmıştım, ama yine de bizim için endişeleniyordur. İlk önce, araştırmamızı bitirelim."

Lockwood oturma odasında da ölüm parıltısına rastlamadı, ben de hiçbir şey duymadım. Böylece, ilk katın araştırmasını tamamladık. Tahmin ettiğimiz gibi çıkmıştı. Aradığımız şey yukarı kattaydı.

Gerçekten de, ayağımı ilk basamağa koyar koymaz, tıklama sesi yine başladı. İlk başlarda, öncekinden daha yüksek değildi; bir tırnağın sıvalı bir duvar üstünde çıkardığı ya da bir çivinin tahtaya çakılırken çıkardığı sesi andırıyordu. Ama basamakları çıkmaya başladıkça, yankı azar azar yükseldi ve iç kulağımda daha düzenli bir hal aldı. Bunu arkamda bedensiz bir gölge gibi ilerleyen Lockwood'a söyledim.

"Isı da düşüyor," dedi.

Haklıydı. Attığımız her adımla birlikte, ısı düşüyordu. Basamakların yarısına geldiğimizde, dokuzdan yediye, sonra da altıya düşmüştü. Duraksayıp telaşla paltomun önünü ilikledim ve yukarı katın karanlığına baktım. Merdiven dardı ve yukarıda hiç ışık yoktu. Evin üst kısımları tamamıyla gölgelerin arasında kalmıştı. İçimden el lambamı açmak geçiyordu, ama bu dürtüye

karşı koymayı başardım. El lambasını açsam, görüş alanım daha da kötü olurdu. Tek elimi kılıcımın kabzasına dayayıp, ağır ağır basamaklardan çıkmaya devam ettim. Bu sırada, takırtı sesi giderek arttı, soğuk da tenimi ısırdı.

Böylece, yukarı kadar çıktım. Sesler daha da yükseldi. Tıklama sesi, yerini kulak tırmalayıcı bir sürtünme ve vurma sesine bırakmıştı. Göstergedeki ısı giderek düştü. Altı dereceden beşe, en sonunda da dört dereceye indi.

Sahanlığın karanlığı şekilsiz bir alan oluşturuyordu. Solumda, beyaz tırabzanlar baş hizasında bir sıra devasa diş gibi gözüküyordu.

Son basamağa da basıp, sahanlığa çıktım... Sesler bir anda kesildi.

Göstergeye tekrar baktım: Isı dört dereceydi. Mutfaktan on bir derece daha soğuktu. Nefesimin havada buhar oluşturduğunu hissedebiliyordum. Çok yaklaşmıştık.

Lockwood yanımdan geçip, kısacık bir an için el lambasını yaktı. Duvar kâğıdıyla kaplı duvarlar, kapalı kapılar ve ölü bir sessizlikle karşılaştık. Kalın bir çerçevenin içinde bir işleme vardı: renkleri soluk, çocuksu bir yazıyla, *Evim Güzel Evim*, yazıyordu. Seneler önce, evlerin *gerçekten* güzel ve güvenli olduğu, kimsenin çocuklarının yataklarının tepesine demir tılsımlar asmadığı zamanlarda yapılmıştı. Sorun başlamadan önce.

Sahanlık L biçimindeydi ve durduğumuz yer ufak, kare şeklinde bir alandan oluşuyordu; arkamızda uzunca bir payanda merdivene paralel biçimde devam ediyordu. Yerler cilalı parkelerle kaplıydı. O katta beş kapı gördük: biri sağımızdaydı, biri tam karşımızda, üç tanesi de belirli aralıklarda payandayı takip

ediyordu. Kapıların hepsi kapalıydı. Lockwood'la birlikte sessizce orada durduk ve gözlerimizle kulaklarımızı kullandık.

"Hiçbir şey," dedim en sonunda. "Yukarıya varır varmaz, sesler kesildi."

Lockwood bir süre sonra yanıt verdi. "Ölüm parıltısı da yok," dedi. Sesindeki ağırlıktan, onun da *hastalığı* hissettiğini anladım. Hastalık dediğim şey, bir Misafir yakınlarda olduğunda, insanın kaslarına çöken ağırlık hissiydi. Hafifçe içini çekti. "Eh, bayanlar önden, Lucy. Bir kapı seç."

"Seçmem. O yetimhane olayında bir kapı seçtiğimde neler olduğunu biliyorsun."

"Ama sonra bir şey olmadı, değil mi?"

"Sırf eğildiğim için ucuz kurtuldum. Neyse, şunu açalım, ama önce *sen* gir."

Kendime en yakın olan sağdaki kapıyı seçmiştim. Kapıyı açınca, yeni tadilat yapılmış bir banyo olduğunu gördük. El lambasının aydınlattığı modern fayanslar tatlı tatlı parıldadı. Beyaz renkli, kocaman bir küvet, bir lavabo ve tuvalet ve uzaklardan gelen bir yasemin kokusu vardı. İkimiz de içeride kayda değer bir şey bulamadık, ama ısı sahanlık ısısıyla aynıydı.

Lockwood bir sonraki kapıyı denedi. O kapının ardında da, büyükçe bir arka oda vardı. Muhtemelen, Londra'daki en dağınık çalışma odasıydı. El lambası perdeli bir pencerenin altındaki ağır ve ahşap bir çalışma masasını aydınlattı. Masa öbek öbek kâğıtlardan adeta görünmez haldeydi; dahası, uçları lime lime olmuş daha bir sürü kâğıt da gelişigüzel odanın farklı yerlerine koyulmuştu. Dağınık bir biçimde yerleştirilmiş koyu renkli sıra sıra raflar, karşı duvarın dörtte üçünü kaplıyordu. Dolaplar, masanın yanında eski deri bir sandalye ve havada belli belirsiz

erkeksi bir koku vardı. Burnuma tıraş losyonu, viski, hatta tütün kokusu geldi.

İçerisi epey soğuktu. Kemerimdeki göstergeden ısının iki derece olduğunu gördüm.

Dikkatle kâğıt öbeklerinin üstünden geçip perdeleri açtım. İçeriye beni öksürtecek kadar çok toz yayıldı. Bahçenin karşı tarafındaki evlerden gelen soluk beyaz ışık odayı biraz aydınlattı.

Lockwood yerdeki eski ve yıpranmış bir kilime bakıyor, ayağının ucuyla ileri geri itiyordu. "Eski ağırlık izleri," dedi. "Bay Hope burayı çalışma odası yapmadan önce, burada bir yatak varmış..." Omuzlarını silkip, etrafına bakındı. "Belki de belgelerini düzenlemek için geri gelmiştir."

"Tamam," dedim. "Kaynak orada. Isıya baksana. Kendini ağırlaşmış, neredeyse uyuşmuş hissetmiyor musun?"

Evet der gibi başını salladı. "Hem burası Bayan Hope'un şu efsanevi 'hareket eden şekli' gördüğü yer."

Birden aşağı katta bir yerde kapılardan biri küt diye çarptı. İkimiz de olduğumuz yerde sıçradık. "Haklısın galiba," dedi Lockwood. "Aradığımız yer *burası*. Buraya bir daire çizmeliyiz."

"Demir parçaları mı, zincir mi?"

"Ha, parçalar olsun. Bence parçalar işi görür."

"Emin misin? Saat daha dokuz bile olmamasına rağmen bu şey çok güçlü."

"*O kadar da* güçlü değil. Hem Bay Hope her ne istiyorsa, onun birden kötü niyetli birisine dönüştüğünü sanmıyorum. Parçalar fazlasıyla yeterli olacaktır." Tereddüt etti. "Bir de..."

Ona baktım. "Bir de ne?"

"Zincirleri yanıma almayı unuttum. Bana öyle bakma. Gözlerinle tuhaf tuhaf şeyler yapıyorsun."

"*Zincirleri getirmeyi unuttun mu?* Lockwood..."

"George onları yağlamak için çıkarmıştı, geri koyup koymadığını kontrol etmedim. Yani, aslında George'un suçu sayılır. Bak, bir önemi yok. Zincirlere bu tür bir iş için ihtiyacımız yok, değil mi? Ben diğer odalara göz atarken, sen de demir parçalarını yerleştir. Sonra, bu odaya odaklanırız."

Söyleyecek çok şey vardı da şimdi sırası değildi. İçime derin bir nefes çektim. "Başını derde sokma!" dedim. "En son bir araştırma sırasında tek başına dolaşmaya gittiğinde, tuvalette kilitli kalmıştın."

"Beni bir hayalet kilitledi, söyleyip duruyorum sana."

"Öyle olduğunu iddia ediyorsun, ama buna dair bir tane bile kanıt...

Çoktan gitmişti.

İşimi bitirmem uzun sürmedi. Zeminin ortasında yer açmak için, birkaç tozlu ve sararmış kâğıt öbeğini köşelere çektim. Sonra, kilimi de kenara çekip, demir parçaları bir halka biçiminde yere serptim ve demir parçaları boş yere kullanmamak için çapını ufak tutmaya gayret ettim. Bu halka, gerekli olduğu takdirde, geri çekileceğimiz esas sığınağımız olacaktı, ama bulacağımız şeye bağlı olarak başka halkalar da oluşturmamız gerekebilirdi.

Sahanlığa çıktım. "Biraz daha demir almak için aşağıya iniyorum."

Lockwood'un sesi yakınlardaki bir yatak odasından yankılandı. "Tamam. Çaydanlığın altını da açabilir misin?"

"Olur." Merdivenlere gidip açık banyo kapısından içeri baktım. Elimi tırabzana koyduğum anda, ahşabın dondurucu bir soğuklukta olduğu fark ettim. Adım atmadan kulak kesildim, sonra da loş koridora inmeye koyuldum. Birkaç adım aşağı

indikten sonra, arkamda bir hışırtı sesi duydum, ama kafamı çevirdiğimde hiçbir şey görmedim. Elimi kılıcın kabzasına koyup aşağı indim ve mutfağın ılık ışığının kapıdaki bir çatlaktan dışarı sızdığı koridorda ilerledim. İçerisi loş olduğu halde, gaz lambasının ışığı gözlerimi kamaştırdı. Ağzıma leziz bir bisküvi attım, fincanları çalkaladım ve demliğin altını tekrar yaktım. Sonra, iki sırt çantasını alıp, güçlükle ayağımın ucuyla kapıyı açtım. Mutfaktaki ışık yüzünden daha da karanlık görünen koridora çıktım. Evde çıt çıkmıyordu. Lockwood'un da ne yaptığını duyamıyordum; muhtemelen, hâlâ sona kalan yatak odalarını gözden geçiriyordu. Basamaklardan ağır ağır çıkarken, serinliğin giderek daha da arttığını hissettim ve iki ağır çantayı beceriksizce iki elimde taşımaya gayret ettim.

Sahanlığa varınca, hafifçe oflayarak ağır çantaları yere koydum. Lockwood'a seslenmek üzere başımı kaldırdığım anda, karşımda duran bir kız gördüm.

3

Donakaldım; kalbim gümbür gümbür atarken, tek kasımı bile oynatamadım. Tabii, bunun nedeni kısmen yaşadığım şoktu, ama bundan fazlası söz konusuydu. Bir mezar taşı gibi soğuk bir ağırlık göğsüme bastırıyordu; uzuvlarımsa çamura batmış gibiydi. Beynimin köklerine doğru buz gibi bir hissizlik yayıldı. Zihnim uyuşmuştu, bedenimin işlevleriyse donmuştu; bir daha asla kımıldayacak gücüm olmayacakmış gibi hissediyordum. Çaresizlik diye nitelendirebileceğim bir his çökmüştü üstüme. Kendim bir yana, hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Elimden gelen, hak ettiğim tek şey sessizlik, hareketsizlik ve doğrudan doğruya bir felç haliydi.

Bir başka deyişle, *hayalet tutulması* yaşıyordum; bu, Tip İki hayaletlerin güçlerini size yönlendirmeyi tercih ettiğinde oluşan etkiydi.

Sıradan bir insan çaresizlik içinde orada dikilebilir, Misafir de iradesiyle ona dilediğini yaptırabilirdi. Ama ben bir ajandım. Bu durumla daha önce de karşılaşmıştım. Böylece, durgun havadan ciğerlerimi yakan, acı veren nefesler çekerek, beynime çöken pusu dağıttım. Kendimi yaşamaya zorladım. Ellerim ağır ağır belimdeki silahlara doğru gitti.

Kız yarı çalışma-yarı yatak odası olan odanın koridorunun ortasında, tam karşımda duruyordu. Açık kapı arkasında bir çerçeve oluşturuyordu. Şekli çok silikti, ama rulo haline getirilmiş kilimin üstünde çıplak ayak durduğunu görebiliyordum. Daha doğrusu, kilimin *içinde* gibiydi, çünkü ayak bilekleri sanki denizde yürüyormuş gibi kilimin içine gömülmüştü. Üstünde çiçek desenleri olan, dizlerine uzanan güzel bir yazlık elbise vardı. Elbisenin deseni turuncu renkli cafcaflı ayçiçeklerinden oluşuyordu. Modern bir desen değildi. Elbisesi, kolları ve bacakları ve uzun açık renk saçları sanki ta uzaklardaki bir ışık kaynağıyla aydınlatılıyormuş gibi soluk bir ışık saçıyordu. Suratına gelince...

Suratı tamamıyla karanlıktaydı. Işık oraya kesinlikle ulaşmıyordu.

Söylemek güçtü, ama on sekiz yaşında olmalıydı. Benden büyüktü, ama aramızda çok da yaş farkı yok gibiydi. Bir süre bunu düşünerek, gözlerimi kızdan ayırmadan, ellerimi yavaş yavaş belime ilerleterek orada öylece durdum.

Sonra, evde yalnız olmadığım geldi aklıma. Mümkün olduğunca alçak sesle "Lockwood, hey Lockwood..." diye seslendim. Misafirler yakınınızda olduğunda, herhangi bir korku belirtisi göstermemek gerekir. Korku, öfke ve diğer güçlü hisleri hiç belli etmemek gerekir. Misafirler bundan kolaylıkla beslenir; daha hızlı ve saldırgan hareket edebilirler. Yanıt gelmeyince, hafifçe

öksürüp tekrar denedim. "Hey, Lockwood..." Şarkı söylermiş gibi, bir bebekle ya da hayvan yavrusuyla konuşuyormuş gibi sesleniyordum. Aslına bakarsanız öyle bile yapıyor olabilirdim, çünkü lanet olasıca yanıt vermiyordu.

Başımı çevirip, biraz daha yüksek sesle denedim. "Hey, Lockwood, lütfen buraya gel..."

Sahanlığın arka tarafından boğuk bir sesle yanıt verdi. "Bir dakika, Luce. Bir şey buldum...

"Harika! Ben de öyle."

Başımı tekrar çevirince, kızın daha da yaklaştığını, neredeyse sahanlığa vardığını fark ettim. Suratı hâlâ gölgelerin arasındaydı, ama bedeninin etrafında dönüp duran diğer-ışıklar daha da parlaklaşmıştı. Kemikli bileklerini sıkıca iki yanına dayamıştı, parmakları da olta kancaları gibi kasılmıştı. Çıplak bacaklarıysa incecikti.

"Ne istiyorsun?" dedim.

Dinledim. Sesi kulağıma bir örümcek hafifliğinde değdi. *"Üşüdüm."*

Parçacıklar. Genellikle, bölük pörçük sözcüklerden başka bir şey duyamazdınız. Kızın cılız sesi uzaklardan gelen bir fısıltı gibi olmanın yanı sıra, bir yandan da rahatsızlık verici derecede yakındı. Sanki bana Lockwood'un sesinden çok daha yakın gibiydi.

"Hey, Lockwood!" diye seslendim yine tatlı bir sesle. "Çok *acil bir durum...*"

Düşünebiliyor musunuz? Lockwood'un yanıtında bir parça kızgınlık sezdim. "Bir dakika bekle, Lucy. Burada ilginç bir şey var. Bir ölüm parıltısı keşfettim... Çok ama çok hafif. Bu ön yatak odasında da çok korkunç bir şey olmuş! O kadar silik ki,

az kalsın gözden kaçıracaktım. Bu yüzden, uzun süre önce olmuş olmalı. Ama bence travmatik bir olaymış... Yani, şu anlama geliyor... Gerçi, bu sadece bir teori, aklıma gelenleri bir araya getirmeye çalışıyorum, ama bu evde iki vahşi ölüm gerçekleşmiş olabilir... Ne dersin?"

İfadesiz bir ses tonuyla güldüm. "Bu teorinde sana belki *yardımcı* olabilirim," diye şakıdım. "Ama ancak buraya gelirsen."

"Sorun şu," diye devam etti. "İlk ölümün Hope ailesiyle ne ilgisi olduğu anlayamıyorum. Burada sadece iki sene oturmuşlar, değil mi? Bu durumda, belki de deneyimlediğimiz rahatsızlıklara..."

"... Bay Hope neden olmuyordur," diye lafını tamamladım. "Evet, aferin! Aynen öyle!"

Kısa bir sessizlik oldu. *En sonunda,* bana dikkatini verdi. "Ne?"

"*Sorun, kocada değil dedim, Lockwood!* Hemen buraya gel!"

Onu yanıma çağırma girişimimi önemli bir sorun yokmuş gibi yapmaktan vazgeçtiğimi fark etmiş olabilirsiniz. Bunun nedeni, çalışma odasındaki varlığın sıkıntımı çoktan anlayıp kapıdan içeri giriyor olmasıydı. Soluk renkli ayaklarının tırnakları uzun ve kıvrıktı.

Her iki elimi de belime götürdüm. Birini kılıcımın kabzasına koydum, diğerini de bir Yunan Ateşi kavanozunun üstüne koydum. Tabii, bir aile evinde magnezyum ateşi kullanmamak gerekirdi, ama işimi şansa bırakmak istemiyordum. Parmak uçlarım hem buz gibi kesilmişti, hem de ter içindeydi. Metalin üstünde kayıyordu.

Solumda bir kıpırtı hissetim. Gözümün ucuyla, Lockwood'un sahanlığa çıktığını gördüm. Donakaldı ve "Ha, tamam," dedi.

Bıkkınlıkla başımı salladım. "Evet! Ve seni bir daha bir araştırma sırasında çağırdığımda, bana bir iyilik yap da derhal poponu kaldırıp yanıma gel."

"Affedersin. Ama gördüğüm kadarıyla durumu kontrol altına almışsın. Hiç konuştu mu?"

"Evet."

"Ne dedi?"

"Üşüdüğünü söyledi."

"Ona bu sorunu halledebileceğimizi söyle. Hayır, silahınla oynayıp durma... Durumu daha kötü yapacaksın." Kız sahanlıkta biraz daha öne ilerlemişti; ben de kılıcımı çekmeye yeltenmiştim. "Ona sorunu halledeceğimizi söyle," dedi Lockwood yine. "Kaybettiği şey her neyse, bulabileceğimizi söyle."

Ben de elimden gelen en sakin ses tonuyla bunu söyledim. Pek bir etki yaratmadı. Şekil ne ufalıp değişti, ne buharlaşıp ortadan kayboldu, ne de onlara bir umut verdiğinizde *Fittes Kılavuzu*'nda iddia edilen diğer şeyleri yaptı.

"Üşüdüm," dedi kız yine cılız bir sesle. Sonra, daha yüksek sesle, *"Kayboldum ve üşüdüm,"* dedi.

"Ne dedi?" diye sordu kızın bir şeyler söylediğini hisseden, ama sesi duyamayan Lockwood.

"Aynı şeyi söyledi, ama Lockwood, bu sefer sanki bir kız konuşmuyordu. Ses çok derinden ve boşluktan, adeta bir mezardan geliyormuş gibi yankılandı."

"Bu da hiç iyiye alamet değildir, değil mi?"

"Değildir. Bence bunu bir işaret olarak kabul etmeliyiz." Kılıcımı çektim. Lockwood da aynı şeyi yaptı. Hiç konuşmadan şeklin önünde durduk. Asla, ilk saldıran biz olmamalıydık. Her zaman beklemeli, niyetini anlamalıydık. Ne yaptığını, nereye git-

tiğini izlemeli, nasıl davrandığını gözlemlemeliydik. Şekil artık o kadar yakındaydı ki, boynuna dökülen sarı saçlarının dokusunu, tenindeki benleri ve lekeleri bile görebiliyordum. Görsel bir yankının bu denli güçlü olabilmesi beni her zaman şaşırtıyordu. George buna 'var olma iradesi' diyordu; eskiden olanı kaybetmeme isteği. Tabii, hepsi öyle görünmezdi. Hayattayken sergiledikleri kişiliklerine ve hayatları sona erdiğinde tam olarak neler olduğuna da bağlı bir durumdu.

Bekledik. "Suratını görebiliyor musun?" diye sordum. Lockwood'un Görüşü benimkinden daha iyiydi. "Hayır. Gizli. Ama geri kalanı çok parlak. Bence..." Sustu. Ben de elimi havaya kaldırdım. Bu sefer ses oldukça hafifti, havadaki belli belirsiz bir titreşim gibiydi. *"Üşüdüm,"* diye fısıldadı. *"Kayboldum ve üşüdüm. Kayboldum ve üşüdüm... Ve ÖLDÜM!"*

Kızın etrafındaki incecik ışık şeritleri birden parlaklaşıp yok oldu ve bir an için, suratındaki o karanlık perde kalktı. Çığlık attım. Işık birden kesildi. Üstüme doğru kemikli ellerini öne uzatmış bir gölge ilerledi. Etrafımı buz gibi bir hava akımı sardı ve beni merdivenlere doğru itti. Tam en üst basamakta tökezledim ve geriye doğru sendeledim. Kılıcımı düşürünce, çaresizlik içinde kolumu savurup duvarın köşesine tutundum. Deli bir rüzgârla savrulup parmaklarım pürüzsüz, buz gibi duvar kâğıdında kayarken boşluğun üzerinde asılı kaldım. Şekil biraz daha yaklaştı. Düşmek üzereydim.

Derken, Lockwood aramıza daldı ve kılıcıyla havada karmaşık bir hareket yaptı. Gölge tek koluyla suratını örtüp geriye çekildi. Lockwood kılıcıyla bir hareket daha yaparak parlayan metali birkaç yöne hızla savurdu. Şekil geriye sıçradı. Sonra, peşinde Lockwood'la birlikte, çalışma odasına daldı.

Sahanlık boş kaldı. Rüzgâr dindi. Kendimi duvarın köşesinden merdivenin yukarısına çekip, dizlerimin üstüne çöktüm. Saçlarım gözlerimin üstüne düşmüştü; tek ayağımsa hâlâ en üst basamaktan aşağı sallanıyordu:

Ağır ağır, kasvetli bir ruh haliyle kılıcıma uzandım. Omzumda, incittiğim kolumdan yayılan ince bir sızı hissettim.

Lockwood geri geldi. Yanıma eğilip, sahanlığın karanlığında etrafa göz attı. "Sana dokundu mu?"

"Hayır. Nereye gitti?"

"Gel de göstereyim." Beni ayağa kaldırdı. "İyi olduğuna emin misin, Lucy?"

"Tabii." Saçlarımı geriye atıp, kılıcımı hızla kemerimdeki deliğe soktum. Omzum biraz acıdı, ama iyiydim. "Tamam," dedim çalışma odasına yönelerek. "Gidip şu işi bitirelim."

"Bir saniye." Elini uzatıp beni yavaşlattı. "Rahatlaman gerek."

"İyiyim."

"Kızgınsın. Öyle olmana gerek yok. O saldırıya herkes gafil avlanabilirdi. Ben de şaşırdım."

"Ama kılıcını *düşürmedin*." Elini geri ittim. "Bak, vakit kaybediyoruz. Kız geri geldiğinde..."

"Kız bana saldırmadı. Merdivenden aşağı yuvarlamaya çalıştığı kişi sendin. Sanırım, artık Bay Hope'un nasıl düştüğünü biliyoruz. Demek istediğim şu: Sakinleşmelisin, Lucy. Kız öfkenden büyük bir hızla beslenip güçlenecek."

"Evet, biliyorum." Bunu pek de kibarca söylememiştim. Gözlerimi yumup içime derin bir nefes çektim, sonra bir nefes daha çekip *Kılavuz*'un önerdiği şeye odaklanmaya çalıştım: Kendime hâkim olmak ve hislerime kapılmamak. Birkaç saniye

sonra toparlanmıştım. Öfkemi geri bırakmış, bir kabuk gibi üstümden atmıştım.

Tekrar kulak kesildim. Ev çok sessizdi, ama kar yağışı gibi ağır ve boğucu bir sessizlikti. Beni izlediğini hissedebiliyordum.

Gözlerimi açtığımda, Lockwood ellerini paltosunun ceplerine sokmuş, sahanlığın karanlığında sessizce bekliyordu. Kılıcını tekrar beline takmıştı. "Eee?" dedi.

"Kendimi daha iyi hissediyorum."

"Öfken dindi mi?"

"Zerresi bile kalmadı."

"Tamam, çünkü kendini dengeli hissetmiyorsan, derhal eve geri dönüyoruz."

"Eve gitmiyoruz," dedim sakin bir tavırla. "Neden gitmeyeceğimizi de hemen söyleyeyim. Bayan Hope'un kızı bir daha eve girmemize izin vermez. Çok genç olduğumuzu düşünüyor. Yarına kadar bu olayı çözemezsek, bizden vazgeçer ve Fittes'i ya da Rotwell'i işe alır. Paraya ihtiyacımız var, Lockwood. Bu işi şimdi bitireceğiz." Kımıldamadı.

"Çoğu gece, seninle aynı fikirde olabilirim," dedi. "Ama parametreler değişti. Yani, şu anda dul karısını rahatsız eden zavallı bir adamdan söz etmiyoruz; karşımızdaki büyük ihtimalle bir cinayet kurbanının hayaleti. *Nasıl* olduklarını bilirsin. Kısacası, kafanı toparlayamadıysan, Luce..."

Kendimi gayet sakin ve dengeli hissettiğim halde, bu ukala tarzı beni biraz sinir etmişti. "Evet," dedim. "Ama asıl sorun ben değilim herhalde, değil mi?"

Lockwood kaşlarını çattı. "Bu da ne demek?"

"Demir zincirleri kastediyorum."

Gözlerini devirdi. "Of, yapma. Bu, kesinlikle..."

"O demir zincirler her ajanın kullandığı standart paketin içindedir, Lockwood. Güçlü bir Tip İki'yle karşılaştıklarında kullandıkları en başlıca korumadır. Ama *sen* onları yanına almayı unuttun!"

"Ama bunun tek sebebi, George'un zincirleri yağlamak için ısrar etmiş olması! Üstelik bunu sen önermiştin."

"Ha, şimdi de *benim* suçum oldu, öyle mi?" diye bağırdım. "Çoğu ajan zincirleri unutmaktansa pantolonlarını giymeyi unutmayı yeğler, ama sen nasıl olduysa zincirleri unutmayı başardın. Buraya gelmek için o kadar telaş ettin ki, yanımıza bir şeyler almış olmamız bile bir mucize. George bile bize gelmememizi tembihlemişti. Evle ilgili araştırma yapmak istiyordu. Ama olmadı. *Sen* baskın çıktın."

"Evet! Lider olarak yetkimi kullandım. Asıl sorumluluğum..."

"... Kötü kararlar vermek mi? Doğru, sanırım öyle."

Kollarımızı göğsümüzde kavuşturmuş orada dikiliyor, hayaletli bir evin karanlık sahanlığında dik dik birbirimize bakıyorduk. Sonra, tıpkı güneşin doğuşu gibi, Lockwood'un öfkeli bakışları yumuşadı ve sırıttı.

"Eee," dedi, "Öfke kontrolün nasıl gidiyor, Lucy?"

Alaycı bir ses çıkararak güldüm. "Sinir olduğumu itiraf ediyorum, ama *sana* sinir oldum. Farklı bir durum."

"Öyle olduğuna emin değilim, ama parayla ilgili olarak söylediğinde *hemfikirim*." Ellerini sertçe birbirine vurdu. "Tamam, sen kazandın. George bunu onaylamazdı, ama sanırım bu riski göze alabiliriz. Kızı biraz olsun yanımızdan uzaklaştırdım. Böylece, rahat bir nefes alacak kadar vakit elde ettik. Acele edersek, bu işi yarım saate çözeriz."

Eğilip sırt çantalarını aldım. "Beni oraya götür yeter."

* * *

Orası, çalışma odasının en uç kısmındaydı: İki dağınık kitap rafının içerlek uzantısının arasındaki boş duvardı. El lambalarımızın parlak ışığında, duvarın hâlâ eski yatak odası duvar kâğıdıyla kaplı olduğunu, renginin soluklaşıp söndüğünü ve çıkmaya doğru soyulmaya başladığını gördük. Şişkin, şekilsiz güller eğri çizgiler halinde yerden duvara uzanıyordu.

Bu boşluğun ortasındaysa, Britanya Adaları'nın jeolojik özelliklerini gösteren renkli bir harita vardı. Duvarın dip kısmı kalçalarımıza kadar yükselen jeoloji dergileriyle kaplıydı ve bunlardan bir ikisinin üstünde tozlu jeolojik çekiçler duruyordu. Keskin araştırmacı içgüdülerim bana Bay Hope'un çekirdekten yetişme bir jeolog olabileceğini söylüyordu.

Her iki yandaki kitap raflarını inceleyince, duvarın o noktada nasıl dışa doğru kabardığını fark ettim. "Eski baca çıkıntısı," dedim. "Kız oraya mı girdi yani?"

"Daha duvara varmadan silikleşti, ama evet... Öyle olduğunu düşünüyorum. Kaynak bacada gizli olsaydı, mantıklı olmaz mıydı?"

Evet der gibi başımı salladım. Evet, mantıklıydı. Her şeyin sığabileceği kadar büyük ve doğal bir boşluktu.

Dergileri çekmeye, kollarımıza doldurarak odanın diğer tarafına taşımaya koyulduk. Yer açmamız gerekiyordu. Lockwood ilk oluşturduğum daireyi ellemek istememişti. Böylece, çalıştığımız alandan daireye kadar rahatlıkla erişebilirdik. O yüzden, dergilerin birçoğunu kapının yanına, hatta sahanlığa taşıdık. Kucağıma

dergileri her aldığımda, durup etrafı dinliyordum, ama evden hâlâ çıt çıkmıyordu.

Yeteri kadar büyük bir alan açınca, çantalarımızdan diğer demir parçaların bulunduğu plastik kavanozu çıkardım ve zeminde kıvrımlı bir çizgi oluşturacak şekilde döktüm. Demir parçaları, duvarın önemli kısmına doğru kaba bir yarım daire çiziyordu. İki ucu, duvarın dibinden dümdüz bir çizgi çizerek birleştirdim ve demir parçalarının dökülecek sıvalardan etkilenmemesi için bir metre kadar geride kalmasına gayret ettim. İşimiz bittiğinde, çizgilerin arasında hem ikimizin, *hem de* sırt çantalarımızın sığabileceği kadar boşluk açılmıştı. Gayet güvenli olacaktı, ama zincir kullanmış olsaydık daha güvenli olurdu.

Sonra, odanın ortasındaki ilk daireye baktım. Demir parçalarının üstünden geçerken, ayaklarımızla daireyi biraz dağıtmıştık, ama bunları elimle düzelttim.

Lockwood jeoloji haritasını çıkarıp masaya yasladı. Sonra, mutfaktan birkaç tane el lambası getirdi. Karanlıkta gözlem yapma vakti artık sona ermişti; harekete geçmemiz gerekiyordu, bunun için de ışığa ihtiyacımız vardı. El lambalarını yarım dairemizin içine koydu ve hafifçe açarak, ışınları boş duvara çevirdi. Işık duvarı ufak bir sahne gibi aydınlattı.

Tüm bunları yapmamız on beş dakika sürdü. Sonunda, çakılarımız ve levyelerimiz hazır, demir parçalarının içinde, duvara karşı durduk.

"Teorimi duymak ister misin?" dedi Lockwood.

"Söyle bakalım."

"Kız onlarca sene önce, bu evde öldürüldü. O kadar uzun süre önceydi ki, en sonunda sessizleşmişti. Sonra, Bay Hope çalışma odasını buraya kurunca, kızı bir şekilde tetikledi. Kıza ait bir

şey burada olmalı; değer verdiği, burada kalmasını sağlayan bir şey. Giysiler, eşyalar ya da bir başkasına vermeyi planladığı bir hediye. Ya da..."

"Ya da başka bir şey," dedim.

"Evet."

Orada durup duvara baktık.

4

Marissa Fittes ve Tom Rotwell şu meşhur araştırmalarını Sorun'un ilk yıllarında yürütmeye başladıklarından beri, bir musallat olma vakasının Kaynağı'nı bulmak, her ajanın en başlıca görevi haline geldi. Evet, başka şeyler de yapıyoruz: Endişe içinde olan evlerin kendilerini korumasına yardım ediyoruz ve insanlara kişisel korunma hakkında bilgiler veriyoruz. Bahçelere tuz tuzakları kurabilir, eşiklere demir şeritler yerleştirebilir, beşiklerin üstüne tılsımlar asabilir ve insanların dilediği kadar lavanta çubukları, hayalet ışıkları ve diğer korunma eşyaları bulabilirdik. Ama esas görevimiz, var oluş nedenimiz, her zaman aynıydı: Huzursuz ölüler dünyasına ait bir kişiyle ilgili olan belirli bir yer ya da nesneyi bulmak.

Aslında, kimse bu 'Kaynakların' işlevini tam olarak bilmiyor. Bazıları Misafirlerin bunların içinde barındığını, bazıları da dünyalar arasındaki sınırın şiddet ya da aşırı hislerle aşındırıldığı noktalara işaret ettiklerini iddia eder. Ajanların bu iki şey üstüne

de kafa yoracak vakti yoktur. Bizler, hayalet dokunuşundan kaçınmaya çalışırken felsefeyle ilgilenemeyecek kadar meşgulüz.

Lockwood'un da dediği gibi, bir Kaynak bir sürü şey olabilir. Bir suçun işlendiği esas yer, ani bir ölümle bağlantısı olan bir nesne ya da Misafir'in hayattayken en sevdiği eşyası gibi. Ama genellikle (Rotwell Enstitüsü tarafından yapılan bir araştırmaya göre, % 73 oranında), *Fittes Kılavuzu*'nun 'kişisel organik kalıntılar' olarak tanımladığı şeyle ilgilidir. *Bunun* ne anlama geldiğini tahmin edebilirsiniz. Asıl sorun, bunu arayana dek asla bilemezsiniz.

O sırada yaptığımız şey de buydu.

Beş dakika sonra, duvarın tam ortasındaki kısmı yırtmıştık. Kâğıt onlarca senelikti ve yapışkanı kuruyup toza dönüşmüştü. Bıçaklarımızı altına sokup, kolaylıkla iri iri şeritler kesebiliyorduk. Kâğıdın bir kısmı elimizde un ufak olup giderken, bir kısmı da kollarımıza devasa boyutlarda deri parçaları gibi dolandı. Kâğıdın ardındaki duvar sıvası pembe beyazdı ve lekeliydi; üstünde turuncuya kaçan kahverengi sıva benekleri oluşmuştu. Bana galeta ununa bulanmış eti hatırlatmıştı.

Lockwood el lambalarından birini alıp duvarı daha yakından inceledi, elini pürüzlü yüzeyinde gezdirdi. Sonra, el lambasını farklı yüksekliklere ve açılara çekerek, duvarda oluşan gölgeleri izledi.

"Burada bir ara bir boşluk *varmış*," dedi. "Büyükçe bir boşluk. Birisi içini doldurmuş. Sıvanın renginin nasıl farklı olduğunu görüyor musun, Luce?"

"Evet. Sence açabilir miyiz?"

"Çok zor olmamalı." Levyesini aldı. "Ses var mı?"

Arkama baktım. El lambalarının oluşturduğu ufak ışık halkasının ardında, odayı göremiyordum. Bir karanlık denizinin ortasındaki aydınlık bir ada gibiydik. Kulak kesildim ve bir şey duymamama rağmen sessizlikte giderek artan bir basınç hissettim. Bunun arttığını kulaklarımda hissedebiliyordum. "Şu an için sorun yok," dedim. "Ama uzun sürmeyecek."

"O halde elimizi çabuk tutsak iyi olacak." Levyeyi sıvaya doğru salladı. Yere ufak ufak parçalar saçıldı.

Yirmi dakika sonra, giysilerimizin önü bembeyaz olmuştu, çizmelerimiz de duvarın altına dökülen parçaların altında kalmıştı. Açtığımız delik boyumun yarısı kadardı ve bir adam genişliğindeydi. Arkasında, üstüne eski çiviler çakılı kaba ve koyu renkli bir ahşap vardı.

"Bir tür panel," dedi Lockwood. Alnında terler birikmişti; zoraki bir rahatlıkla konuşuyordu. "Bir kutunun ya da bir dolabın ön kısmına benziyor. Duvar boşluğunu olduğu gibi kaplıyor galiba, Lucy."

"Evet," dedim. "Demirlere dikkat et." Lockwood çok geriye gitmiş, daireyi biraz bozmuştu. *Asıl* odaklanmamız gereken şey buydu. Kurallara bağlı kalıp, kendimizi güvende tutmalıydık. Zincirler yanımızda olsaydı, işimiz o kadar da zor olmazdı, ama demir parçaları hemen dağılıyor, daire bozuluveriyordu. Yere çömelip fırçayı elime aldım ve kısa ve düzenli hareketlerle daireyi düzeltmeye koyuldum. Lockwood tepemde derin bir nefes aldı. Ardından levyesini ahşaba indirdiğinde çıkan o yumuşak ses geldi.

Daireyi düzlettikten sonra, ön taraftaki bariyerin üstüne düşme ihtimali olan birkaç avuç sıvayı da kenara ittim. Bunu da yaptıktan sonra, çömelmiş vaziyette, tek elimin parmak uçlarını

sağlam bir biçimde yere dayayarak bekledim. Yaklaşık olarak bir dakika kadar o pozisyonda kaldım.

Ayağa kalktığımda, Lockwood kirişlerden birine hasar vermeyi başarmıştı, ama delememişti. Kolunu çekiştirdim.

"Ne var?" Duvara vurmaya devam etti.

"Geri geldi," dedim.

Sesler o kadar hafifti ki, ilk başlarda bizim çıkardığımız gürültüye karışıyordu. Ancak zemindeki titreşimler sayesinde farkına varabilmiştim. Ama ben konuşurken bile, sesler giderek artıyordu: üç kısa darbe sesi geldi. Bunlardan sonuncusu ürkütücü, yumuşakla sert arası *küt* diye bir sesti. Sonra, sesler tekrar başlamadan önce bir sessizlik oldu. Her seferi birbirinin aynı olan bu döngü devam etti. Bay Hope'un merdivenden yuvarlanışının ses-anısıydı.

Lockwood'a ne duyduğumu söyledim.

Hızla başını salladı. "Tamam, bir şey fark etmez. Gözlerini dört aç ve seni huzursuz etmesine izin verme. Kız bunu başarmaya çalışıyor. Senin zayıf olduğunu anladı."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Pardon. Ne dedin?"

"Luce, şimdi sırası değil. Duygusal açıdan demek istedim."

"*Ne?* Sanki *bu dediğin* daha iyi?"

İçine derin bir nefes çekti. "Tek demek istediğim şu... Senin Beceri türün benimkinden çok daha duyarlı, ama tuhaf bir biçimde o duyarlılık seni doğaüstü etkilere daha çok maruz bırakıyor. Bu da bu tarz durumlarda bir sorun olabiliyor, tamam mı?"

Suratına baktım. "Bir an için, George'a kulak astığını sandım."

"Lucy, George'a kulak astığım falan yok."

Birbirimizden ayrı yönlere döndük. Lockwood duvara, ben de odaya.

Kılıcımı çekip beklemeye başladım. Oda karanlık ve durgundu. Kulaklarımda *Küt, küt... KÜT,* diye yankılanmalar devam ediyordu.

Bir parçalanma sesi, bana Lockwood'un levyesini panellerin arasına indirdiğini söyledi. Panelleri var gücüyle yana itti. Ahşap çatladı ve siyah çiviler yerinden fırladı.

El lambalarımızdan birinin ışığı ağır ağır sönmeye başladı. Işık titreyip sallandı, birisi söndürmeye çalışıyormuş gibi soluklaşıp cılızlaştı. Bunlar olup biterken, diğer el lambası canlandı. Odadaki ışık dengesi birden değişti; gölgelerimiz zeminde tuhaf şekiller oluşturdu.

Çalışma odasında ani ve soğuk bir akım hissettim. Masadaki kâğıtların kıpırdadığını duydum.

"Sanki bunu yapmamızı *istiyor.* Erinin bulunmasını *istiyor,*" dedi Lockwood.

Sahanlıkta bir kapının kapandığını duyduk. "Hiç sanmam."

Evin diğer bölümlerindeki kapılar da birbiri ardına kapandı. Toplamda yedi kapının kapandığını duyduk. Sonra, kulağıma uzaktan bir cam kırılma sesi geldi.

"Çok sıkıcı!" dedi Lockwood bıkkınlıkla. "Bunu denedin! Başka bir şey yapsana."

Ani bir sessizlik oldu.

"Sana kaç kere onlarla alay etme dedim. Sonu asla iyi olmuyor."

"Ama sesleri tekrar edip duruyor. Bir mühür hazırla. Neredeyse bitti."

Eğilip çantamı karıştırdım. Çantalarımızın farklı ceplerinde herhangi bir Kaynağı etkisiz hale getirecek çeşit çeşit ürünler taşırız. Bunların hepsi de Misafirler'in tahammül edemeyeceği başlıca metallerden yapılır. Gümüş ve demir gibi. Bunların arasında, kutular, tüpler, çiviler ve ağlar, tılsımlar, amblemler ve zincirler vardır. Rotwell ve Fittes, kendilerininkine şirket amblemlerini bastırırken, Lockwood basit ve süssüz olanları kullanıyor. Ama işin asıl önemli kısmı, Misafir'iniz için doğru boyutu seçmektir. Yani, seçtiğiniz şey onun içinden geçmesini engellemelidir.

Zincirli, narin ama etkili, birbirine sıkı sıkı geçmiş gümüşten oluşan bir ağ seçtim. Hâlâ özenle katlı duruyordu; açıldığında epey büyük nesnelerin üstünü kaplayabiliyorken, şimdilik elimde tutabileceğim boyuttaydı. Ayağa kalkıp, duvarda ne kadar yol aldığımıza göz attım.

Lockwood panellerden birini biraz itmeyi başarmıştı. Bunun ardında daracık ve karanlık bir boşluk vardı. Paneli var gücüyle, oflaya puflaya geriye çekmeye çalıştı. Çizmeleri demir parçalarımızı bozacak denli yakında duruyordu.

"Geliyor," dedi.

"Güzel." Dönüp odaya baktım.

Ölü kız yanımda, demir dairenin hemen ardında duruyordu.

O kadar yakındaydı ki, hayatta ve nefes alıp veriyor, güneşli bir günü izliyor olabilirdi. Soğuk ve loş ışık suratını aydınlatıyordu. Onu bir zamanlar olması gerektiği gibi, ölümden önceki hali ile gördüm. Benden daha güzeldi: Yuvarlak yanakları, ufak bir burnu, dolgun dudakları ve merakla bakan gözleri vardı. Görür görmez hoşlanmayacağım tipte bir kıza benziyordu. Yumuşak ve şapşal, önemli olaylar karşısında pasif kalan ve önemli olmayan konularda

istediğini elde etmek için cazibesine güvenen bir tip yani. Yüz yüze orada öylece dikildik. O uzun sarı saçlıydı, benimse koyu renkli saçlarım sıva tozuyla beyazlaşmıştı; o çıplak bacaklarının göründüğü yazlık bir elbiseyleyken, ben kıpkırmızı burnum, eteğim, tozluklarım ve muflonlu paltomla tir tir titriyordum. Demir çizgi ve temsil ettiği şeyler olmasa, birbirimizin suratına bile dokunabilirdik. Kim bilir, belki de bunu istiyordu. Belki de bu ayrım onu çileden çıkarıyordu. Suratı ifadeden yoksundu, ama öfkesinin şiddeti üstüme azgın bir dalga gibi çarpıyordu.

Elimde katlı duran demir ağı tuhaf bir selamlamayla havaya kaldırdım. Buna yanıt olarak, karanlığın içinden esen buz gibi bir akım suratımı yakıp saçlarımı yanaklarıma savurdu. Rüzgâr demir bariyere de sert bir biçimde çarpıp, parçaların yerini oynattı.

"Bu işi bitirsek güzel olacak," dedim.

Lockwood son bir güçle panele asıldı. Ahşaptan geriye kalanlar parçalanırken, bir çatlama sesi duyuldu.

Çalışma odası birden bir hışırtıyla doldu: Dergiler açıldı, kitaplar hareket etti, tozlu kâğıtlar öbeklerinden havalanan kuşlar gibi savruldu. Paltom üstüme yapışmıştı. Rüzgâr odanın köşelerine çarpıp uğulduyordu. Hayalet kızın saçı ve elbisesiyse kıpırdamıyordu. Sanki anılardan ve havadan oluşan kişi benmişim gibi bakışları beni delip geçiyordu.

Ayaklarımın dibindeki demir parçaları oynayıp savrulmaya başladı. "Acele et," dedim.

"Tamam! Mührü ver."

Cesaretim elverdiğince arkama döndüm. O anda yapmamız gereken en önemli şey, demir parçaların ötesine geçmemekti. Lockwood'a demir ağı uzattım. Ben bunu yaparken, Lockwood

da levyeye son bir kez asıldı ve panel parçalandı. Enlemesine açtığımız deliğin dibine yakın bir yerde yarıldı ve buna çivilenmiş iki bağlantı parçasını kendisiyle birlikte öne doğru savurup parçaladı. Levye açılan boşlukta kayıp aniden serbest kaldı. Lockwood dengesini kaybetti; yanlamasına düşerken dairenin dışına kayabilirdi, ama öne atılıp onu yakaladım.

Bir süre demir parçaların üstünde bocaladık. "Teşekkürler, Luce," dedi Lockwood. "Neredeyse gidiyordum." Sırıttı. Ben de derin bir oh çekerek başımı salladım.

Bu sırada, kırık paneller bize doğru devrildi ve duvarın arka tarafında ne olduğunu görebildik.

Biliyorduk. Tabii iki orada ne göreceğimizi biliyorduk, ama yine de şok geçirdik. Dengenizi zaten kaybetmiş, uçurumun kenarında dururken, sizi geriye doğru zıplatan şoklardan asla hayır gelmez. Bu yüzden, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış halde, Lockwood üstte ben altta, demirlerin koruyucu dairesinin dışına yuvarlanırken, boşluktan içeri dikkatle bakmaya pek fırsat bulamadım.

Ama yeteri kadarını görmüştüm. O görüntünün hafızama kazınmasına yetecek kadarını.

Kızın saçları hâlâ sarıydı, o kısımda bir değişiklik yoktu, ama öylesine isle, tozla ve örümcek ağlarıyla kaplanmıştı ki, nerede başlayıp nerede bittiğini anlamak mümkün değildi. Geri kalanını ayırt etmek daha da zordu: kemiklerden, ortada kalmış dişlerden ve büzülmüş deriden oluşan, yanmış odunu andıran koyu renkli ve şekilsiz bir şey neredeyse elli senedir yattığı tuğlaların üstünde olduğu gibi duruyordu. Şirin yazlık elbisenin askıları çıkık kemiklerinden sarkmıştı. Turuncu sarı ayçiçekleriyse bir örümcek ağı kefeni altında hafif bir parıltı saçıyordu.

Yere devrildim. Başımın arkasını ahşap zemine çarpınca, karanlık birden aydınlandı. Sonra, Lockwood'un ağırlığını üstümde hissettim. Ciğerlerimdeki hava ağzımdan dışarı boşaldı.

Aydınlık silikleşti. Zihnim ve gözlerim açıldı. Sırt üstü yerde yatıyordum ve gümüş zincir ağı hâlâ sıkı sıkı tutuyordum. Bu, iyi haberdi.

Ama kılıcımı yine düşürmüştüm.

Lockwood çoktan üstümden yana yuvarlanıp uzaklaşmıştı. Ben de yana yuvarlanıp çömeldim ve çaresizlik içinde kılıcımı aradım.

Ama bunun yerine ne gördüm? Düşmemizle etrafa saçılmış demir parçalarını. Lockwood diz çökmüş ve başını öne eğmişti; saçları suratına düşmüş halde kılıcını uzun ve ağır paltosunun içinden çekmeye çalışıyordu.

Hayalet kız ise sessizce tepesinde süzülüyordu.

"Lockwood!"

Başını ani bir hareketle kaldırdı. Paltosu dizlerinin arasına sıkıştı ve kılıcına uzanmasını engelledi. Kılıcını vaktinde çıkarmayı başaramadı.

Kız diğer-ışıkları ardında bir çelenk gibi bırakarak alçaldı. Uzun ve solgun ellerini Lockwood'un suratına uzattı.

Kemerimden bir kavanozu çıkarıp, hiç düşünmeden kıza fırlattım. Kavanoz aşağı eğilmiş şeklin içinden geçip arkasındaki duvara çaptı. Cam kavanoz kırıldı ve magnezyum ateşinin katmanları kızı yalayıp geçince, etrafımızda esen pusun arasında gözden kayboldu. Lockwood kendisini yana fırlatınca, saçlarında demir kıvılcımlar parıldadı.

Yunan Ateşi hiç şüphesiz iyi bir şey. Demir, magnezyum ve tuz karışımı Misafir'inizi üç açıdan bozguna uğratır.

Kor gibi olmuş demir ve tuz hayaletlerin içinden geçerken, ateş almış magnezyum dayanılmaz bir acıya neden olur. Ama (ve kusuru da işte burada) çabuk sönmesine rağmen *başka* şeyleri de ateşe verebilir. *Fittes Kılavuzu*'nda bu yüzden bunun kontrollü ortamlar haricinde iç mekânlarda kullanılmaması tavsiye edilir.

Mevcut şartlar kâğıtlarla dolu, intikam peşinde olan bir Hortlağın bulunduğu bir çalışma odasından ibaretti. Buna biraz olsun 'kontrollü' denebilir miydi?

Hiç sanmam.

Bir yerden, bir şeyin acı ve öfke içinde inleme sesi geldi. Çalışma odasındaki birazcık hafiflemiş olan rüzgâr birden iki misli şiddetle esmeye başladı. İlk kavanozu fırlattığımda alev alan kâğıtlar yanarak havalandı ve dosdoğru suratıma ilerledi. Elimle kâğıtları savuşturup, görünmez bir şey tarafından döne döne uzaklaşmalarını izledim. Kâğıtlar tiz bir ses çıkararak odada uçuşup kitapların ve rafların, çalışma masasının ve perdelerin, soyulmuş duvar kâğıtlarının, kupkuru dosyaların ve mektupların, sandalyedeki tozlu minderlerin üstüne kondu...

Alacakaranlıkta görünen yıldızlar gibi, birbiri ardına, parlak ve silik yüzlerce minik ateş belirdi etrafta.

Lockwood bu arada ayağa kalkmıştı, saçlarından ve paltosundan dumanlar çıkıyordu. Paltosunu bir kenara fırlattı. Gümüşümsü bir parıltı gördüm: Kılıcı elindeydi. Gözleri arkamdaki karanlık bir noktaya kilitlendi. Orada, dönüp duran kâğıtların arsında, bir şekil yeniden oluşmaya başlamıştı.

"Lucy!" Sesini uğuldayan rüzgârda güçlükle duyuyordum. "E planı! E Planı'nı uygulayacağız!"

E planı mı? E planı da neydi? Lockwood'un bir sürü farklı planı vardı. Öbek öbek dergiler birbiri ardına alev alırken, alev-

ler giderek daha da yükseklere ulaşırken ve sahanlığa giden yol birden dumanlarla ve parlak bir ışıkla kaplanırken, doğru dürüst düşünmek çok zordu.

"Lockwood!" diye bağırdım. "Kapı..."

"Vakit yok! Onu uzaklaştıracağım! Sen de Kaynakla ilgilen'"

Hah, evet. E Planı *buydu*. Misafir'i esas hareketliliğin yaşandığı yerden uzaklaştırmak. Lockwood çoktan dumanların arasında büyük bir özgüvenle bekleyen şekle doğru ilerlemeye başlamıştı. Yanan parçalar başının üstünden uçuşuyordu, ama bunları görmezden geliyor, kılıcını yanında aşağı doğrultmuş vaziyette yürüyordu. Korunmuyor gibiydi. Kız aniden hücum etti; Lockwood geriye sıçradı, kılıcını son anda kendisine doğru uzanan Hortlağın elini kesmek için savurdu. Uzun sarı saçları dumanlara karıştı ve her iki yandan Lockwood'un etrafına dolandı. Lockwood eğilip ona vuracakmış gibi yaptı ve puslu incecik şeritleri kılıcıyla yardı. Kılıcını o kadar hızlı savuruyordu ki, hareketleri bulanık gözüküyordu. Parıldayan metalin ardında güven içinde geri çekildi ve hayaleti baca çıkıntısından ve kırık duvardan daha da öteye çekti.

Bir başka deyişle, bana zaman kazandırdı. Öne atılıp, azgın rüzgâra karşı koymaya çalıştım. Aynı insan gibi çığlıklar atan hava akımı bana doğru saldırdı. Kıvılcımlar suratıma sıçradı, ciğerlerimdeki hava boşaldı. İleriye koşarken, her yanımda alevler yükseldi. Hava akımının şiddeti iki misline çıktı. Neredeyse hiç kımıldayamayacak kadar yavaşlamıştım, ama yine de adım adım ilerlemeye devam ettim.

Baca haricinde, kitap rafları da birer ateş duvarına dönüşmüştü; hızla ilerleyen alevler zeminde cıva gibi iz bırakıyordu. İlerideki sıvalı yüzeyi, turuncu renkli bir ışık kaplamıştı. Delikse

bir karanlık birikintisi gibiydi ve içindeki nesne hemen hemen hiç görünmüyordu. Örümcek ağlarının oluşturduğu perdenin ardında, onun dudaklardan yoksun gülümseyişini gördüm.

Bu tür şeyleri doğrudan görmek asla iyi değildir. Dikkatinizi dağıtırlar. Zincir ağı sallayıp açtım ve elimde kayışını hissettim.

Yaklaştım, biraz daha yaklaştım... Adım adım ilerledim... Kızın *yanına* varmıştım. İsteseydim ona bakabilirdim, ama gözlerimi suratından uzak tuttum. Minik örümceklerin her zamanki gibi ağların üstünde dolandıklarını gördüm. Kemikli boynunu ve çiçekli pamuklu elbisedeki yırtığı gördüm. Birden, gözüme bir parıltı ilişti: Kızın boğazından bir şey sarkıyordu.

Ufak bir altın zincir.

Deliğe vardım; rüzgârın ve alevlerin uğultusu arsında elimdeki ağı kullanmaya hazırdım. Bir an için, karanlıkta parıldayan altın zincire bakarken tereddüt ettim. Ucunda bir şey vardı. Kızın elbisesinin ürkünç yırtığıyla kemikli göğsünün arasında parıldadığını görebiliyordum. Bir zamanlar, bu kızın yaşayan elleri, o gün onu daha güzel göstereceğini düşünerek kolyeyi boynuna takmıştı.

Kolye onlarca sene sonra hâlâ boynundaydı ve altındaki deri kararmış, ufalmış ve ölü olduğu halde hâlâ parıldıyordu.

Kıza üzüldüğümü hissettim. "Bunu sana *kim* yaptı?" diye sordum.

"Lucy!" Lockwood'un çığlığı rüzgârın uğultusunu bastırdı. Başımı çevirince, hayalet kızın yükselen alevlerin arasından hızla üstüme geldiğini gördüm. Suratı ifadesizdi, gözlerini de yüzüme dikmişti; beni selamlıyormuş ya da sarılacakmış gibi kollarını iki yana açmıştı.

Bu, pek de hoşlandığım tür bir selamlama *değildi* doğrusu. Önümü tam olarak göremeden, iki elimi birden örümcek ağlarının içine soktum ve örümceklerin kaçışmasına neden oldum. Ağı aşağı indirmeye çalıştım, ama boşluğun girişindeki bir çıkıntıya takıldı. Kız neredeyse üstüme çullanmak üzereydi. Çaresizlik içinde ellerimi öne itince, çıkıntı parçalandı. Hıçkırarak, zincir ağı kuru, yumuşak ve tozlu saçlarının üstüne serdim. Demir ve gümüş kıvrımlar kafasını ve gövdesini kaplarken, onu bir kafes gibi hapsetti.

Kızın hareketleri bir anda yavaşladı; havada asılı kaldı. Bir iç çekiş, bir inleme ve titreme sesi çıktı. Saçları önüne düşüp suratını gizledi. Diğer-ışıkları giderek silikleşti... En sonunda, tamamıyla söndü. Hiç var olmamış gibi gözden kayboldu.

Kızla birlikte, evi saran güç de kayboldu. Basınç bir anda dindi. Kulaklarımın rahatladığını hissettim. Rüzgâr dindi. Oda, yavaş yavaş yanarak yere süzülen kâğıt parçalarıyla kaplandı.

Her şey böylece olup bitti. Bir Kaynağı başarıyla etkisiz hale getirdiğinizde olduğu gibi.

İçime derin bir nefes çekip etrafı dinledim...

Evet. Ev sessizdi. Kız *gitmişti.*

Tabii, ev sessizdi derken, *psişik* seviyede demek istiyorum. Çalışma odası hâlâ alev alevdi. Zemin yanıyor, tavana dumanlar yükseliyordu. Kapının yanına yığdığımız kâğıt öbekleri de alev almıştı ve tüm sahanlık yanıyordu. *O* yönden dışarı çıkmamız mümkün değildi.

Lockwood odanın diğer tarafında telaşla elini sallayıp pencereyi işaret etti.

Tamam der gibi başımı salladım. Kaybedecek vaktimiz yoktu. Ev cayır cayır yanmak üzereydi. Ama önce, neredeyse

hiç düşünmeden, boşluğa döndüm, ağın altından elimi soktum (orada başka neye değeceğimi düşünmemeye gayret ettim) ve ufak altın kolyeyi kaptım. Bu kolye, kızın bir zamanlar ne olduğunu hatırlatan tek sağlam nesneydi. Çektiğimde, zincir bağlı değilmiş gibi kolaylıkla çıktı. Her şeyi, zincirle ucundaki şeyi, örümcekler ağlarını ve tozu paltomun cebine tıktım. Sonra, arkamı döndüğüm gibi, alevlerin arasında zikzaklar çizerek pencerenin altındaki çalışma masasına koştum.

Lockwood çoktan koşmaya başlamış, zeminde yanan bir öbek kâğıdın üstünden geçmişti. Pencereyi açmayı denedi. Olmadı; ya sıkışmıştı ya da kilitliydi, hangisi olduğu çok da önemli değildi. Bir tekme atarak pervazı kırdı ve pencereyi açtı. Hemen yanına zıpladım. Saatlerdir ilk kez içimize temiz, ıslak ve puslu havayı çekebildik.

Yan yana pervazın yanında diz çöktük. Etrafımızdaki perdeler bir hışırtı sesi çıkararak alev aldı. Bahçeye vuran siluetlerimiz, dönüp duran ışıklı bir alanın ortasında eğilmişti.

"İyi misin?" dedi Lockwood. "Boşlukta bir şey mi oldu?"

"Hayır. Bir şey yok. İyiyim." Hafifçe gülümsedim. "Eh, bir olayı daha çözdük."

"Evet. Bayan Hope memnun olur, değil mi? Evet, evi yanıp kül olacak, ama en azından hayaleti yok artık..." Bana baktı. "Eee..."

"Eee..." Pervazdan aşağı bakıp, boş yere zemini görmeye çalıştım. Ama hem dışarısı çok karanlıktı hem de göremeyeceğimiz kadar yüksekteydik.

"Sorun çıkmayacak," dedi Lockwood. "Aşağıda sık çalılıklar olduğuna eminim."

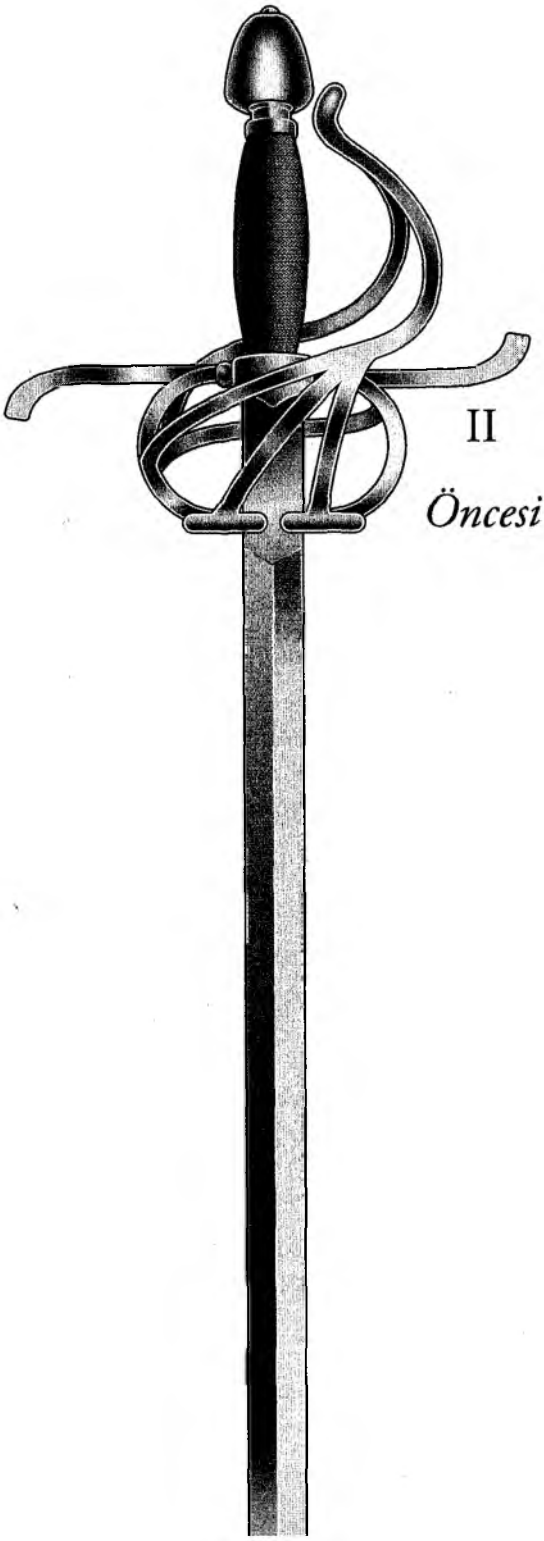
"Güzel."

"Tabii bir de beton bir veranda var." Hafifçe koluma vurdu. "Haydi, Lucy. Arkanı dön ve atla. Başka seçeneğimiz yok zaten."

Eh, işin *bu* kısmında haklıydı. Arkama dönüp odaya bakınca, alevlerin zemine de sıçradığını gördüm. Çoktan baca çıkıntısına varmışlardı. Boşluk ve içindekiler aç alev şeritleri tarafından yalanıp yutuluyordu. Hafifçe içimi çektim. "Tamam," dedim. "Öyle diyorsan, öyle yapalım."

Suratı isle kaplı Lockwood sırıttı. "Altı aydır, seni hiç yarı yolda bıraktığım oldu mu?"

Tam listemi söylemeye hazırlanıyordum ki, çalışma masasının tepesindeki tavan çöktü. Yanan ahşap ve sıva parçaları tam arkamıza düştü. Bir şeyin sırtıma çarptığını hissettim. Dengemi kaybedince de pervazdan aşağı uçtum. Ben düşerken, Lockwood beni yakalamaya çalıştı. Dengesini kaybetti ve havada birbirimizin elini yakalamayı başardık. Bir anlığına, sıcakla soğuk, hayatla ölüm arasında asılı kalmış gibiydik. Sonra, ikimiz de geceye daldık ve hızla düşerken etrafımızı saran karanlığı hissettik.

II

Öncesi

5

Bazıları, Sorun'un her zaman var olduğunu iddia eder. Hayaletlerin *yeni* bir şey olmadığını ve her zaman aynı şekilde davrandıklarını söylerler. Mesela, Romalı yazar Pliny'nin iki bin sene önce anlattığı bir hikâye vardır. Atina'da bir ev satın alan bir âlimle ilgilidir. Ev şüphe yaratacak kadar ucuzmuş; çok geçmeden, âlim evin hayaletli olduğunu fark etmiş. Evdeki ilk gecesinde, zincire vurulmuş, kemikleri çıkmış bir adamın hayaleti onu ziyaret etmiş. Misafir onu yanına çağırmış; âlim de kaçmak yerine, hayaleti avluya kadar takip etmiş ve toprağa batıp gözden kaybolduğunu görmüş. Ertesi gün, âlimle hizmetkârları o alanı kazmışlar. Kısa bir süre sonra, orada gerçekten de zincire vurulmuş bir iskelet keşfetmişler. Kemikler düzgün bir biçimde gömülünce, musallat olma olayı bir daha olmamış. Hikâye burada sona eriyor. Uzmanlar, Tip İki hayaletlerin tipik, basit bir amacı olduğunu söylerler: Gizli kalmış bir hatayı düzeltmeyi

istediklerini. Tıpkı günümüzde olduğu gibi. Dolayısıyla, değişen bir şey olmadığını iddia ederler.

Pardon, ama ben bu iddiayı yutmuyorum. Tamam, gizli bir Kaynağa dair güzel bir örnek; hepimiz bu tür olayları duymuşuzdur. Ama iki şeyi atlamamak gerek. Birincisi, hikâyedeki âlim hayalet dokunuşuna maruz kalacağından ve bu yüzden şişip, mosmor kesilip acı içinde öleceğinden endişelenmiyor. Belki de sadece aptal bir adamdı (şanslı demek de gerek tabii). Ya da Misafirler o eski zamanlarda şimdiki kadar tehlikeli değillerdi.

Dahası, şimdiki kadar sık da görülmüyorlardı. Bu da ikinci önemli mesele. Ya Pliny'nin hikâyesindeki hayaletli ev? Muhtemelen, Atina'daki tek hayaletli evdi ve bu yüzden o kadar ucuzdu. Burada, modern Londra'da düzinelerce hayaletli ev var ve ajanslar ne yaparsa yapsın, sık sık bu tür yerlerle karşılaşabiliyorsunuz. O zamanlar, hayaletler gerçekten de nadiren görülüyordu. Ama artık bir salgın haline geldiler. Dolayısıyla, bana göre şimdiki Sorun, eskiye kıyasla çok farklı. Son elli, altmış senedir tuhaf ve *yeni* bir durumun baş gösterdiği gayet açık. Ama kimse nedenini bilmiyor.

George'un her zaman yaptığı gibi eski gazetelere göz atarsanız, son yüzyılın ortalarında, Kent ve Sussex'de nadiren hayalet görülme vakalarının yaşandığını okuyabilirsiniz. Ama yaklaşık son on senedir, Highgate Dehşeti ve Mud Yolu Hortlağı gibi lanet olasıca bir dizi olayın ciddi bir biçimde dikkat çektiğini görebilirsiniz. Bu olayların her birinde, ani bir doğaüstü fenomen ortaya çıkıyor ve bunun ardından bir dizi dehşet verici ölüm meydana geliyor. Geleneksel araştırma yöntemleri sonuç vermiyor ve bir, iki polis memuru ölüyor. En sonunda, Tom Rotwell ve Marissa Fittes isimli iki genç araştırmacı, her musallat vakasının

bağlı olduğu Kaynakla ilişkili olduğunu ortaya çıkardı (Dehşet vakasında, başı tuğlalarla örülmüştü; Hortlak vakasındaysa, bir soyguncunun cesedi bir kavşağa gömülmüştü). Başarıları büyük ilgi gördü ve ilk kez Misafirler'in varlığı halkın zihnine kesin bir şekilde kazındı.

Bunu takip eden senelerde, birçok diğer musallat olma olayı ilk olarak Londra'da ve güneyde, daha sonra da ülkenin dört bir yanında görüldü. Büyük bir panik ortamı yaratıldı. İsyanlar ve gösteriler meydana geldi; kiliseler ve camiler de ruhlarını kurtarmak isteyen insanlara deva oldular. Çok geçmeden, Fittes ve Rotwell bu taleple başa çıkabilmek için psişik ajanslar kurup, daha ufak çaplı ajanlara yol gösterdiler. Nihayet, hükümet de devreye girdi, gece sokağa çıkma yasağı koydu ve büyük şehirlere hayalet lambalarının yerleştirilmesini sağladı.

Ama bunların hiçbiri Sorunu çözmedi tabii. Söylenebilecek en iyi şey, aradan zaman geçtikçe ülkenin bu yeni gerçekle yaşamaya alışmış olması. Yetişkin vatandaşlar başlarını önlerine eğdiler, evlerine bol miktarda demir istiflediler ve doğaüstü tehditle başa çıkma işini ajanslara bıraktılar. Buna karşılık olarak, ajanslar da en iyi araştırmacıları aramaya koyuldu. Psişik hassasiyet en fazla gençlerde bulunduğu için de, benim gibi çocuklardan oluşan yeni nesiller ön cephenin bir parçası haline geldiler.

Sorunun resmi olarak kabul görmesinden kırk yıl sonra Lucy Joan Carlyle olarak dünyaya geldim. O dönemde, Sorun adalarımızın tamamına yayılmıştı ve en ufak kasabalarımızda bile hayalet lambaları, tüm köylerimizde uyarı zilleri vardı. Babam, İngiltere'nin kuzeyinde, kayağan taşı çatıları ve taş duvarları ile yeşil tepelerin arasında konumlanan ufak bir kasabanın tren

istasyonunda vagon kamarotu olarak çalışıyordu. Ufak tefek, kırmızı suratlı, kambur, dinç ve bir maymun kadar kıllı bir adamdı. Nefesi her zaman keskin bir biçimde esmer bira kokardı; elleriyse her zamanki sessiz kayıtsızlığını bozan çocuklarını sert ve hızlı bir biçimde cezalandırmaya uygundu. Beni ismimle çağırdığı olduysa bile, bunu hatırlamıyorum; babam mesafeli ve zalim bir adamdı. Ben beş yaşındayken bir trenin altında kaldığında, tek gerçek korkum, onunla işimizin bitmemiş olabileceğiydi. Cenazede, hükümetin yeni Zamansız Ölüm düzenlemelerine harfiyen uyuldu. Rahipler kazanın meydana geldiği yere demir parçaları serptiler; cesedin gözlerine gümüş paralar yerleştirdiler ve hayaletiyle olan bağını kesmek için boynuna demir bir tılsım astılar. Bu önlemler işe yaradı. Babam asla geri gelmedi. Annemin dediğine göre, geri geldiyse bile, *bizim* için herhangi bir sorun yaratmazdı. Olsa olsa yerel meyhaneye dadanırdı.

Gündüzleri kasabanın eteklerindeki nehrin üstüne inşa edilmiş, ufak beton bir bina olan okula giderdim. Öğleden sonraları sulak çayırlarda ya da parkta oyun oynardım, ama kulağım her zaman karartma zilinde olurdu ve güneş tamamıyla batmadan mutlaka sağ salim evimize dönmüş olurdum. Eve vardığımda, koruma önlemlerinin ayarlanmasına yardımcı olurdum. Lavanta mumlarını pervazlara yerleştirmek ve asılı olan tılsımları kontrol etmek benim görevimdi. Ablalarım ışıkları yakar ve verandanın altından akan kanala taze su dökerlerdi. Hava kararmak üzereyken annem eve geldiğinde, her şey hazır olurdu.

Annem (iri yarı, pembe tenli ve yıpranmış bir kadın hayal edin) kasabanın iki ufak otelinde çamaşırcılık yapardı. Sahip olduğu bütün annelik şefkati de işi ve yorgunluk yüzünden silinip gittiği için, yedincisi ve sonuncusu olduğum kızlarına ayı-

racak çok az enerjisi kalırdı. Gündüzleri genellikle evde olmazdı; karanlık çöktüğündeyse, lavanta dumanlarının arasında omuzlarını eğmiş oturur, sessizce televizyon izlerdi. Bana nadiren ilgi gösterirdi ve çoğu zaman sorumluluğumu ablalarıma bırakırdı. Bende ilgilendiği tek şey, bir gün üzerimdeki hakkını nasıl geri ödeyeceğimle sınırlıydı.

Herkes ailemde Yetenek olduğunu biliyordu. Annem gençliğinde hayaletler görmüştü; ablalarımdan ikisi de otuz mil ötedeki Newcastle şehrinde gece nöbeti işi bulacak kadar Görüşe sahipti. Ancak, hiçbiri bir ajansta çalışacak özelliğe sahip değildi. Daha ilk başlardan farklı olduğum anlaşılmıştı. Soruna ilişkin meselelerde aşırı bir hassasiyetim vardı.

Bir keresinde, sanırım altı yaşındayken, yaşı bana en yakın ve en sevdiğim ablam Mary'yle birlikte sulak otlaklarda oynuyordum. Topunu çalılıkların arasında kaybedip uzunca bir süre aradık. En sonunda bulduğumuzda, ayaklarımız bitki köklerinin derinlerine saplanmıştı ve üstümüz başımız kehribar çamuruyla yapış yapış olmuştu. Hava da neredeyse tamamıyla kararmıştı. Tarlalarda zil sesini duyduğumuzda, hâlâ nehir kenarındaki patikadan geri dönüyorduk.

Mary'yle birbirimize baktık. Küçük yaşlardan beri, hava kardıktan sonra dışarıda kaldığımız takdirde başımıza gelebilecekler konusunda uyarılmıştık. Mary ağlamaya başladı.

Ama ben gözü pek, ufak tefek, esmer ve cesur bir kızdım. "Önemli değil," dedim. "Daha vakit erken, o yüzden de birer bebek gibi güçsüzler. Buralarda onlarla *karşılaşacağımızı* da hiç sanmıyorum."

"Sırf o değil," dedi ablam. "Annem. Beni çok fena dövecek."

"Eh, beni de."

"Ben senden daha büyüğüm. Beni çok kötü dövecek. *Sana* bir şey olmayacak, Lucy."

İçimden buna pek ihtimal vermiyordum. Annem günde dokuz saat genellikle elde çarşaf yıkardı ve kollarının ön kısımları bir domuz baldırı kadar iriydi. Bir kere vurdu mu, poponuz bir hafta boyunca sızlardı. Kasvetli bir sessizlik içinde yürümeye devam ettik.

Etrafımız sazlıklarla, çamurla ve alacakaranlığın giderek koyulaşan griliğiyle kaplıydı. İleride gördüğümüz kasaba ışıkları, tepenin etrafında parıldıyordu ve bizi hem uyarıyor, hem de bir fener gibi yol gösteriyordu. Birden umutlandık; yola açılan çimle kaplı basamakları görebiliyorduk.

"Annem bize mi sesleniyor?" diye sordum aniden.

"Ne?"

"Bize seslenen o mu?"

Mary etrafı dinledi. "Bir şey duymuyorum. Zaten evimize daha kilometreler var."

Haklıydı. Ayrıca, duyduğum o cılız ve alçak sesin kasabadan geldiğini sanmıyordum. Nehrin oradaki apartman dairelerine baktım; binalar karanlıkta ve tepelerin arasında gözükmüyordu. Emin olmak güçtü, ama ilerideki sazlıkların arasında karanlık ve bir korkuluk gibi eğri bir şekil gördüğümü sandım. Oraya bakarken, şekil hareket etmeye başladı... Ne çok hızlı ne çok ağır; büyük ihtimalle ileride tam önümüze çıkacak doğrultuda ilerliyordu.

Bu şekil her kimse, onunla karşılaşmayı istemediğimi hissettim. Oyuncu bir tavırla ablamı dürttüm. "Yolun geri kalanında yarışalım," dedim. "Haydi! Üşümeye başladım."

Böylece, patikada koşmaya başladık; her birkaç metrede bir arkama bakıyor ve o yabancı kişinin sazlıkların üstünden atlayarak, aralarından geçerek bize yetişmek için büyük bir çaba sarf ettiğini görüyordum. Ama uzun lafın kısası, ablamla ben daha hızlıydık ve sağ salim basamaklara vardık. Tırabzanlardan aşağıya bakınca, sonsuzluğa uzanan gri sulak otlakları, nehir yatağına kadar hiçbir şeyin olmadığını ve sazlıkların arasından bize kimsenin seslenmediğini gördüm.

Popomun sızlaması geçtikten sonra, anneme bu şekilden söz ettim. O da bana kendisi ta küçükken, bir gönül meselesi yüzünden orada intihar etmiş kasabalı bir kadının hikâyesini anlattı. Kadının ismi Penny Nolan'dı. Sazlıklara gitmiş, nehre girip boğularak intihar etmişti. Tahmin edeceğiniz gibi, muhtaç birine, yani Tip İki'ye dönüşmüş ve zaman zaman gece geç saatlerde vadiden dönen insanları rahatsız edermiş. Aradan seneler geçtikten sonra, Ajan Jacobs Kaynağı bulabilmek için orada epey demir parçası harcamış, ama asla bulamamış. Bu yüzden, Penny Nolan'ın hâlâ orada olduğu tahmin ediliyormuş. En sonunda, patikanın yönünü değiştirmişler ve tarlayı nadasa bırakmışlar. Orası artık yabani çiçeklerle kaplı şirin bir yerdi.

Çok geçmeden, benzeri olaylar sayesinde, Yeteneğim bölgede duyuldu. Annem sabırsızlıkla sekiz yaşma basmamı bekledi, sonra da beni kasaba meydanında ofisi olan ajana götürdü. Zamanlama da mükemmeldi, çünkü ajanın araştırmacılarından biri bir vaka sırasında üç gün önce ölmüştü. Her şey gayet yolunda gitti. Annem haftalığımı aldı, ben ilk işimde çalışmaya başladım, Ajan Jacobs ise yeni çırağını bulmuş oldu.

Patronum, o bölgede yirmi yıldan uzun süredir faaliyetlerini sürdüren uzun boylu ve iri yarı bir adamdı. Kasaba halkının itaate

varan bir saygı beslediği bu adam, mesleğinden dolayı onlardan soyutlanmış ve böylece etrafında esrarengiz bir hava yaratmıştı. Gri tenli, gaga burunlu ve siyah sakallıydı; bir cenazeci gibi biraz demode, simsiyah bir takım elbise giyerdi. Neredeyse sürekli sigara içerdi, demir parçalarını ceketinin ceplerinde açık halde taşırdı ve nadiren giysilerini değiştirirdi. İnce kılıcı ektoplazma lekeleriyle sarılaşmıştı.

Her gece karanlık çökerken, beş, altı çocuk araştırmacısını bölgede devriye gezmeye yollardı, alarm zillerine yanıt verirdi ya da her şey sessiz sakinse, halka açık yerleri denetlerdi. Üçüncü Sınıf testlerini geçen yaşça daha büyük ajanlar kılıç ve iş kemerleri takarlardı; benim gibi en gençlerse sadece alet çantaları taşırlardı. Yine de bu seçkin ve önemli şirketin bir parçası olmak, hardal renkli ceketlerimizle gururla yürümek, Bay Jacobs'ın bize liderlik etmesi, bana güzel bir şey gibi gelirdi.

Daha sonraki aylarda, tuzla magnezyumu doğru oranlarda karıştırmayı ve hayaletin göstereceği olası güce karşı demir parçalarını nasıl serpmem gerektiğini öğrendim. Çantaları hazırlayıp meşaleleri kontrol etmekte, lambaları doldurmakta ve zincirleri denemekte ustalaştım. Kılıçları parlattım. Çay ve kahve yaptım. Yük arabaları Londra'daki Gündoğumu Şirketi'nden yeni malzemeler getirdiğinde, bombaları ve teneke kutuları ayırıp, raflara yerleştirdim.

Çok geçmeden, Jacobs Misafirler'i oldukça iyi görmemin yanı sıra, onları herkesten daha iyi duyduğumu da keşfetti. Dokuz yaşına basmadan, Kırmızı Ahır'daki fısıltıları soyguncunun mezarını işaretleyen kırık direğe kadar izledim. Kuğu Oteli'ndeki rezil olayda, geçitte ardımızdaki hafif ve gizli ayak seslerini duydum ve hepimizi hayalet dokunuşundan kurtardım. Ajan beni

süratle terfi ettirerek ödüllendirdi. Birinci ve İkinci Sınıfları iki misli hızla geçtim ve on birinci yaş günümde Üçüncü Sınıfı da geride bıraktım. O meşhur günde, eve kendi kılıcımla, naylon kaplı resmi bir sertifikayla, sırf bana ait *Fittes Hayalet Avcıları Kılavuzu*'yla ve (anneme göre, asıl konu buydu) oldukça zamlı bir aylıkla eve döndüm. Artık ailemin esas ekmek kazanan üyesi bendim ve annemin altı uzun günde kazandığını, haftada dört gece çalışarak kazanıyordum. Annem eve yeni bir bulaşık makinesi ve daha büyük bir televizyon alarak bunu kutladı.

Ama işin aslı şuydu: Evde fazla vakit geçirmiyordum. Mahalle süpermarketinde çalışan ablam Mary haricinde, ablalarımın hepsi evden ayrılmıştı ve annemle asla fazla konuşacak konu bulamıyordum. Böylece, uyanık olduğum saatleri (genellikle gececi olan) Jacobs'ın şirketinin diğer genç ajanlarıyla birlikte geçiriyordum. Onlarla yakındım. Birlikte çalışıyorduk. Eğleniyorduk. Biraz birbirimizin hayatını kurtarıyorduk. Merak ediyorsanız, isimleri Paul, Norrie, Julie, Steph ve Alfie-Joe'ydu. Sonra, hepsi öldü.

Uzun boylu, keskin suratlı ve dilediğimden daha iri bir kıza dönüşmüştüm. Kocaman gözlerim, kalın kaşlarım, upuzun bir burnum ve sarkık dudaklarım vardı. Güzel değildim, ama annemin de bir keresinde dediği gibi, mesleğim güzellikle ilgili değildi. Kılıç kullanmayı çok iyi beceremesem de hızlıydım ve daha iyi olmak için çabalıyordum. Emirlere harfiyen uyuyor, ekip çalışmasında sorun çıkartmıyordum. Çok geçmeden Dördüncü Sınıfı da geçmeyi, bölüm lideri olup kendi alt gurubuma önderlik etmeyi ve kendi kararlarımı almayı istiyordum. Tehlikeli olmasına rağmen tatmin edici bir işti. Bir tek önemli şey dışında da durumumdan hoşnut sayılırdım.

Ajan Jacobs'ın küçükken Londra'daki Fitte Ajansı tarafından eğitildiği söyleniyordu. Demek ki bir zamanlar çok başarılıydı. Eh, artık değildi. Tabii, her yetişkin gibi, duyuları uzun süre önce körelmişti ve hayaletleri kolaylıkla bulamadığından, gözleri ve kulakları olarak bizlere güveniyordu. Bu kadarı adildi. Tüm şefler aynıydı. Görevleri bir Misafir görüldüğünde ajanlarına deneyimleriyle ve bilgileriyle yön göstermek, saldırı planını düzenlemek ve gerektiğinde, acil durumlarda destek ekibi yollamaktı. Ajanstaki ilk senelerimde, Jacobs bunları gayet iyi yapıyordu. Ama zaman geçtikçe, karanlıkta bekleyip etrafı izlediğimiz o bitmek bilmez saatlerde, sinirleri bozulmaya başladı. Hayaletli yerlerin en kenarında durur, içeri girmekte tereddüt ederdi. Elleri titrerdi, zincirleme sigara içerdi; uzaktan emirler yağdırırdı. Gölgeler onu irkiltirdi. Bir gece, ona rapor vermek için yanına gittiğimde, beni bir Misafir sandı. Panik içinde, kılıcıyla öne atıldı ve kasketimin bir kısmını kesti. Beni kurtaran tek şey, kılıç tutan elinin titremesiydi.

Biz ajanlar onun nasıl olduğunu biliyorduk tabii ve bunu hiçbirimiz umursamıyorduk. Jacobs maaşımızı ödeyen kişiydi ve kasabada önemli biriydi; bu yüzden, işimize bakıp kendi kararlarımıza güvenirdik. Zaten Wythburn Değirmeni'ndeki geceye kadar uzun süre çok kötü bir olay da yaşamadık.

Wythe vadisinde kötü bir üne sahip bir su değirmeni vardı. Orada kazalar ve bir, iki de ölüm olayı yaşanmıştı; değirmen senelerdir kapalıydı. Yerel bir tomruk şirketi orayı bölge ofisi olarak kullanmayı istiyordu, ama önce değirmenin güvenli olması gerekiyordu. Jacobs'a gelip değirmene göz atmasını, sağlıksız bir durum olmadığını teyit etmesini rica ettiler.

Akşamüzeri, vadide yola çıktık ve hava karardıktan kısa bir süre sonra oraya vardık. Ilık bir yaz gecesiydi ve ağaçlarda kuşlar ötüyordu. Gökte yıldızlar parıldıyordu. Değirmen vadinin tam ortasında, kayalıklarla kozalaklı ağaçların ortasında, koyu renkli kocaman bir kütle gibi gözüküyordu. Çakıl taşlı yolun aşağısında bir dere akıyordu.

Değirmenin ana kapısına bir asma kilit asılmıştı. Kapıdaki cam panel kırıktı ve boşluk kabaca bir tahta parçasıyla kapatılmıştı. Kapının önüne dizilip, malzemelerimizi kontrol ettik. Ajan Jacobs da her zamanki gibi oturacak bir yer aradı ve yakınlardaki bir ağaç kütüğünün üstüne yerleşti.

Bir sigara yaktı. Becerilerimizi kullanıp, raporlarımızı verdik. Tek ipucu bulan bendim.

"Birisinin ağladığını duyuyorum," dedim. "Ses çok alçak, ama çok yakından geliyor."

"Ne tür bir ağlama?" diye sordu Jacobs. Tepemizde uçuşan yarasalara bakıyordu.

"Bir çocuk ağlaması gibi."

Jacobs hafifçe başını salladı, ama bana bakmadı. "İlk odayı güvenli hale getirin, sonra tekrar kontrol edin," dedi.

Kilit zamanla parçalanmıştı, kapı da sıkışmış ve eğrilmişti. Kapıyı açıp, meşalelerimizi büyük ve terk edilmiş koridorda yaktık. Tavan alçaktı ve çatlak muşamba zeminde epey moloz vardı. Masalar ve katlanır sandalyeler, duvarlarda eski bildiriler vardı; içerisi çürük mobilya kokuyordu. Zeminin altından bir yerden akan derenin sesini duyabiliyordunuz.

Birbirimizden ayrılmadan yine Becerilerimizi kullandık. Ağlama sesini tekrar duydum; ses bu sefer daha yüksekti. Meşalelerimizi söndürüp etrafı gezdik ve çok geçmeden, değirme-

nin içeri kısmına uzanan bir geçidin en sonunda yere çömelmiş gibi gözüken, parıldayan ufak bir şekil gördük. Meşalelerimizi tekrar yaktığımızda, şekil kaybolmuştu.

Gördüklerimizi anlatmak için dışarı çıktım. "Paul ve Julie ufak bir çocuğa benzediğini söylediler. Ayrıntıları göremiyorum. Şekil hareket etmiyor."

Ajan Jacobs sigarasını çimlere silkti. "Size herhangi bir tepki vermedi mi? Yanınıza gelmeye kakışmadı mı?"

"Hayır, efendim. Diğerleri onun güçsüz bir Tip Bir olduğunu, uzun süre önce burada çalışmış bir çocuğun yankısı olabileceğini düşünüyorlar."

"Pekâlâ, tamam. Demirle arka kısma sıkıştırın. Sonra, alanı gözden geçirebilirsiniz."

"Peki, efendim. Ama..."

"Sorun ne, Lucy?"

"Bu hayalette... Bir tuhaflık var. Hoşuma gitmedi." Ajan Jacobs sigarasından kısa bir nefes çekerken, küllerin ucu kırmızı bir parıltı saçtı. O günlerde hep olduğu gibi, eli titrek; sesi aksiydi.

"Hoşuna gitmedi mi? Bir çocuk ağlaması duydun. Tabii ki hoşuna gitmez. Başka bir şey duydun mu?"

"Hayır, efendim."

"Başka bir ses? İkinci ve daha güçlü bir Misafir yok mu?"

"Hayır..."

Doğruydu. Tehlikeli herhangi bir şey duymamıştım. Ziyaretle ilgili her şey muğlâk ve zayıftı, güçsüzlük sinyalleri veriyordu. Ses ve şekil... Güç bela duyuluyor ve görülüyordu. Yine de, şeklin minnacık görünecek biçimde çömelmiş olması hoşuma gitmemişti.

"Diğerleri ne diyor?" diye sordu Jacobs.

"Gayet kolay bir iş olacağını düşünüyorlar, efendim. İşi bitirmek için sabırsızlanıyorlar. Ama bu olay... Bana nedense ters geliyor."

Kütükte kıpırdandığını duydum. Ağaçların arasından rüzgâr esiyordu. "Geri çekilmelerini söyleyebilirim, Lucy. Ama nedensiz hisler iyi değildir. Bana somut bir neden gerek."

"Hayır, efendim... Sanırım, bir sorun çıkmaz..." Tereddütle içimi çektim. "Belki siz de benimle içeri gelebilirsiniz," dedim. "Bana fikrinizi söylersiniz."

Derin bir sessizlik oldu. "İşini yap yeter," dedi Ajan Jacobs.

Diğerleri gerçekten de sabırsızlanmaya başlamışlardı. Onlara yetiştiğimde, çoktan kılıçlarını çekmiş, tuz bombalarını hazırlamış, geçitte ilerliyorlardı. Çok da uzakta olmayan parlak şekil kendisine yaklaşan demiri hissetmişti. Korkuyla geriye sindi ve ayarsız bir televizyon gibi görüntüsü titredi. Geçidin bir köşesine doğru ilerlemeye başladı.

"Hareket ediyor!" dedi birisi. "Soluklaşıyor!"

"Gözden kaçırmayın! Onu kaybetmemeliyiz!"

Tayfın kaybolma noktası gözden kaçırılırsa, Kaynağı bulmak da güçleşiyordu. Herkes öne atıldı. Kılıcımı çekip, onlara yetişmek için hızlandım. Gölge o sırada o kadar silikleşmişti ki, neredeyse görünmez olmak üzereydi. Birden, hissettiğim tüm tereddüt bana saçma geldi.

Hayalet bir bebek kadar ufaldı ve ufalmaya devam etti; topallayarak çaresizlik içinde köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Ajan arkadaşlarım peşinden koştular; ben de hızlandım. Ama buna rağmen, önümdeki duvara keskin bir plazmik ışık vurduğunda, köşeye varamamıştım. Demir yüzünden hayaletten acı dolu bir

ses yükseldi, sonra da magnezyum ateşinin patlama sesi geldi. O anlık parıltı sırasında, devasa boyutlarda bir gölgenin yükseldiğini gördüm. Sonra, ışık söndü. Bunun ardından da çığlıklar başladı.

Başımı çevirip geçide ve koridordan açık kapıya baktım. Uzakta, karanlığın arasında sigaranın toplu iğne başı kadar seçilebilen kırmızı ucunu gördüm.

"Efendim! Bay Jacobs!" Yanıt gelmedi. "Efendim! Yardımınıza ihtiyacımız var! *Efendim!*"

Ajan sigaradan bir nefes çekerken, toplu iğne başı parıldadı. Yanıt gelmedi. Jacobs kımıldamadı. Derken, koridorda rüzgâr esti ve beni neredeyse yere yıktı. Değirmenin duvarları zangırdadı; açık kapı küt diye kapandı.

Karanlıkta lanet okudum. Sonra, kemerimden bir kavanoz alıp kılıcımı havaya kaldırdım ve koridorda çığlıklara doğru koşmaya başladım.

Otopside, Ajan Jacobs ölen ajanların yakınları tarafından ağır bir biçimde eleştirildi ve mahkemeye yollanmasına dair söylentiler çıktı, ama bunlar hiçbir zaman gerçekleşmedi. Tamamen benim ona hayaletin gücüyle ilgili olarak verdiğim bilgiler doğrultusunda hareket ettiğini söyleyerek kendisini savundu. Yardım çığlıklarımı ya da değirmenden gelen başka bir ses duymadığını, ben üst kattaki pencereyi kırıp sağ salim çatıdan aşağı atlayarak kaçana dek, hiçbir şey fark etmediğini iddia etti. Hiçbir çığlık sesi duymamıştı.

İfade verirken, değirmene ilk girdiğimde hissettiğim huzursuzluğu anlatmaya çalıştım, ama somut bir kanıt elde edemediğimi de itiraf etmek zorunda kaldım. Otopsi görevlisi, dava özetinde,

Misafir'in gücü konusunda söylediklerimin daha net olmamasının ne kadar üzücü olduğunu belirtti. Açıklamalarım isabetli olsaydı, belki de birilerinin hayatı kurtulabilirdi. Yanlışlıkla Adam Öldürme olarak karara bağlandı ki bu, o tür durumlarda olağandı. Ölenlerin akrabaları Fittes Fonu'ndan tazminatlarını ve çocukları için hazırlanmış ufak plaketleri kasaba meydanında aldı. Değirmen yıkıldı ve alana tuz serpildi.

Jacobs kısa bir süre sonra işinin başına döndü. Herkes, olayın unutulması için bir süre bekledikten sonra, benim de memnuniyetle onunla çalışmaya devam edeceğimi düşündü. Ama ben öyle düşünmüyordum. Gücüme kavuşabilmek için tam üç gün bekledim. Dördüncü sabah erkenden, annemle ablam uyurken eşyalarımı ufak bir sırt çantasına doldurdum, kılıcımı taktım ve arkama bakmadan evimden ayrıldım. Bir saat sonra, Londra'ya giden trendeydim.

6

LOCKWOOD &ORTAKLARI

Tanınmış psişik araştırmalar ajansı Lockwood ve Ortakları yeni bir Genç Saha Araştırmacısı arıyor. Görevleri arasında, bildirilen hayalet görme vakalarının sahada analizi ve hayaletlerin yakalanması bulunmaktadır. Başarılı adayın doğaüstü fenomenlere HASSAS olması, iyi giyinmesi, tercihen kız olması ve on beş yaşını aşmamış olması istenmektedir. Başarılı olamayacak adaylar arasında boşa vakit harcatanlar, sahtekârlar ve sabıkalı kişiler olacaktır. Bir fotoğrafla birlikte yazılı olarak Portland Caddesi, No: 35, Londra W1 adresine başvuruda bulununuz.

Yolda durup taksinin gidişini izledim. Motor sesi uzaklaştı. Etraf çok sessizdi. Soluk güneş ışıkları asfaltta ve dip dibe yolun iki tarafına park edilmiş arabaların üstünde parıldıyordu. Biraz ötede, ufak bir çocuk güneş alan tozlu bir alanda oynuyor, plastik hayaletleri ve ajanları asfaltta hareket ettiriyordu. Ajanların minnacık kılıçları vardı; hayaletler biraz süzülen kâğıtları andırıyordu. Sokakta çocuktan başka kimse yoktu.

Londra'nın o bölümünün bir yerleşim bölgesi olduğu belliydi. Evler kocaman Victoria tarzı yarı ilişik binalardı, sütunlu verandalarına lavanta sepetleri asılıydı ve bodrum katlarına doğrudan yola açılan basamaklarla ulaşılıyordu. Her şey artık yıpranmış bir asalet görüntüsüne sahipti: İnsanların ve binaların daha iyi günler geçirmiş olduğu belliydi. Köşede portakaldan ayakkabı cilasına, sütten magnezyum fişeklerine kadar çeşitli şeyler satan ufak bir market vardı. Marketin dışında, yıpranmış iki buçuk metrelik, eğik gövdeli metal bir hayalet lambası vardı. Menteşeli kocaman kapanları kapalıydı ve üstlerine bir şey asılmamıştı, ampuller yanmıyordu, mercekler gizlenmişti. Pas, demiri yosun gibi kaplamıştı.

Her şeyden önce, en yakındaki arabanın aynasında kendime baktım, kasketi çıkarıp ellerimle saçlarımı düzelttim. İyi bir araştırmacıya benziyor muydum? Doğru bir geçmişe ve özelliklere sahip birisi gibi miydim? Yoksa saçları dağınık, yedi günde altı ajans tarafından geri çevrilmiş bir hiçe mi benziyordum? Söylemesi güçtü.

Yolda yürümeye başladım.

No: 35, Portland Caddesi dört katlı, beyaz ön cepheli, soluk yeşil panjurlu ve pencere saksılarında pembe çiçekler olan bir binaydı. Yanındaki evlerden biraz daha bakımsız gözüküyordu.

Bütün yüzeyleri sanki boyanmaya ya da temizlenmeye ihtiyaç duyuyormuş gibiydi. Tırabzanın dışına iliştirilmiş ufak ahşap bir tabelada şöyle yazıyordu:

A. J. LOCKWOOD & ORTAKLARI, ARAŞTIRMACILAR.
KARANLIKTAN SONRA ZİLİ ÇALIN VE DEMİR
ÇİZGİNİN ARDINDA BEKLEYİN.

Bir an için duraksadım ve hasretle Tendy & Oğulları'nın şık malikânesini, Atkins ve Armstrong'un geniş ofislerini ama en çok da Regent Sokağı'ndaki Rotwell binasının parıltılı camlarını düşündüm... O mülakatların hiçbiri iyi geçmemişti. Başka seçeneğim yoktu. Görünümüm gibi, bu konuda da yapabileceğim bir şey yoktu.

Eğreti metal kapıyı açıp, kırık fayanslı dar bir patikada ilerledim. Sağımda bir bodrum bahçesine inen dik basamaklar vardı. Burası, yarısı uzun sarmaşıklarla, yabani bitkilerle ve saksılı ağaçlarla dolu, karanlık bir alandı. Patikaya demir fayanslardan oluşan dar bir yol yapılmıştı ve bunun yanındaki direkte, sallanan ahşap bir çan dili olan büyük bir zil asılıydı. İlerideyse siyaha boyanmış bir kapı vardı.

Zili görmezden gelip, demir çizginin üstünden geçtim ve sertçe kapıya vurdum. Kısa bir süre sonra, kısa boylu, şişman, saçları briyantinli ve gözlüklü bir genç kapıyı açtı.

"Hah, bir tane daha," dedi. "Bittiğini sanıyordum. Yoksa sen Arif'in yeni kızı mısın?"

Suratına baktım. "Arif de kim?"

"Köşedeki marketin sahibi. Genellikle, bu saatlerde birisiyle çörek yollar. Ama pek çöreğin varmışa benzemiyor." Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Hayır. Bir kılıcım var."

Genç içini çekti. "O halde, başvuru yapmaya geldin. İsmin?"

"Lucy Carlyle. Siz Bay Lockwood musunuz?"

"Ben mi? Hayır."

"Peki, içeri girebilir miyim?"

"Evet. Son kız da şimdi aşağıya indi. Durumuna bakılacak olursa, çok uzun kalmayacak."

Genç bunları söylerken, evin içinden dehşet dolu bir çığlık yükseldi ve aşağıdaki avlunun sarmaşıklarla kaplı duvarlarında yankılandı. Ağaçlardaki kuşlar havalanıp, sokağın ötesine uçtular. Şok içinde geriye sıçradım ve ellerim derhal kılıcımın kabzasına gitti. Çığlık yerini boğuk bir sızlanmaya bıraktı ve dindi. Gözlerim fal taşı gibi açılmış halde kapıdaki gence baktım. Kılını dahi kıpırdatmamıştı.

"Hah, işte," dedi. "Dememiş miydim? Eh, sırada sen varsın. İçeri gelsene."

Genç de, içeriden gelen çığlık sesi de bana güven vermemişti. Arkamı dönüp gitmeyi düşündüm. Ama Londra'da iki hafta kaldıktan sonra, seçeneklerim neredeyse tükenmişti; burada da başarılı olamazsam, diğer beceriksiz çocuklarla birlikte gece nöbetine yazılmam gerekecekti. Ayrıca, gencin tavırlarında tuhaf bir şey vardı; tavrından belli belirsiz bir küstahlık akıyordu ve bu da oradan kaçmamı beklediğini söylüyordu. Buna kanmayacaktım. Böylece, hızla yanından geçerek serin ve geniş koridora girdim.

Yerler ahşapla, duvarlarsa koyu renkli maun raflarla kaplıydı. Raflarda bir sürü etnik maskeler ve başka eşyalar duruyordu: Çanaklar ve ikonalar, parlak süslerle bezeli deniz kabukları ve su kabakları vardı. Kapının üstünde taban kısmı kristal bir kafatası şeklinde bir el lambası asılıydı ve hemen girişinde dar bir anahtar masası duruyordu. Bunun ardında da kocaman, içinde şemsiyeler, bastonlar ve ince kılıçlar bulunan çatlak bir bitki saksısı vardı. Paltoların asılı olduğu vestiyerde durdum.

"Bir saniye," dedi genç. Açık kapının önünde bekledi.

Yaşça benden biraz daha büyüktü ve boyu benim kadar uzun olmadığı halde, daha iriydi. Tombul ve biraz sıradan bir suratı vardı; oldukça köşeli çenesi haricinde, vasat görünümlü birisi sayılırdı. Gözlüğün ardındaki gözleri masmaviydi. Kaşlarının üstüne dökülen kumral saçları bana bir at kuyruğunu hatırlatmıştı. Beyaz spor ayakkabılar, bir blucin ve karnından sarkan ve pantolonuna gevşekçe sokulmuş bir gömlek giymişti.

"Her an çıkabilir," dedi.

Evin içinden gelen mırıltılar giderek yükseldi. Yan kapılardan biri güm diye açıldı: Şık giyimli bir kız, gözleri alevler saçarak dışarı fırladı. Suratı kireç gibi kesilmişti ve kırışık paltosunu elinde tutuyordu. Bana öfke ve küçümsemeyle baktı, gence bir küfür savurdu, ön kapıyı tekmeleyerek açtı ve gözden kayboldu.

"Hımm. Kesinlikle tekrar mülakata alınması gereken biri," dedi genç. Kapıyı kapatıp tombul burnunu kaşıdı. "Tamamdır, peşimden gelirsen...

Beni, başka eşyalarla ve totemlerle döşenmiş, güneşli, beyaz duvarları olan, hoş bir oturma odasına götürdü. İki sandalye ve bir koltuğun ortasında alçak bir fiskos masası duruyordu. Bunun yanında da ince uzun, koyu renkli bir takım elbise giymiş,

gülümsemesi tüm suratını kaplayan bir genç daha duruyordu. "Ben kazandım, George," dedi. "Birisi daha olduğunu *biliyordum*."

Merhabalaşmak için yanına giderken, her zamanki gibi duyularımı kullandım. Hem de hepsini; yani, hem dış, *hem* de iç duyularımı. Sırf bir şeyi gözden kaçırmayayım diye.

İlk gördüğüm şey, masada yeşilli beyazlı bir mendilin atlında duran yuvarlak ve şişkin bir nesneydi. Bunun az önce çıkan kızın o haliyle bir ilgisi var mıydı? Pek sanmıyordum. Bir de bir yerlerden hafif sesler geliyordu. *Neredeyse* duyabildiğim, ama mesafesini zihnimden uzak tutan bir sesti. Sese odaklansam, ne olduğunu anlayabilirdim... Ama bunu yapabilmek için, bir heykel gibi durup gözlerimi kapatmam ve ağzımı açmam gerekirdi ki bir mülakata başlamak için hiç de iyi bir yol değildi. Böylece, gencin elini sıkmakla yetindim.

"Merhaba," dedi. "Ben Anthony Lockwood."

"Ben de Lucy Carlyle."

Çok parlak, koyu renkli gözleri vardı ve yampiri gülümsüyordu. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Çay içer miydiniz? Yoksa George çoktan ikram etti mi?"

Tombul genç küstah bir tavırla, "İlk test bitene dek bekleyim diye düşünmüştüm," dedi. "Hâlâ burada olup olmayacağını görmek için. Bu sabah, çok fazla çay poşeti heba ettim."

"Neden ona bir şans vermiyorsun," dedi Anthony Lockwood. "Gidip demliğin altını açar mısın?"

Çocuk ikna olmuşa benzemiyordu. "Tamam... Ama onun da derhal kaçacağını düşünüyorum." Ağır ağır arkasını döndü ve koridora çıktı.

Anthony Lockwood bir sandalyeye oturmamı işaret etti. "George'un kusuruna bakmayın. Sabahın sekizinden beri mülakat yapıyoruz. Acıkmış olmalı. Son kızın son aday olduğuna çok emindi."

"Özür dilerim," dedim. "Ne yazık ki size çörek de getirmedim."

Dikkatle bana baktı. "Neden öyle dediniz?"

"George bana marketten her gün çörek yollandığını söyledi."

"Ha, tamam. Bir an için, medyum olduğunuzu sandım."

"Öyleyim."

"Hayır, yani olağandışı bir biçimde demek istedim. Neyse." Karşımdaki koltuğa oturup, bir takım kâğıtları önüne çekti. Çok ince bir suratı, uzun bir burnu ve dağınık koyu renkli saçları vardı. Adeta şaşırarak benden çok da büyük olmadığını fark ettim. Hali tavrı öylesine kendinden emindi ki, yaşını fark etmemiştim. İlk kez neden odada yetişkin görevlilerin olmadığını düşündüm. "Başvuru mektubunuzdan kuzey İngiltereli olduğunuzu görüyorum," dedi. "Cheviot Tepeleri'nden. Birkaç sene önce orada meşhur bir salgın olmamış mıydı?"

"Murton Colliery Dehşeti," dedim. "Evet, o zamanlar beş yaşındaydım."

"Fittes ajanları Londra'da Misafirler'le ilgilenmeye gelmemişler miydi?" dedi Lockwood. "İngiliz *Hayalet Olayları Gazete*'mde çıkmıştı."

Evet anlamında başımı salladım. "Ruhlarımızı çalabilirler diye bakmamamız gerekiyordu. Herkes zemin katlarının pencerelerini kapatmıştı, ama ben yine de gizlice bakmıştım. Yolun ortasından aşağıya doğru ay ışığının altında süzüldüklerin görmüştüm. Ufak kızları andıran minnacık şeylerdi."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Kızlar mı? Yer altındaki bir kazada ölen madencilerin hayaletleri olduklarını sanıyordum."

"Evet, ilk başlarda öyleydi. Ama onlar Değişkenlerdi. Sonradan birçok farklı şekle girdiler."

Başını salladı. "Anlıyorum. Hatırladım... Pekâlâ, sanırım küçük yaşlardan beri Beceriniz olduğunu biliyordunuz. Tabii, bir de diğer çocukların birçoğundan daha iyi Görüşe sahiptiniz ve bunu kullanacak cesaretiniz de vardı. Ama mektubunuza göre, asıl gücünüz bundan ibaret değil. Ayrıca, dinleyebiliyorsunuz da. Dokunuş gücünüz de var."

"Şey, Dinleme asıl gücüm diyebilirim," dedim. "Beşikteyken bile, sokaktan gelen fısıltıları duyardım. Yani, sokağa çıkma yasağından, yaşayan herkes evine kapandıktan sonra. Bunları ayırt etmek zordur. Benim için, Dokunuş bazen meydana gelen olayların yankılarını tetikliyor."

"George bunu biraz yapabiliyor. Ben yapamıyorum. Misafirler söz konusu olunca, sağır sayılırım. Benim gücüm Görüş. Ölüm parıltıları ve izleri ve ölümün tüm dehşet verici kalıntıları..." Sırıttı. "Ne neşeli bir konu, değil mi? Tamam, burada kuzeydeki yerel bir araştırmacının yanında işe başladığınız yazıyor..." Kâğıda baktı. "Jacobs isimli birisi. Doğru mu?"

Hafifçe gülümsedim. O kadar gerildim ki midem buruldu. "Doğru."

"Birkaç sene onun için çalıştınız."

"Evet."

"Demek sizi o eğitti, ha? Onun yanındayken, Dördüncü Sınıfı da geçtiniz mi?"

Oturduğum yerde kıpırdandım. "Evet. Birinciden Dördüncü sınıf kadar hepsini onun yanında geçtim."

"Tamam..." Lockwood bana baktı. "Final sertifikalarınızı getirmediğinizi görüyorum. Bay Jacobs'dan bir referans mektubu da yok. Biraz alışılmadık, değil mi? Genellikle, bu tür durumlarda resmi referans mektupları getirilir."

İçime derin bir nefes çektim. "Bana referans mektubu vermedi. Anlaşmamız sona erdi... Ani bir şekilde."

Lockwood bir şey demedi. Ayrıntıları anlatmamı beklediğini görebiliyordum.

"Hikâyenin tamamını duymak isterseniz, anlatabilirim," dedim bıkkınlıkla "Sadece... Düşünmekten hoşlandığım bir şey değil, o kadar."

Kalbim gümbür gümbür atarken bekledim. O an gelmişti. Diğer mülakatlarım o noktada sona ermişti.

"Başka zaman o zaman," dedi Anthony Lockwood. Bana gülümsediğinde, odaya ılık bir ışık dolmuş gibi hissettim. "Biliyor musunuz, George neden bu kadar gecikti anlayamadım. Eğitilmiş bir babun bile şimdiye dek çay demleyebilirdi. Sıra testlere geldi."

"Evet, bunlar nasıl testler?" diye sordum hemen. "Sormamda bir sakınca yoksa tabii."

"Kesinlikle yok. Adayları değerlendirmek için bazı testler yaparız. Açıkçası, insanların mektupları ya da referansları beni pek etkilemez, Bayan Carlyle. Becerilerini kendi gözlerimle görmek isterim..." Saatine baktı. "George'a bir dakika daha veriyorum. Bu arada, sanırım hakkımızda bilgi edinmek istersiniz. Yeni bir ajansız, kurulalı daha üç ay oldu. Lisansımı geçen sene aldım. PAKD onayımız var, ama bir yanlış anlaşılma olmasın diye, Fittes ya da Rotwell ya da diğerleri gibi maaşa bağlı değiliz. Bağımsızız ve böyle olmasını seviyoruz. Dilediğimiz işleri alıyo-

ruz, diğerlerini geri çeviriyoruz. Tüm müşterilerimiz Misafirler'le sorun yaşayan, bu sorunun hızla ve sessiz sedasız çözülmesini isteyen özel müşteriler. Biz de sorunlarını çözüyoruz. Bize iyi para ödüyorlar. Olay bundan ibaret. Sorunuz var mı?"

Yakın geçmişim konusu kapandığı için, kendime güvenim geri gelmişti. Bu işi batırmayacaktım. Koltukta öne çıktım, sırtımı dikleştirdim ve ellerimi düzgünce kucağıma koydum. "Şefleriniz kim? Onlarla da tanışacak mıyım?"

Genç kaşlarını çattı. "Burada şef yok. Yetişkin yok. Bu, benim şirketim. Yetkili kişi benim, George Cubbins de yardımcım." Bana baktı. "Bazı adaylar bu durumdan hoşlanmadı, bu yüzden de fazla ilerleme *kaydedemediler*. Bu durum sizi de rahatsız ediyor mu?"

"Kesinlikle hayır," dedim. "Tam aksine, hoşuma gitti." Kısa bir sessizlik oldu. "Evet... Başından beri sırf ikiniz miydiniz? Sadece siz ve George mu varsınız?"

"Şey, genellikle bir asistanımız da oluyor. Çoğu Misafir'le başa çıkmak için iki kişi yeterli, ama zor olaylarda üçümüz birlikte gideriz. Büyülü sayı budur, bilirsiniz."

Ağır ağır başımı salladım. "Anlıyorum. Son asistanınıza ne oldu?"

"Zavallı Robin mi? Ha, o... yoluna devam etti."

"Başka bir işe mi girdi?"

"Belki 'vefat etti' desem daha doğru olacak. Hatta, 'karşı tarafa geçti'. Hah, güzel! Çaylar da geldi!"

Koridora açılan kapı aralandı ve önce tombul gencin sırtı, sonra da geri kalanı içeri girdi. Haşmetli bir tavırla döndü ve üstünde buharlar tüten üç fincanla bir tabak bisküvi bulunan tepsiyle içeri girdi. Onca süredir mutfakta her ne yaptıysa, daha

da dağılmış gözüküyordu. Gömleği pantolonundan çıkmıştı, dağınık saçlarıysa gözlerinin üstüne düşmüştü. Tepsiyi masadaki üstü örtülü nesnenin yanına koyup şüpheyle bana baktı. "Hâlâ burada mısın? Şimdiye dek kaçmışsındır diye düşünüyordum."

"Daha testleri yapmadım, George," dedi Lockwood sakin bir tavırla. "Tam vaktinde geldin."

"Güzel." En büyük fincanı alıp koltuğa geçti.

Fincanların dağıtıldığı şeker ikram edildiği ve benim bunu reddettiğim sırada kibar bir an yaşandı.

"Haydi, bir bisküvi alın," dedi Lockwood. Tabağı bana doğru itti. "Lütfen. Yoksa hepsini George yiyecek."

"Peki."

Bir bisküvi aldım. Lockwood kendi bisküvisinden kocaman bir ısırık alıp ellerini silkeledi.

"Tamam," dedi. "Sadece birkaç test yapacağım, Bayan Carlyle. Endişelenmenize gerek yok. Hazır mısınız?"

"Tabii." George'un ufak gözlerini bana diktiğini, hatta Lockwood'un sakin ses tonunun bile bir parça heyecanını gizleyemediğini fark ettim. Ama Wythburn Değirmeni'nden tek başına kurtulmuş birisiyle karşı karşıyaydılar. Bu konu yüzünden endişelenemezdim.

Lockwood başını salladı. "O halde, buradan başlayabiliriz." İncecik elini benekli mendile uzattı ve bir süre bir etki yaratmak için bekledikten sonra çekti.

Masada iri, şeffaf ve cam bir silindir duruyordu. Üst kısmı kırmızı renkli plastik bir tıpayla kapatılmıştı. Tepesine doğru ufak tutacakları vardı: Bana babamın birasını mayaladığı büyük cam damacanaları anımsatmıştı. Ama bunun içinde bayat ve kahverengimsi bir sıvı yerine, yağlı sarı renkli bir duman vardı.

Tamamıyla hareketsiz de değildi, çok ağır bir biçimde yer değiştiriyordu. Silindirin tam ortasındaysa, kocaman, koyu renkli bir şey duruyordu.

"Sizce nedir bu?" diye sordu Lockwood.

Öne eğilip silindire baktım. Yakından inceleyince, tıpanın emniyet başlıkları ve çifte mühürleri olduğunu fark ettim. Camın yanına ufak bir sembol çizilmişti: Bir göz olarak da görev gören parlak bir güneş.

"Gümüş-camı," dedim. "Gündoğumu Şirketi tarafından üretilmiş."

Lockwood evet der gibi başını sallayıp, hafifçe gülümsedi. Biraz daha eğildim. Orta parmağımın tırnağıyla camın yanına tıklattım; duman bir anda uyandı, tırnağımla vurduğum yerden dışa doğru dalgalandı ve bu arada yoğunlaşıp parçacıklı hale geldi. Parçalar birbirinden ayrılırken, kavanozdaki şekil de ortaya çıktı: Kahverengi ve lekeli bir insan kafatası camın dibinde duruyordu.

Duman şeritleri bükülüp kıvrıldı; boş ve geriye devrilmiş gözler ve ardına kadar açık ağızla korkunç bir surata benzedi. Bir an için, bu görüntü, alttaki kafatasının üstüne biner gibi oldu. İrkilerek geri çekildim. Surat silindirin içinde dönüp duran buharımsı kurdelelere dönüştü ve hareketsiz kaldı.

Hafifçe öksürdüm. "Şey, bu bir hayalet kavanozu," dedim. "Kafatası Kaynak ve bu hayalet ona bağlı. Ne tür bir hayalet olduğu bilemiyorum. Bir Fantazma ya da Kuruntu olabilir."

Bunu dedikten sonra, kavanozlardaki hayaletlerle haftanın her günü karşılaşıyormuşum gibi, gayet kayıtsız bir tavırla geriye yaslandım. İşin aslı, bunlardan daha önce hiç görmemiştim ve kavanozun içindeki şey beni gerçekten de şoka *uğramıştı*. Ama

buna gerek yoktu, çünkü benden önceki kızın çığlığı bana *değişik* bir şeyle karşılaşacağımı anlatmıştı. Ayrıca, bu tür kavanozlardan söz edildiğini de duymuştum.

Lockwood'un gülümsemesi bir an için suratında dondu. Şaşkınlık, memnuniyet ya da hayal kırıklığı mı göstersin diye düşünüyor gibiydi. En sonunda, memnuniyet kazandı. "Evet, haklısınız," dedi. "Aferin." Mendili tekrar silindirin üstüne yerleştirdi ve güçlükle kaldırıp masanın altına koydu.

Tombul çocuk ağzını şapırdatarak çayını yudumladı. "Sarsıldı," dedi. "Belli oluyordu."

Bunu duymazdan geldim. "Kavanozu nereden buldunuz?" diye sordum. "Sadece Rotwell'le Fittes'de var sanıyordum."

"Sorulara sonra sıra gelecek," dedi Lockwood. Fiskos masasının çekmecelerinden birini açtı ve kırmızı renkli ufak bir kutu çıkardı. "Şimdi, mümkünse Becerinizi test edeceğim. Burada bazı eşyalar var. Lütfen, bana bundan ne tür bir doğaüstü titreşim aldığınızı anlatın," dedi, kutuyu açıp içindeki şeyi masaya koyarak. Gösterişsiz, beyaz renkli, tabanı oluklu, sivri tutacaklı eski bir porselen fincandı. Kenarının iç kısmında tuhaf, beyaz bir leke vardı. Leke fincanın dibine doğru kalınlaşıyor, sert bir tortuya dönüşüyordu.

Fincanı elime alıp gözlerimi yumdum ve parmaklarımı hafifçe yüzeyinde gezdirerek farklı yönlere çevirdim. Yankıları bekleyerek dinledim... Hiçbir şey duyamadım.

Bu, iyiye işaret değildi. Başımı sallayıp zihnimi gereksiz düşüncelerden ayırmak, yoldan gelen trafik sesini ve George'un arada bir koltukta çayını içerken ağzını şapırdattığını duymamak için elimden geleni yaptım. Yine denedim.

Yok. Hâlâ hiçbir şey duymuyordum.

Birkaç dakika sonra pes ettim. "Özür dilerim," dedim en sonunda. "Hiçbir şey duyamadım."

Lockwood başını salladı. "Umarım duymamışsınızdır. Bu, George'un diş fırçasını koyduğu bardak. Güzel. Diğerine geçelim." Fincanı alıp dalga geçercesine kahkaha atan tombul çocuğa fırlattı.

Birden donduğumu hissettim; yanaklarımın kızardığını biliyordum. Sırt çantamı alıp ayağa fırladım. "Buraya benimle alay edilmesi için gelmedim," dedim. "Kendim çıkarım."

"Aaa," dedi George. "Ne kadar da cesur."

Ona baktım, dağınık saçlarına, donuk ve şekilsiz suratına ve aptal ufak gözlüğüne. Bu çocuğun *her şeyi* beni sinirlendiriyordu. "Evet," dedim. "Buraya gel de *ne kadar* cesur olduğumu göstereyim."

Çocuk gözlerini kırpıştırıp bana baktı. "Olabilir."

"Kımıldadığını görmüyorum."

"İkiniz de durun," dedi Anthony Lockwood. "Bu, bir mülakat, bir boks maçı değil. George: Kes sesini. Bayan Carlyle: Sizi üzdüğümüz için özür dilerim, ama bu ciddi bir testti ve siz rahatlıkla geçtiniz. Bu sabah mülakata gelen kaç kişinin zehirle, intiharla ya da cinayetle ilgili hikâyeler uydurduğunu duysanız şaşarsınız. Bu hikâyeler biraz bile doğru olsaydı, bu fincan Londra'nın en hayaletli fincanı olurdu. Lütfen, oturun. Bana bunlar hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Masanın altındaki çekmeceden üç yeni nesne çıkarıp yan yana önüme dizdi. Etrafı altın kaplamalı, eski kahverengi deri kayışlı bir erkek saati; kırmızı renkli dantelli bir kurdele ve ince, uzun uçlu, sapı fildişi kakmalı bir bıçak...

Bana oynadıkları oyuna olan öfkem dindi. Bu, güzel bir testti. George'a buz gibi bir bakış fırlattıktan sonra, oturup nesneleri biraz birbirinden ayırdım ki, gizli dokuları (varsa) birbirine geçmesin. Sonra, elimden geldiğince zihnimi boşalttım ve teker teker hepsini elime aldım.

Aradan biraz zaman geçti; her birini tam üç kez test ettim.

İşim bitmişti. Odaya tekrar odaklandığımda, George'un kendini bir çizgi romana kaptırdığını ve Lockwood'un eskisi gibi, ellerini kucağında kavuşturmuş beni izlediğini gördüm.

Soğumuş çayımdan uzun bir yudum aldım. "Diğer adaylar bu testi geçtiler mi?" diye sordum alçak sesle.

Lockwood gülümsedi. "Ya siz?"

"Yankıları birbirinden ayırmak kolay değildi," dedim. "Sanırım, bu yüzden üçünü bir arada bana gösterdiniz. Hepsi güçlü, ama kalite olarak farklı. Hangisini önce duymak istersiniz?"

"Bıçağı."

"Peki. Bıçakta uyumsuz birkaç farklı yankı söz konusu: bir erkek kahkahası, ateş sesleri, hatta bir kuş ötüşü bile olabilir. Bununla ilgili bir ölüm gerçekleştiyse ki bunları hissettiğime göre öyle olmalı, bu ölümün vahşice ya da hüzünlü olduğunu söyleyemem. Bundan aldığım his son derece yumuşak, hatta mutlu." Suratına baktım.

Lockwood'un ifadesi ne düşündüğünü ele vermiyordu. "Ya kurdele?"

"Kurdeledeki izler bıçağınkilerden daha silik, ama duygusal açıdan daha güçlü. Bir ağlama sesi duyduğumu sandım, ama çok hafifti. Asıl hissettiğimse, derin bir hüzün; bunu elimde tutarken, kalbimin kırıldığını hissettim."

"Ya saat?" Gözlerini bana dikti. George hâlâ *Muhteşem Arap Geceleri* isimli çizgi romanını okuyordu. Ağır ağır bir sayfa çevirdi.

"Saat..." İçime derin bir nefes çektim. "Yankılar kurdeledeki ya da bıçaktaki kadar güçlü değil. Bu da bana sahibinin ölmediğini düşündürttü. Ya da bunu takarken ölmemiş olabilir. Ama yine de bu saatle ilgili bir ölüm var. Daha doğrusu, birçok ölüm söz konusu. Ayrıca... Bunlar bana hiç iyi bir şey hissettirmedi. Yüksek sesler ve... Çığlıklar duydum." Fiskos masasının üstünde hafifçe parıldayan saate bakarken içim ürperdi. Altın kaplama çerçevenin, yıpranmış ince deri kayışın üstündeki her nokta içimi dehşetle dolduruyordu. "Bu, nahoş bir şey. Uzun süre tutamadım. Ne olduğunu ya da nereden bulduğunuzu bilemiyorum, ama buna kimse asla dokunmamalı. Hele aptal bir mülakatta, kesinlikle tutmamalı."

Öne eğilip tabaktaki son iki bisküviyi aldım ve geriye yaslanıp yemeye koyuldum. O anda, üstüme kocaman bir Artık Umurumda değil dalgasının çarptığını hissettim. Öyle bir hisli ki, sanki gökyüzünde bulutların üstünde süzülüyordum. Haftalardır katıldığım yedinci mülakattı. Eh elimden geleni de yapmıştım. Lockwood ve George denen o salak çocuk bunu takdir edemeyeceklerse, ben de artık onlarla uğraşamazdım.

Uzunca bir sessizlik oldu. Lockwood ellerini dizlerinin arasına sıkıştırmıştı; tuvalette oturan bir papaz gibi boşluğa bakıyordu, suratında da sıkıntılı, düşünceli bir ifade belirmişti. George kafasını hâlâ çizgi romandan kaldırmamıştı. Ona göre, ben orada bile olmayabilirdim.

"Şey, sanırım kapının yerini biliyorum," dedim en sonunda.

"Ona bisküvi kuralını anlat," dedi George.

Ona baktım. "Ne?"

"Anlat, Lockwood. Ya bu işi hallederiz ya da bedelini fazlasıyla öder."

Lockwood tamam der gibi başını salladı. "Buradaki kural, ajansta çalışan üyelerin her sıra ona geldiğinde tek bir bisküvi almasıdır. Adilane ve düzenli davranırız. Stresli bir anda, iki bisküvi birden almak doğru değil."

"Her seferinde tek bir bisküvi mi?"

"Aynen öyle."

"İşi aldım mı yani?"

"Tabii ki aldınız," dedi.

7

Portland Caddesi, 35 numara, yani Lockwood & Ortakları'nın araştırmacıları için hem ev hem de bir karargâh olan bina, alışılmış tarzda bir yer değildi. Sokaktan bodur ve kare görünen bina, aslında hafif bir yokuşun tepesindeydi; bu yüzden de arka cephesi tuğla duvarlı karmakarışık bahçelerin üstünde bir çıkıntı gibi yükseliyordu. Dört katlıydı ve bunlar minnacık (çatı katı) ve uçsuz bucaksız (bodrum katı) gibi genişlikler arasında değişiyordu. Teknik olarak, üstteki üç kat yaşam alanımızdı, bodrum katıysa ofisti; ama gerçekte, bu tür ayrımlar biraz bulanıktı. Mesela, yaşam alanlarında silah depolarını barındıran veya açıldığında birer dart tahtası, yedek yatak ya da renkli iğnelerle işaretlenmiş kocaman Londra haritaları olan bir sürü gizli kapı vardı. Bodrum katıysa aynı zamanda bir çamaşır odası olarak da kullanıldığından, kılıç antrenmanı esnasında Wessex yarı dönüşlerini, kafanızın üstünde çorap asılı bir çamaşır ipine çarparak ya

da tuz kutusundan kavanozları doldurmayı, bulaşık makinesinin uğultusu arasında yapabiliyordunuz.

Orayı anında sevdim, ama bir yandan da anlamadığım şeyler vardı. Pahalı, yetişkinlere ait bir sürü şeyle dolu bir evdi, ama görünürde hiç yetişkin yoktu. Sadece Anthony Lockwood ve ortağı George, tabii bir de ben vardım.

İş yerindeki ilk öğleden sonramda, Lockwood bana binayı gezdirdi. İlk olarak dik saçakların altındaki alçak tavanlı çatı katını gösterdi. İçeride iki oda vardı: Bir lavabosu, duşu ve tuvaleti olan, bunların adeta üst üste durduğu minnacık bir banyo ve içine tek kişilik bir yatağın, gardırobun ve çekmeceli bir şifonyerin ancak sığabileceği büyüklükte güzelce bir yatak odası. Yatağın karşısında, köşedeki hayalet lambasına kadar Portland Caddesi'nin görülebildiği kemerli, kalkan duvarlı bir pencere vardı.

"Küçükken burada uyurdum," dedi Lockwood. "Senelerdir burada kimse kalmadı; Tanrı ona huzur versin, son asistanım da başka yerde yaşamayı tercih etmişti. Dilersen, burada kalabilirsin."

"Teşekkürler, çok sevinirim."

"Banyonun ufak olduğunu biliyorum, ama en azından sırf sana ait olacak. Aşağı katta daha büyük bir banyo var, ama orayı kullanırsan, George'la havlu paylaşmak zorunda kalırsın."

"Yok, burada daha rahat ederim."

Çatı katından çıktık, dar merdivenden aşağıya indik. Aşağıdaki sahanlık karanlık ve kasvetliydi; ahşap parkelerin tam ortasına daire biçiminde, altın renkli bir kilim serilmişti. Köşedeki kitap rafları dağınıktı ve aralarına bir sürü ciltsiz kitap da karışmıştı: Bunlar *Fittes Yıllığı* ve Mottram'in *Psişik*

Teorileri'nin yıpranmış kopyaları, bir dolu ucuz gerilim ve polisiye roman ve din ve felsefe üzerine ciddi eserlerdi. Aşağı kattaki koridorda ve oturma odasında, çeşitli etnik süsler duvarlara asılmıştı; bunların arasında insan kemiklerinden yapılmışa benzeyen bir çıngırak da vardı.

Lockwood buna baktığımı fark etti. "Bu, bir Polonez hayalet kovalayıcısı," dedi. "19. Yüzyıl'dan kalma. Kulak tırmalayıcı sesiyle ruhları kaçırdığı söylenir."

"İşe yarıyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok. Henüz denemedim. Ama denemeye değebilir." Çıngırağın yanındaki duvarı işaret etti. "Orası banyo. Gerekirse kullanırsın. Burası benim odam, şu da George'unki. Oraya temkinle girerim. Bir keresinde, onu çırılçıplak yoga yaparken basmıştım."

Bu görüntüyü aklımdan güçlükle silebildim. "Demek çocukken burası senin evindi?"

"O zamanlar, annemle babama aitti. Artık benim. Tabii, burada çalıştığın müddetçe senin de sayılır."

"Teşekkürler. Anlatsana, ailen..."

"Sana şimdi mutfağı göstereyim," dedi Lockwood. "Galiba George akşam yemeğini hazırlıyor."

"Şurada ne var?" Lockwood'un odasının yakınında, diğerlerinden pek de farklı görünmeyen, ama bana ardında ne olduğunu söylemediği bir kapı daha vardı.

Gülümsedi. "Orası özel. Umarım bir sakıncası yoktur. Merak etme, pek de ilginç bir oda değil. Haydi! Aşağıda daha gezeceğin bir sürü yer var."

Oturma odasından, kütüphaneden ve mutfaktan oluşan zemin katın evin kalbi olduğu, vaktimizin çoğunu da mutfakta

geçireceğimiz belliydi. Orası görevlerden önce çaylarımızı içip sandviçlerimizi yediğimiz, ertesi sabah da geç saatte bir şeyler kızartıp atıştırdığımız yer olacaktı. Görünümü, eğlence ve işin bu birleşimini yansıtıyordu. Tezgâhlarda teneke bisküvi kutuları, meyve kâseleri, cips paketleri gibi sıradan mutfak malzemeleri duruyordu ama aynı zamanda dikkatle tartılmış ve kullanmaya hazır tuz ve demir paketleri de vardı. Çöp bidonlarının ardına asılmış ince kılıçlar, bir kovaya batırılmış plazma lekeli iş çizmeleri de mutfakta duruyordu. Ama en tuhafı, mutfak masası ve beyaz renkli kocaman örtüsüydü. Örtünün yarısı elle yazılmış notlarla, diyagramlarla ve birkaç Misafir alt türünü gösteren resimlerle kaplıydı: Heyulalar, Münferitler ve Gölgeler gibi.

"Buna düşünme örtüsü diyoruz," dedi Lockwood. "Yaygın olarak bilinmez, ama sabahın dördünde burada çay içerken ve peynirli tost yerken, sokak planını örtüye çizerek Fenchurch Sokağı Gulyabanisi'nin kemiklerini bulmuştum. Örtü üstüne notlar, teoriler ve ilginç fikirler yazmaya müsait... Çok faydalı bir araç."

"Bir görev başarılı olmadığında, birbirimize küs olduğumuzda, üstüne terbiyesizce mesajlar yazmak için de uygun," dedi George. Ocağın yanında akşam yemeğini karıştırıyordu.

"Şey, bu sık sık olur mu?" diye sordum.

George hızlı hızlı yahniyi karıştırdı. "Bekle de gör."

Lockwood ellerini çırptı. "Güzel. Sana ofisi göstermemiştim, değil mi? Girişinin nerede olduğunu asla tahmin edemezsin. Bak... Şurada."

Lockwood & Ortakları'nın bodrum ofislerine mutfaktan doğrudan giriş olduğu ortaya çıktı. Tam olarak *gizli* bir kapı sayılmazdı, kapı kolu gayet açık bir biçimde görülebiliyordu, ama

dışarıdan sıradan bir dolap kapağı gibi gözüküyordu. Duvarlara monte edilmiş diğer dolap kapaklarının kollarıyla aynı boyutta, renkte ve biçimdeydi. Ama bunu açtığınızda, cılız bir ışık geliyor, aşağı kata inen helezonik basamaklar ortaya çıkıyordu.

Demir basamakların dibinde, kemerlerle, sütunlarla ve sıvalı geniş duvarlarla ayrılmış açık, tuğla duvarlı bir dizi oda vardı. Bunlar yabani otlarla kaplı ön bahçeye bakan geniş bir pencereden içeri giren ışıkla ve yan taraflarda bulunan iki açılır tavan penceresiyle aydınlanıyordu. En geniş alanda, üç çalışma masası, bir dosya dolabı, iki yeşil renkli yıpranmış kollu sandalye ve Lockwood'un resmi belgelerini koyduğu eğreti bir kitaplık vardı. Ortadaki masanın üstündeyse, siyah renkli kocaman ve göz alıcı bir muhasebe defteri duruyordu.

"Bu, vaka defterimiz," dedi Lockwood. "Araştırdığımız her olayla ilgili bilgileri bu deftere yazarız. George her şeyi bir araya getirir ve şuradaki dosyalarla arasında olabilecek benzerlikleri bulur." Hafifçe içini çekti. "Bu tür işler yapmayı sever. Şahsen ben her vakayı ayrı değerlendirmekten hoşlanırım."

Raftaki kutuların içindeki dosyalara baktım. Her birinin üstünde, türün ve alt türün yazdığı düzgün etiketler vardı: *Tip Bir: Gölgeler; Tip Bir: Pusucular; Tip İki: Haylazlar; Tip İki: Fantazmalar* ve diğerleri gibi isimler gördüm. Sıranın sonunda, *Tip Üçler* isimli ince bir dosya daha duruyordu. Buna bakakaldım.

"Hiç bir Tip Üç'e rastladığınız oldu mu?"

Lockwood omuzlarını silkti. "Pek sayılmaz. Var olduklarından bile emin değilim."

Ana ofisteki kemerli bir kapıdan bir yan odaya giriliyordu; burası bir sıra ince kılıç, bir kâse tebeşir tozu ve bir tavan kirişin-

den sarkan, demir zincirlere asılı iki saman dolu Misafir kuklası haricinde boştu. Kuklalardan birinin kafasında bir bere, diğerindeyse bir fötr şapka vardı. İkisi de delik deşikti.

"Bunlar Joe ve Esmeralda," dedi Lockwood. "Marissa Fittes'ın *Anılar* kitabındaki en meşhur iki hayaletin ismini verdik onlara: Leydi Esmeralda ve Süzülen Joe. Gördüğün gibi, burası kılıç odası. Her öğleden sonra, burada antrenman yaparız. Tabii, Dördüncü Sınıfı geçtiğinize göre, iyi kılıç kullanıyor olmalısınız..." Bana baktı.

Evet der gibi başımı salladım. "Tabii. Evet. Kesinlikle."

"... Ama antrenman yapmanın da bir sakıncası yok, değil mi? Sizi kılıç kullanırken görmeyi iple çekiyorum. Şurada da..." Lockwood beni duvardaki asma kilitli metal bir kapıya götürdü. "... Yüksek güvenlikli depomuz. İçeri baksanıza."

Depo bodrumdaki tek ayrı odaydı. Raflarla ve kutularla dolu ufak ve penceresiz bir odaydı. En gerekli malzemeler burada muhafaza ediliyordu: değişik gümüş mühürler, demir zincirler, fişekler ve kavanozlar, doğrudan Gündoğumu Şirketi'nden sipariş ediliyordu. O sırada, içine tıkılmış kahverengi kafatasının ve ektoplazmik sıvının bulunduğu, üstü benekli mendille örtülü olan kavanoz da oradaydı.

"George bunu bazen deney yapmak için çıkarır," dedi Lockwood. "Hayaletlerin farklı uyarıcılara nasıl tepki vereceğini araştırır. Şahsen, bunu yok etmesini isterdim, ama nedense ona bağlanmış durumda."

Şüpheyle mendile baktım. Mülakat sırasında olduğu gibi, *neredeyse* psişik bir ses, algımın tam sınırında çok hafif bir uğultu duyabiliyordum. "Peki, bunu *nereden* buldu?" diye sordum.

"Ha, bunu çaldı. Bir ara sana anlatır herhalde. Ama buradaki tek ödül bu değil. Gelip baksana."

Bodrum katının arka duvarındaki, demir hayalet parmaklıklarıyla güçlendirilmiş, modern cam bir kapı bahçeye açılıyordu. Bunun yanındaki tuğla duvarın arasına dört raf oyulmuştu ve her birinin içinde farklı nesneler bulunan gümüş-camı kutu koleksiyonu bu raflara koyulmuştu. Nesnelerin bazıları çok eski, bazılarıysa oldukça moderndi. Bunların arasında, bir oyun kâğıdı destesi, bir tutam sarı saç, kan lekeli bir kadın eldiveni, üç insan dişi ve katlı bir erkek kravatı gördüm. En güzel kutudaysa, mumyalanmış, çürük bir muz gibi kararıp ufalmış, kırmızı renkli ipek bir minderin üstünde duran bir el vardı.

"Korsan eli," dedi Lockwood. "Muhtemelen, 1700'lerden kalma. İnfaz İskelesi'nde elleri kolları bağlanıp güneşin altında susuzluğa terk edilen bir adama ait. Orada şimdi Mouse ve Musket Hanı var. Adamın ruhu bir Pusucuydu; ben onu kazıp çıkarana dek, handaki kadın barmenleri çok rahatsız etmiş. İşte bunlar George'la birlikte kariyerimiz boyunca topladığımız şeylerin tamamı. Bazıları gerçek Kaynaklar ve çok tehlikeliler; özellikle gece vakti kilit altında olmaları gerekiyor. Diğerlerine de, hani sana mülakatta gösterdiğim üç şey gibi, sadece dikkatli yaklaşmak yeterli. Özellikle de Hassas biriysen."

Üç nesneyi alttaki rafta gördüm: bıçak, kurdele ve o meşum saat orada duruyordu.

"Evet..." dedim. "Bana bunların ne olduğunu anlatmadın."

Başını salladı. "Edindiğin izlenim çok fena olduğu için kusura bakma, ama bu kadar güçlü hissedeceğine ihtimal vermemiştim. Bıçak kırsal kesimde yaşayan amcama aitti. Yürüyüş yaptığında ve ava çıktığında yanına alırdı. Bir av sırasında kalp

krizi geçirdiğinde, bıçak yanındaydı. İyi yürekli bir adamdı; senin de anlattıklarına bakılacak olursa, bıçak hâlâ kişiliğinden izler taşıyor."

Bıçağı elime aldığımda deneyimlediğim huzurlu hisleri düşündüm. "Doğru."

"Kurdele geçen sene Kensal Green Mezarlığı'nın etrafına yerleştirilen demir bariyerlerden birinin inşası sırasında açtıkları bir mezardan geliyor. Tabutun içinde bir kadın... Bir de ufak bir çocuk vardı. Kurdele kadının saçlarına bağlıydı."

İpekli kurdeleyi elime aldığımda hissettiklerimi hatırladım; gözlerim yaşlarla doldu. Hafifçe öksürüp, en yakındaki kutuları inceliyormuş gibi yaptım. Lockwood'a herhangi bir zayıflık belirtisi gösteremezdim. Misafirler savunmasızlıktan beslenirlerdi; savunmasızlık ve kontrolsüz duygular. İyi ajanlarsa bunun tam tersine ihtiyaç duyarlardı: Otokontrol ve sağlam sinirler. Eski liderim Jacobs'ın sinirleri bozulmuştu. Peki, bu bize ne getirdi? Az kalsın ölüyordum.

Soğukkanlı ve sakin bir ses tonuyla, "Ya saat?" diye sordum.

Lockwood dikkatle beni inceliyordu. "Evet... Saat. Saatteki meşum kalıntıyı hissetmekte haklıydın. Bu, aslında ilk başarılı vakamdan kalan bir hatıra." Bir süre bir şey demedi. "Eminim ki Harry Crisp olayını duymuşsundur."

Gözlerimin fal taşı gibi açıldığını hissettim. "Makinedeki madeni para katili mi?"

"Şey, hayır. O, Clive Dilson'dı."

"Ha, tamam! Kafaları buzlukta tutan adam mıydı?"

"Hayır... O da Colin Buchanan-Prescott'tu."

Çenemi kaşıdım. "O halde, dediğin kişiyi duymadım."

"Anladım." Lockwood buna biraz bozulmuş gibiydi. "Beni azıcık şaşırttın. Kuzey İngiltere'de gazete çıkmıyor mu? Neyse, Harry Crisp'ten benim sayemde kurtuldular. Tooting'de mahalleyi geziyordum, Tip İkileri avlıyordum. Derken, bu adamın evinin bahçesinde ölüm parıltıları gördüm. Bunları daha önceden gören olmamıştı, çünkü adam cinayetlerden sonra hayaletleri uzak tutmak için sinsice her yere demir parçalardan serpmişti. Ama sonradan anlaşıldı ki, o saat kolundayken, vahşice..."

"Akşam yemeği hazır!" George döner merdivenin tepesinden, elinde bir kepçeyle aşağı bakıyordu.

"Bunu sana sonra anlatırım," dedi Lockwood. "Gitsek iyi olacak. George yemeklerin soğumasından hiç hoşlanmaz."

Yeni evimin tuhaf yönlerinden hoşlandığımı hemen fark ettiğim gibi, ajan arkadaşlarım hakkında da çok geçmeden fikir sahibi oldum. Ve daha ilk baştan, bu ikisi hakkındaki düşüncelerim çok farklıydı. Lockwood'dan hoşlanmıştım. Ajan Jacobs gibi mesafeli ve hain birisi değildi kesinlikle; heyecanı ve bu işe olan kişisel bağlılığı belliydi. Onu izleyebileceğimi, hatta güvenebileceğimi hissettim.

Peki ya George Cubbins? Hayır. Beni huzursuz etmişti. O ilk gün, ona sinir olmamak için elimden geleni yapmıştım, ama bu gerçekten de mümkün olmamıştı.

Bir kere, görünüşü sorunluydu. İnsanın en kötü içgüdülerini tetikleyen bir hali vardı. Suratı tokat atmak için biçilmiş kaftandı; bir rahibe bile ona yumruk atmaya can atardı. Diğer yandan, poposu da sert bir tekme için kaşınıyordu. Kambur bir halde, süklüm püklüm yürüyor, evin içinde erimek üzere olan yumuşak bir şey gibi dolanıyordu. Gömleği her zaman pantolo-

nunun dışına sarkmış, spor ayakkabıları her zaman fazla büyük, bağcıkları da bağlanmamış olurdu. Davranışları George'dan çok daha iyi olan hayaletler görmüştüm.

Ya o dağınık saçları! O aptal gözlüğü! Bu çocuğun *her şeyi* beni sinir ediyordu.

Bir de gözlerini dikip boş ve ifadesiz bir suratla bana bakarken aynı zamanda da tüm terbiyesizliğiyle derin düşüncelere dalma huyu vardı. Sanki hatalarımın hepsini inceliyor, bir sonraki hareketimin ne olacağını tahmin etmeye çalışıyor gibiydi. Bense ilk akşam yemeği boyunca elimden geldiğince kibar davranmaya ve temel içgüdülerimi zapt etmeye çalıştım. İçimden başına bir kürekle vurmak geliyordu.

O gece geç saatte yatak odamdan aşağıya inerken, kısa bir süre ilk katın sahanlığında durdum. Kitaplarla dolu rafların arasından Polonez hayalet kovucusuna baktım... Sonra, birden kendimi Lockwood'un özel dediği, *diğer* yatak odasının kapısının önünde buldum. Gayet sıradan bir kapıydı. Ahşabın üstünde, baş hizasının biraz altında, soluk, dikdörtgen bir leke vardı. Eskiden oraya bir tabela veya etiket yapıştırılmış olmalıydı. Bunun haricinde, tamamıyla boştu. Üstünde bir kilit de yok gibiydi.

Kapıyı aralayıp içeri bakmak zor olmazdı, ama kesinlikle doğru değildi. Ben dalgın dalgın kapıya bakarken, George Cubbins kolunun altına sıkıştırdığı bir gazeteyle odasından çıktı. Bana baktı. "Aklından ne geçtiğini biliyorum, ama orası yasak oda."

"Ha... Kapıyı mı diyorsun?" Sakin bir tavırla uzaklaştım. "Evet... Neden kapalı tutuyor?"

"Bilmiyorum."

"Hiç içeri bakmadın mı?"

"Hayır." Dik dik bana bakıyordu. "Tabii ki bakmadım. Benden bakmamamı istedi."

"Tabii, tabii. Haklısın. Öyleyse..." Elimden geldiğince dostane bir gülümsemeyle ona baktım. "Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?"

"Yaklaşık bir sene."

"O halde, Anthony'yi iyi tanıyorsundur."

Tombul çocuk gözlüğünü hızla burnunun üstüne itti. "Bu da ne böyle? Bir başka mülakat mı? Kısa olsa iyi olur. Banyoya gidiyordum."

"Pardon, tamam. Sadece evi, buraya nasıl sahip olduğunu merak etmiştim. Yani, burada bir sürü şey var, ama Lockwood bu evde tek başına yaşıyor. Yani, bunu nasıl..."

"Demek istediğin şey şu," dedi George lafımı keserek. "Ailesi nerede? Doğru mu?"

Başımı salladım. "Evet."

"Onlardan söz etmekten hoşlanmaz... Bunu ona soracak kadar burada çalışırsan, sen de göreceksin. Sanırım, annesiyle babası bir tür psişik araştırmacıymış; duvarlardaki nesnelerden bunu anlamak zor değil. Ayrıca, varlıklı insanlarmış; bunu da evden anlayabilirsin. Her neyse, yıllar önce ölmüşler. Sanırım, Lockwood uzun yıllar bir akrabasının yanında yaşamış. Sonra, 'Mezarkazıcı' Sykes'ın yanında bir ajan olarak yetişmiş ve evi bir şekilde geri almış." Gazeteyi kolunun altına sıkıştırıp, sahanlığa doğru yürüdü. "Şüphesiz psişik hassasiyetini daha fazlasını öğrenmek için kullanabilirsin."

Kaşlarımı çatıp arkasından baktım. "Bir akrabasının yanında mı kalmış? Yani, annesiyle babası..."

"Öyle ya da böyle, bir şekilde öldükleri anlamına geliyor." Bunu söyledikten sonra, banyo kapısını ardından kapattı.

Eh, o gece çatı katının saçakları altında gözüme uyku girmeden yatarken, hangi iş arkadaşımdan daha çok hoşlandığımı tahmin etmek zor değildi. Bir yanda, canlı ve enerjik, her yeni gizemli olaya dalmak için can atan, hayaletli bir odaya adım attığında büyük mutluluk duyan, eli her daim kılıcının kabzasında olan Anthony Lockwood vardı. Diğer yandaysa, kapağı yeni açılmış bir kalıp margarin kadar yakışıklı, yere atılmış, kırış kırış ıslak bir el bezi kadar karizmatik olan George Cubbins vardı. Sanırım, onu en çok etrafının tozlu dosyalarla ve tepeleme yemek dolu tabaklarla çevrili olması mutlu ediyordu. Bu konuda titiz olduğu ve beni can sıkıcı bulduğu için, ondan mümkün mertebe uzak durmaya karar verdim. Ama Lockwood'la birlikte karanlığa adım atma fikri beni çoktan mutlu etmeye başlamıştı.

8

Sabahın geç saatleri, Lockwood'un yeni müşterilerle tanışmak için en çok tercih ettiği vakitlerdi. Önceki gece herhangi bir araştırma yapıp yorulduysa, en azından o saatlere kadar biraz kendine gelme fırsatı bulabiliyordu. Misafirlerini her zaman beni mülakata aldığı oturma odasında kabul ediyordu; büyük bir ihtimalle, bunun sebebi, rahat koltukların ve sıradan ile tuhaf arasında gidip gelen tartışmalar için uygun bir ortam sunan doğuya özgü hayalet yakalama aletlerinin o odada olmasıydı.

Portland Caddesi'ndeki ilk tam zamanlı iş günümde, daha önceden randevu almış yeni bir müşteri saat on birde geldi. Altmışlarının başında olan, şişkin suratlı, dertli ifadeli, birkaç ince saç teli kafatasına yapışmış gibi duran bir beyefendiydi. Lockwood onunla birlikte fiskos masasının karşısına oturdu. George da yan tarafı eğimli bir çalışma masasına geçti ve siyah renkli büyük vaka defterine notlar yazmaya koyuldu. Ben konuş-

maya katılmadım. Odanın gerisindeki bir sandalyeye oturup, anlatılanları dinlemekle yetindim.

Adamın garajıyla ilgili bir sorunu vardı. Torununun garaja girmek istemediğini söyledi. Torunu bir şeyler gördüğünü iddia etmişti, ama kız isterikti ve adamcağız ona inanmakta tereddüt ediyordu. Buna rağmen, mantığı ona aksini söylese bile (bu noktada, son derece tereddütlü olduğunu göstermek istermiş gibi, yanaklarını şişirip ofladı), bize danışmak için gelmişti.

Lockwood son derece nazikti. "Torununuz kaç yaşında, Bay Potter?"

"Altı yaşında. Çok yaramaz bir kızdır."

"Peki, size ne gördüğünü söyledi?"

"Dediklerini hiç anlamadım. Garajın en arka kısmında, çay sandıklarının orada genç bir adam gördüğünü söyledi. Adamın çok zayıf olduğundan söz etti."

"Anlıyorum. Adam hep aynı yerde miymiş, yoksa hareket ediyor muymuş?"

"Torunum hep aynı yerde durduğunu söyledi. İlk seferinde, onunla konuştuğunu anlattı, ama adam hiç yanıt vermemiş, sadece ona bakmış. Bunları uydurup uydurmadığını bilemiyorum. Oyun bahçesinde yeteri kadar Misafirler'le ilgili hikâye duyuyor."

"Olabilir, Bay Potter, olabilir. Peki, siz garajınızda tuhaf bir şey fark ettiniz mi? Mesela, alışılmadık bir soğukluk hissettiniz mi?"

Adam başını salladı. "Biraz serin... Ama orası bir garaj, sıcak olamaz ya? Siz sormadan söyleyeyim: Orada bugüne dek hiçbir şey olmadı. Kimse... Anlarsınız ya, ölmedi. Daha yeni, beş sene önce inşa edildi ve orayı her zaman kilitli tuttum."

"Anlıyorum..." Lockwood ellerini birbirine kenetledi. "Evcil hayvanınız var mı, Bay Potter?"

Adam gözlerini kırpıştırdı; tombul parmaklarından biriyle alnına düşen uzun saç tellerinden birini geriye itti. "*Bunun* konuyla ne alakası olduğunu anlayamadım."

"Sadece, bir köpeğiniz ya da kediniz olup olmadığını merak ettim."

"Karımın iki kedisi var. Süt beyazı iki Siyam kedisi. Küstah ve incecik iki yaratık işte."

"Sık sık garaja girerler mi?"

Adam biraz düşündü. "Hayır, Oradan hoşlanmıyorlar. Hatta uzak duruyorlar. Değerli postları kirlemesin diye öyle davrandıklarını düşünmüştüm. Her yer tozla ve örümcek ağlarıyla kaplı ne de olsa."

Lockwood dikkatle ona baktı. "Tamam, garajdaki örümceklerle ilgili bir sorun yaşadınız mı, Bay Potter?"

"Yani, orada bir örümcek kolonisi var gibi. Sürekli olarak temizliyorum, ama sanki benden daha hızlı ağ örüyorlar. Gerçi bu mevsimde hep öyle olur, değil mi?"

"Bilemiyorum. Pekâlâ, bu olayla ilgilenmek isterim. Bu akşam müsaitseniz, sokağa çıkma yasağından kısa bir süre sonra gelebiliriz. Bu arada, yerinizde olsaydım, torununuzu garajdan uzak tutardım."

* * *

"Bu vaka hakkında ne düşünüyorsunuz, Bayan Carlyle?" diye sordu Lockwood, o gece doğu bölgesine giden otobüse bindiğimizde. Sokağa çıkma yasağından öncek i son otobüs seferiydi ve koltuklarda yetişkinler değil, fabrikalardaki gece vardiyası

nöbetine giden çocuklar oturuyordu. Bazıları hâlâ uykuluydu; diğerleriyse, bıkkınlıkla pencereden dışarı bakıyordu. Bir buçuk metre uzunluğundaki, ucu demir kaplı nöbet değnekleri kapının yanındaki raflarda hoplayıp çıngırdıyordu.

"Bana güçsüz bir Tip Bir gibi geldi," dedim. "Çünkü olduğu yerden ayrılmıyor ve kıza doğru ilerlemek için gayret etmiyor. Ama çok da emin değilim tabii." Konuşurken, dudaklarımı birbirine bastırdım; aklıma hayaletli değirmende karanlıkta parıldayan ufak parıltılı şekil gelmişti.

"Çok haklısınız," dedi Lockwood. "Kendimizi en kötüsüne hazırlayalım. Hem adam garajda bir sürü örümcek olduğunu söyledi."

"Örümceklerin ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi, Bayan Carlyle?" George öndeki sırada oturuyordu ve bunu sorarken kayıtsız bir ifadeyle bana bakıyordu.

Kedilerin hayaletlere tahammül edemediği yaygın olarak bilinen bir gerçek olsa da, örümcekler onlara resmen *bayılırdı*. Daha doğrusu, bazı hayaletlerin yansıttığı psişik sızıntıdan çok hoşlanırlardı. Seneler boyunca aktif ve sağlam kalan Güçlü Kaynaklar, genellikle nesiller boyunca hevesli örümceklerin oluşturduğu katman katman tozlu ağların altında kalırlardı. Ajanların ilk aradığı şeylerden biri de bu olurdu. Ağların oluşturduğu izler sizi doğrudan aradığınız noktaya ulaştırabilirdi. *Herkes* bunu bilirdi. Bay Potter'ın altı yaşındaki torunu da muhtemelen bunu biliyordu.

"Evet," dedim. "Örümcekleri biliyorum."

"İyi," dedi George. "Kontrol edeyim demiştim."

Büyük gri şehrin nehirden çok da uzakta olmayan doğu bölgesine girdik. Dar ve kademeli sokaklar limandan getirilmiş

sandıkların gölgesi altında kalmıştı. Alacakaranlıkla birlikte, yerel dükkânlar da yavaştan kapanıyordu: psişik şifa kabinleri, ucuzcu demir dağıtımcıları, Kore'den ve Japonya'dan gelen hayalet kovucu eşyalar sattığını iddia eden uzmanlar... Londra'daki ilk birkaç haftamda olduğu gibi, tüm bunların ayrıntısı başımı döndürmüştü. İnsanlar her yönden evlerine ulaşmak için telaşla koşturuyordu. Kavşaklardaki hayalet lambaları birer birer yanıyor, kapakları ağır ağır açılıyordu.

Lockwood ara sokaklardan birinde ilerleyip yol gösteriyor; ince kılıcı, ardından şık bir biçimde salınan uzun ve kalın paltosunun altında parıldıyordu. George'la ben de yanından gidiyorduk.

"Her zamanki gibi, her şeyi aceleyle yapıyoruz, Lockwood," dedi George. "Bana evle sokağı araştıracak kadar vakit vermedin. Fazladan bir gün vermiş olsaydın, iyi bir araştırma yapıp bir sürü bilgi edinebilirdim."

"Evet, ama araştırma da bir yere kadar," dedi Lockwood. "Olay mahallinde *keşfin* yerini hiçbir şey tutamaz. Hem Bayan Carlyle'ın da bu keşif gezisinden hoşlanabileceğini düşündüm. Belki bir şeyler duyar."

"Bir Dinleyici olmak risk taşıyabiliyor," dedi George. "Geçen sene, Epstein ve Hawkes için çalışan bir kız vardı. Kulakları çok iyiydi, oldukça hassas bir içgörüye de sahipti. Ama duyduğu sesler onu öylesine korkuttu ki, Thames'e atlayıp intihar etti."

Hafifçe gülümsedim. "Marissa Fittes'in de buna benzer bir Becerisi vardı," dedim. "Ama o hiçbir yere atlayıp intihar etmedi."

Anthony Lockwood güldü. "Doğru dediniz, Bayan Carlyle. Tamam, kes sesini, George. Geldik."

Müşterimizin evi, aslında kademeli olan sokağın ortasındaki dört yarı bitişik, sıradan evden biriydi. Diğer binalara göre, daha modern sayılırdı. Garajsa tek parça tuğla bir yapıydı, ön tarafında, yukarı doğru kayarak açılan metal bir kapısı ve mutfağa açılan bir yan kapısı vardı. Garajda, tamiratı farklı aşamalarda olan üç eski motosiklet duruyordu. Motosikletler Bay Potter'ın hobisiydi. Bir de uzunca bir çalışma tezgâhı ve tamirat aletlerinin asılı olduğu bir duvar vardı. Arka tarafa doğru, birçoğu ikinci el parçalarla, tekerleklerle ve sökülmüş motorlarla dolu bir sürü çay sandığı duruyordu.

Gözümüze çarpan ilk şey, çalışma tezgâhlarının ve alet raflarının arasında, nispeten temiz bir depo alanının yeni örülmüş, incecik ve gri renkli ağlarla kaplı oluşuydu. Parıltılı ağlar sandıkların arasında asılı duruyordu ve zemine doğru eğim kazanıyordu; el fenerlerimizin ışığı altında, iri gövdeli örümceklerin gizli görevlerini yerine getirmek için sessizce hareket ettiğini görebiliyorduk.

İlk birkaç saati dikkatle ölçü alarak ve gözlem yaparak geçirdik. Özellikle George ısıdaki en ufak düşüşleri bile özenle kaydetti, ama saatler ilerledikçe, hepimiz doğaüstü bir ürpertinin garajı doldurduğunu fark ettik. Ekşi bir *miazma* (belli belirsiz bir çürümüşlük) kokusu da içeri yayıldı. Gece yarısına doğru, hava serinledi; ensemdeki saçların diken diken olduğunu hissettim. Derken, garajın en dibinde, sandıklara doğru, silik bir tayf belirdi. Çok sessiz ve kıpırtısızdı; soluk renkli, yetişkin bir adam boyutlarında bir ışık bulutunu andırıyordu. Ellerimizi kılıçlarımızda hazır tutarak sessizce izledik, ama ani bir tehdit sezinlemedik. Şekil on dakika boyunca öylece kaldıktan sonra yok oldu. Hava birden temizlendi.

"Genç bir adam," dedi Lockwood. "Üstünde bir çeşit deri üniforma vardı. Başka gören oldu mu?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Kusura bakma, hayır. Görüşüm seninki kadar iyi değil. Ama..."

"Karşımızdaki durum yeteri kadar açık, Lockwood," dedi George. "Üniformayı gördüm; içeri girmeden önce tahmin ettiğim şeyi teyit ediyor. Burası oldukça modern bir ev. Sokaktaki diğer evler buraya kıyasla daha eski, savaş öncesinden kalma terasları var. Bir zamanlar, şu anda durduğumuz yerde de teraslı bir ev olmuş olması gerek. Ama artık yok. Neden? Çünkü savaş sırasındaki hava saldırılarından birinde bombalanmış olmalı. Bu evi yok eden bomba da muhtemelen az önce gördüğümüz adam tarafından atılmıştı. Ya bir Hava Baskını hayaleti ya da izne gelmiş bir asker. Kalıntıları da ayaklarımızın altında bir yerde sanırım." Tükenmez kalemini kararlılıkla pantolonunun cebine soktu, gözlüğünü çıkardı ve gömleğine sildi.

Lockwood kaşlarını çattı. "Öyle mi diyorsun? Olabilir... Gerçi burada hiç ölü parıltısı görmedim." Düşünceli bir hareketle çenesini sıvazladı. "Dediklerin doğruysa, müşterimiz hiç hoşnut olmayacak. Garajı yıktırmak ona pahalıya patlayacak."

George omuzlarını silkti. "Zor. Ama kemikleri bulması gerek. Başka ne seçeneği var ki?"

"Pardon, ama sizinle aynı fikirde değilim," dedim.

İkisi de bana baktı. "Ne?" dedi George.

"Misafir'i sizin kadar iyi *göremedim* tabii, ama gözden kaçırmış olabileceğiniz bir şeyi fark etmiş olabilirim. Tayf silikleşip kaybolmadan önce bir ses duydum. Duydunuz mu? Hayır mı? Neyse, sözcükler çok alçaktı, ama belirgindi. *'Vakit yoktu.*

Frenleri kontrol edemedim.' Aynen böyle dedi. Bunu iki kere tekrarladı."

"Bu da *ne* demek?" dedi George.

"Şu demek: Kaynak yeraltında olmayabilir, ayrıca hayalet bir Hava Baskını hayaleti olmayabilir. Bence Kaynak şu sandıklardan biri. Bunların içinde ne var?"

"Hurda," dedi George.

"Motosiklet parçaları," dedi Lockwood.

"Evet, müşterimizin bir sürü farklı yerlerden bulduğu eski motosiklet parçaları var. Peki, bunları nereden buldu? Bunların hikâyesi nedir? Bunlardan birinin bir kazayla, muhtemelen ölümcül bir kazayla ilgili olan bir makineden gelip gelmediğini merak ettim."

George alaycı bir tavırla güldü. "Bir trafik kazası mı? Kaynağın bozuk bir *motosiklet* olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayaletin kıyafeti bir motorcunun deri kıyafeti olamaz mı?" diye sordum.

Bir sessizlik oldu. Sonra, Lockwood ağır ağır başını salladı. "Biliyor musunuz," dedi, "olabilir... Ama kontrol etmemiz gerek. Yarın müşterimize sandıkları daha yakından incelememiz gerektiğini söyleriz. Bu arada... Bu ilginç fikir için teşekkürler, Bayan Carlyle. Beceriniz insanı yarı yolda bırakmıyor!"

Hani, sırf bilinsin diye söylüyorum, *haklıydım.* Sandıklardan birinde, incelediğimizde *oldukça* tuhaf bilgiler edindiğimiz bir ralli motosikleti parçaları vardı. Bunları daha sonradan garajdan çıkarıp Fittes fırınlarına yolladık ve olay böylece kapandı. Ama o gece, nihayet Portland Yolu'na geri dönüğümüzde, Lockwood'un iltifatı hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Derhal uykuya dalamaya-

cak kadar havalarda uçuyordum. Doğrudan çatı katıma çıkmak yerine, mutfakta kendime bir sandviç yaptım ve daha önceden pek keşfetmeye vakit bulamadığım kütüphaneye gittim.

Burası karanlık, meşe panellerle kaplı, oturma odasının karşısında bulunan bir odaydı. Pencerelere kalın perdeler asılmıştı; ciltli kitaplarla dolu siyah renkli raflar duvarları süslüyordu. Şöminenin üstünde üç taze ve yeşil renkli armuttan oluşan bir yağlı boya tablo asılıydı. Belirli açılara çevrilmiş, standart ve balıkçıl kuşları andıran eğik lambalar vardı ve bunlardan biri rahat bir koltukta yanlamasına omuzlarını sarkıtarak oturan Anthony Lockwood'u aydınlatıyordu. Uzun ince bacaklarını zarif bir biçimde sandalyenin kolunun üstüne atmıştı; perçemleri de aynı zarafetle kaşlarının üstüne düşmüştü. Bir dergi okuyordu.

Kapıda tereddütle içeri baktım.

"Aaa, Bayan Carlyle," dedi ayağa fırlayıp hoş bir gülümsemeyle. "Lütfen, içeri gelin. Nereye isterseniz oturun, köşedeki şu kahverengi koltuk dışında. Orası George'un ve ne yazık ki üstüne uzun donuyla oturur. Umarım, bu alışkanlığını artık siz de burada yaşadığınıza göre geride bırakır. Merak etmeyin, bu saatte buraya gelmez; çoktan yattı."

Karşısındaki deri sandalyelerden birine oturdum. Sandalye yumuşak ve rahattı; tek kusuru, kollarından birinin üstünde duran büzüşmüş bir elma kabuğuydu. Başımın arkasındaki ışığı açmak için ayağa kalkan Lockwood, elma kabuğunu hiçbir şey demeden aldı ve bir çöp tenekesine attı. Sonra, yerine geri döndü, dergisini kucağına koyup ellerini üstünde kavuşturdu.

Birbirimize bakıp gülümsedik. Birden, hâlâ birer yabancı olduğumuzu hatırladım. Mülakatlar, turlar ve araştırmalar o an için sona erdiğinden, ne diyeceğimi bilemediğimi fark ettim.

"George'un yukarı kata çıktığını gördüm," dedim en sonunda. "Biraz... Asabi gözüyordu."

Lockwood önemsiz bir şey söylüyormuşum gibi elini salladı. "Hayır, bir şeyi yok. Arada sırada öyle olur."

Bir sessizlik oldu. Şöminenin üstünde duran süslü bir saatten düzenli olarak tik tak sesleri geldiğini fark ettim.

Anthony Lockwood hafifçe öksürdü. "Ne var ne yok, Bayan Carlyle?"

"Bana Lucy diyebilirsiniz. Daha kısa, kolay ve biraz daha samimi. Ne de olsa artık birlikte çalışacağız. Üstelik aynı evde yaşıyor olacağız."

"Tabii. Çok haklısın..." Önce dergisine, sonra yine bana baktı. "Eee, *Lucy*..." İkimiz de gergin gergin güldük. "... Bu evi sevdin mi?"

"Hem de çok. Odam çok güzel."

"Ya banyo? Çok küçük değildir umarım."

"Hayır, mükemmel. Çok rahat."

"Rahat mı? Güzel. Buna sevindim."

"İsminizle ilgili bir şey sormak istiyordum," dedim birden. "George'un size Lockwood diye hitap ettiğini fark ettim."

"Çoğu zaman böyle çağrıldığımda dönüp baktığım için olsa gerek."

"Size hiç 'Anthony' diyen oldu mu?"

"Annem derdi. Babam da öyle."

Yine bir sessizlik oldu. "Ya 'Tony'? Size hiç böyle hitap eden birisi oldu mu?"

"Tony mi? Bakın, Bayan Car... Pardon, Lucy. Bana nasıl hitap etmek isterseniz edin. Ama Lockwood ya da Anthony olsun

yeter ki. Tony ya da Ant olmasın. Bana Büyük A derseniz, sizi sokağa atmaktan başka çarem kalmaz."

Bir sessizlik daha oldu. "Şey, size ciddi ciddi Büyük A *diyen* birisi mi vardı?"

"İlk asistanım. Uzun süre dayanamadı." Gülümsedi. Ben de ona gülümseyip, saatin tik taklarını dinledim. Ses belirgin bir biçimde yükselmiş gibiydi. Keşke odama gitseydim diye düşündüm. "Ne okuyorsunuz?" diye sordum.

Okuduğu şeyi kaldırıp gösterdi. Derginin kapağında, siyah bir arabadan inen, dişleri bir hayalet lambası kadar bembeyaz sarışın bir kadının resmi vardı. Elbisesinin yakasında kocaman bir lavanta çiçeği vardı ve arabanın pencereleri demir parmaklıklarla güçlendirilmişti. "*Londra Sosyetesi*," dedi. "Beş para etmez, ama en azından şehirde neler olup bittiğini öğreniyorsun."

"Neler olup bitiyor?"

"Genellikle partiler." Dergiyi ileri fırlattı. Şık erkeklerle kadınların kalabalık salonlarda çekilmiş yüzlerce fotoğrafı vardı. "Bunları görünce, Sorun'un insanlara ölümsüz ruhların düşündüreceğini sanıyorsun," dedi Lockwood. "Ama varlıklı kişilerde aksi etkiyi yapıyor. Dışarı çıkıyorlar, şık şıkırdım giyiniyorlar, tüm geceyi dans ederek güvenli bir otelde geçiriyorlar, dışarıda Misafirler'in cirit atıyor olması da onları heyecanlandırıyor... Geçen haftaki parti, PAKD, yani Psişik Araştırma ve Kontrol Dairesi tarafından verildi. Neredeyse tüm önemli ajansların başkanları da oradaydı."

"Öyle mi?" dedim fotoğraflara bakarken. "Siz davetli miydiniz? Fotoğrafınızı görebilir miyim?"

Omuzlarını silkti. "Hayır, değildim. O yüzden göremezsiniz."

Sayfaları biraz daha karıştırdım; ritmik bir hışırtı sesi çıktı. "İlanınızda Lockwood'un tanınmış bir ajans olduğunu söylerken, biraz yalan söylüyordunuz, değil mi?"

Sayfalar açıldı, saat ilerlemeye devam etti. "Azıcık abartı olduğunu söyleyebilirim," dedi Lockwood. "Bir sürü insan aynı şeyi yapar. Mesela, Dördüncü Sınıf'a kadar gerekli tüm Ajans özelliklerine sahip olduğunuzu söylemeniz gibi. Mülakattan hemen sonra, PAKD'ın kuzey İngiltere şubesini aradım. Bana sadece Üçüncü Sınıf'ın sonuna kadar geldiğinizi söylediler."

Kızgın değildi; orada oturmuş, koyu renkli iri gözlerini suratıma dikmişti. Birden, ağzımın kuruduğunu, kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. "Ö-özür dilerim," dedim. "Sadece..." Hafifçe öksürdüm. "Yani, asıl mesele şu: O özelliklere sahip olabilecek kadar *iyiyim*. Ama Jacobs'ın yanındaki eğitimim çok kötü sona erdi ve o teste girmeye fırsat bulamadım. Buraya gelince de... Neyse, bu işe *gerçekten de* ihtiyacım var. Özür dilerim, Lockwood. Size Jacobs'la... Neler olduğunu anlatırsam bir faydası olur mu?"

Ama Anthony Lockwood tek elini havaya kaldırdı. "Hayır," dedi. "Hayır, bir önemi yok. Olanlar geçmişte kaldı. Önemli olan gelecek. Sizin bu iş için yeteri kadar iyi olduğunuzu da *biliyorum*. Bana gelince, Lockwood ve Ortakları'nın günün birinde Londra'nın en başarılı üç ajansından biri olacağını sizi temin ederim. İnanın bana, öyle olacağını *biliyorum*. Siz de bunun bir parçası olabilirsiniz, Lucy. İyi olduğunuzu düşünüyorum ve burada olmanızdan dolayı mutluyum."

O anda suratımın kıpkırmızı kesildiğine emin olabilirsiniz... Foyamın ortaya çıkması, aldığım iltifat ve bahsettiği hayallerin

yarattığı heyecan ile üç misli bir utanç yaşamıştım. "George'un sizinle aynı fikirde olduğuna emin değilim," dedim.

"Yok, o da özel birisi olduğunuzu düşünüyor. Mülakatta yaptıklarınızı hayranlıkla karşıladı."

George'un mülakat sırasında çıkardığı alaycı sesleri ve esnemeleri, o geceki gıcık tavırlarını düşündüm. "Beğenisini genellikle böyle mi belli eder?"

"Zamanla alışırsınız. George ikiyüzlülerden nefret eder... Anlarsınız ya, suratınıza güzel şeyler söyleyip, arkanızdan sizi eleştiren tipler gibi. Bunun tam tersi olmakla gurur duyar. Hem mükemmel bir araştırmacıdır. Bir keresinde Fittes'de bile çalışmıştı. Onlar nezakete, gizliliğe ve ketumluğa değer verirler. Orada ne kadar çalıştığını tahmin edebiliyor musunuz?"

"Yirmi dakika kadar olmalı."

"Altı ay. İşte, George *o kadar* iyi."

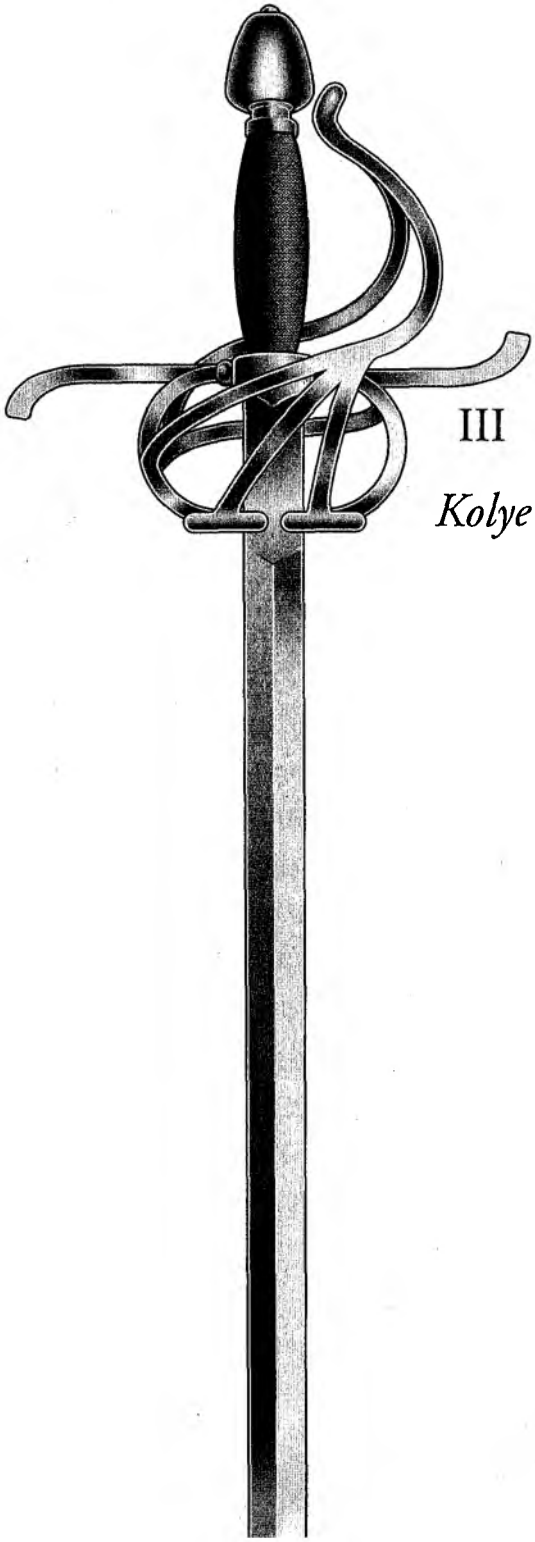
"Kişiliğine o kadar dayandılarsa, harika bir araştırmacı olmalı."

Lockwood kocaman bir gülümsemeyle yanıt verdi. "Şöyle düşünüyorum: Ekibimde sizinle ve George'la birlikte, hiçbir engel yolumuza çıkamaz."

Lockwood bunları söylerken, bir an için her şey son derece mantıklı geldi. Çok geçmeden, öyle gülümsediğinde, ona itiraz etmenin mümkün olmadığını öğrendim.

"Teşekkür derim. Ben de öyle umuyorum."

Lockwood güldü. "Bu konuda 'ummak' diye bir şey söz konusu değil. Becerilerimizi birleştirince, ne ters gidebilir ki?"

III

Kolye

9

Bir yangının sıradan bir şehir evinde ne kadar hızla yayılabileceği insanı şaşırtıyor. Lockwood'la ben pencereden kaçmadan bile önce, belki hâlâ hayalet kızla uğraşırken, komşulardan biri alarmı çalmış olmalıydı. Acil durum hizmetleri de hızla gelmişlerdi; dakikalar içinde oradaydılar. Özel gece ekipleri zincir zırhları üstlerinde, Rotwell araştırmacılarıyla bahçeye akın ettiklerinde, Bayan Hope'un evinin üst katı olduğu gibi alevler arasında kalmıştı.

İlk katın pencerelerinden, tepetaklak olmuş şelaleler gibi bembeyaz alevler fışkırıyordu. Çatının kiremitleri ısıdan çatlayıp cızırdıyor, kenarları gecenin karanlığında sıra sıra ejderha pulları gibi parıldıyordu.

İncecik alevli flamalar bacaların tepesinden dönerek ve kıvrılarak yükseliyor, kıvılcımları yakınlardaki ağaçların ve evlerin üstüne savruluyordu. Aşağıdaysa, puslar turuncuya boyan-

mıştı; araştırmacılar, ilk yardım görevlileri ve itfaiyeciler çılgınlar gibi bir ışık ve gölge örtüsünün arasında koşuşturuyorlardı.

Tüm bunların orta yerinde, Lockwood'la ben hayatımızı kurtaran çalılıkların ardına çömelmiş duruyorduk. İlk yardım görevlilerinin sorularına yanıt verip, işlerini yapmalarına izin verdik. Etrafımızdaki yangın hortumları devreye girdi ve ahşap paneller çatladı; şefler bahçeye tuz serpen bıkkın suratlı ve ceketli çocuklara emirler yağdırdılar. Her şey bir hayal âlemi gibiydi; bulanık ve uzaklarda. Nasıl hayatta kaldığımızı anlamak bile güçtü.

Bay ve Bayan Hope'un bahçelerine özen göstermemiş olmaları iyi bir şeydi. Evin arka tarafındaki çalılıkların büyümesine ve yayılmasına izin vermişler, çalılıklar da uzayıp sıklaşmış, dalları kalınlaşmıştı. Çalılıkların üst dallarına çarpıp alt dallarının arasından geçerken ve zemine ani ve sert bir biçimde çarparken, giysilerimiz yırtılmış, derimiz sıyrıklar içinde kalmıştı. Ama en beklenen şeyi yapmamış, boynumuzu kırmamış ve hayatta kalmıştık.

Bacadan fırlayan azgın alevler tüm çatıya yayıldı. Orada durmuş boşluğa bakarken, birisi kolumu bandajlıyordu. Duvarın ardındaki kızı düşündüm. Ondan geriye pek bir şey kalmamış olmalıydı.

Tüm bu karmaşa... Benim yüzümden meydana gelmişti. Aslında kızın hayaletiyle yüzleşmemiz gerekmiyordu. Onu rahat bırakabilirdik... Daha doğrusu, ne kadar tehlikeli olduğunu anladığımızda, ona hiç *bulaşmamalıydık.* Lockwood geri çekilmek istemişti, ama ben onu orada kalıp işi bitirmeye ikna etmiştim. Bu karar yüzünde de... tüm *bunlar* yaşanmıştı.

"Lucy!" Lockwood sesleniyordu. "Uyan! Seni hastaneye götürmek istiyorlar. Tedavini yapacaklar."

Ağzımın yan tarafı şişmişti. Konuşmakta zorlanıyordum. "Ya... Ya sen?"

"Birisiyle konuşmam gerek. Çok geçmeden ben de gelirim."

Görüşüm bulanıklaşmıştı; sol gözüm tamamıyla kapanmıştı. İlk yardım ekibinin ardında, koyu renk takım elbiseli bir adam gördüğümü sandım, ama emin olamadım. Birisi ayağa kalkmama yardım etti ve beni oradan uzaklaştırmaya koyuldular.

"Lockwood. Tüm bunlar benim hatam..."

"Saçmalama. Sorumluluk bana ait. Endişelenme. Birazdan görüşürüz."

"Lockwood..."

Ama çoktan dumanların ve alevlerin arasında gözden kaybolmuştu.

Hastanede gerekenler yapıldı. Beni gayet güzel tedavi ettiler. Sabah olduğunda, yaralarım temizlenip bandajlanmıştı; kılıç tutan elim de bir atele alınmıştı. Tüm bedenim tutulmuştu, ağrıyordu ve eklem yerlerinden çıkmıştı, ama hiçbir yerim kırılmamıştı ve sadece hafifçe topallıyordum. Ucuz kurtulduğumun farkındaydım. Beni gözlem altında tutmak istediklerini söylediler, ama artık sıkılmıştım. Doktorlar biraz itiraz etseler de ben bir araştırmacıydım, bu da bana avantaj sağlıyordu. Şafak söktükten kısa bir süre sonra beni taburcu ettiler.

Portland Yolu'na geri döndüğümde, hayalet lambası daha yeni sönmüştü. Direğin içindeki elektronik sistemin uğultusunu duyabiliyordum. Lockwood'un bodrum katındaki ofis ışıkları

yanıyordu, ama evin üst katları karanlık ve sessizdi. Anahtarımı bulacak durumda değildim. Kapıya yaslanıp zili çaldım.

Koşarak yaklaşan ayak sesleri duydum. Kapı aniden ardına kadar açıldı. George yanakları kızarmış, şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Saçları her zamankinden de dağınıktı. Üstünde bir önceki günkü giysiler vardı.

Sıyrık içinde kalmış ve şişmiş suratımı görünce, dişlerinin arasından hafif bir ses çıkardı. Hiçbir şey demedi. Kenara çekilip içeri girebilmem için bana yer açtı ve yavaşça kapıyı kapattı.

Koridor karanlıktı. Anahtar masasındaki kristal kafatasına uzanıp lambayı açtım. Lamba ortasındaki kafatasını sırıtır gibi göstererek etrafımızı cılız bir haleyle kapladı. Dalgın dalgın karşı duvardaki raflarda duran etnik eşyalara baktım: saksılara ve maskelere, Lockwood'a göre bazı kabile üyelerinin pantolon yerine giydiği içi boş su kabaklarına baktım.

Lockwood...

"Nerede o?" diye sordum.

George kapının yanındaydı. Gözlüğü lambanın ışığında parlıyordu ve gözlerini göremiyordum. Boynunun ortasındaki bir damar seğiriyordu. "Nerede o?" diye sordum tekrar.

Sesi öylesine güçlükle çıktı ki, onu zar zor duyabildim. "Scotland Yard'da."

"Polisle mi? Hastanede olduğun sanıyordum."

"Öyleydi. Sonra, PAKD onu götürdü."

"Neden?"

"Hah, bilmem ki. Birisinin evini yaktığınız için olabilir mi, Lucy? Kim bilir?"

"Gidip onu görmem gerek."

"İçeri giremezsin. Ben de onu görmek istedim. Bana burada beklememi söyledi."

Önce George'a, sonra kapıya, daha sonra da üstü hâlâ isle ve sıva parçalarıyla kaplı çizmelerime baktım. "Onunla konuştun mu?"

"Beni hastaneden aradı. Dedektif Barnes onu götürmek için hastanede bekliyordu."

"Durumu iyi mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım, iyi. Ama..." Hemen konuyu değiştirdi. "*Sen* berbat gözüküyorsun. Koluna ne oldu? Kırık mı?"

"Hayır. Biraz incinmiş. Birkaç güne geçer. Az önce 'ama' dedin. Ama ne? Sana ne söyledi?"

"Pek bir şey demedi. Ama..."

George'un ses tonu bir tuhaftı... Kalp atışlarımın hızlandığını hissedince sırtımı duvara yasladım. "Ama ne?"

"Hayalet dokunuşuna maruz kalmış."

"George!"

"Oraya yaslanmasan olur mu? Duvar kâğıdını lekeliyorsun."

"Bırak şimdi duvar kâğıdını, George! Ona hayalet falan dokunmadı! Öyle bir şey olsaydı görürdüm!"

Hâlâ yerinden kıpırdamamıştı ve hâlâ o durgun tekdüze sesle konuşuyordu. "Öyle mi? Sen Kaynak'la uğraşırken olduğunu söyledi. Misafir'i kovmaya çalışırken, hayalet ona plazma bulaştırmış. Eline dokunmuş. Ona ambülânsta bir adrenalin iğnesi yapıp çürümeyi durdurmuşlar. İyi olduğunu *söyledi*."

Başım dönüyordu. Doğru *olabilir* miydi? Çalışma odasında her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki. Bahçede olanlarıysa hayal meyal hatırlıyordum. "Kötü müymüş? Ne kadar ilerlemiş?"

"Tedavi edilene dek mi?" Omuzlarını silkti. "Sen söyle."

"*Nereden* bileyim?" dedim ters ters. "Orada değildim."

George birden patlayınca irkildim. "Ama *olmalıydın*!" Avucunu duvara öylesine sert bir biçimde indirdi ki, süs su kabaklarından biri raftan düşüp yere yuvarlandı. "Zaten daha ilk baştan ona dokunulmasını *engellemeliydin*! Evet, bence durumu *kötüydü*! Eli şişmeye başlamıştı. Parmak uçlarının mosmor kesilmiş beş sosisli sandviç gibi şiştiğini, ama yine de onu ambulansa zorla bindirmek zorunda kaldıklarını söyledi. Neden mi? Çünkü gidip *seni* bulmak istiyordu. İyi olup olmadığından emin olmak istiyordu! Hayalet ona dokunduğu halde ve birisi sağduyulu davranıp poposuna bir iğne yapmasaydı bir saat içinde ölebileceği halde kimseyi dinlemedi. Dinlemedi! Tıpkı dün gece bilgi edinmemi beklemeye hazır olmadığı gibi! Tıpkı bana doğru dürüst bir araştırma yapabilmek ve *tam olarak* neyle karşılaşacağımızı öğrenmek için vakit tanımaması gibi. Hayır! Her zamanki gibi, çok acelesi vardı. Biraz beklemiş olsaydı..." Yere düşen su kabağına hışımla bir tekme atıp, döne döne süpürgeliğe doğru savrulmasına neden oldu. "... Bu aptalca karmaşa yaşanmazdı!"

Neler olduğunu bir düşünelim. Son on iki saat içinde, vahşi bir hayalet tarafından neredeyse öldürülecektim. Birinci katın penceresinden ufak bir ağacın üstüne düşmüştüm. Kolumu incitmiştim. Suratı sivilceli adamın teki gecenin körüne kadar cımbızla bedenimin hassas yerlerinden ince dalları ve kıymıkları ayıklamıştı. Ayrıca, ufak bir şehir evinde yangın başlatmıştım. Ha, bir de Lockwood hayalet dokunuşuna maruz kalmıştı ve o sırada ne halde olursa olsun, polis tarafından sorguya çekiliyordu. Acilen banyo yapmaya, yemek yemeye ve iyice dinlenmeye ihtiyacım vardı. Bir de Lockwood'u görmeliydim.

Ama bunlar yerine, George'un sinir kriziyle uğraşıyordum. Günüm hiç de iyi geçmiyordu.

"Kes sesini, George," dedim bıkkın bir tavırla. "Hiç sırası değil."

Hızla bana döndü. "Öyle mi? *Ne* zaman sırası olacak? Sen ve Lockwood öldüğünüzde mi? Gecenin bir vakti kapıyı açıp da ikinizin demir çizginin ardında durmuş, her yanınızdan plazma saçarak, gözlerinizden solucanlar fışkırarak burada olduğunuzu gördüğümde mi? Peki, tamam. Bunu sonra konuşuruz!"

Alaycı bir tavırla güldüm. "Çok hoş. Ama geriye asla o şekilde dönmezdim. Daha iyi bir kılığım olurdu."

George iyice çıldırdı. "Sahi mi? Ne tür bir Misafir olacağını nereden biliyorsun, Lucy? Onlar hakkında hiçbir şey *bilmiyorsun*. Sana verdiğim hiçbir şeyi okumuyorsun. Gördüğün şeylerle ilgili notlar almıyorsun. Lockwood'la seni ilgilendiren tek şey, dışarı çıkıp bir an önce Kaynakların yerini bulmak!"

Öne çıkıp ona yaklaştım. Kolum o kadar acımıyor olsaydı, muhtemelen şişkin göğsünü dürtüklerdim. "Çünkü bize *para* kazandıran şey bu, George," dedim. "Eski belgeleri senin yaptığın gibi karıştırmak değil."

O aptal yuvarlak gözlüğünün ardında, gözleri alev alev yandı. "Öyle mi? Demek değil!"

"Aynen öyle. Bu konuda o kadar takıntılı olmasaydın, son birkaç aydır iki misli iş alırdık. Dün mesela. Bütün öğleden sonra seni bekledik. Daha erken geri dönebilir, bizimle birlikte gelebilirdin. Ama bunu yapmadın. Kütüphanede çok işin vardı. Sana, düşünme örtüsünün üzerine nazik bir mesaj da bıraktık. Saat neredeyse beşe kadar evden çıkmadık."

Sesini alçalttı. "Beklemeniz *gerekirdi*."

"Beklemediysek ne olmuş? Ne fark ederdi?"

"Ne mi fark ederdi? Hadi! Sana hemen göstereyim!" Geri çekilip arkasına döndü, beni koridora çıkarıp mutfağa götürdü. Tezgâhlarda birikmiş bulaşıklara tiksintiyle tepki vermemi duymazdan gelip, bodrum kapısını açtı ve paldır küldür demir basamaklardan aşağı indi. "Gel!" diye seslendi. "Zahmet *olmazsa* tabii!"

Ettiğim küfür ineği sütten keserdi. Çok öfkelenmiştim. Derhal George'un peşinden sarmal basamaklardan aşağı indim. Ofiste, ışık George'un çalışma masasını aydınlatıyordu. Masanın üstündeki dağınık kâğıtlar, kirli bardaklar, elma göbekleri, cips paketleri ve yarısı yenmiş sandviçler George'un önceki günkü araştırmasını nerede yaptığını belli ediyordu. Hayalet kavanozu da üstü açık vaziyette orada duruyordu; içindeki kafatası sarımtırak bulanıklığın arasında güçlükle seçiliyordu. Nedense, bedensiz kafa tepetaklak süzülüyordu.

George masadan birkaç kâğıt aldı. Konuşmaya başlamasın beklemeden, ağzımı açtım.

"Senin sorunun ne biliyor musun? Kıskanıyorsun."

George suratıma baktı. "Neyi?

"Beni."

Gayet alaycı bir ses çıkardı. Köşede, hayalet kavanozundaki kafa da onu taklit etti. Abartılı bir surat ifadesine büründü. "Tabii!" dedi George. "Sen harikasın. Müşterimizin evini yaktın. Gelmiş geçmiş en iyi asistanımızsın."

"Tabii ki öyleyim. Son asistanınız öldü."

George duraksadı. "Mesele bu değil."

"Mesele aynen bu. Bana Robin'in nasıl öldüğünü hatırlatsana."

"Bir Ham Kemikle karşılaştı. Panikleyip çatıdan aşağı atladı."

"Doğru; ama ben hayatta kaldım ve bunu ön cephede yapmayı başardım. Oysa *sen* nadiren ön cephede savaşıyorsun, George. Bu da seni etkilemeye başladı, değil mi? Kendini biraz dışlanmış hissediyorsun. Eh, yapacak bir şey yok. Beni dışarı çıktığım ve bir şeyler *yaptığım* için kötü hissettirmeye kalkışma. Bu iş sadece tozlu kitaplardan ibaret değil. Etkin bir biçimde harekete geçmekle de ilgili."

"Pekâlâ." Gözlüğünü iri burnunun üstüne itti. "Peki. Haklı olabilirsin. Dediklerini düşünmem gerek. Ama ben bunu yaparken, belki sen de dün yaptığım bu tozlu araştırmaya bir göz atarsın. Hani, demir zincirlerini yanına almayı unuttun ya? Bu ilk belge Emlak Kayıt kurumundan. Sheen Sokağı, altmış iki numaraya, yani dün gittiğiniz yere ait. Son yüz senedir, evin tüm sahipleri hakkında bilgi veriyor. Bak, en sonda Bay ve Bayan Hope da var, ama onları biliyorduk zaten. Ama bilmediğin sahiplerden biri şu: Evi elli sene önce satın alan Bayan Annabel E. Ward. Şimdi, bu ismi hatırlamaya çalışalım. Dün o kadar çok geç kalmamın nedeni, Milli Arşivlere gidip, tüm bu isimleri gazete haberleriyle karşılaştırmamdı. Neden mi? Çünkü sürprizlerden hoşlanmam. Ama dün bir sürprizle *karşılaştım*. Evin bu sahiplerinden herhangi birinin herhangi bir nedenle haber olacak bir şey yapıp yapmadığını merak etmiştim. Bil bakalım ne oldu? Bir tanesi yapmış."

Mürekkep kaplı parmağıyla, masadan bana doğru bir kâğıt daha itti. Ufak bir gazetede çıkan bir makalenin bulanık bir fotokopisiydi. Kırk dokuz sene öncesine ait *Richmond Examiner*'ın bir haberiydi.

KAYIP KIZ: POLİS YARDIM ÇAĞRISINDA BULUNDU

Sosyetenin genç simalarından Bayan Annabel Ward'ın kaybolu-şunu araştıran polis, dün halka yardım çağrısında bulundu.

Richmond'da, Sheen Sokağı'nda ikamet eden 20 yaşındaki Bayan Ward, bir grup arkadaşıyla Chelsea Köprü Yolu'nda Gallops gece kulübünde akşam yemeği yediği 21 Haziran cumartesi gecesi geç saatlerden beri görülmemiştir. Gece yarısından kısa bir süre önce kulüpten ayrılan Bayan Ward ertesi gün bir randevusuna gitmemiştir. Dedektifler yakın çevresini sorgulamış, ancak olayla ilgili herhangi bir bilgi edinememiştir. Bu konuda bilgisi olanların acilen aşağıdaki numarayı aramaları istenmektedir.

Gelecek vaat eden bir oyuncu ve sosyetenin tanınmış simalarından biri olan kayıp genç kadını arama çalışmaları son birkaç gündür evinde ve yakın bölgelerde devam etti. Polis balıkadamlar gölleri ve nehirleri de araştırıyor. Bu arada, Bayan Ward'un babası Bay Julian Ward kızıyla ilgili herhangi bir bilgi verecek olan kişilere yüklü bir...

"Okumakta zorlandın mı?" dedi George. "Haksız sayılmazsın. En azından iki paragraf olmalı. Dur da anlamana yardımcı olayım. Kadının tam adresini açıklamamışlar, ama bu Annabel Ward'un Emlak Kayıtları'nda ismi geçen kişi olduğu gayet açık. Tarihler de tutuyor. Lockwood'la senin bir tayfı araştırdığınız, Sheen Sokağı, altmış iki numaralı evde yaşamış. Tesadüf mü? Olabilir, ama bunu fark edince şöyle bir doğrulup düşündüm. Bunu size söylemek için eve koşturdum. Ama buraya vardığımda,

büyük bir sürprizle karşılaştım: Gitmiştiniz. Yine de endişelenmedim. Hazırlıklı olduğunuzu düşündüm. Ama sonra, zincirleri de burada bıraktığınızı gördüm."

Sessizlik oldu. Kavanozun içindeki kurukafa parazitli, bulanık bir plazma kütlesine dönüşmüş, bir kuyunun dibindeki yeşil sular gibi ağır ağır dönüyordu.

"Ne dersin?" dedi George. "Dün geceki deneyimine uyan bir şey var mı?"

Sanki içimde bir yerde bir delik açılmış, tüm öfkem oradan akıp gitmişti. Kendimi çok ama çok bitkin hissettim. "Resmi var mı?" diye sordum.

Tabii ki vardı. Kâğıtların arasından buldu. "Bu kadarını bulabildim."

Examiner'ın bir başka sayısından bulmuştu. Uzun kürk mantolu bir kız, evinden dışarı çıkarken flaş ışıklarına yakalanmıştı. Bacakları ince uzun, dişleri bembeyaz, saçları yukarıdan topuz yapılmış bir kız. Muhtemelen, gazetelerin bayıldığı şu sosyete kulüplerinden ya da barlarından birinden çıkıyordu. Hayatta olsaydı, Lockwood'un dergilerinden birindeki donuk bakışlı, kendisine yarım sayfa yer ayrılan kadınlardan biri olurdu ve ben ondan nefret ederdim.

Ama kızın sadece diğer suratını görmüştüm: Gözsüz, ufalmış ve örümcek ağlarıyla kaplı, tuğla duvarın ardındaki suratını. Birden hüzünlendiğimi hissettim.

"Evet, o," dedim.

"Muhteşem," dedi George. Başka bir şey demedi.

"Burada evinin arandığı söyleniyor," diye mırıldandım. "Çok iyi bir araştırma yapmamışlar demek ki."

Masanın başında durup, fotoğrafa ve elli senelik, unutulmuş eski gazete haberine baktık.

"Onu her kim sakladıysa, iyi bir iş çıkarmış," dedi George en sonunda. "Hem sakın unutma, bu olay Sorun yaygın olarak kabul edilmeden önce meydana gelmiş. Dolayısıyla, medyumları işin içine katmamışlardır."

"Peki, hayalet neden en başından itibaren sorun çıkarmamış? Neden bu kadar beklemiş?"

"Bunun sebebi, evde çok miktarda demir bulunması kadar basit olabilir. O odadaki demir başlıklı bir yatak bile onu engellemiş olabilir. Hope'lar her şeyi atıp eşyaları değiştirmiş olsalardı, Kaynağı yeniden serbest bırakmış olacaklardı."

"Ama değişiklik *yapmışlar*," dedim. "Bay Hope orasını bir çalışma odasına dönüştürmüş."

"Neyse, artık bir önemi yok." George gözlüğünü çıkarıp, pantolonundan dışarı sarkan gömleğine sildi.

"Özür dilerim, George. Haklıydın. Seni beklemeliydik."

"Eh, ben de size katılmalıydım. Ama gece taksi bulmak o kadar zor ki..."

"O kadar öfkelenmeme gerek yoktu. Sadece endişelendim. Umarım Lockwood iyidir."

"İyileşecektir. Bak, ben de öfkeden çıldırmamalıydım. Bereket su kabağını da tekmelememeliydim. Onu kırdım, değil mi?"

"Aman, Lockwood fark etmez bile. Rafa geri koy yeter."

"Evet." Gözlüğünü yine geri itti. Bana baktı. "Kolun için de üzüldüm."

Muhtemelen, sonsuza dek birbirimizden özür dileyebilirdik, ama o anda kavanozun içinde gizlice yeniden beliren ve büyük

bir tiksinti ifadesine bürünen surat dikkatimi dağıtmıştı. "O şey bizi duyamaz, değil mi?"

"Camın içinden duyamaz. Yukarı kata çıkalım. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Döner merdivene doğru ilerledim. "Önce bulaşıkları yıkaman gerekecek. Epey vakit alacağa benziyor."

Haklıydım. O kadar vakit almıştı ki, banyo yapıp üstümü değiştirdikten sonra her yanım tutuk halde aşağı indiğimde, George ancak domuz pastırmalı yumurtamı tabağa koymuştu. Tam incinmiş dirseğimi masaya dayamak ve hevesle tuzluğa uzanmak üzereyken, kapı tekrar çalındı.

Birbirimize baktık. Sonra, ikimiz birden kapıya gittik.

Kapıda Lockwood duruyordu.

Paltosu parçalanıp yanmıştı; gömleğinin de yakası yırtılmıştı. Suratı sıyrıklar içindeydi; yataktan yeni kalkmış kötürüm bir insan gibi irileşmiş parlak gözleriyle ve çöküк avurtlarıyla bize bakıyordu. Korktuğum gibi şişmiş falan değildi; tam tersi, her zamankinden de zayıf gözüküyordu. Yavaşça koridorun ışığına doğru ilerlediğinde, sol elinin beyaz renkli ince bir gazlı bezle sarılmış olduğunu gördüm.

"Selam, George," dedi titrek bir sesle. "Selam, Lucy..." Sendeledi, düşecek gibi oldu. Öne atılıp onu aramıza aldığımızda, Lockwood bize gülümsedi. "Eve dönmek güzel," dedi. Sonra "Hey, su kabağıma ne oldu?" diye sordu.

10

Damarlarında hâlâ hayalet dokunuşunun ürpertisi mi akıyordu, yoksa Scotland Yard'daki uzun sorgulamayla birlikte diğer yaralanmaları mı onu o denli yormuştu bilemiyordum, ama Lockwood bütün gün bitkin haldeydi. Sabahın büyük bir bölümünde uyudu (benim gibi); öğle yemeğinde çok az yemek yedi, George'un elleriyle pişirdiği peynirli böreği ve bezelye yemeğini didikleyip durdu. Ağır hareket etti; çok az konuştu ki bu alışılmadık bir durumdu. Öğle yemeğinden sonra, oturma odasına gitti ve yaralı kolunun etrafına sıcak su şişeleri dayayarak, boş boş pencereden dışarısını izledi.

George'la birlikte bütün öğleden sonra sesimizi çıkarmadan yanında oturduk. Ben ucuz bir polisiye roman okudum. George da küçük bir elektrik devresinin yardımıyla cama elektroşoklar uygulayarak tutsak hayaletin üstünde deneyler yaptı. Hayalet ya protesto etmek adına ya da başka bir sebepten hiç tepki vermedi.

Saat dörde doğru, hava kararmaya başlamışken, Lockwood vaka defterini isteyerek ikimizi de çok şaşırttı. Saatlerdir ilk kez konuşmuştu.

"Sırada neler var, George?" diye sordu kara kaplı defteri aldıktan sonra. "Bekleyen hangi vakalar var?"

George giriş yaptığı son sayfayı açtı. "Pek bir şey *yok*," dedi. "Ruhsatsız bir otoparkta gecenin erken saatlerinde görülen 'dehşet verici karanlık bir şekil' var. Bir Karanlık Kuruntu'dan bir Gri Pus'a kadar her şey olabilir. Bu gece oraya gitmemiz gerekiyordu, ama onları arayıp erteledim... Bir de Neasden'deki bir evde duyulan 'meşum bir hışırtı sesi' var... Ya Bir Taş Yıkıcı, hatta güçsüz bir Haylaz olabilir, ama emin olabilmek için daha fazla bilgiye ihtiyaç var. Sonra, Finchley'deki bir bahçenin kenarında görülen 'karanlık, hareketsiz bir gölge' var. Bu da ya bir Pusucu ya da bir Gölge... Ha, bir de Chorley'li Bayan Eileen Smithers'dan acil bir rica gelmişti. Her gece, sabahın erken saatlerinde evinde uyanıkken, şey duyuyormuş..."

"Bir dakika," dedi Lockwood. "Eileen Smithers mı? Onunla daha önce de çalışmamış mıydık?"

"Çalıştık. Bir önceki vaka, salonunda ve mutfağında duyulan 'görünmez, korkunç bir uluma' sesiyle ilgiliydi. Bunun bir Haykıran Ruh olduğunu sanmıştık. Ama sonra, komşusunun Bumbles isimli kedisinin duvar boşluğunda sıkıştığı ortaya çıkmıştı."

Lockwood suratını ekşitti. "Tanrım, şimdi hatırladım. Ya bu sefer?"

"Bu sefer, 'ürkünç, çocuk ağlaması gibi' bir sesi çatı katında duymuş. Gece yarısına doğru başlıyormuş, sonra..."

"Bence yine o kahrolası kedi çıkacak." Lockwood sol elini su şişelerinin altından çıkarıp, dikkatle parmaklarını esnetti. Derisi soluk mavi bir renge bürünmüştü. "Zaten, psişik tespit tarihinin en heyecan verici programı da değil. Pusucular, gölgeler ve Bumbles isimli sarman kedi... Mortlake Dehşeti ve Dulwich Heyulası gibi *iyi* vakalara ne oldu?"

"Eğer 'iyi' derken güçlü ve bize meydan okuyacak bir hayaletten söz ediyorsan, dün geceki gayet iyiydi. Asıl sorun... Ona gafil avlanmamız oldu."

"Scotland Yard polisi de sürekli olarak bana bunu söyleyip durdu," diye homurdandı Lockwood. "Hayır, 'iyi' derken, bize para kazandıracak vakalardan söz ediyorum. Bu işlerin hiçbiri büyük para getirmez." Koltuğuna geri yaslandı.

Lockwood nadiren paradan söz ederdi; onu motive eden şey genellikle para olmazdı. Tuhaf bir sessizlik oldu. "İşin komik yanı, George şu bizim hayalet kızla ilgili bir şey öğrenmiş," dedim gergin havayı dağıtmak için gayret sarf ederek. "Anlatsana, George."

George zaten bütün gün bunu anlatmak için can atmıştı. Cebinden makaleyi çıkarıp sonuna kadar okudu. Onu *yaralamadıklarında* bile Misafirler'in kimliğiyle pek ilgilenmeyen Lockwood onu sakin bir tavırla dinledi.

"Annabel Ward mu?" dedi en sonunda. "Demek ismi buymuş. Nasıl öldü acaba?"

"Dahası, onu kim öldürdü?" dedim.

Lockwood omuzlarını silkti. "Elli sene uzun bir süre. Bunu asla bilemeyiz. Ben şimdiki zamanla daha çok ilgileniyorum. Kızın hayaleti başımıza çok dert açtı. Polis yangın konusunda hiç de hoşnut değil."

"Hakikaten, dün gece neler oldu?" diye sordu George.

"Pek bir şey olmadı. İfademi aldılar. Kendimizi çok iyi savundum: *Tehlikeli Misafir, hayatımızın tehlikeye girişi, anlık bir karar vermemiz gerektiği* gibi şeylerden söz ettim. Hepsi bilindik şeyler. Ama pek ikna olmuşa benzemiyorlardı." Susup yine pencereden dışarı baktı.

"Ya şimdi?" dedim.

Başını salladı. "Neler olacağını bekleyip göreceğiz."

Bunu düşündüğümüzden daha kısa sürede öğrendik. Yaklaşık yirmi dakika sonra, ön kapı sert bir biçimde çalındı. George kapıyı açmaya gitti. Elinde mavi çerçeveli bir kartvizitle ve gayet tatsız bir ifadeyle geri döndü. "PAKD'tan Bay Montagu Barnes," dedi keyifsizce. "Evde misin?"

Lockwood ofladı. "Evde olmam gerek. Bugün dışarı çıkacak durumda olmadığımı biliyor. Tamam. Onu içeri al."

Psişik Araştırmalar ve Kontrol Dairesi ya da diğer adıyla PAKD ülkedeki en güçlü kuruluşlardan biridir. Kısmen devlete, kısmen de polise aittir, ama esas olarak artık şef olamayacak yaşa erişmiş, hareketleri ağırlaşıp dermandan düşmüş eski araştırmacılar tarafından yönetilir. Başlıca görevlerinden biri de ajansları denetlemek ve hepimizin kurallara uyup uymadığını kontrol etmektir.

Dedektif Barnes kuralları çoğu kişiden daha fazla severdi. İşgüzar olmasıyla ve PAKD kurallarına harfiyen uymayan her şeyden ölesiye nefret etmesiyle tanınırdı. Lockwood ve George onunla birkaç kere karşılaşmışlardı, ama bunların çoğu ben şirkete katılmadan önceydi. Onu ilk defa yakından gördüğüm için, oturma odasına girdiğinde merakla incelemeye koyuldum.

Ufak tefek bir adamdı; üstünde koyu renkli, biraz kırışık bir takım elbise vardı. Ayakkabıları kahverengi ve tozluydu, pantolonu fazla uzundu. Kahverengi, dizlerine kadar inen uzun bir pardösü giymiş, başına da kahverengi süet bir melon şapka takmıştı. Saçları ince ve seyrek telliydi, ama burnunun hemen altında, yepyeni bir temizlik fırçasını andıran sert ve püsküllü, gür bir bıyığı vardı. Yaşını kestirmek zordu; ellilerine yeni girmiş olabilirdi. Ama bana son derece yaşlı, kendisinin de bir Misafir'e dönüşmesine ramak kalmış gibi görünmüştü. Melankolik ve kasvetli bir ifadesi vardı. Sanki anestezi altında, içinde var olan tüm rahatlık ve neşe alınmış, gözlerinin altındaki deri gevşek kalıp sarkmıştı. Ama o gözler keskin ve fıldır fıldırdı.

Lockwood ciddi bir ifadeyle yerinden kalkıp, onu olabildiğince nazik bir tavırla içeri buyur etti ve oturttu. George hayalet kavanozunu dolaba koyup, benekli mendille örttü. Ben de çay yapmaya mutfağa gittim.

Geri döndüğümde, Barnes koltuğun ortasına oturmuş, üstünden çıkarmadığı pardösüsü ve şapkasıyla, ellerini kucağında kavuşturmuştu. Duruşunda hem hükmedici hem de zavallı bir görünüm vardı. Duvardaki süs eşyalarına bakıyordu.

"Birçok kişi manzara resimleriyle ya da ördek biblolarıyla yetinir. Bu ıvır zıvır hijyenik olamaz," diyordu genizden gelen bir ses tonuyla. "Şu güve delikleriyle dolu şey *nedir*?"

"Bir Tibet ruh değneği," dedi Lockwood. "En az yüz senelik. Lamaların serseri ruhları bayrakların arasında asılı duran şu içi boş metal kürelere yönlendirdiğini tahmin ediyorum. Bunu görmeniz ne kadar da zekice, Bay Barnes; koleksiyonumdaki en iyi parçalardan biridir."

Dedektif bıyığını kıpırdatan alaycı bir ses çıkardı. "Bana sorarsanız, yabancı ülkelerden toplanmış bir sürü ıvır zıvır..." Bize baktı. "Eh, ikinizin de iyi durumda olduğuna sevindim. Ayrıca, şaşırdım. Dün gece sizi bahçede gördüğümde, bir hafta hastaneden çıkamazsınız diye düşünmüştüm." Sesi öylesine ifadeden yoksundu ki, acaba bunu mu *umut* etmişti diye düşünmeden edemedim.

Lockwood pişman olmuş gibi bir hareket yaptı. "Kalıp yardım edemediğim için kusura bakmayın," dedi. "Kalmak istedim, ama doktorlar ısrarcı davrandı."

"Ha, zaten bir şey yapamazdınız," dedi Barnes. "Ayağımıza dolanırdınız. Yangınla mücadele eden itfaiyeciler ve araştırmacılar kahramanca bir çaba sarf ettiler. Evin ana gövdesini kurtardılar. Ama üst kat sizin sayenizde tamamıyla kül oldu."

Lockwood gergin bir biçimde başını salladı. "Yard'daki meslektaşlarınıza ifademi verdim."

"Biliyorum. Evini yok ettiğiniz Bayan Hope'la da *görüştüm*."

"Öyle mi? Durumu nasıl?"

"Çok üzgün. Bay Lockwood, tahmin edebileceğiniz gibi, kadıncağızın dediklerinden pek bir şey anlamadım. Ama kendisi ve kızı oldukça öfkeliler ve tazminat talep ediyorlar. Bu, benim çayım mı? Harika." Fincanı aldı.

Zaten beti benzi atmış olan Lockwood daha da kireç gibi kesildi. "Üzgün olduklarını gayet iyi anlıyorum," dedi. "Ama profesyoneller olarak konuşmamız gerekirse, işimizde bu tür kazalar her zaman olur. Lucy'yle ben daha önce de cinayet işlemiş, hayatımızı tehdit eden tehlikeli bir Tip İki'yle mücadele ettik. Evet, sonuç olarak evin hasar görmesi de talihsizlikti, ama PAKD'ın bize masrafların karşılanması konusunda destek..."

"PAKD size bir peni bile yardım etmeyecek," dedi Barnes çayını yudumlayarak. "Bu yüzden buradayım. Şeflerimle çoktan görüştüm. Sheen Yolu'ndaki bazı temel güvenlik önlemlerini ihmal ettiğinizi düşünüyorlar. En önemlisi de, demir zincirleriniz olmadan Misafir'le başa çıkmaya çalıştınız; yangın bu kararın doğrudan bir sonucu olarak meydana geldi." Dedektif tek parmağının kenarıyla bıyığını sildi. "Tazminata gelince, bu işte tek başınasınız."

"Ama bu çok saçma," dedi Lockwood. "Eminim ki hep birlikte..."

"Bu konuda 'hep birlikte' diye bir şey söz konusu değil!" Barnes birden gerilmişti. Ayağa kalkıp fincanın salladı. "Bayan Carlyle'le birlikte Misafir'le ilk karşılaştığınızda evden çıksaydınız, daha iyi ekipmanlarla geri gitseydiniz, *mantıklı* bir karar vermiş olurdunuz." Dönüp öfkeyle bize baktı. "Ya da daha iyi araştırmacılarla geri gitseydiniz, ev hâlâ sapasağlam duruyor olurdu! Bu mesele sizin suçunuz ve ne yazık ki size yardım edemem. Böylece, esas konuya gelmiş oluyoruz." Cebinden bir paket çıkardı. "Hope ailesinin avukatlarının yolladığı zarf burada. Yangın yüzünden meydana gelen hasarın derhal telafi edilmesini istiyorlar. Miktar altmış bin pound. Ya dört hafta içinde ödersiniz ya da size dava açarlar." Dudaklarını büzdü. "Umarım göründüğünüz kadar varlıklısınızdır, Bay Lockwood; çünkü sizi temin ederim ki, bu işi halledemezseniz, PAKD ajansınızı, Lockwood & Ortakları'nı kapatmak zorunda kalacak."

Kimse kıpırdamadı. Lockwood'la ben hayalet dokunuşuna maruz kalmışız gibi donmuştuk. George ağır ağır gözlüğünü çıkarıp hırkasına sildi.

Dedektif Barnes, ölümcül haberi bize verdiği için, huzursuz ve tedirgin görünüyordu. Odada dolandı, duvardaki süs eşyalarına bakıp çayını yudumladı.

"Mektubu kenardaki masaya koyun, lütfen," dedi Lockwood. "Daha sonra göz atarım."

"Moral bozmayın, Bay Lockwood. Bir ajans gerektiği gibi idare edilmediğinde böyle olur. Şefiniz yok! Yetişkinler tarafından idare edilen ajanslar, mekânlar hasar almasın, kimse hayatını kaybetmesin diye ellerinden geleni yaparlar. Ama siz..." Tiksintiyle elini salladı. "... Yetişkin oyunları oynayan üç çocuktan başka bir şey değilsiniz. Bu evdeki her şey, duvardaki şu saçmalıklar bile bunun kanıtı." Ufak bir etiketi okudu. "'Bir Endonezya hayalet kapanı mı?' Fasa fiso! Bunun bir müzede olması gerek!"

"O koleksiyon anneme aitti," dedi Lockwood alçak sesle.

Dedektif bunu duymadı; zarfı yandaki masaya fırlattı ve tam o sırada, benekli mendilin altında gizli olan nesneyi fark etti. Kaşlarını çatıp mendili çekti ve içi sarı pusla dolu kavanozu ortaya çıkardı. Kaşlarını daha da çattı. Biraz eğilip kavanozun içine baktı. "Bu ne? Bu ucube de ne? Uzun süre önce yakılmış olması gereken bir başka örnek..." Küçümseyici bir tavırla cama vurdu.

"Şey, yerinizde olsam bunu yapmazdım," dedi Lockwood.

"Nedenmiş?"

Kavanozun içinde aniden sarı renkli plazma belirdi; hayaletin suratı Barnes'ın suratının tam karşısında göründü. Gözleri saplarından sarkmış gibi dışa fırladı; ağzını da ardına kadar açıp, eğri büğrü dişlerini gösterdi. Diliyle tuhaf bir şey yaptı.

Dedektifin tayfın ne kadarını gördüğünü söylemek güçtü. Ama kesinlikle *bir şey* hissetmişti. Uluyan bir maymun gibi bir ses çıkarıp, dehşet içinde geriye sıçradı. Eli istemsiz bir biçimde yukarı savruldu ve sıcak çay suratına ve gömleğinin önüne döküldü. Fincansa yere düştü.

"George, sana o kavanozu aşağı katta tutmanı *söylemiştim*," dedi Lockwood sakin bir ses tonuyla.

"Biliyorum. Çok unutkanım."

Barnes gözlerini kırpıştırıyor, nefes almaya çalışıp suratını siliyordu. "Sizi sorumsuz gerzekler! O cehennem kaçkını şey... Nedir o?"

"Emin değilim," dedi George. "Bir kuruntu olabilir. Kusura bakmayın, Bay Barnes, ama gerçekten de o kadar yakından bakmamalıydınız. Tuhaf şekiller onu hemen ürkütüyor."

Dedektif çay tepsisinden bir mendil almış, gömleğini siliyordu. Kaşlarını çatıp bize baktı. "Ben de *bundan* söz ediyorum işte," dedi. "Bu tür kavanozların evlerde muhafaza edilmemesi gerek. Güvenli yerlerde, sorumlu kurumların gözetiminde olmalı... Hatta daha da iyisi yok edilmeli. Ya o hayalet kaçarsa? Ya çocuğun teki buraya gelip onu bulursa? Onu belli belirsiz gördüm, ama benim bile ödümü kopardı. Sizse bunu öylece masaya bırakmışsınız." Keyifsize başını salladı. "Dediğim gibi, oyun oynuyorsunuz. Neyse, söylemem gerekenleri söyledim. O belgeleri okuyun, Bay Lockwood ve ne yapmanız gerektiğine karar verin. Unutmayın: Sadece dört haftanız var. Dört hafta ve altmış bin pound. Hayır, beni geçirmenize gerek yok. Gulyabaninin tekinin beni koridorda mideye indirmeyeceğini varsayarsak, kendim gidebilirim."

Şapkasını sert bir tavırla takıp, hışımla odadan çıktı. Ön kapı çarpana dek bekledik.

"Birçok açıdan epeyce yorucu bir görüşmeydi," dedi Lockwood. "Ama sonlara doğru biraz neşeli hale geldi."

"Değil mi?" dedi George kıs kıs gülerek. "İnanılmazdı. Adamın suratındaki ifadeyi gördünüz mü?"

Sırıttım. "Hiç bu kadar hızlı hareket eden birini görmemiştim."

"Dehşete kapıldı, değil mi?"

"Evet. Harikaydı."

"*Cidden* komikti."

"Evet."

Sonra, gülmeyi kestik. Uzunca bir sessizlik oldu. Hepimiz gözlerimizi boşluğa diktik.

"Hopelar'a ödeme *yapabilecek* misin?" diye sordum.

Lockwood içine derin bir nefes çekti; bu ona acı veriyormuş gibiydi... Kaburgalarının yan tarafını asabi bir tavırla ovuşturdu. "Tek kelimeyle: Hayır. Bu ev bana ait, ama bankada fazla param yok. Daha doğrusu, istedikleri miktarı ödeyebilecek kadar yok. Bunu ancak bu evi satarak ödeyebilirim, bu da Barnes'ın da bildiği gibi ajansın sonu demek..." Bir an için, sandalyesinde ufalmış gözüktü; sonra, adeta bir düğmeye basılmış gibi enerjisi geri geldi. İkimize de üzgün, ama tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Ama işler o raddeye gelmeyecek, değil mi? Dört haftamız var! Gerçekten para kazanmak için *epey* zaman var demek! *Asıl* ihtiyacımız olan şey, ismimizi yeteri kadar duyurabileceğimiz yüksek profilli bir vaka, sonra gelsin paralar." Masadaki vaka defterini işaret etti. "Artık bu saçma Gölgelerle ve Pusucularla uğraşmayacağız... İsmimizi gerçekten duyuracak işler yapmamız gerek. Şey...

Bunu yarın düşünürüz... Hayır teşekkürler, George... Çay falan istemiyorum. Biraz yoruldum. Bir sakıncası yoksa, dinlenmeye çekileceğim."

İyi geceler dileyip gitti. George ile öylece, gıkımızı çıkaramadan kaldık.

"Ona bir şey demedim, ama bu vakalardan birini kaybettik bile," dedi George en sonunda. "Bugün arayıp işi iptal ettiler. Yangını duymuşlar."

"Kedili kadın mı aradı?"

"Ne yazık ki o aramadı. İlginç olanlardan biri aradı."

"Dört hafta o parayı kazanabileceğimiz kadar *uzun* değil, ne dersin?"

"Haklısın." Koltukta bacak bacak üstüne atmış, çenesini keyifsizce ellerine dayamıştı.

"*Büyük* bir haksızlık," dedim. "Hayatımızı tehlikeye attık!"

"Evet."

"Güçlü bir hayalete karşı savaştık! Londra'yı daha güvenli bir yer yaptık'"

"Evet."

"Bunun için övgüler almamız gerekirdi!"

George gerinip kalkmaya hazırlandı. "Bunlar güzel düşünceler, ama işler bu şekilde yürümüyor. Aç mısın?"

"Pek sayılmaz. Sadece bitkinim. Sanırım, ben de yatacağım." George'un fincanları toparlayıp, dedektifin yere düşen fincanını da koltuğun altından alışını izledim. "En azından, Annabel Ward'u etkisiz hale getirdik. Bu da teselli sayılır."

Ofladı. "Evet. İşin *o* kısmını doğru yaptınız neyse ki."

11

Gecenin bir yarısı uyandım; oda karanlıktı, her yanım ağrıyordu. Sırt üstü uzanıyordum ki bu, canımı en çok acıtan pozisyondu. Sonra, hafifçe pencereye döndüm. Tek kolumu bükmüş, yastığa dayamıştım; diğer kolumu da yatak örtüsünün üstüne uzatmıştım. Gözlerim ve zihnim açıktı. Sanki hiç uyumamıştım, ama bir ara dalmış olmalıydım, çünkü etrafıma o ölü saatlerin ağır, kadifemsi sessizliği çökmüştü.

Yaralarım yeni açılmış gibiydi, çürüklerim de hâlâ acıyordu; düştükten bir gün sonra bile, kaslarım bir güzel tutulmuştu. Kalkıp bir aspirin almam gerektiğini biliyordum, ama ilaçlar ta aşağı kattaki mutfaktaydı. İnip almaksa bana çok zor geliyordu. Kımıldamak istemiyordum.

Her yanım tutuktu, yatağım ılıktı, havaysa fazlasıyla soğuktu.

Sessizce çatı katının eğimli tavanına baktım. Kısa bir süre sonra, ilk başlarda hafif, sonra parlaklaşan soluk bir ışıltı belirdi penceremin ardında. Bu, tıpkı bir fener ışığını andıran, sokağın

köşesindeki hayalet lambasının ışığıydı. Her üç buçuk dakikada bir tamı tamına otuz saniye boyunca bembeyaz bir ışıkla geceyi bölüyor, sonra tekrar sönüyordu. Resmi olarak, bu lambaların sokakları emniyete alması, Misafirler'i ortalıkta dolanmaktan uzaklaştırması gerekiyordu. Gerçekteyse... Sadece birkaç hayalet açık sokaklarda dolandığından, lambaların asıl amacı insanları otoritelerin bir şey yaptığına ikna etmek, onlara güven vermekti.

Sanırım, bir açıdan işe de yarıyordu. Biraz olsun güven hissi sağlıyordu. Ama lambalar söndüğünde, gece daha da karanlık gözüküyordu.

Işık açık olduğunda, ufak odamın ayrıntılarını görebiliyordum: tavan kirişlerini, pencerenin etrafındaki demir hayalet parmaklıkların koyu renkli şekillerini ve çok dar olduğu için, elbise askılarının yan asılması gerektiği minnacık gardırobu. Dolapta neredeyse hiç yer yoktu. Bu yüzden de, giysilerimi kapının yanındaki sandalyeye koyuyordum. Gözümün ucuyla, giysi öbeğinin epey yükseldiğini fark ettim. Ertesi gün bunlarla ilgilenmeliydim.

Ertesi gün... Lockwood gayet cesur bir ifade takınmış olsa da, bizler için fazla bir gelecek kalmamıştı. Dört hafta... Son derece yüksek bir miktarda para bulmak için dört haftamız vardı. Üstelik hayalet kızın ilk saldırısından sonra bizi evde tutan şey benim ısrarım olmuştu. Öteberimizi toparlayıp gitmek çok kolayken, kızla yüzleşmemize ben neden olmuştum.

Benim hatamdı. Wythburn Değirmeni'ndeki gibi, yanlış bir karar vermiştim. O olayda, içgüdülerime güvenmemiştim. *Bu* seferse, içgüdülerime güvenmiştim, ama yanlış çıkmışlardı. Öyle ya da böyle, bir kriz söz konusu olduğunda, sonuç hep aynı oluyordu. İşi berbat ediyor, bir felakete neden oluyordum.

Sokaktaki hayalet lambası kapandı ve oda yine karanlıkta kaldı. Hâlâ kıpırdamamıştım. Zihnimi tekrar uykuya dalmak için kandırabileceğimi umuyordum. Ama kimi kandırıyordum? Her yanım fazlasıyla ağrıyordu, fazlasıyla uyanıktım ve suçlu hissediyordum... Ayrıca, çok da üşüyordum. Aşağıya inip banyodaki nevresim dolabından bir örtü daha almalıydım.

Fazla soğuktu...

Yatağımda öylece yatarken, içimi hafif bir korku sardı. İçerisi cidden çok soğuktu.

Hem de rutubetli Kasım ayı ortasının tipik soğuğu da değildi. Pencere pervazlarının içinde kristalimsi buz ağlarının oluşmasına yetecek kadar soğuktu. Yayılıyor, uyuşturuyor, ciğerleri titretiyordu ve bu soğuğu çok iyi tanıyordum.

Gözlerimi *ardına* kadar açtım.

Karanlıktı. Kalkan duvarlı pencerenin silik siluetini, ardındaki turuncumsu bir renge bürünmüş Londra gecesini gördüm. Dinledim... Sadece kan akışımın kulaklarımda gümlemesini duydum. Kalbim öylesine deli gibi atıyordu ki, yatak örtüsü aynı tempoda inip kalkıyor olmalıydı. Kaslarımın hepsi gerildi; bir anda müthiş bir farkındalık anına eriştim: Tenime değen her şeyi, yani penye geceliğimi, ılık, yumuşak ve esnek çarşafı, yaralarımın üstünü kaplayan bandajları hissettim. Yatağa dayadığım elim istemsizce seğiriyordu, avucum da terlemişti.

Hiçbir şey görmemiştim, duymamıştım, ama *biliyordum.* Odamda yalnız değildim.

Zihnimin ufak bir kısmı bana hareket etmem için adeta çığlık atıyordu. Üstümdeki ağır örtüyü bir kenara fırlatmalı, ayağa kalkmalıydım. *Ondan sonra* ne yapacağımı bilmiyordum, ama

her şey yatakta çaresiz bir biçimde yatmaktan, paniğimi dişlerimi birbirine bastırarak gidermeye çalışmaktan daha iyiydi.

Kalk. Kapıyı aç. Aşağı kata koş... *Bir şey* yap!

Öylece yatmaya devam ettim.

Ama içimi ürperten bir anı, bana kapıya gitmenin doğru olmayacağını söyledi. Çünkü bir şey görmüştüm... *Ne* görmüştüm?

Bekledim. Lambanın yanmasını bekledim.

Bazen üç dakika insana çok uzun bir süre gibi gelir.

Köşedeki marketin oradaki hayalet lambasının gizli devrelerinin elektronik düğmesi yandı. Yuvarlak ve büyük merceklerin ardındaki magnezyum ampulleri aydınlanarak sokağı buz gibi beyaz bir ışıkla kapladı. Yüksekteki çatı katı penceresine bir kez daha aydınlandı.

Bakışlarımı kapıya çevirdim.

Evet. Orasıydı. Sandalye ve giysi öbeği. Bunlar siyah, şekilsiz bir karanlık oluşturuyorlardı, ama öbek her zamankinden *daha* yüksekti; olması gerektiğinden daha yüksekti. Hayatta sahip olduğum tüm giysileri alıp eteklerimle hırkalarımı alta, çoraplarımı en üste bile koysam, ne o kapının yanındaki karanlık yerde zar zor görünen şekil kadar ince, ne de uzun olurdu.

Kıpırdamadı. Bunu yapması gerekmiyordu. Şekle otuz saniye kadar, yatakta donmuş halde baktım. Kendimi gerçekten de *donmuş* gibi hissediyordum. Hayalet tutulması beni öylesine sinsice, öylesine gizlice yakalamıştı ki, o ana dek tam anlamıyla fark etmemiştim.

Sokak lambası tekrar söndü.

Dudağımı ısırıp odaklanmaya ve zihnimdeki çaresizlik hissini atmaya çalıştım. Kaslarımı harekete geçirip, örtüyü bir

kenara fırlatmaya zorladım. Kendimi yana doğru itip yuvarlandım ve yere düştüm.

Orada da kımıldamadan bekledim.

Kaslarımın tamamı acı içinde sızlıyordu; bu ani hareket dikişlerime hiç de iyi gelmemişti. Ama kendimle kapının ve yanında dikilen şeyin arasına yatağı alabilmiştim. Bu da iyi bir şeydi. O anda önemli olan tek şey buydu.

Kafam ellerimin üstünde, halıya iyice kapandım. Buz gibi soğuk hava açıkta kalan ayaklarımı ve bacaklarımı kemiriyordu. Halı, belli belirsiz bir parlaklık; ince, beyaz, dairesel bir dumanla kaplıydı. Hayalet pusu denilen bu şey, belirtinin ara sıra meydana gelen yan ürünüydü.

Gözlerimi yumup sakinleşmeye çalıştım ve kulaklarımı açıp *dinledim*.

Ama bunu yapmak kıyafetleriniz üstünüzde, ekipmanlarınız yanınızda ve kılıcınız belinizdeyken kolaydır. Pembeli sarılı bir geceliğin içinde, yerde yatıyorken değildir. Hayaletli bir eve ajans işi için girdiğinizde işe yarayan şeyler, kendi yatak odanızda, bir, iki metre ötede ölü bir şey gördüğünüzde o kadar da işe yaramaz. Dolayısıyla hiçbir doğaüstü ses duymuyordum. Duyduğum şeyler hayata aitti: Kendi kalp atışımın ve ciğerlerimin inip kalkışının sesi.

O şey buraya nasıl girdi? Pencerelerde demirler vardı. Nasıl o kadar yükseğe çıkmıştı? Sakin ol! *Düşün*. Odamda kullanabileceğim bir silah var mıydı?

Hayır. Alet kemerim tam iki kat aşağıdaki mutfak masasındaydı. İki kat! Ha Dünyanın öbür ucunda ha orada! Kılıcımı da Sheen Sokağı'nda kaybetmiştim; muhtemelen, alevlerin arasında eriyip gitmişti. Tüm yedek silahlarımız da bodrumdaydı;

yani, tam üç kat aşağıda! Tamamıyla savunmasız kalmıştım. Muhtemelen evin içinde daha yakınlara atılmış birçok ekipman vardı, ama hiçbiri fayda etmezdi, çünkü o şey kapının orada dikiliyordu.

Ya da öyle miydi? Hava akımı yön değiştirdi. Tenim karıncalandı.

Midemin üstüne uzandığım için, ellerimden destek almadan başımı fazla kaldıramazdım. Görebildiğim tek şey, en yakınımdaki gri ve pütürlü yatak ayağı, beyazlı yeşilli hayalet pusunun şeritleri ve duvardı. Sırtım odaya dönüktü. O anda bile bir şey arkamdan dolanıyor olabilirdi ve ben farkında olmayabilirdim.

Karanlık olsun olmasın, şimdi bakmalıydım. Kendimi kalkmak için hazırladım.

Sokak lambası yine yandı. Kollarımı düzleştirdim, başımı kaldırdım ve şiltemin kenarından başımı uzattım...

Kalbimin korkudan nerdeyse duracağını hissettim. Şekil artık kapının orada değildi. Hayır. Yavaş yavaş, sessizce ilerlemişti ve artık *yatağın başında* dikiliyordu. Kambur ve meraklı bir postürle orada duruyor, şilteye plazma damlatıyor, uzun koyu renkli parmaklarıyla az önce üstünde yattığım çarşafın ılık kısmını elliyordu.

Parmaklarını biraz kenara doğru götürse, bana dokunabilirdi.

Hemen eğildim.

Birçok açıdan, içinde uyuduğum yedek yatak iğrenç bir haldeydi. Muhtemelen Lockwood'un çocukluğunda kullandığı yatağın ta kendisiydi. Birleşme noktaları çürük çarık, şiltesi eğri büğrü ve yayları çıkıktı. Ama bir iyi yanı vardı, o da bazalı modern yataklarda olmamasıydı. Dolayısıyla altında, kırışık

mendiller, kitaplar ve toz, hatta evimden getirdiğim ufak kutum için bile yeteri kadar yer vardı.

Dahası, hızlı hareket eden bir kız için de yeteri kadar yer vardı. Süründüm mü, yuvarlandım mı bilmiyorum; bir yere çarpıp bir yerimi incittim mi, onu da bilemiyorum. Sanırım, kafamı çarptım ve kollarımın ön tarafındaki yara bantları da bu arada çıktı, çünkü sonradan hepsini kanlı bir şekilde halının üstünde buldum. Bir ya da iki saniye sürdü: Yatağın altından geçip diğer taraftan çıktım.

Çıktığımda, her yanımı buz gibi bir şey kapladı.

Kocaman ve yumuşak bir şey yukarıdan üstüme çullandı. Bir an için, korkuyla debelendim. Sonra, bunun yataktan düşen yatak örtüm olduğunu fark ettim. Örtüyü bir kenara savurup ayağa kalkmaya çalıştım. Arkamdan, yatakta o diğer öfkeli ışık belirdi. Karanlık kütle ortaya çıktı: Kollarını öne uzatmış, soluk ve incecik bir şekil bana doğru süzülüyordu.

Derhal kapıya koşup güm diye açtım ve çaresizlik içinde merdivenlere atıldım.

İlk katın sahanlığında, tırabzanların orada, buz gibi bir hava akımı ensemi sardı. "Lockwood!" diye bağırdım. "George!"

Lockwood'un odası sol taraftaydı. Kapısının altından dışarı biraz ışık sızıyordu. Kapı koluna atılıp, merdivenden aşağı süzülen hayaletin soluk parıltısına baktım. Kapının kolu boş yere aşağı yukarı oynadı; kilitliydi, açılmıyordu. Çaresizlik içinde yumruğumu kapıya indirdim. Merdivenlerin köşesinden parmakları ve ışık saçarak bana doğru uzanan eli gördüm...

Kapı açıldı ve yumuşak, sarı renkli sokak lambasının ışığı gözlerimi kamaştırdı.

Lockwood üstünde çizgili bir pijamayla ve koyu renkli uzun bir sabahlıkla duruyordu.

"Lucy?"

Yanından geçip içeri daldım. "Bir hayalet! Hem de odamda! Buraya geliyor!"

Saçları biraz dağınıktı, çürükler içindeki suratıysa yorgun ve çöküк görünüyordu, ama bunlar haricinde, her zamanki gibi kendinden emindi. Soru sormadan geri çekildi ve başını kapının karanlığına doğru çevirdi. Yanında çekmeceli bir şifonyer vardı. Bakmadan sağlam eliyle en üst çekmeceyi açtı ve kararlı bir tavırla elini içine soktu. Bir rahatlama hissettim. Şükürler olsun! Bir tuz bombası ya da demir parçacıklarla dolu bir kavanoz çıkarabilirdi. Ne fark ederdi? *Her şey* olabilirdi.

Tahtadan, ipten ve metal parçalarından oluşan bir şey çıkardı. Metal parçalar hayvan ve kuş şekillerini andırıyordu. Lockwood tahta bir değneğe tutunup, ipleri ayırmaya koyuldu.

Elindeki şeye bakakaldım. "Bir tek bu mu var?"

"Kılıcım aşağı katta."

"Bu da ne böyle?"

"Döner bir oyuncak. Çocukluğumda alınmıştı. Şuradan tutuyorsun, hayvanlar döner tekerlekten sarkıyorlar. Neşeli bir ses çıkarıyor. En sevdiğim gülümseyen zürafaydı."

Açık kapıya baktım. "Tamam, bu çok güzel, ama..."

"Bir tayf. İlk başlarda karanlık bir aurası vardı, ama şimdi diğer-ışıklar da devreye girmeye başladı. Hayalet tutulmasının ikincil etkileri pus ve ürperti de oluştu Beni az önce aşağıya kadar takip etti."

Lockwood oyuncaktan memnun gibiydi. Havaya kaldırdığında ve bileğini eğdiğinde, sallanan hayvanlardan oluşan ufak halka dönüverdi. "Şifonyer lambasını söndürüver, olur mu?"

Lambayı söndürdüm. Karanlığa gömüldük. Sahanlıkta artık hayalet parıltısı gözükmüyordu.

"İnan bana, hâlâ orada," dedim.

"Tamam. Kapıya gideceğiz. Yatağımın yanından geçerken, bir çizme al."

Oyuncağı önümüzde tutup kapıya doğru sessizce ilerledik ve dikkatle dışarı baktık. Sahanlıkta ya da merdivende tayfı görmedik.

"Çizmeyi aldın mı?"

"Evet."

"George'un kapısına it."

Var gücümle çizmeyi sahanlıktan odaya doğru fırlattım. Güm diye karşıdaki kapıya çarptı. Karanlığı izleyerek bekledik.

"Peşimden aşağı indi," dedim.

"Biliyorum. Söylemiştin. Haydi, George..."

"O kadar gürültü yaptım ki, şimdiye uyanmış olması gerekirdi."

"Ağır uyur. Birçok açıdan. Hah, işte uyandı."

Nihayet, George gözlerini kırpıştırarak, miyop bir tarla faresi gibi apar topar kapıda belirdi. Üstünde, tuhaf uzay gemileri ve uçak resimleriyle süslü, en az üç beden büyük, sarkık, mavi renkli, kocaman bir pijama vardı.

"George, Lucy evde bir Misafir gördüğünü söylüyor," diye seslendi Lockwood.

"*Gördüm*," dedim aksi bir tavırla.

"Bize verebileceğin demir var mı? Kontrol etmemiz gerek."

George gözlerini ovuşturdu; tehlikeli bir biçimde sarkan pijama altı düşmesin diye boş yere belindeki lastiği çekti. "Emin değilim. Olabilir. Bir dakika."

Arkasını dönüp içeri girdi. Kısa bir duraksamanın ardından, çekmeceleri karıştırma sesleri geldi. Birkaç saniye sonra, George magnezyum fişekleriyle, tuz bombalarıyla ve demir kavanozlarıyla dolu, atlı çoban tarzı bir omuz kemeriyle geri döndü. Bunun altındaki bir ipten de boş bir gümüş-camı kutusu sarkıyordu. Ellerinde uzunca bir zincir, uzun ve kabzası süslü ince bir kılıç, pijamasının lastiğine sıkıştırdığı gelişigüzel sarkan bir el lambası vardı. Ayaklarına da kocaman çizmeler geçirmişti. Lockwood'la ona bakakaldık.

"N'oldu?" dedi George. "Yatağımın yanında bulundurduğum birkaç şey işte. Hazırlıklı olmak her zaman iyidir. İstersen sana bir tuz bombası ödünç verebilirim, Lockwood."

Lockwood sakin sakin elindeki çınlayan oyuncağı kaldırdı. "Yok, yok, bununla idare ederim."

"Öyle diyorsan, tamam. Eee, neredeymiş bu tayf?"

Onlara kısaca olanları anlattım. Lockwood emri verdi ve yukarı kata çıkmaya koyulduk.

Yolda karşımıza hiçbir şey çıkmayınca şaşırdım. Her birkaç adımda bir durup etrafı dinliyorduk, ama herhangi bir şeyle karşılaşmadık. O tüyler ürpertici soğuk dinmişti; hayalet pusu da dağılmıştı. İç kulağımla da hiçbir şey duymuyordum. Lockwood ve George da hiçbir şey hissetmediler. Karşılaştığımız tek belirgin tehlike, George'un onca ekipmanın ağırlığıyla düşme tehdidi oluşturan pijama altıydı.

En sonunda, köşeyi de döndük. George pijamasının belinden el lambasını aldı ve odama tuttu. Her yer karanlık ve sessizdi.

Kırışmış yatak örtüm fırlattığım yerde, dağınık yatağımın yanında duruyordu. Muhtemelen kaçarken yere düşürmüş olduğum giysilerimse saçılmış halde orada duruyordu.

"Burada bir şey yok," dedi George. "Emin misin, Lucy?"

"Tabii ki eminim," dedim aksi aksi. Hızla pencerenin önüne gidip, ilerideki sokağa baktım. "Ama itiraf edeyim ki, şu anda onu hissedemiyorum."

Lockwood eğilmiş, gözlerini kısarak yatağın altına bakıyordu. "Anlattıklarından zayıf bir hayalet olduğunu anladım. Ağır hareket ediyor, etrafının da hayal meyal farkında; yoksa seni kesinlikle yakalardı. Belki de enerjisini tüketip Kaynağına geri dönmüştür."

"Sence Kaynağı *ne*?" diye sordu George. "Durup dururken, gizemli bir biçimde Lucy'nin odasında beliren bu yeni Kaynak nerede? Ev çok iyi korunuyor. İçeri hiçbir şey giremez." Kılıcını çekip gardırobuma göz attı. "Burada şık bluzlardan ve eteklerden başka... Aaa, Lucy, şunu giydiğini hiç görmedim." Dolabın kapağını çat diye kapattığımda, tombul eli sıkışmaktan son anda kurtuldu. "Bir hayalet gördüm diyorum, George. *Kör* mü olduğumu sanıyorsun?"

"Hayır, hayal gördüğünü düşünüyorum."

"*Bana* bak..."

"Ama bu durum çok tuhaf," diye lafımı kesti Lockwood. "Yani, Lucy psişik eşyalarımızdan birini buraya getirmediği takdirde, bu olayın bir açıklaması yok. Getirmedin değil mi, Luce? Mesela, o korsan elini daha yakından incelemek için getirip, kutusuna koymayı unutmuş olabilir misin?"

Öfke içinde tiz bir sesle bağırdım. "Saçmalama. *Tabii ki* getirmedim. Doğru dürüst... Doğru dürüst muhafaza edilme-

yen bir şeyi buraya getirmeyi aklımın ucundan bile geçirmem... Olamaz!

"Şey, George her zaman o incelediği kavanozu oraya buraya götürür..." Lockwood suratımdaki ifadeyi fark etti. "Lucy?"

"Eyvah. Olamaz."

"Ne oldu? Bir şey *getirmiş* miydin?"

Ona baktım. "Evet," dedim cılız bir sesle. "Evet, sanırım getirdim."

İkisi de sırtlarını gardıroba ve giysi öbeğine çevirip bana döndü. Konuşmak için ağızlarını açtıklarında, duvarda soluk bir parıltı belirdi. Tam arkalarında, yerden bir şey yükseldi. Çok incecik kollar ve bacaklar, turuncu ayçiçeği desenli bir elbise, ince şeritler halinde fırıl fırıl dönerek pustan yılanlara dönüşen uzun sarı saçlar ve buz gibi, öfke dolu çarpık bir surat... Bir çığlık attım. İkisi de arkalarına döndükleri anda, sivri tırnaklı parmaklar boyunlarına doğru uzandı. George kılıcını savurup gardırobumun kenarına sapladı. Lockwood çılgınlar gibi oyuncakla öne atıldı. Demirler kıza değince, bir darbe sesi geldi ve hayalet kız gözden kayboldu. Odada buz gibi bir hava akımı esti ve geceliğimi bacaklarıma yapıştırdı.

Çatı katı yine karanlığa gömüldü.

Birisi öksürdü. George kılıcı kabzasından çekiştirerek kurtarmaya çalıştı.

"Lucy..." Lockwood'un sesi beni ürkütecek kadar alçaktı. "O şeye benzemiyor..."

"Evet. Öyleydi. Çok çok özür dilerim."

George kılıcı var gücüyle çekti ve kurtardı. Sendeleyerek yana çekildiği anda, çizmesinin altından çıt diye bir ses geldi. Kaşlarını

çattı, eğildi, sandalyenin yanına saçılmış giysilerin arasından bir şey aldı. "Of! Çok soğuk!» dedi.

Lockwood el lambasını alıp George'un elinden sarkan nesneye tuttu. Azıcık ezilmiş, ince bir altın zincirden sallanan kolye ucu ortaya çıktı.

Lockwood'la George buna bakakaldılar. Sonra, bana baktılar. George kemerindeki gümüş-camını çıkarıp kolyeyi içine attı. Kapağını da hızla çevirip bir klik sesiyle kapattı.

Lockwood, el lambasını ağır ağır kaldırırken, ışığın sessiz ve suçlayıcı parıltısında kıpırdayamaz hale geldim.

"Şey, evet," dedim. "Kızın kolyesi... Şey, aslında bunu size söyleyecektim." Kırışık geceliğimin içinde bandajlı ve darmadağın halimle orada durarak, onlara elimden geldiğince sevimli bir ifadeyle gülümsedim.

12

Ertesi gün, hava güneşli ve açıktı. Soluk Kasım güneşi mutfak penceresinden içeri giriyor, her zamanki kahvaltılıkların üstüne neşeli bir aydınlık saçıyordu. Mısır gevreği paketleri parıldıyor, kâseler ve bardaklar ışıldıyor, her ekmek kırıntısı ve reçel lekesi de sabah ışığında gözler önüne seriliyordu. Hava ılıktı ve demli çay, kızarmış ekmek, yumurta ve domuz pastırması kokuyordu.

Ama ben hiç iyi hissetmiyordum.

"*Neden*, Lucy?" dedi Lockwood. "Anlamıyorum! Bir araştırmacının bulduğu her nesneyi rapor etmesi gerektiğini *biliyorsun*. Özellikle de bir Misafir'le bu kadar yakından ilgili olan bir şeyi. Bunların doğru bir biçimde muhafaza edilmesi gerek."

"Bunu ben de biliyorum."

"İncelenene ya da yok edilene dek demir ya da gümüş-camına *koyulmaları* gerek."

"Bunu da biliyorum."

"Ama sen ne yaptın? Cebine attın ve ne bana ne de George'a anlattın."

"Evet. Özür diledim ya! Daha önce hiç bu tür bir şey yapmamıştım."

"Neden şimdi yaptın peki?"

İçime derin bir nefes çektim. Başım önüme eğikti; birkaç dakikadır, beni azarlaması devam ederken, nemrut bir ifadeyle düşünme örtüsüne bir şeyler karalıyordum. Bu bir kız resmiydi; üstünde eski tarz yazlık bir elbise olan, zayıf bir kız. Tükenmez kalemi o kadar çok bastırmıştım ki, muhtemelen masayı zedeliyordum.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Her şey bir anda olup bitti. Belki de yangın yüzündendir... Belki de kız tamamıyla kaybolmasın diye, bir parçasını kurtarmak istedim..." Elbisenin ortasına siyah renkli, kocaman bir ay çiçeği çizdim. "Tüm dürüstlüğümle, onu aldığımı bile hatırlamıyorum. Sonra da... Unuttum."

"Bunu Barnes'a söylemesek iyi olur," dedi George. "Tehlikeli bir Misafir'i önlem almadan düşüncesizce Londra'da gezdirdiğini duysa, öfkeden çıldırır. Bu ajansı kapatmak için de yeni bir nedeni olur."

Gözümün ucuyla kızarmış ekmeğine keyifle bir parça daha limon tatlısı sürdüğünü gördüm. George o sabah çok neşeliydi ve bir papağan gibi ötüp duruyordu. İçinde bulunduğum o kötü durumun keyfini çıkarıyor olmalıydı.

"Unuttun mu?" dedi Lockwood. "O kadar mı? Mazeretin bu mu yani?"

İçimden kendimi korumak geçti; kafamı kaldırıp saçlarımı arkaya savurdum. "Evet," dedim. "*Nedenini* bilmek istersen,

öncelikle hastanede yatmakla fazlasıyla meşguldüm. Sonra da *senin* için endişendim. Ama düşünecek olursan, esas neden bunun tehlikeli olmadığını düşünmemdi. Haksız mıyım? Kaynağı emniyet altına almıştık."

"Hayır!" Lockwood sağlam elinin parmaklarından birini masa örtüsüne bastırdı. "Sorun da bu! Öyle yaptığımızı *sandık*, ama *yapmadık*! Kaynağı emniyete alamadık, Lucy, çünkü Kaynak *burada*!"

Tereyağıyla demlik arasında duran ufak gümüş-camı kutusunu işaret etti. Güneş ışığında parıldıyordu; içindeki altın zincir zar zor görülebiliyordu.

"Ama Kaynak nasıl *bu* olabilir?" diye bağırdım. "Kızın kemikleri olmalıydı."

Bana acıyormuş gibi başını salladı. "Sen kızın bedenini zincir ağla kaplar kaplamaz ortadan kaybolduğu için öyle *sandık*. Ama boynundaki zinciri de kapladın; zincir ağ onu fazlasıyla emniyete aldı. Sonra, sen kolyeyi yürütünce..."

Öfkeyle ona baktım. "Onu yürütmedim."

"... Demir parçacıklar, tuz paketleri ve ajanstan getirdiğimiz diğer şeyler ile dolu olan cebine koydun. Bunlar da Misafir'i gecenin geri kalanında zapt edecek kadar kuvvetliydi. Ama ertesi gün, platonu sandalyene asarken, kolye düştü. Karanlık çökene dek, giysi öbeğinin içinde kaldı, sonra hayalet havanın kararmasından istifade edip geldi."

"Beni şaşırtan tek şey, neden önceki geceki kadar hızlı ya da güçlü olmadığıydı," dedi George. "Anlattıklarına bakılacak olursa, odadan kaçtığında çok ağır hareket ediyordu."

"Muhtemelen, cebinden kolyeyle birlikte demirin ve tuzun birazı da düştü," dedi Lockwood. "Bunlar hayaleti güçsüz tut-

maya ve varlığını uzun süre hissettirememesine neden olmuştur. Zaten seni alt kata kadar izleyememesinin ve buraya geldiğimizde hızla beliremememesinin nedeni de bu olmalı."

"Şanslıymışız," dedi George. Ürperip titredi ve avunmak için kızarmış ekmeğinden bir ısırık aldı.

Ellerimi kaldırıp ikisini de susturdum. "Evet, evet. Bunların hepsini anladım. Ama demek istediğim bu değil. Kaynak, Misafir en çok neye bağlıysa, o değil midir? En değer verdiği şey. Yani, bu yüzden aslında kızın kemikleri *olmalıydı*." Elimi uzatıp cam kavanozu kapağındaki ipinden tutup aldım. Böylece, içindeki kolye ucu ve zinciri hafifçe ileri geri sallandı. "Ama Kaynağın *bu* kolye olduğu çıktı ortaya. Bu kolye, Annabel Ward'un ruhu için, kendi kemiklerinden daha değerli... Biraz tuhaf değil mi?"

"Bir keresinde karşılaştığımız motorcu adamdan daha tuhaf değil," dedi George.

"Doğru, ama..."

"Umarım konuyu değiştirmeye çalışmıyorsundur, Lucy," dedi Lockwood buz gibi bir sesle. "Seni azarlamayı henüz bitirmemiştim."

Kavanozu masaya koydum. "Biliyorum."

"Lafımı daha bitirmedim. Hem de hiç. Daha söyleyeceğim çok şey var." Uzunca bir süre bir şey demedi. Sert bir ifadeyle bana baktı, sonra başını pencereye çevirdi. En sonunda da bıkkınlıkla bağırdı. "Ne yazık ki, dikkatim dağıldı. Demek istediğim şu: *Bunu bir daha sakın yapma.* Beni hayal kırıklığına uğrattın. Şirkete katıldığında, sana geçmişinle ilgili bazı şeyleri saklamanı sorun etmediğimi anlatmıştım. Hâlâ sözümün ardındayım. Ama şu *anda* olan biten şeylerle ilgili sır saklamak farklı bir şey. Biz bir ekibiz ve bu şekilde çalışmalıyız."

Evet der gibi başımı salladım. Masa örtüsüne baktım. Suratım aynı anda hem buz kesmiş hem de kızarmış gibi hissediyordum.

"Bu kolyeye kafayı takmaktan da vazgeçebilirsin," dedi Lockwood. "Bunu yaktırmak için bugün Clerkenwell'deki Fittes fırınlarına götüreceğim. Elveda Kaynak. Elveda Annabel Ward. Vakanın tamamına veda edebiliriz." Kaşlarını çatıp keyifsizce fincanına baktı. "Çayım da soğumuş."

O gece olanlar tabii ki durumu daha da kötüye sürüklemişti, ama Lockwood'un ruh hali başka nedenler yüzünden de bozuktu. Hayalet dokunuşuna maruz kalan eli sıkıntı veriyordu. Barnes'ın verdiği kötü haberler aklını kurcalıyordu. En kötüsü de, Sheen Sokağı'nda felaketten sonra, halk arasında da ismimiz kötüye çıkmıştı. Lockwood, yangın haberine o sabah *The Times*'da yer verilmesini dehşet içinde karşılamıştı. Her gün önemli hayalet olaylarının konu edildiği Sorun Sayfaları'nda, BAĞIMSIZ AJANLAR: DAHA FAZLA MI KONTROL GEREK? isimli bir makale, Lockwood & Ortakları ('çocukların yönettiği bağımsız bir şirket' olarak tanımlanmıştı) tarafından yürütülen bir araştırmanın tehlikeli ve yıkıcı bir yangına nasıl neden olduğunu anlatıyordu. Lockwood'un kontrolünü yitirdiği açık açık ima ediliyordu. Makalenin sonunda, seçkin Fittes Ajansı'ndan bir kadın sözcünün alıntısına yer verilmişti. Kadın, neredeyse tüm psişik araştırmalar için 'yetişkin denetimi' önerisinde bulunuyordu.

Makale kısa sürede ve belirgin biçimde yankı uyandırdı. Sabah saat 8.05'te ofise bir telefon geldi ve o sırada devam eden işlerimizden biri iptal edildi. Saat dokuzda ikinci telefon geldi. Daha da geleceğini tahmin ediyorduk.

Bir ayda 60,000£ toparlayabilme ihtimali en hafif ifadeyle düşüktü.

Yemeğimizin ardından, ortama buz gibi bir hava çöktü. Lockwood karşımda oturuyor, soğuk çayını yudumlayıp yaralı parmaklarını esnetiyordu. Parmakları düzelmeye başlasa da hâlâ mavimsi tonunu kaybetmemişti. George tabakları toplayıp lavaboya koyuyor, mutfakta dolanıyordu.

Cam kavanozu elimde evirip çevirdim.

Lockwood öfkelenmekte haklı olduğundan, ben de kendimi çok keyifsiz hissediyordum. İşin tuhaf yanı, hem kolyeyi alarak hem de bunu unutarak yanlış yaptığımı bildiğim halde yaptığım şeyden tam anlamıyla bir pişmanlık da duyamıyordum.

O gece, Sheen Sokağı'nda cinayete kurban gitmiş bir kızın sesini duymuştum. Onu görmüştüm de: Hem eski hem de öldükten sonraki berbat, küçülmüş halini. Üstelik musallat olma olayının yarattığı öfkeye ve korkuya, intikam peşindeki hayaletin son derce meşum olmasına rağmen, o anıları bir türlü unutamıyordum.

Beden küle dönüştüğünde, geriye bir tek bu kolye kalmıştı: Annabel Ward'dan, hayatından ve ölümünden, bilinmeyen öyküsünden geriye kalan tek şey buydu. Şimdi biz de bunu yakmaya götürecektik. Bana adil bir durummuş gibi gelmiyordu.

Kavanozu gözlerime doğru kaldırdım, içine baktım. "Lockwood, kolyeyi çıkarabilir miyim?" diye sordum.

İçini çekti. "Çıkarabilirsin sanırım. Artık yeteri kadar güvenli."

Annabel Ward'un hayaletinin güpegündüz kolyeden fırlamayacağı kesindi. Ama kolye ona *bağlıydı*. İster onun içinde bir şekilde kendisini barındırmış olsun, ister sadece diğer taraftan

bir kanal olarak kullansın. Bu yüzden, ince demir sürgüyü yana çekip, gümüş-camını açarken biraz endişe hissetmeden edemedim.

İşte, oradaydı: Güneş ışığıyla aydınlanan masadaki reçel kaşıklarından ve tereyağı bıçaklarından daha korkunç değildi doğrusu. İncecik bir altın zincirin ucundaki narin bir mücevher parçasıydı. Kolyeyi kutudan çıkardım, serinliği tenime değince irkildim ve ilk kez doğru dürüst inceledim.

Zincir, çoğu temiz ve parlak olan bükülmüş altın halkalardan meydana gelmişti, sadece birkaç halkanın arası siyah bir şeyle tıkanmıştı. Kolye ucu, ceviz büyüklüğünde ovalimsi bir şekildi. George'un kaba saba çizmeleri yüzünden biraz ezilmişti. Ama bir zamanlar dış yüzeyi çok güzel olmalıydı. Üstünde, düzinelerce parıldayan beyazlı pembeli sedef pul vardı ve çevresi düzgün bir biçimde altınla kaplanmıştı. Ama parçalardan birçoğu düşmüştü, yüzeyin de bir kısmı zincirdeki gibi nahoş siyah beneklerle lekelenmişti. En kötüsü de (büyük bir ihtimalle, bu da George'un suçuydu), ovalin bir tarafı çökmüştü. İnce yüzeyinde gayet belirgin bir ayrık görebiliyordum.

Ama bundan da ilginci, kolye ucunun ön tarafında ortalara doğru hafif kabartmalı bir kalp sembolünün olmasıydı. Burada, altın kısmın üstünde, silik ve kıvrık bir desen vardı.

"Aa!" dedim. "Burada bir şey yazıyor."

Kolye ucunu ışığa doğru kaldırıp, parmağımı harflerin üstünde gezdirdim. Bunu yaparken, birden sesler duydum. Bir adamla bir kadın konuşuyorlardı; sonra kadın yüksek ve tiz bir kahkaha attı.

Gözlerimi kırpıştırdım; sesler dindi. Elimdeki şeye baktım. Merakım diğerlerinin de ilgisini çekmişti. Lockwood ayağa kal-

kıp benim tarafıma geçti. George da bulaşıkları bırakıp ellerini bir havluya sildikten sonra diğer yanımdan kolyeye bakmaya koyuldu.

Dört sözcük gördük. Uzunca bir süre bunlara baktık.

Tormentum meum
laetitia mea

Ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Tormentum..." dedi George en sonunda. "Kulağa pek de hoş gelmiyor."

"Latince," dedi Lockwood. "Evde Latince bir sözlük var mıydı?"

"Ona kolyeyi veren adamın sözleri," dedim. "Sevdiği adamın sözleri." İki ses hâlâ zihnimde yankılanıyordu.

"Bir erkek olduğunu nereden biliyorsun?" dedi George. "Bir kız arkadaşı ya da annesi de vermiş olabilir."

"Kesinlikle hayır," dedim. "Sembole bak. Hem bu tür şeyleri, sevdiğin kişinin mesajını kalbinin yanında taşıyabilesin diye takarsın."

"Sanki sen bu konuları iyi bilirsin," dedi George.

"Sanki *sen* iyi bilirsin."

"İnceleyelim," dedi Lockwood. Yanımdaki sandalyeye oturup, kolyeyi elimden aldı. Suratına yaklaştırıp kaşlarını çattı.

"Latince sözcükler, bir sevgilinin armağanı, uzun süre önce ölmüş bir kız..." George nemli el havlusunu omzuna atıp lavaboya yöneldi. "Biraz egzotik bir sır gibi..."

"Değil mi, değil mi?" dedi Lockwood. İkimiz de ona baktık. Gözleri parıldıyordu; aniden ayağa fırladı. Sabah boyunca içinde

bulunduğu o keyifsiz ruh hali birden rüzgârla dağılan bembeyaz bulutlar gibi kayboldu. "George, bir, iki sene önce Tendy'nin üstünde çalıştığı işi hatırlıyor musun? Hani birbirine geçmiş iki iskelet vardı?"

"İnleyen Ağaç vakası mı? Tabii. Bunun için bir ödül kazandılar."

"Evet, ayrıca iyi de reklam oldu. Bunun sebebi de, Misafirler'in kim olduğunu ortaya çıkarmalarıydı, değil mi? İskeletlerin birinde elmas bir kravat iğnesi bulmuşlardı ve bunu yapan kuyumcunun izini bulduklarında, adam onlara iğnenin sahibinin ismini söylemişti..."

"Genç Lord Ardley," dedim. "On dokuzuncu yüzyılda kaybolmuştu. Herkes deniz aşırı bir ülkeye kaçtığını düşünmüştü. Ama aslında kendi malikânesinin bahçesinde gömülüydü. Erkek kardeşi toprakları miras yoluyla alabilmek için onu öldürmüş olmalıydı." İkisi de sus pus kesilince, onlara baktım. "Neden bu kadar şaşırdınız? *Gerçek Hayalet Öyküleri*'nin sayılarını ben de okuyorum."

"Anlaşıldı," dedi Lockwood. "Tam üstüne bastın. Ama asıl mesele, bunun harika bir öykü olması ve bu eski sırrı çözerek Tendy'nin iyi bir iş başarması. Bu vakadan sonra, çok daha bilinen bir ajans haline geldiler; şu anda Londra'nın dördüncü en iyi ajansı konumundalar. O yüzden, düşünüyordum da..." Susup elindeki kolyeye baktı.

"Annabel Ward'un bizim için aynı etkiyi yaratıp yaratmayacağını mı?" dedi George. "Lockwood, Londra'da kaç tane Misafir var biliyor musun? Ya ülkede? Bu, bir salgın. İnsanlar bunların ardındaki öykülerle falan ilgilenmiyorlar. Sadece gitmelerini istiyorlar."

"Öyle diyorsun, ama iyi vakalar ön sayfa manşeti olurlar," dedi Lockwood. "Bu öykü de çok iyi *olabilir*. Düşünsenize. Hoş bir kız hunharca öldürülüyor ve onlarca senedir kayıp; iki trajik âşık var ve ufak ama gelecek vaat eden bir ajans, cinayetin ardındaki gerçeği ortaya çıkarıyor..." Bize bakıp sırıttı. "Evet... Bu oyunu doğru oynarsak, bu vakayla büyük bir atılım yapabiliriz. Şansımızı değiştirebiliriz. Ama harekete geçmemiz gerek. George... O Latince sözlük galiba ilk katın sahanlığındaydı. Buraya getirebilir misin? Teşekkürler! Ve Lucy," diye devam etti, George uzaklaşırken, "belki *senin* de yardım edebileceğin bir şey vardır."

Dikkatle ona baktım. Daha birkaç dakika önce keyifsiz ve kederli olan Lockwood'un değişimi tamamlanmıştı. Hareketleri hızlı ve rahattı, yaralarını bile unutmuştu; gözlerime bakarken, koyu renkli gözleri parıldıyordu. O anda, dünyada benden daha çok merakını cezbeden bir şey yokmuş gibi bakıyordu bana.

"Söylesene," dedi, "aslında son iki gündür yaşadıklarımızı düşününce, bunu pek de sormak istemiyorum, ama az önce kolyeyi eline aldığında, şey olmamıştır değil mi? Yani, herhangi bir şey hissettin mi?"

Evet anlamında yavaşça başımı salladım. "Psişik bir kalıntıdan söz ediyorsan, hissettim. Sesler, gülüşmeler... Pek bir şey sayılmaz. Çok da denemiyordum."

"Peki, *denersen?*" dedi Lockwood gülümseyerek.

"Ne tür şeyler hissedeceğimi mi görmemi istiyorsun?"

"Evet! Harika bir fikir, değil mi? Hayati önem taşıyan bir şey hissedebilirsin, belki kullanabileceğimiz bir ipucu bulursun."

Bakışlarının yoğunluğundan utanıp kafamı başka yöne çevirdim. "Tabii, olabilir... Bilemiyorum."

"Bunu birisi becerebilirse, o *sensin*, Luce. Bu işte harikasın. Bir dene."

Daha birkaç dakika önce, kolyeyi yakmaktan söz etmişti. Ama artık bu kolye tüm sorunlarımızı çözecek anahtardı. Daha birkaç dakika önce, Lockwood beni sert bir biçimde azarlamıştı, ama artık gözbebeği haline gelmiştim. Lockwood öyleydi işte. Ruh hali o kadar ani bir biçimde değişirdi ki, nefesiniz kesilirdi; ama enerjisi ve coşkusu da her zaman karşı koyulmaz olurdu. George'un hevesle yukarıda dolandığını duyabiliyordum. Birden ben de hiç beklemediğim bir coşku hissettim. Hayalet kızın öyküsünü ortaya çıkarma ihtimalinin verdiği heyecan ile ajansı bir şekilde kurtarmaya yardımcı olabilme düşüncesinin verdiği umut birleşti.

Tüm karşı koymama rağmen, Lockwood'un iltifatları hoşuma gitmiyor değildi.

Derin derin içimi çektim. "*Deneyebilirim*," dedim. "Ama hiçbir şey için söz veremem. Dokunuşun nasıl olduğunu bilirsin. Dokunuş genellikle sadece hissettiklerinden ve duyduklarından ibarettir, somut gerçeklerle ilgili değildir. O yüzden..."

"Harika! Aferin." Kolyeyi masadan bana itti. "Sana yardımcı olabilir miyim? Bir fincan çay falan içer misin?"

"Hayır. Sadece sus ve odaklanmama izin ver."

İlk önce, hiçbir şey olmadı. Ne de olsa hafife alınacak bir iş değildi. Hayalet kızın öfkesini ve nefretini zaten önceden gayet iyi hissetmiştim. Hayatının hoş bir biçimde sonlanmadığını biliyordum. O yüzden, acele etmedim. Kolyeye ve zincirine bakarak oturdum, sonra da zihnimi elimden geldiğince boşaltmaya çalıştım. O günün tüm telaşını ve karmaşık hislerini bir kenara bıraktım.

En sonunda, kolyeyi elime aldım. Metalin soğukluğu içime yayıldı.

Duyabileceğim herhangi bir yankıyı bekledim.

Çok geçmeden, gerçekten de *geldiler*, aynı önceki gibi. İlk önce, bir adamla kadının konuştuğunu, sonra kadının tiz kahkahasını ve adamın da kahkahalarla ona eşlik ettiğini duydum. Derken, hiddetli sevinçlerini ve paylaştıkları tutkuyu duyumsadım; kızın havalara uçtuğunu, içini büyük bir hazzın kapladığını hissettim. Dünyama kocaman bir mutluluk balonu yayılmaya başladı... Kahkahalar değişti, isterik bir hal aldı. Adamın ses tonu sertleşip nahoşlaştı. İçimde buz gibi, keskin bir korku hissettim...

Derken, mutluluk hissi geri geldi ve her şey bir süre güzel devam etti... Ta ki bir sonraki geri dönüşe, tatmin hissi bozulana dek. Sesler yine öfkeyle yükseldi; kıskançlık ve hiddet hissi ile sarsıldım... Böylece bir iyi, bir kötü olarak devam etti. Ruh halleri, çocukluğumda annemin bir kere gitmeme izin verdiği Hexham'daki atlıkarıncadaymışım gibi sürdü. Aynı anda hem seviniyordum hem de korkuyordum ve ne kadar denesem de atlıkarıncadan inemeyeceğimi biliyordum. Sonra sesler ansızın kesildi, buz gibi bir ses kulağıma bir şeyler söyledi ve son bir öfke alevi yerini çaresizlik dolu bir çığlığa bıraktı... Çığlığın bana ait olduğunu fark ettim.

Gözlerimi açtım. Lockwood yere düşmemem için bana destek oluyordu. Kapı açıldı ve George odaya daldı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı. "İkinizi bir dakikalığına bile yalnız bırakamayacak mıyım?"

"Lucy," dedi Lockwood. Suratı kireç gibi kesilmişti. "Çok özür dilerim. Senden bunu yapmanı asla istememeliydim. Neler oldu? İyi misin?"

"Bilmiyorum..." Onu iterken, kolyeyi de masaya bıraktım. Parıldayan kolye birkaç saniye sallandı. "Bunu yapmamalıydım. Kolye çok güçlü. Tamamıyla kızın ruhuyla ve anılarıyla dolu. Bir an için, kendimi *onun yerinde* hissettim ve bu hiç de hoş olmadı. Öfkesi korkunçtu."

Bir süre sessizce güneşli mutfakta oturarak, hissettiklerimin bir rüyanın silik parçaları gibi benden ayrılmalarına izin verdim. Diğerleri bekledi.

"Ama şunu *söyleyebilirim*," dedim en sonunda. "Belki peşinde olduğun şey budur belki de değildir Lockwood, lakin bir şeyi artık *kesin* olarak biliyorum. Açık seçik hislerle kendini ortaya koydu." Derin bir nefes alıp ikisine baktım.

"Evet?" dedi Lockwood.

"Bu kolyeyi ona veren adam var ya? Onu öldüren de o."

13

O gün öğleden sonra erken saatlerde Baker Sokağı Metro istasyonuna kısa bir yürüyüş yaptık. Yine dışarıda olmak güzeldi, hem de güneşli bir günde. Hepimiz bu değişimi hissettik; ruh halimiz birden aydınlandı. Üstümüze günlük giysilerimizi geçirdik. Lockwood ince uzun yapısını ve rahat adımlarını daha da belirginleştiren kahverengi, uzun bir pardösü giydi. George poposunu ortaya çıkaran, yüksek kemerli çok çirkin bol bir ceket giydi. Ben de her zamanki giysilerimi giydim: Palto, dik yakalı bir kazak, koyu renkli kısa bir etek ve kalın çoraplar. Hepimiz kılıçlarımızı taktık (ben koridordaki yedeklerden birini aldım). Bunlar ve yüzümüzdeki sıyrıklar ve morluklar, mesleğimizin ve statümüzün göstergesiydi; yanından geçtiğimiz insanlar yana çekilip bize yer veriyordu.

Jubilee Hattı treni doluydu ve içeriye lavantaların koruyucu tatlı kokuları hâkimdi. Erkekler bunları ceketlerinin düğme iliklerine, kadınlarsa şapkalarına takmışlardı. Tüm vagonda, gümüş

broşlar ve kravat iğneleri neon ışıkların altında parıldıyordu. Tren beş dakika sürecek Green Park yolculuğunda tünellerde sarsılarak ilerlerken, konuşmadan ciddi ciddi oturduk. Kimse ağzını açmadı. Trenden inip platformda yürümeye başladığımıza, kalabalığın bakışları da bizi izledi.

Yol boyunca, George Latince bir sözlüğü karıştırmıştı. Yürüyen merdivenlere yöneldiğimizde, kalemini ağzından çıkardı ve bir kâğıda son bir not yazdı.

"Tamam," dedi. "Elimden geleni yaptım. *Tormentum meum, laetitia mea*, değil mi? Şey, *tormentum* 'işkence' ya da büyük acı' demek. *Laetitia* da 'mutluluk' ya da 'huzur' sözcükleriyle aynı anlamda. *Meum* ve *mea* da 'benim' demek. Dolayısıyla, kolyedeki yazıyı 'Büyük acım, mutluluğum' diye çevirdim." Sözlüğü kapattı. "Çok sağlıklı bir aşk mesajı olduğu söylenemez."

"Hissettiklerime tıpatıp uyuyor," dedim. "Sağlıklı bir ilişki *değilmiş* zaten. Aşırı uçlarda gidip geliyormuş. Yarısı bir şekilde mutlu olmuşlarsa, diğer yarısı kıskançlık ve nefretle geçmiş. En sonunda kazanan da *bunlar* olmuş."

"Artık bunu düşünme, Lucy," dedi Lockwood. "Üstüne düşeni yaptın. Şimdi, sıra George'la bende. Arşivlere varmamız ne kadar sürer, George?"

"Çok sürmez. Yerel gazetelere geri dönüp, ilk olarak baktığım son tarihle işe başlarız. Annabel Ward'la ilgili başka haberler de varsa, bunları hemen buluruz. Birisini tutuklayıp tutuklamadıklarını öğreniriz. Sonra, dedikodu dergilerine de bakarız. Kızın sosyeteden olduğu söyleniyordu."

İstasyondan çıkıp Piccadilly'ye doğru yürümeye başladık. Öğleden sonra güneşi yüksek binaların arasında dik bir açı oluşturuyordu; aydınlık alanlardan yine mavimsi gölgelere ve

aydınlığa çıktık. Sonbaharın son günleri olduğundan, akşam için hazırlıklar çoktan başlamıştı. Bir tuz serpicisi el arabasını yolun kenarında itiyor, sağda ve solda karı andıran taptaze tuz parçaları bırakıyordu. Büyük otellerin önündeki görevliler, mangalları yakılmaya hazır kuru lavanta yapraklarıyla dolduruyorlardı; diğerleri de kapıların üstüne asılmış hayalet lambalarını cilalıyorlardı.

Yürüdükçe tutuk kaslarımı esnetiyordum; gücümün geri geldiğini hissetmek güzeldi. Lockwood hafifçe topallıyordu, ama bunun dışında gayet keyifliydi. Güneş ışığının tenine değmesi için, hayalet dokunuşuna maruz kalan kolundaki bandajları çıkarmıştı. "Bu eski olayı çözebilirsek, cinayeti aydınlatıp kız için adaleti sağlarsak, *harika* bir reklam olacak," dedi. "Kadının evini yaktığımız gerçeğini kesinlikle gölgede bırakacak."

"Lockwood ve Ortakları'nın da kurtulmasını sağlayacak," dedim.

"Öyle umuyoruz..." Şehrin 'güvenli bölgelerini' gösteren haritalar satan bir adamın yanından geçti, bir demircinin ısrarlarına aldırış etmedi. "Ama bunu ancak iyi vakalar alırsak ve hemen alırsak yapabiliriz."

"PAKD'ın da bu olay üstünde çalışmaya başlayacağının farkındasın, değil mi?" dedi George. "Asla bu tür şeylere öncelik vermezler, ama hatırda kalan eski cinayetleri onlar da araştırır."

"Bu yüzden, daha da hızlı hareket etmemiz gerek," dedi Lockwood. "Tamam, şuradan karşıya geçelim."

Kaldırımla asfaltı birbirinden ayıran ve içinden su akan açık kanalın ya da 'oluğun' üstünden atlayıp karşıya geçtik. Sokaklarda dolanan hayaletlerin sudan hoşlanmadığı bilinirdi; Batı Yakası'ndaki büyük alış veriş caddelerinde bir sürü dar oluk

vardı ve bunlar insanların hava kararırken emniyetli bir biçimde yürümesini sağlıyordu. Daha önceki hükümetler bu sistemi şehrin tamamına yaymak istemişlerdi, ama oldukça pahalıya patlayacağı anlaşılmıştı. Hayalet lambaları haricinde, dış mahalleler kendi başlarının çaresine bakıyordu.

Bir ara sokakta, kocaman bir taş kemerin altından geçip Regent Sokağı'nın kıvrımlı virajına vardık. Biraz ileride, kaldırıma bir tabela koyulmuştu. Vişne kırmızısı bir tentenin üstünde bayraklar dalgalanıyordu. Her bayrağın üstünde de altın renkli bir hanedan aslanı ve süslü bir 'R' harfi vardı.

"Aaa, bakın," dedi George. "Kestane! İster misiniz?"

Üstlerinde koyu kırmızı ceketler olan kızlı erkekli bir grup, tezgâhın etrafına doluşmuş, yoldan geçenlere bedava lavanta dalları, tuz bombaları ve şekerlemeler dağıtıyorlardı. Kestaneler açık bir mangalın üstünde patlayıp çıtırdıyordu; suratı akneli bir genç, elinde kocaman bir kepçeyle kestaneleri kâğıt külahlara dolduruyordu. Araştırmacıların saçları özenle taranmıştı, kılıçları cilalıydı, suratları tertemizdi ve gülümsüyorlardı; hepsi de son derece cılızdı. Bu çocuklar Londra'daki ikinci en eski psişik ajans olan Rotwell'in temsilcileriydi; reklam kampanyaları sayesinde, ajans aynı zamanda en popülerlerden de biriydi. Yolun biraz gerisinde olan tezgâhın ardında, merkezi Rotwell ofis binası yükseliyordu: Geniş, cepheleri pürüzsüz camdan ve mermerden inşa edilmiş bir binaydı. Hırlayan ve ön pençelerinde ince kılıçlar tutan aslanlar, kayar çift kapıların camlarına işlenmişti. O ofisin nasıl bir yer olduğunu biliyordum; bir mülakata girip başarısız olmuştum.

On yaşından daha büyük olamayacak güler yüzlü bir çocuk, oraya yaklaştığımızda bize ufak bir kestane külahı uzattı. "Rotwell'in ikramıdır," dedi. "Bu gece sağlıcakla kalın."

"İstemeyiz," diye homurdandı Lockwood. "George, almadan geçmeni istiyorum."

"Ama karnım acıktı."

"Olmaz. Sokakta elinde o külahlardan birini tutarak yürüyemezsin. Bir rakibin reklamını yapmak suçtur."

Çocuğa aldırış etmeden yanından geçti. George tereddüt etti, külahı aldı ve cebine tıkıştırdı. "İşte!" dedi. "Sakladım. *Bana sorarsan da* bedava yiyecekleri reddetmek suçtur."

Kalabalığın arasından geçip diğer taraftan çıktık. Birkaç dakika sonra, Regent Sokağı'nın arkasında sessiz, ağaçlıklı bir meydana vardık. Buraya çirkin, tuğla cepheli, devasa boyutlarda bir bina hâkimdi. Kapıdaki demir levhada şöyle yazıyordu:

MİLLİ GAZETE ARŞİVLERİ

George'un gözleri ışıldadı. Burası onun bölgesiydi; kestane lekeleriyle kaplanan suratında, gülümsemeye benzer bir ifadeyi ilk kez görüyordum. "Geldik. Sesinizi alçaltın. Buradaki kütüphaneciler çok titiz." Bizi demir çizginin ötesine geçirdi ve döner kapılara yöneldik.

Çocukken tam olarak bir kitap kurdu sayılmazdım. Ailemin evinde nadiren kitap bulunurdu ve okula başlamadan hemen önce Jacobs'ın yanında eğitime yollanmıştım. Şüphesiz, sınıflarımı geçmek için okumayı bilmem gerekiyordu. Basit bir yazılı sınavı geçmeden sertifikalarınızın hiçbirine hak kazanamazsınız. On iki yaşına gelene dek, *Fittes Hayalet Avcıları Kılavuzu*'nu ezberlemiştim. Ama ya sonra? İtiraf edeyim ki, kitaplarla vakit geçiremeyecek kadar meşguldüm. Evet, Jacobs beni arada sırada

asılma olaylarını araştırmam için yerel kütüphaneye yollardı (ufak kasabamızdan yarım mil uzaklıktaki Gibbet Tepesi, Misafirler'in sıkça görülmesiyle tanına bir yerdi); dolayısıyla, kitaplarla dolu binalara alışık olmadığımı söyleyemezdim. Ama Milli Gazete Arşivleri hayatımda gördüğüm her yerden daha büyüktü.

Tesis, her birinin ortadaki beton avlunun etrafında toplandığı altı devasa kattan oluşuyordu. Zemin katta palmiyelerin ve diğer iç mekân ağaçlarının arasında durduğunuzda, yukarı doğru yükselen kitap raflarını ve okuma masalarını görüyor, bunların göğe kadar yükseldiği izlenimine kapılıyordunuz. Kubbeli yüksek tavandan yarı süs, yarı koruma amaçlı kocaman demir bir heykel sarkıyordu. Her katta, masalara eğilmiş, sararmış gazeteleri ve dergileri okuyan insanlar vardı. Bunlardan bazıları Sorun'u araştırıyor, üstümüze çöken salgın konusunda ipuçları arıyor olabilirdi. Diğerleriyse araştırmacılardı: Etrafta Tamworth'un mavi ceketlerini, Grimble'ın leylak tonlarını ve tek tük Fittes'in ağırbaşlı koyu gri renklerini görebiliyordum. Hayatımda kim bilir kaçıncı kez Lockwood neden bize bir örnek üniformalar giydirmiyor diye düşündüm.

Lockwood da benim gibi biraz hayranlıkla etrafına bakınıyordu, ama George bizi kendinden emin bir tavırla yönlendirdi. Birkaç dakika içinde, bizi asansörle dördüncü kata çıkardı, boş bir masaya oturttu ve bir anlığına ortadan kaybolduktan sonra, gri renkli kocaman dosyalardan ilkini getirdi.

"Bunlar kırk dokuz sene öncesinin Richmond bölgesine ait yerel gazeteler," dedi. "Annabel Ward, Haziran ayının sonlarında ortadan kaybolmuştu. Bulduğum makaleyse, bir hafta kadar sonra yazılmıştı. Lockwood, neden Temmuz sayılarına göz atmıyorsun? Bence en çok onlar faydalı olacak. Lucy, sen de

sonbahar dosyasına bakabilirsin. Ben gidip *Londra Sosyetesi*'nin birkaç sayısını alayım."

Lockwood'la paltolarımızı çıkarıp, itaatkâr bir tavırla *Richmond Examiner*'ın heyecan dolu sayfalarına daldık. Çok geçmeden, evrende var olabileceğini tahmin etmediğim kadar yerel şenlik, kayıp kedi ve en iyi bahçe yarışması gördüm. Sorun'la ilgili de epey haber vardı ki, nedenleri o zamanlar yeni yeni tartışılmaya başlanmıştı. Hayalet lambalarının şehre yerleştirilmesi için çağrılar yapıldığını (sonradan yerleştirildi) ve mezarlıkların buldozerle üstlerinden geçilip tuz kaplanmasına yönelik fikirlerin ortaya atıldığını okudum (bu yapılamamıştı: hem çok pahalıydı, hem de tartışmalı bir konuydu; yerine, etrafları demirle çevrilmişti). Ama kayıp kızla ilgili araştırmalara dair hiçbir haber göremedim.

O sırada, sosyete dergisinin parlak, siyah beyaz fotoğraflarına bakan Lockwood ve George da aynı durumdaydı. Lockwood sabırsızlanmaya başladı; içini çekip saatine baktı.

Sayfamın üstüne bir gölge düştü. Başımı kaldırınca, üç kişinin masanın başına dikilmiş, tatsız ve alaycı ifadelerle bize baktıklarını fark ettim: biri erkek, diğeri kız iki yeniyetme ile çok genç bir adam. Hepsinin üstünde açık gri renkli ceketler ve tiril tiril siyah pantolonlar vardı. Bunlar Londra'daki en eski, en saygın ajans olan meşhur Fittes'in hayalet avcılarıydı. Kılıçlarının karmaşık, İtalyan tarzı kabzaları vardı ve bizimkilerden çok daha eski ve pahalıydı. Yanlarında, (tıpkı ceketleri gibi) Fittes'in sembolü olan, şaha kalkmış tek boynuzlu gümüş at armasıyla donatılmış gri renkli şık iş çantaları taşıyorlardı.

Lockwood'la George ayağa kalktılar. Genç adam onlara gülümsedi.

"Selam, Tony," dedi. "Şu işe bak. Seni daha önce burada görmemiştim."

Tony. Altı aydır onu tanıyordum, ama daha kimse ona Anthony diye bile hitap etmeye cesaret edememişti. Bir an için, Fittes şefiyle Lockwood'un yakın arkadaş olabileceklerini düşündüm, ama sonra bunun tam tersi olduğunu anladım.

Lockwood da gülümsüyordu, ama bu daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu. Nedense, gülümsemesi bir kurdu anımsatıyordu. Derin kırışıklıklar gözlerini gizliyordu. "Quill Kipps," dedi. "Hayat nasıl gidiyor?"

"Meşgul. Çok hareketli. Ya sen nasılsın, Tony? Biraz hırpalanmış gözüküyorsun, umarım söylememin bir sakıncası yoktur."

"Ha, önemli bir şey değil. Birkaç sıyrık işte. Şikâyet edecek halim yok."

"Evet, eminim ki buna vakit bulamıyorsundur," dedi genç adam. "Başkaları senden şikâyet ederken..." Çok ince yapılı, adeta kuş gibi bir adamdı. Muhtemelen, benden daha zayıftı. Ufak, hafifçe kalkık bir burnu, dar ve çilli bir suratı ve çok kısa kesilmiş kestane renkli saçları vardı. Ceketinin yakasına dört, beş madalya asılıydı ve kılıcının kabzasında parlak, yeşil renkli bir taş vardı. Gerçi artık kılıcını pek kullanabileceği yoktu. Yirmi yaşlarında olduğunu tahmin ettiğimden, aktif görev günleri artık sona ermişti. Herhalde Becerisi büyük ölçüde silinip gitmişti. Eki liderim Jacobs ve endüstriyi işgal eden işe yaramaz diğer şefler gibi, o da artık çocuklara emir yağdırmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Lockwood bu imalı laftan fazla etkilenmemişti. "Eh, bilirsin, bazen bu tür şeyler olur," dedi. "Eee, sen neyi araştırıyorsun?"

"Moorgate yakınlarındaki bir yol tünelinde görülen bir hayalet kümesi. Ne olduklarını anlamaya çalışıyoruz." Açık dosyalarımıza baktı. "Siz de bir araştırma üstündesiniz galiba."

"Evet."

"*Richmond Examiner*... Aa, *anladım*. Şu meşhur Sheen Sokağı vakası. Tabii Fittes'te biz, bir Misafir'le uğraşmaya başlamadan önce yaparız araştırmamızı. Ne de olsa salak değiliz!" Yanındaki, leylek gibi uzun boylu, koca kafalı ve açık kahverengi saçları karman çorman olan çocuk itaatkâr bir tavırla güldü. Kız tepki vermedi. Mizah, destek vermesi gereken basit ve adi bir tür bile olsa pek tarzı değil gibiydi. Çenesi ufak ve biraz çıkıktı. Sarı saçları arkadan kısa kesilmişti, ama alnında ucu neredeyse gözüne kadar uzanan dik açılı bir kâkül vardı. Sert ve robotumsu görünümü ile etkileyici biri olduğunu düşündüm.

Suratıma baktı. "Bu kim?"

"Yeni asistanım," dedi Lockwood. "Daha doğrusu, yeni sayılır."

Kıza elimi uzattım. "Lucy Carlyle. Peki siz..."

Kız hafifçe gülüp, sanki yerde bir cips paketi ya da benden daha ilginç bulduğu bir şey varmış gibi bakışlarını koridora doğru çevirdi.

"Tony'leyken dikkat etmen gerek, canım," dedi Quill Kipps. "Senden bir önceki asistanının sonu kötü bitti."

Tatlı tatlı gülümsedim. "Beni merak etmeyin. Gayet iyiyim."

"Öyle ama yakınındaki insanların başına kötü şeyler gelir. Eskiden beri böyleydi. *Küçüklüğünden* beri."

Bunu kayıtsız bir edayla söylemeye çalışmıştı, ama üslubu onu yine de ele veriyordu. Sesinde, tam olarak ne olduğuna parmak basamadığım bir tuhaflık vardı. Lockwood'a baktım. Farklı

duruyordu. Suratına yerleştirmeye çalıştığı o rahat ifade silinmiş, yerine daha keskin ve daha sert başka bir ifade gelmişti. Bir şey söylemek üzere olduğunu görebiliyordum, ama George buna fırsat vermedi.

"Ben de senin hakkında bir şeyler duydum, Quill," dedi. "Sen kapıda 'destek' beklerken, tek başına Southwark yer altı mezarlarına yolladığın şu delikanlı hakkında. O gence ne oldu, Quill? Yoksa daha onu bulamadılar mı?"

Kipps kaşlarını çattı. "Bunu kim söyledi? Olaylar hiç de öyle..."

"Bir de, araştırmacıların çöp tenekesinde bir kol kemiği bıraktığı için hayalet dokunuşuna maruz kalan şu müşterin var."

Adamın suratı kızardı. "O, bir hataydı! Yanlış torbayı atmışlar..."

"Bir de Fittes ekip lideri olarak en yüksek ölüm oranına sahipmişsin; öyle dediler."

"Şey..."

"Sicilin pek de *m*üthiş değil doğrusu."

Sessizlik oldu.

"Ha, fermuarın da açık," dedi George.

Kipps aşağıya bakınca, bu sözlerin ne yazık ki doğru olduğunu gördü. Suratı kıpkırmızı kesildi. Parmakları kılıcının kabzasına gitti ve öne doğru yarım adım attı. George kımıldamadı, ama gözlerini bile kırpmadan duvardaki SESSİZ OLUN yazısını işaret etti.

Quill Kipps derin bir nefes çekti. Saçlarını arkaya doğru tarayıp gülümsedi. "O koca ağzını burada kapatamamam çok kötü, Cubbins," dedi. "Ama bunu yapabileceğim bir zaman da gelecek."

"Tamam," dedi George. "Bu arada, neden kendi yapına uygun birisine sataşmıyorsun? Bir tarla sıçanı ya da köstebek olabilir mesela."

Kipps cılız bir ses çıkardı. Öne adım attı, kılıcını sıkıca kavradı...

Yanımda bir hareket hissettim; iki metalin çarpışma sesini duydum. Lockwood neredeyse hiç kıpırdamadan, kılıcını çaprazlamasına masanın üstünden Kipps'in kılıcının üstüne indirerek onu sert bir biçimde aşağı itiyordu. "Kılıçlarla bir şey yapacaksan, kullanmasını bilsen iyi olur, Quill," dedi.

Kipps yanıt vermedi. Boynundaki damarlardan biri seğirmeye başladı; açık gri renkli ceketinin altında kolu zorlandı. Kılıcını önce bir yana, sonra diğer yana oynatmayı denediğini, ama Lockwood'un rahatlıkla onu zapt ettiğini fark ettim. George'la ben ve iki Fittes ajanı adeta bir büyülü değnek üstümüze değmiş gibi donakalmıştık. Etrafımızda kütüphanenin dingin uğultusu hâlâ devam ediyordu.

"Bunu sonsuza dek sürdüremezsin," dedi Kipps.

"Doğru." Lockwood kolunu büktü ve bileğini çevirdi. Quill Kipps'in kılıcı elinden fırladı. Doğruca havaya yükseldi ve ucu tavana saplandı.

"Güzel," dedim.

Lockwood gülümseyerek kılıcını beline taktı ve burnundan öfkeyle soluyan Kipps'i ayakta bırakıp yerine oturdu. Kipps bir an sonra sarkan kılıcının kabzasına ulaşma umuduyla yukarı zıplamaya çalıştı, ama ıskaladı. Yine zıpladı.

"Biraz daha yükseğe, Quill," dedi George. "Nerdeyse olacak."

En sonunda, Kipps kılıcını kurtarabilmek için masaya çıkmak zorunda kaldı. Araştırmacıları sessizce onu izlediler; çocuk gülümsüyordu, kızsa önceki gibi ifadeden yoksundu.

"Sana bunu ödeteceğim, Lockwood," dedi Kipps yere indikten sonra. "Yemin ederim ki ödeteceğim. Herkes PAKD'ın ajansını kapatacağını biliyor, ama bana bu da yetmeyecek. Sana ve bu gerzek arkadaşlarına *gerçekten* acı çektirmenin yolunu bulacağım. Bill, Kate, gelin."

Hızla arkasına döndü. Çırakları da ayı şeyi yaptılar. Ufak, beceriksiz bir dans kumpanyası gibi, hep birlikte asansöre yöneldiler.

"Onunla birlikte çalıştığım zamanlarda bile Kipps böyle asabiydi," dedi George. "Biraz neşelenmeyi öğrenmesi gerek. Sence de öyle değil mi, Lockwood?"

Ama Lockwood, gergin dudaklarını birbirine bastırarak, çoktan dosyaları incelemeye geri dönmüştü. "Gelin," dedi. "Yapmamız gereken bir iş var. Daha fazla vakit harcamamamız gerek."

Beklediğimiz gelişme birkaç dakika sonra gerçekleşti, bunu gerçekleştirense Lockwood oldu. Alçak ve uzun bir zafer ıslığı çalarak önündeki gazeteyi işaret etti. Annabel Ward karşımızda duruyordu. Tanıdık uzun, sarı saçlarını, kıvrımlı vücudunu ve bembeyaz dişlerini gösteren farklı bir fotoğraftı. Bu sefer, üstünde bir tür balo elbisesi vardı. Kırk dokuz sene önce, *Richmond Examiner*'ın ön kapağına çıkmıştı.

ANNIE WARD: ESKİ ERKEK ARKADAŞI SORGULANDI

Polis, bu bölgede yaşayan ve neredeyse iki haftadır kayıp olan Bayan Annabel 'Annie' Ward isimli kadının eski erkek arkadaşlarından birini tutuklayınca, olay yeni bir dönemece girdi. Cemiyet hayatının bilinen simalarından, 22 yaşındaki tanınmış kumarbaz Bay Hugo Blake şu anda Bow Sokağı Karakolu'nda tutuluyor. Kendisine resmi olarak herhangi bir suçlama yapılmadı.

Polis kaynaklarına göre, Bay Blake, Bayan Ward'un 21 Haziran cumartesi gecesi kaybolduğunda Gallops gece kulübünde yemek yediği kişilerden biriydi. Kendisinin Bayan Ward'dan kısa bir süre sonra kulüpten ayrıldığı söyleniyor; uzun bir sorgulama sürecinin ardından, Bayan Ward'u arabasıyla evine bıraktığını itiraf etti. Kaynaklar çiftin birkaç ay önce yakın olduğunu, ama aralarına mesafe girdiğini söylüyorlar. Blake'in Bayan Ward'la olan ilişkisi, sosyete çevrelerinde büyük ilgiyle karşılanmıştı. Bayan Ward, Blake'in etkisi altında gelecek vaat eden oyunculuk kariyerini büyük ölçüde bırakmıştı, ancak yeni roller bulmak üzere girişimlerde...

"Hugo Blake," dedim yavaşça. "Eski erkek arkadaşı. Eminim ki kolyeyi o vermiştir."

George başını salladı. "Hem o gece, onu evine de bırakmış... Eh, sonra orada ne yaptığını biliyoruz."

"Okumaya devam edin," dedi Lockwood. "Onu tutuklamışlar, ama hapse girmiş mi? Cesedi bulamadıkları halde hapis yatmış olabilir."

Bunun yanıtını bulmamız uzun süremedi. Birkaç sene sonrasının tarihini gösteren kısa bir haberde Hugo Blake'in ceza almadan salıverildiğini yazıyordu. Scotland Yard, Annabel Ward araştırması 'duvara tosladı' sözleriyle alıntılanmıştı.

"Duvara tosladıkları aşikâr!" dedim hayretle. "Ah, o salaklar! Kız *başından beri* oradaydı!"

"O sırada, Blake'i enseleyecek kadar kanıtları yoktu," dedi Lockwood sayfaya göz atıp. "Olaydaki tek gerçek şüpheliymiş, ama devamını getirememişler. Onu evine kadar eşlik edip bıraktığını, ama içeri girmediğini iddia etmiş. Kimse de bunun aksini ispat edememiş. Bir cinayet kanıtı ya da ceset bulunamadığından, dava açamamışlar... Bu yüzden de serbest bırakmışlar. Kusursuz bir plan. Bence aradığımız adam Blake."

George sandalyesinde geriye yaslandı. "Peki, bu Blake o zamanlar kaç yaşındaymış?"

"Yirmi iki," dedim. "Zavallı Annie Ward da sadece 20 yaşındaymış."

"Bu olay kırk dokuz sene önce olmuş. Uzun bir süre, ama adam şu anda yetmiş bir yaşında olmalı. Muhtemelen hâlâ hayattadır."

"Eminim ki hayattadır," dedim öfkeyle. "Eminim ki o zamandan beri gününü gün ediyordur. Ne de olsa cinayet yanına kâr kaldı."

"Şimdiye dek," dedi Lockwood ikimize de sırıtarak. "İhtiyacımız olan şey bu. Ama doğru bir şekilde ilerlememiz gerek. O halde planımız şu: PAKD'la iletişime geçeceğiz. Blake

hâlâ hayattaysa tutuklanacak. Bu arada, gazetelere gidip öyküyü anlatacağız. Elli sene sonra yakalanan katil! *Bunun* biraz ses getirmesi gerek."

"Güzel," dedi George yavaşça, "ama henüz halka duyurmalı mıyız bilemiyorum. Daha çok araştırma yapıp, Annie Ward'ın geçmişi hakkında bilgi toplayabiliriz." Yanındaki *Londra Sosyetesi* dergilerini işaret etti. "Bunlarda da ismi geçiyor olmalı. Şansımız yaver giderse, belki Blake'le de ilgili bir şeyler bulabiliriz, sonra da..."

"Sen devam et," dedi Lockwood. Sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Bana ne bulduğunu haber ver. Bu arada, birileriyle görüşeceğim. Bu sabah üç müşterimizi kaybettik. Ajansın iyiliği için, daha fazla vakit kaybedemem."

"Şey..." dedi George tereddütle gözlüğünü yukarı itip. "Acele etme, yeter."

Lockwood ikimize de heyecanla gülümsedi. "Ha, hiç merak etme, dikkatli olacağım. Beni tanırsın."

14

ELLİ SENE SONRA BULUNDU!

CİNAYET KURBANININ CESEDİNİN BULUNUŞU, LOCKWOOD AJANSI SAYESİNDE GERÇEKLEŞTİ

Yakın tarihli "çözülmemiş vaka' olaylarının sonuçlandırılmasıyla ilgili en hayret verici örneklerden biri, neredeyse yarım asır önce ortadan kaybolan ve güneybatı Londra'daki bir evde cesedi bulunan Annabel 'Annie' Ward'a ait. Lockwood & Ortakları için çalışan araştırmacılar, cesedin yerini bulup güvenli hale getirmeden önce, gecenin çoğunu kurbanın dehşet saçan ruhuyla boğuşarak geçirdiler.

Ajansın genç sahibi Anthony Lockwood, "Canımızı zor kurtardık, ama hayaleti yok etmek bize yetmedi. Kayıp kız için adaleti de yerine getirmedik istedik," dedi.

Ekip bu olayın ardından, Bayan Ward'ın kimliğini ortaya çıkarmak için gelişmiş araştırma teknikleri kullandılar. PAKD da o günden beri bir cinayet soruşturması açmayı kabul etti. "Bize göre, çok eski ya da çok zor bir vaka yoktur," diyor Bay Lockwood. "Hatta üst düzey profesyonelliğimiz ve kendimize has yaklaşımımızdan ötürü zorlu vakalar daha da hoşumuza gidiyor. Misafirler'den tabii ki kurtulmak istiyoruz, ama aynı zamanda, musallat olaylarının ardındaki insani öyküler de ilgimizi çekiyor. Zavallı Annie Ward uzun süre önce öldü, ama katili hâlâ adalet önüne çıkartılabilir. En iyi araştırmacılarımızdan biri olan Lucy Carlisle, operasyon sırasında Misafir'le psişik olarak iletişime geçti ve intikam peşindeki ruh tarafından başlatılan şiddetli yangına rağmen, bizi katilin kapısına götüreceğini düşündüğümüz hayati önem taşıyan kanıtı buldu. Şu an için söyleyebileceklerim bundan ibaret, ama yakında yeni haberler almayı ve bu trajedinin ardındaki inanılmaz gerçekleri olduğu gibi gözler önüne sermeyi umuyoruz."

"Harika bir makale," dedi Lockwood o gün belki yirminci kere. "Daha iyisi olamazdı."

"İsmimi yanlış yazmışlar," dedim.

"Benden hiç söz etmemişler," dedi George.

"Şey, esas noktaları yazmışlar," dedi Lockwood bize dönüp sırıtarak. "*The Times*'ın altıncı sayfası. Bugüne kadar hakkımızda çıkan en iyi reklam. Dönüm noktası bu. İşler nihayet iyiye

gitmeye başladı." Titredi ve çizmesinin tekinin altına bulaşan gübreyi diğer çizmesiyle sildi.

Saat neredeyse akşam sekiz olmuştu ve Arşivler'e gittiğimizin ertesi günüydü. Karanlık ve soğuk bir bahçede, çamurlu bir Bektaşi üzümü çalılığının içinde bir hayaleti bekliyorduk. İnsanlık tarihinin en hoş görevi sayılmazdı doğrusu.

"Isı?" dedi Lockwood.

"Düşmeye devam ediyor," dedi termometresine bakan George. Termometre, karmaşık Bektaşi üzümü dallarının arasında cılız bir ışıltı saçıyordu. Evin ışıkları donuk renkli perdelerle gizlenmişti. Uzaktan bir köpek havlaması duyuldu. Altı metre kadar önümüzde, bir söğüt ağacının siyah ince dalları, donmuş yağmur demetleri gibi duruyordu.

"Miazma yoğunlaşıyor," dedim. Kollarımla bacaklarım ağırlaşmıştı. Zihnim ise, bana yabancı olan çaresizlik ve faydasızlık hisleriyle doluyordu. Ağzımda acı bir çürümüşlük tadı vardı. Ferahlamak için bir tane daha naneli şeker yedim.

"Güzel, fazla kalmadı," dedi Lockwood.

"PAKD'a Annie Ward'dan söz etmek, hem iyi hem de kötü oldu," dedi George birden. Ama *hâlâ* gazetelere hemen haber vermeseydin diye düşünüyorum. Polis araştırması daha başlamadı bile, değil mi? Bunun nereye varacağını bilmiyoruz."

"Hayır, biliyoruz. Barnes kızın kimliğini onlardan önce ortaya çıkarmamızdan hoşlanmadı, ama Hugo Blake denen adamla olan bağlantısına ilgi gösterdi. Kayıtlarında adamın ismini aradı. Blake'in başarılı bir iş adamı olduğu çıktı ortaya, ama birkaç kere sahtekârlık suçundan, bir kere de ciddi bir saldırıdan hapse girip çıkmış. Pek tekin bir adam değilmiş. Ayrıca, haklıymışız: Adam hâlâ hayatta ve sağlıklı, dahası Londra'da yaşıyor."

"Yani, onu sorguya çekecekler mi?" dedim.

"Bugün çekeceklerdi. Şu anda tutuklamış bile olabilirler."

"Hayalet pusu geliyor," dedi George. Topraktan yükselen hafif, buz gibi bir parıltı saçan, spagetti kadar ince pus şeritleri söğütle duvar arasında yoğunlaşmaya başlamıştı.

"Ne duyuyorsun, Lucy?" diye sordu Lockwood.

"Hâlâ aynı sesleri. Yaprakların arasında esen rüzgâr ile hışırtı ve gıcırtı sesi."

"Bir ip olabilir mi?"

"Olabilir."

"George, bir şey görüyor musun?"

"Henüz görmüyorum. Ya sen? Ölüm parıltısı hâlâ yukarıda mı?"

"Eh, hareket etmiş olamaz, değil mi? Evet, hâlâ şu dalların arasında."

"Bir naneli şeker alabilir miyim, Lucy?" dedi George. "Benimkini unutmuşum."

"Tabii."

Paketi onlara uzattım. Konuşmayı kestik. Söğüt ağacını izlemeye koyulduk.

Lockwood'un bu makaleden çok şey ummasına rağmen, henüz yayınlanmasıyla ilgili herhangi bir olumlu gelişme olmamıştı ve o geceki görevimiz, defterimizdeki son vakaydı. Müşterilerimiz, hobi bahçelerinin alt kısmında düzenli olarak huzursuzluk ve korku hisseden genç ve evli bir çiftti. Son akşamlar, çocukları (dört ve altı yaşında) evden dışarı baktıklarında, 'karanlık ve kıpırtısız bir gölgeyi' ağacın karmaşık dalları arasında dururken gördüklerini söylemişlerdi. Her seferinde çocuklarının yanında olan anneyle babaysa hiçbir şey görmemişlerdi.

Lockwood'la ben o sabah bölgede ilk araştırmamızı yapmıştık. Kalın ve yüksek dalları olan söğüt çok yaşlıydı. Her ikimiz de bölgedeki, özellikle miazma ve yaklaşan korku hissi gibi geri planda kalan silik fenomenleri fark etmiştik. Bu arada, gün boyunca Arşivler'de olan George, evin tarihçesini araştırmıştı. Önemli bir olay keşfetmişti. Mayıs 1926'da evin sahibi, Bay Henry Kitchener, kendisini arsanın bir yerinde asmıştı. Tam olarak nereye astığıysa belirtilmemişti.

Bunun ağaç olduğunu düşünüyorduk.

"Hâlâ neden kolyeden değil de, benden söz ettiğini anlayamadım," dedim. "Sanki Annie Ward bizzat bana onu kimin öldürdüğünü söylemiş gibi bir izlenim oluştu, ama hepimiz bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Hayaletler yeteri kadar açık bir iletişim kuramazlar. Psişik iletişim anlık bir şeydir."

Lockwood hafifçe güldü. "Biliyorum, ama senin ne kadar yetenekli olduğunu söylemenin bir zararı yok. Başka müşterilerin de hevesle bize gelmelerini istiyoruz. Kolyeyi özellikle söylemedim; bunun bir nedeni, sonraki makaleler için saklamam, diğer nedeni de bundan Barnes'a da söz etmemiş olmam."

"Ona söylemedin mi?" dedi George hayretle. "Üzerindeki yazıyı bile mi?"

"Henüz anlatmadım. Hâlâ bize kızgın. Lucy'nin yaptığı gibi tehlikeli nesneleri almak bir tür suç olduğundan, şimdilik bu konuda bir şey söylememenin daha iyi olacağını düşündüm. Hem anlatmaya ne gerek var? Öyküye bir *katkısı* yok. Kolye olmadan bile, Blake'in suçlu olduğu belli. Bu da bana şunu hatırlattı... Ward vakasıyla ilgili başka bilgilere rastladın mı, George?"

"Evet. Birkaç fotoğraf buldum. İlginçti. Geri döndüğümüzde size de gösteririm."

Aradan vakit geçti. Ürperti arttı. Huzursuzluk veren intiharın çaresizlik hisleri söğütten bahçedeki çalılıklara ve çiçeklere, plastik bisikletlere ve dört bir yana saçılmış oyuncaklara yayılmaya başladı. Hiç rüzgâr esmediği halde söğüdün dalları hafifçe sallandı.

"Neden yaptı acaba?" diye mırıldandı Lockwood.

"Kim?" dedi George. "Hugo Blake mi?"

"Hayır, *bu* vakayı düşünüyordum. Adamın neden kendini astığını."

Konuşmaya başladım. "Sevdiği birisini kaybetmiş."

"Öyle mi? Neden öyle dedin, Luce? Raporda bununla ilgili bir şey yoktu, değil mi, George?"

Zihnim bomboştu; ağaçtan yayılan gıcırtıyı dinliyordum. "Bilmiyorum. Yanılıyor olabilirim."

"Bir dakika," dedi Lockwood heyecanla. "Bir şekil gördüm... Evet! Görüyor musunuz?"

"Hayır. Nerede?"

"Tam şurada! Göremiyor musunuz? Ağacın altında durmuş, yukarı bakıyor."

Hayaletin geldiğini hissetmiştim; görünmez huzursuzluk etrafa yayılan bir dalga oluşturmuş, kulaklarımı tıkamıştı. Ama Görüşüm Lockwood'unki kadar iyi değildi ve ağaç bana hâlâ bir gölge yığını gibi gözüküyordu.

"Elinde bir ip var," diye mırıldandı Lockwood. "Bir süre orada durup, cesaretini toplamaya çalışmış olmalı..." Bazen bu işin püf noktası, tıpkı yıldızlarda olduğu gibi, bakışlarınızı hafifçe öteye kaydırmaktır. Gözlerimi bahçe duvarına doğru yönelttiğimde, birden ağacın altındaki gölgeler belirginleşti.

Söğüdün dallarının etrafını parmaklıklar gibi sardığı soluk, ince ve kıpırtısız bir şekil gördüm.

"Görüyorum." Evet, boynu çoktan kırılmış gibi başı eğik yukarı bakıyordu.

"Suratına bakmayın," dedi George.

"Tamam, yaklaşacağım," dedi Lockwood. "Hepimiz sakin olalım. Aaah! Bir şey beni yakaladı!"

İki metal sesi duyuldu: George'la ben derhal kılıçlarımızı çekmiştik. El lambasını yanımda donakalmış halde ileriye bakan Lockwood'a doğru yaktım.

Lambayı tekrar söndürdüm.

"Seni bir şeyin yakaladığı falan yok," dedim. "Paltonun kuyruğu bir Bektaşi üzümü çalılığına takılmış."

"Ha, tamam. Teşekkürler."

George'dan alaycı bir ses yükseldi. "Şu palto! Çok uzun! Geçen gece de neredeyse ölümüne neden olacaktı."

Lockwood paltosunu çalılıktan kurtarmaya çalışırken, hafif sesler çıktı. Söğüt ağacının atlında duran şekilse hâlâ kıpırdamamıştı.

"Beni kollayın," dedi Lockwood.

Kılıcını çekip yanımızdan geçti ve ağaca doğru ilerledi. Hayalet pusu baldırlarına yapıştı ve attığı her temkinli adımla birlikte süt beyazı girdaplar oluşturdu. George'la ben de tuz bombaları elimizde hazır bir halde peşinden gittik.

Söğüdün ön taraftaki yapraklarına yaklaştık.

"Tamam..." dedi Lockwood içine bir nefes çekip. "Yaklaştığım halde tepki vermedi. Bu, sadece bir Gölge."

Şekli daha iyi seçebiliyordum; üstünde kısa kollu bir gömlek, yüksek belli, askılı bir pantolon olan bir adamın belli belirsiz

hatlarını gördüm... Soluk bir surat yukarı doğru bakıyordu. Gözlerimi suratından uzak tuttum, ama eski bir hüznün, sevdiği birisini kaybetmenin yaratmış olduğu tahammül edilmez çaresizliğin yankılarını hissettim... Bir erkeğin boğuk inlemesini hissettim.

Şekil birden kıpırdandı; bir ipin ağacın yüksek dallarında asılı olduğunu gördüm...

Derken, ufak ve soluk bir kıvılcım yanımızdan geçip ağaca saplandı. Tuzlar dört bir yana açılırken, şekle de isabet etti. Şekil kıvranıp yok oldu. Tuz parçaları yemyeşil alevlere büründü. Etrafa zümrüt renkli bir kar gibi yağdı.

George'a baktım. "Neden yaptın bunu?"

"Sakin ol. Şekil harekete etti. Lockwood da oradaydı. İşi şansa bırakamam."

"Ama saldırmıyordu," dedim. "Sadece karısını düşünüyordu."

"Karısı mı? Bunu *nereden* biliyorsun? Konuştuğunu mu duydun?" diye sordu George.

"Hayır..."

"O halde?"

"Önemi yok." Lockwood söğüdün dallarını yana itti. Çizmelerinin etrafındaki yeşil kıvılcımlar parıldayıp gözden yok oldu. "Artık gitti. Yerlere demir serpip ılık bir yere girelim."

Bazı vakalar öyleydi işte... Göz açıp kapayıncaya kadar rahatlıkla hallolurdu. Ertesi gün, tayfın durduğu yerin hemen üstündeki yüksek bir dalda çok eski bir ip bulundu. İp ağacın gövdesine yapışmıştı ve çıkarılamıyordu; bu yüzden, dalın olduğu gibi kesilmesi ve bir tuz ateşinde yakılması gerekti. Üç gün sonra, evin sahipleri ağacı kestirdiler.

Bahçedeki görevimizden sonra Portland Yolu'na gittiğimizde, evimizin önünde farları yanan, işler durumda bir polis arabası görünce şaşırdık. Bir PAKD görevlisi biz eve yaklaşırken arabadan çıktı: İri yarı, dazlak, kaslı ve boyunsuz bir adamdı. Üstünde her zamanki lacivert üniforma vardı.

Gülümsemeden bize baktı. "Lockwood ve Ortakları mı? Nihayet! Scotland Yard'a gelmeniz gerekiyor."

Lockwood kaşlarını çattı. "Şimdi mi? Vakit geç oldu. Bir görevden yeni döndük."

"Beni ilgilendirmez. Barnes sizi görmek istiyor. İki saat önce sizi almamı söyledi."

"Yarma kadar bekleyemez mi?"

Polis memurunun bir dana budu gibi pembe ve iri olan eli hafifçe belindeki demir copa gitti. "Hayır."

Lockwood'un gözleri parıldadı. "Çok kibarca ifade ettiniz," dedi. "Pekâlâ, memur bey. Gidelim."

Scotland Yard, Londra'nın hem geleneksel polis gücünün hem de şehre gece geç saatlerde hizmet veren PAKD ünitelerinin merkeziydi. Şehrin tam göbeğinde bulunan Victoria Sokağı'nın ortalarında kalan, çelik ve camdan inşa edilmiş bir binaydı. Mezar Kazıcıları Birliği ve Cenaze Birliği de yakınlardaydı; Fairfax Demir Şirketi, United Salts ve hepsinden önemlisi, ülkedeki çoğu ajans için malzemeler üreten büyük Gündoğumu Şirketi de oradaydı. Sokağın karşı tarafında, büyük dinlerin çoğunun ofisleri vardı. Bu güçlü kuruluşların her biri, Sorun'a karşı yürütülen savaşın kalbini oluşturuyordu.

Yard'ın dışında metal kazanlarda lavantalar yakılıyor, kaldırımın yanındaki oluklardan taze sular akıyordu. İki kırmızı

burunlu gece bekçisi çocuk kapılarda duruyor, doğaüstü tehditlere karşı bekliyorlardı. Görevli bizi içeri sokarken, gençler coplarını geri çekip hazır ola geçtiler. Görevli bizi PAKD'ın operasyonlar merkezine götürmek için yukarı kata çıkardı.

Hava karardıktan sonra hep olduğu gibi, odada müthiş bir faaliyet vardı. Arka duvardaki kocaman bir Londra haritasına bazıları yeşil, bazıları sarı renkli düzinelerce ışık yerleştirilmişti ve bunlar o geceki acil durumları gösteriyordu. Abartısız üniformalarının içindeki erkekler ve kadınlar bunun altından hızlı hızlı geçiyor, ellerinde tonlarca kâğıt taşıyor, yüksek sesle telefonda konuşuyor ve sık sık PAKD'ın işlerine yardımcı olan Rotwell ve Fittes ajanslarının ekip liderlerine talimatlar veriyordu. Yanımızdan, kollarında bir öbek kılıç taşıyan genç bir ajan geçti. Onun arkasında, beden zırhlarında açılmış ektoplazma yanıklarından buharlar çıkan iki polis kahve içiyordu.

Memur, bizi bir bekleme odasına götürüp yanımızdan ayrıldı. Orası biraz daha sessizdi. Başımızın üstündeki demir araçlar, görünmeyen pervanelerin esintisiyle sallanıyordu. Klimanın uğultusu geliyordu.

"Sizce ne istiyor?" dedim. "Yangınla ilgili yeni bir şey mi soracak?"

Lockwood omuzlarını silkti. "Umarım Blake'le ilgili bir haber vermek için çağırmıştır. Belki de onu yakalamışlardır. Belki adam cinayeti itiraf etmiştir."

"Hazır konu açılmışken..." dedi George çantasını karıştırıp. "Beklerken Arşivler'den aldığım şu kupürlere bakmak isteyebilirsiniz. Annie Ward hakkında daha çok bilgi edindim. Öyle görünüyor ki, elli sene önce, hepsi değil ama çoğu varlıklı ailelerin çocuklarından oluşan sosyetik bir çevrenin bir üyesiymiş. Bu

gençlerin hepsi Londra'daki popüler barlarda takılırmış. Annie ölmeden bir sene önce, *Londra Sosyetesi* onlarla ilgili fotoğraflar yayınlamış. Baksanıza. İsmi tanıdık gelen tek kişi o değil." Orijinallerinin kopyası olan fotoğraflar siyah beyazdı. Daha çok balolardan ve partilerden fotoğraflardı, ama kumarhanelerde ve kağıt oyunlarında çekilenler de vardı. Genç ve şık gençleri her karede görmek mümkündü. Giyim tarzları (ve renksiz olmaları) haricinde, Lockwood'un okuduğu modern dergilerdeki kişilerden çok az farklı ve bir o kadar sıkıcı gözüküyorlardı; ama üçüncü ya da dördüncü sayfada, birden kalakaldım. O sayfada iki fotoğraf vardı. Bunlardan ilki şık giyimli, kameraya gülümseyen genç bir adamın stüdyo fotoğrafıydı. Siyah renkli bir fötr şapka, siyah bir papyon ve simsiyah bir ceket vardı üstünde. Muhtemelen önü fırfırlı bir gömlek de giyiyordu, ama neyse ki elinde tuttuğu baston bunu saklıyordu. Beyaz eldivenleri vardı. Saçları uzun, koyu renkli ve gürdü; suratı da gürbüz bir yakışıklılığa sahipti. Gülümsemesi kendinden emin ve samimiydi. Bir tanısanız, ondan ne kadar hoşlanacağınızı *biliyor* gibiydi.

Fotoğrafın altındaki manşette, *Bay Hugo Blake: Günümüzün Sosyete Erkeği* yazıyordu.

"İşte, o," dedi Lockwood.

Fotoğraftaki parlak ve kendinden emin bir ifadeyle gülümseyen surata gözlerimi diktim. Bakarken, aklıma tozla ve örümcek ağlarıyla kaplı bir *başka* surat geldi.

"Bu fotoğrafta da var," dedi George.

Bunun hemen altında bir başka fotoğraf vardı. Bu bir grup fotoğrafıydı ve yüksek bir yerden çekilmişti. Genç erkekler ve kadınlar bir çeşmenin yanında duruyorlardı. Sıkıcı bir yaz daveti olmalıydı, çünkü erkeklerin tamamı beyaz papyonlar ve

smokinler içindeydi; kadınlarsa etekleri kabarık balo elbiseleri giymişlerdi. Askılı, parıltılı üstler, dantelli omuzlar ve daha bir sürü başka tarz vardı. Ama elbiselerden pek anlamadığım için, bunlara ne dendiğini bilmiyorum. Siyah beyaz bir fotoğraftı, ama o elbiselerin çok güzel renklerde olduğunu anlayabiliyordunuz. Kızlar ön tarafa, erkeklerse arkaya dizilmişti. Hepsi sanki dünyanın hâkimiymiş gibi kameraya gülümsüyordu ki belki bazıları gerçekten de o kadar varlıklıydı. Ve tam ortada Annie Ward duruyordu. Öylesine göz kamaştırıyordu ki, sanki diğer-ışık çoktan üstünde gibiydi. Yanındaki kadınların suratında, gölgede kaldıklarını biliyormuşçasına bıkkın birer ifade vardı

"İşte, Blake," dedi George arka sıradaki uzun boylu adamı işaret ederek. "Tam arkasında. Sanki onu orada bile gizlice izliyor gibi."

"Şuna bakın..." İrkilerek, kızın beyaz boğazının altında silik bir biçimde görülen minik oval kolyeyi işaret ettim. Boğazımın düğümlendiğini hissettim. "O kolyeyi takmış."

"Hah, demek *hepiniz* geldiniz?" Dedektif Barnes kapıda durmuş, dik dik bize bakıyordu. Bitkin gözüküyordu; bıyığı bile suratına hüzünlü bir ifade verecek şekilde aşağı sarkmıştı. Bir elinde raporlarla dolu bir dosya, diğerinde de kahve dolu plastik bir bardak vardı. "Ne güzel. Yine içeceğimi elimden düşürecek misiniz?"

Lockwood ayağa kalktı. "Bizi çağırdığınız için geldik, Bay Barnes," dedi sakin bir tavırla. "Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Şey, aslında hepiniz edemezsiniz. Bazılarınız kesinlikle ihtiyaç fazlası." İmalı imalı George'a baktı. "O hayalet kavanozunu attın mı, Cubbins?"

"Tabii ki, Bay Barnes."

"Hımm. Evet, doğrusu bu gece sana ihtiyacım olmayacak. Sana da, Lockwood. Konuşmak istediğim kişi Bayan Carlyle." Alev alev yanan gözlerini bana diktiğinde, bakışlarının ne kadar keskin olduğunu hissettim. "Lütfen, benimle gelin, Bayan Carlyle. Siz burada bekleyin." İçime bir korku dalgası yayıldı; öne çıkıp kaşlarını çatan Lockwood'a endişeyle baktım.

"Olmaz Dedektif. Kendisi benim elemanım. Her ne konuşmak istiyorsanız, bunu benim yanımda..."

"Bir soruşturmaya müdahale etmekle suçlanmak *istiyorsanız*, konuşmaya devam edin," diye gürledi Barnes. "Bu hafta sizi yeteri kadar çektim. Tamam mı? Söyleyecek başka bir şeyiniz var mı?"

Lockwood sustu. Barnes kapıyı açıp beni dışarı çıkardı. "Merak etmeyin. Uzun sürmeyecek."

Beni operasyonlar odasından koridorun karşı tarafındaki pürüzsüz, çelik bir kapıya götürdü. Bir tuş takımına rakamlar girdi; kapı kayarak açıldı ve uzun neon lambalarla aydınlatılmış sessiz bir koridor çıktı karşımıza.

"Arkadaşınız Lockwood bana Annie Ward'un hayaletiyle psişik bir bağlantı kurmayı başardığınızı *söyledi*. Doğru mu?"

"Evet, efendim. Sesini duydum."

"Ayrıca, ölümüyle ilgili önemli bilgiler de edindiğinizi *söyledi*. Bir zamanlar sevdiği adam tarafından öldürüldüğü gibi."

"Evet, efendim." Eh, bu da belirli bir aşamaya kadar doğru sayılırdı. Kolyeye dokunduğumda anlamıştım bunu. Hayalet kızın kendisinden değil.

Barnes yan yan bana baktı. "Sizinle konuştuğunda, adamın ismini söyledi mi?"

"Hayır, efendim. Sadece... Bölük pörçük sesler duydum. Misafirler nasıldır, bilirsiniz."

Homurdandı. "Marissa Fittes'in eskiden Tip Üç hayaletlerle konuştuğunu ve birçok şey öğrendiğini söylerler. Ama bu nadiren görülen bir güçtür ve bunlar nadiren görülen hayaletlerdir. Geriye kalan bizler, ümitsiz kırıntılarla yetiniriz. Pekâlâ... Burası Yüksek Güvenlik Bölgesi. Neredeyse geldik."

Beton bir merdivenden alt kata inmiştik. Etrafımızdaki kapılar artık daha kalındı ve damarlı demirden yapılmışlardı. Birkaçının yanındaki duvara etrafı siyah çerçeveli uyarı levhaları asılıydı: tek bir sırıtan kafatası gösteren sarı üçgenler ve iki kafatası gösteren kırmızı üçgenler. Hava serinlemişti; yeraltında olduğumuzu tahmin ettim.

"Şimdi, beni dinleyin," dedi Barnes. "Keşifleriniz sayesinde, Annabel Ward dosyasını yeniden açtım." Gözünün ucuyla bana baktı. "Kimliğini ortaya çıkarmaya çok da uzak olduğumuzu düşünmeyin. Bunu bizden daha hızlı öğrenmiş olabilirsiniz, ama bunun tek sebebi, yapacak daha iyi bir işi olmayan, dalgacı üç çocuk olmanız. Yine de, Hugo Blake'le olan bağlantısını inceleyince, adamın suçlu olduğuna kanaat getirdim. Onu bugün tutukladım."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Harika!"

Ama..." Barnes sıradan bir demir kapının önünde durdu. "Elli sene sonra, Blake hâlâ her şeyi inkâr ediyor. Kızı evine bıraktığını ve asla içeri girmediğini iddia ediyor."

"Yalan söylüyor."

"Söylediğine eminim, ama bana daha fazla kanıt gerek. Siz de bu noktada devreye giriyorsunuz. Pekâlâ, içeri girin lütfen."

Konuşmama fırsat vermeden, beni ufak ve karanlık bir odaya soktu. İçeride iki çelik ve deri sandalyeden ve ufak bir masadan başka bir şey yoktu. Sandalyeler, gri renkte buzlu bir camın olduğu karşı duvara çevrilmişti. Masaya bir düğme ve siyah bir

ahize monte edilmişti. "Oturun, Bayan Carlyle." Barnes ahizeyi alıp konuştu. "Tamam mı? Orada mı? Güzel."

Ona baktım. "Neden söz ediyorsunuz? Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısınız?"

"Sizin ölü kızla aranızda kurduğunuz türden psişik bağlantılar oldukça öznel şeylerdir. Sözcüklerle ifade etmek zor. Bazılarını hatırlar, bazılarını unutursunuz. Esasen, bunlar aklınızı karıştırır. O yüzden, hayaletin size cinayetle ilgili hatırladığınızdan daha fazlasını söylemiş olması bir olasılık. Mesela, katilinin suratı hakkında bir şeyler demiş olabilir."

Neden söz ettiğini anlayınca, başımı salladım. "Blake mi? Hayır. Az önce bir fotoğrafını gördüm, ama benim için hiçbir şey ifade etmedi."

"Karşınızda görünce, durum farklı olabilir," dedi Barnes. "Bir bakalım."

Paniğe kapılmaya başladım. "Bay Barnes, bunu gerçekten de yapmak istemiyorum. Size her şeyi anlattım.

"Bakmanız yeterli. Sizi göremez. Bu, tek yönlü bir cam. Burada olduğunuzu bile bilmiyor.

"Hayır, lütfen, Bay Barnes..."

Dedektif beni duymazdan geldi. Masadaki düğmeye bastı. Karşımızda, camın tam ortasında parlak bir ışık belirdi. Sonra, giderek yayıldı. Dâhili kapaklar perdeler gibi yana kayıp, spotlarla aydınlatılmış odayı gözler önüne serdi.

Odanın ortasında, metal bir sandalyede bize dönük bir adam oturuyordu. Tek yönlü camı düşünmeyecek olursanız, iki ya da üç metre uzaklıktaydı.

Siyah üstüne ince pembe çizgili şık bir takım giymiş orta yaşlı bir beyefendiydi. Ayakkabıları parıldıyordu, kravatı parlak

pembe renkliydi ve şeker pembesi bir mendil göğüs cebinden bir alev gibi sarkıyordu. Hugo Blake, elli sene önceki fotoğrafta sergilediği o sosyetik tarzı belli ki muhafaza etmişti. Saçları gri barut rengiydi, ama hâlâ uzun ve gürdü; yumuşak, kayıtsız lüleler halinde omuzlarına dökülüyordu.

Çoğu şey aynıydı, ama suratı değişmişti.

Gençliğin pürüzsüz ve kendinden hoşnut ifadesinin yerini yıpranmış, çökük, gri ve kırışık bir surat almıştı. Kemikleri derisinin altından fırlamıştı âdeta. Burnundan yanaklarına ve çenesine yayılmaya başlamış mavi renkli kalın damarlar vardı. Dudakları ufalmış; ince, gergin ve sert gözüküyorlardı. Gözleriyse...

En kötüsü onlardı. Öfke ve zeka fışkıran o parlak, soğuk gözler çukurlarının gerisine kaçmıştı. Durmaksızın hareket ederek boş cam duvarın yüzeyini inceliyorlardı. Adamın son derece öfkeli olduğu belliydi. Ellerini birer pençe gibi dizlerine saplamıştı. Konuşuyordu, ama bir şey duyamıyordum.

"Blake varlıklı bir adam," dedi Barnes pis pis gülerek. "Bu yüzden de her istediğini elde etmeye alışmış. Burada olmaktan hiç memnun değil. Ama bu, sizin sorununuz değil. Dikkatle bakın, Bayan Carlyle. Zihninizi boşaltın; kızdan duyduklarınızı hatırlayın. Bir şey geldi mi aklınıza?"

İçime derin bir nefes çekip, endişemi bastırmaya çalıştım. Ne de olsa, bir sorun *yoktu*. Beni göremezdi. Barnes'ın istediğini yapıp oradan gidecektim.

Dikkatimi suratına verdim...

Ama bunu yaparken, adam birden gözlerimin içine baktı. Bir an olsun ayırmadı. Sanki camın ardını görüyor, orada olduğumu biliyordu.

Bana gülümsedi. Bayağı dişlerini göstere göstere gülümsedi.

Sandalyemde irkildim. "Hayır!" dedim. "Bu kadar yeter! Hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey hatırlatmadı. Lütfen. Lütfen, kesin şunu! Yeter."

Barnes tereddüt etti, ama sonra düğmeye bastı. Kapaklar birbirine yaklaşarak spotların altında oturan, gülümseyen adamı ağır ağır gizledi.

15

"Lucy," dedi Lockwood. "Dur. Benimle konuşman gerek."

"Hayır. Hayır, gerekmiyor."

"O kadar hızlı gitme. Neden kızdığını anlıyorum, ama şunu anlaman gerek... Barnes'ın senden bunu yapmanı isteyeceğini bilmiyordum."

"Öyle mi? Belki de tahmin etmeliydin. Bu sabahki o aptal makale sayesinde, bütün *dünya* artık Annie Ward'la aramdaki psişik bağı biliyor. Birden vaka için merkezi konuma geldim!"

"Lucy, lütfen..." Lockwood paltomun yakasını tutup, sokağın ortasında beni durmaya zorladı. Eve giden yolu yarılamıştık, Mayfair'de bir yerdeydik. Çoğunlukla yüksek duvarların ve dönen pusun ardında kalan malikâneler sessizdi. Gece yarısı yeni olmuştu. Hayaletler bile ortalıkta yoktu.

"Bana dokunma," dedim. Elinden kurtuldum. "Senin makalen yüzünden, bu gece bir katille yüz yüze geldim. Ve ne kadar komik ki, bu deneyim hiç hoşuma gitmedi. Adamın gözlerini

görmedin, Lockwood. Ama ben gördüm... *Beni görebiliyor* gibiydi."

"Görmüş olamaz." George'un suratı bize dönük değildi; eli kılıcının kabzasında, pusu izliyordu. Yürüyüşümüz sırasında, sadece bir tane Misafir görmüştük. Green Park'ta, ağaçlarla çevrili caddede uzakta bir şekil ilerliyordu. Ama temkinli olmak her zaman iyi bir şeydi. Londra'da bir sonraki köşede neyle karşılaşacağınızı asla bilemezdiniz.

"Seni görmüş olamaz," diye tekrarladı George. "Camın ardındaydın. Tabii, orada *birisinin* olduğunu biliyordur ve korkutmak istemiştir. O kadar."

"Yanılıyorsun," dedim alçak sesle. "Blake orada olduğumu biliyordu. O da herkes gibi makaleyi gördü. Lockwood ve Ortakları'nı, Lucy 'Carlisle' denen birisinin ona karşı hayati önem taşıyan kanıtlar bulduğunu biliyor. Nerede yaşadığımızı da kolaylıkla öğrenebilir. Serbest kalırsa, peşimize düşmesini kimse engelleyemez!"

Lockwood başını salladı. "Lucy, Blake peşimize *düşmeyecek*."

"Düşerse de, bastonuna yaslanarak gelmesi çok çok uzun sürer. Adam yetmiş yaşında," dedi George.

"Hayır, *demek istediğim*, adamın serbest kalmayacağı," dedi Lockwood. "Suçlamalar yapılacak, suçlu bulunacak ve hapse yollanacak. Hak ettiği bu. Bu arada, adamın bakışları tuhafsa ne olmuş? George'un da gözleri tuhaf, ama buna aldırış etmiyoruz."

"Teşekkürler," dedi George. "Gözlerimin en iyi yanım olduğunu düşünürdüm."

"Öyle zaten... İşin trajik yanı da bu ya. Dinle, Lucy, neden kızdığını anlıyorum. Ben de çok kızgınım. Barnes'ın seni isteğinin dışında bir şey yaptırmaya hakkı yok. Tipik bir PAKD

davranışı. Her şeyin kendi kontrolleri altında olduğunu sanıyorlar. Ama öyle değil... En azından, *bizi* kontrol etmiyorlar." Lockwood ellerini kaldırıp, dönen pusları ve sessiz yolu işaret etti. "Etrafına bir bak. Vakit gece yarısını geçti. Tek başımıza bomboş bir şehirdeyiz. Herkes kapılarını kilitlemiş, tılsımlarını pencerelerine asmış ve yatağa girmiş durumda. Herkes korkuyor. Sadece sen, ben ve George korkmuyoruz. Dilediğimiz yere gidiyoruz ve ne Barnes'a, ne PAKD'a, ne de başka birisine bağlıyız. Tamamıyla özgürüz."

Paltoma sarındım. Her zamanki gibi, Lockwood mantıklı konuşuyordu. Geceleyin kılıcımla ve yanımda meslektaşlarımla dışarıda olmak *güzel* bir histi. Scotland Yard'daki kısa görüşmenin yarattığı sıkıntı yavaş yavaş diniyordu. Kendimi biraz daha iyi hissediyordum. "Sanırım, haklısın..." dedim. "Blake'in gerçekten de gözaltında kalacağını mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki kalacak."

"Bu arada, Lucy," dedi George, "seni neşelendirecek bir şey söyleyeceğim. Seni beklerken Quill Kipps'i gördük. Bu gece PAKD için çalışan Fittes ekibindeydi. Bunu düzenli olarak yapması gerekiyor. İki kurum arasındaki anlaşma böyle. Bu gece, kanalizasyonlarda devriye gezmişler. Sanırım, ekibi aşağıda çok iğrenç bir şeyle karşılaşmış. Bir Misafir'den de söz etmiyorum. Iyy, onları görmeliydin. Üstleri başları fena batmıştı."

Gülmeden edemedim. "En azından, Kipps'in hâlâ bir işi var. Bizimse vaka defterimiz bomboş."

"Leş gibi olmaktansa, fakir olmak daha iyi," dedi George.

Lockwood kolumu sıktı. "Haydi, gelin," dedi. "Yarını merak etmeyin. Bir şeyler çıkacaktır. Eve gidelim. Canım fındık ezmeli bir sandviç istedi."

Tamam der gibi başımı salladım. "Ben de sıcak çikolatayla cips yemek istiyorum."

Yolda ilerlerken, puslar yoğunlaştı; demir tırabzanların etrafında kıvrılıyor, hayalet lambalarını sarıyor ve kesik kesik yanan ışıklarını boğuklaştırıp bulanıklaştırıyordu. Çizmelerimizin sesi boş kaldırımlarda yankılanıyor, yolun diğer tarafında tuhaf bir ses çıkarıyordu. Dolayısıyla, bazen görünmez bir başka üçlü karşıda yürüyormuş gibi hissediyorduk.

Portland Yolu'ndaki hayalet lambası bozulmuştu; baş tarafının dibinde mavi renkli kıvılcımlar parıldıyordu ve mercekler her zamanki parlaklıklarının aksine, cılız ve soluk bir kırmızı renk saçıyorlardı. Komşularımızın çoğunun penceresi karanlıktı; pencerelerin hepsi perdeli ve kapalıydı. Kapımıza vardığımızda, etrafımızı koyu bir pus sarmıştı.

Lockwood en öndeydi; tam elini uzatıp kapıyı açacakken donakaldı. George'la ben de arkadan ona çarptık.

"George," dedi Lockwood alçak sesle. "Annie Ward'un kolyesi en son sendeydi. Onu ne yaptın?"

"Diğer eşyalarla birlikte rafa koydum. Neden?"

"Gümüş-camı kavanozu kapalı mıydı? Kapağı gevşek falan değildi umarım."

"Tabii ki değildi. Ne..."

"Ofis penceremizde bir ışık gördüm.

Tırabzanlardan aşağı katı işaret etti. Bodrum avlusu kapkaraydı ve 37 numaralı binanın önündeki sokak lambasının silik turuncu ışığı çaprazlamasına alanı bölüyordu. O ışığın ortasında da Lockwood'un dediği pencere vardı. Gündüzleyin, orada çalışırken oturduğum sandalyenin ve çalışma masamın üstündeki çiçekli vazonun bir kısmı gözükürdü. Ama o anda tamamen

karanlıktı; adeta simsiyah bir dikdörtgenle kapatılmış gibi duruyordu.

"Hiçbir şey görmüyorum," dedi George fısıldayarak.

"Bir saniyeliğine gördüm," dedi Lockwood. "Diğer-ışık kalıntısı olabileceğini düşündüm, ama belki de... Hayır, bakın yine belirdi!"

Bu sefer, silik ve hızlı hareket eden parıltının camın iç tarafında belirdiğini *hepimiz* gördük. Şok içinde kaskatı kesildik; hiçbirimiz kımıldayamadık.

"Bir el feneriydi," dedi George alçak sesle.

Başımı salladım; tüylerim ürpermişti. "Birisi evimize girmiş."

"Geceleyin dışarıda olmaktan korkmayan birisi," dedi Lockwood. "Yani, silahlı olabilir. En azından, kılıcı ya da fişekleri olabilir. Tamam, biraz düşünelim. İçeri nereden girmiş olabilirler?"

Gözlerimi kısıp eve baktım. "Ön kapıda bir sorun yok gibi."

"Arka tarafı kontrol etmemi ister misin?" dedi George. "Bahçe kapısından girmiş olabilir."

"Ama eğer oradan girmedilerse, kapının dışında kalırsın ... Hayır, bunu birlikte yapmalıyız. Her zamanki gibi ön kapıdan içeri gireceğiz, ama bu sefer çok *sessiz* olacağız. Gelin."

Patikada ilerledi, taşların üstünde ses çıkarmadan eve doğru yürüdü. Verandada duraksadı ve kapının kurcalanmış olduğunu gösteren ufak çatlağı sessizce işaret etti. Kapıyı itince, ağır ağır açıldı. "Kilidi kurcalamışlar," dedi George fısıldayarak.

"Buradan girdilerse, onları aşağıda kapana kıstırabiliriz," dedi Lockwood. Yanına gelmemizi işaret ederek, kulağımıza fısıldadı. "Tamam. Önce zemin katı kontrol edeceğiz, sonra merdivenden aşağı kata ineceğiz. Tek bir çıt bile duymak istemiyorum."

"Ya üst katlar?"

"Bunu göze alamayız. Sahanlık gıcırdıyor. Hem içeride her kim varsa, ofis katını karıştırdığı belli. Tamam. Kılıçlarınız hazır mı? Onları bulup köşeye kıstıracağız ve silahlarını bırakmalarını söyleyeceğiz."

"Ya bunu yapmazlarsa?" dedim.

Lockwood'un dişlerinin bir an için parıldadığını gördüm. "O zaman, güç kullanacağız."

* * *

Koridor kapkaranlıktı; binanın diğer taraflarından da ses gelmiyordu. Biraz duraksayıp kapıyı ardımızdan kapattık ve gözlerimizin karanlığa alışmasını bekledik. Kristal kafatası lamba bize yan masadan sırıttı; vestiyer de duvarda simsiyah bir kütle gibi duruyordu. Lockwood kılıcıyla karşı duvardaki rafları işaret etti. İlk bakışta, her şey aynı gözüküyordu; ama sonra bazı maskelerin ve su kabaklarının, sanki birisi bunları telaşla incelemiş gibi hafifçe kaydıklarını fark ettim. İleride, mutfak kapısının ardındaki düşünme örtüsünün silik beyaz parıltısını görebiliyordum. Tekrar ses geliyor mu diye dinledim, ama hiçbir şey duymadım. Birden, hem iç *hem de* dış duyularımın kendiliğinden işe koyulduğunu, sanki dışarıda iş üstünde bir ajan gibi davrandığımı fark ettim.

Ama burası *bizim* evimizdi, yuvamızdı ve içeriye izinsiz giren biri vardı.

Lockwood kılıcıyla solu ve sağı işaret etti. George sessizce oturma odasına, ben de bir gölge gibi kütüphaneye girdim. Boş olduğunu derhal anladım; orada birisinin olduğuna dair herhangi bir iz yoktu. Ama konuğumuzun dikkatinden de kaçmamıştı. Rafların altına kitaplar ve kâğıtlar saçılmıştı.

Lockwood koridorda merdivenin başında bekliyordu. George da benim gibi bir şeye rastlamamıştı. "Birisi evin her yanını gezmiş," diye fısıldadı. "Bir şey arıyor olmalı."

Lockwood başını sallamakla yetindi. İleriye, mutfağa doğru ilerledik.

Düşmanımızın oradaki eşyalarımızı karıştırıp karıştırmadığını anlamak zordu, çünkü içerisi her zamanki gibi dağınıktı. Masada, evden çıkıp bahçedeki vakayı incelemek üzere gitmeden önce yediğimiz yemeğin artıkları duruyordu, tezgâhlar da karmakarışıktı. Mısır gevreğinin yanında duran demir parçalarını, George'un doldurduğu ufak tuz bombalarını gördüm. Bunların hiçbirisi o anda işimize yaramazdı; içeride bir insan vardı.

Lockwood ufak bodrum kapısına ilerledi. Kapı aralık duruyordu. Kılıcının ucuyla kapı kolunu itip hafifçe dışarı doğru açtı. Karanlık, sessizlik ve helezoni merdivenin başı... Aşağıdan kâğıt, mürekkep ve magnezyum karışımı ılık bir hava yükseldi. Işıklar sönüktü, biz de açmaya kalkışmadık. Bir yerden karanlıkta kaçacak bir delik arayan farelerin çıkardığına benzer hafif bir hışırtı sesi geldi.

Birbirimize bakıp, kılıçlarımızı daha da sıkı tuttuk. Lockwood en üst basamağa adım attı. Hızla aşağı inmeye başladı. George'la ben de çizmelerimiz demir basamaklara neredeyse değmeden aşağı indik. Birkaç saniye sonra bodrum katındaydık.

İçinde bulunduğumuz tuğla duvarlı oda sadece dosya dolaplarının ve demir çuvallarının bulunduğu deponun boş bir kısmıydı. Işıklar sönük olduğundan tamamıyla karanlıktı, ama sağdaki kemerin oradan silik yeşilimsi bir parıltı geliyordu. Karşı kemerden de o hışırtı sesi duyuluyordu. Birkaç saniyeliğine, bir el fenerinin ışığı geldi geçti.

Misafirler gibi sessizce ilerleyerek, sağdaki kemeri iki kere kontrol ettik ve büyük bir karmaşayla karşılaştık. Dosyalar ters yüz edilmişti, dolaplar açılmıştı ve yerlere tonla kâğıt saçılmıştı. George'un masasındaki hayalet kavanozunun üstü açıktı. Kafatası bulanık yeşil plazmanın içinde duruyordu. Bunun üstündeki bedensiz surat da sıkıntıyla dönüp duruyordu.

Kılıç odası boştu, depomuzun kapısı da hâlâ kilitliydi. Geriye bir tek bodrum katının en arka kısmı kalıyordu; burada görevlerden toplanan eşyalar duruyordu. Biraz daha yaklaştık. İleride, birisi sanki sabırsızlanıyor gibiydi. Hışırtı sesleri öncekinden daha yüksekti.

Son kemere varıp içeriye baktık.

Eşya odası tamamıyla karanlık değildi. Geceleri, kapının yanındaki rafların üstünde duran kutuların parıltısı sayesinde nadiren kapkaranlık olurdu. Lockwood'a ait olan bazı eşyalar, mesela kemikler ve kan lekeli oyun kâğıtları tamamıyla zararsızdı. Bunları oynaması için bir bebeğe bile verebilirdiniz, çünkü doğaüstü bir güçleri yoktu. Ama diğerleri hâlâ aktif kaynaklardı ve karanlık çöktüğünde ortaya çıkan hayaletlerin gücüyle dolardı. Soluk mavi, sarı, leylak, yeşil ve bordo renkleri camın ardında hafifçe parıldar, sürekli olarak kımıldar ve şekil değiştirerek kaçmanın bir yolunu arardı. Çok güzel bir manzaraydı; ama aynı zamanda ürkütücüydü, en iyisi bunlara uzun süre bakmamaktı.

O sırada, birisi *bunları* inceliyordu.

Rafların yanında, siyah giysiler giymiş iri yarı birisi duruyordu. Geniş omuzlu ve Lockwood'dan bir baş kadar uzun bir adamdı. Üstünde, başlığını takıp suratını gizlediği uzun bir palto vardı. Kemerinde parlak bir kılıç asılıydı. Sırtı bize dönüktü ve siyah eldivenli eliyle daha ufak kutulardan birini inceliyordu. El

fenerini kutuya tutmuştu; ışık huzmeleri kutunun yüzeyinden tavana doğru uzanıyordu.

Ama aradığı şeyi bulamamış gibiydi. Kutuyu hışımla yere fırlattı.

"Siz evimizi talan ederken, bir fincan çay ikram edebilir miyim?" dedi Lockwood kibarca.

Adam hızla bize döndü. Lockwood el fenerini yabancının suratına tuttu.

Elimde olmadan hayretle bağırdım. Adamın kapüşonu yırtıcı bir kuşun gagası gibi kıvrılmıştı. Bunun altındaki suratıysa beyaz kumaştan bir maskeyle kaplıydı. Göz delikleri siyah renkli yarıklardı. Tam ortada olmayan bir başka tırtıklı yarık da ağzını oluşturuyordu. Maskenin ardında nasıl birisi olduğunu anlamak mümkün değildi.

Adamın gözlerinin el fenerinin ışığıyla kamaştığı belliydi. Kolunu gözlerine siper etti.

"Hah, şöyle. Ellerini kaldır," dedi Lockwood.

Adam kolunu aşağıya indirdi. Kemerinden sarkan kılıca uzandı.

"Üçe karşı bir," dedi Lockwood. Bir metal sesi geldi; adam kılıcını çekmişti.

"Peki, o zaman." Lockwood da kılıcını kaldırıp, yavaşça bir adım attı.

O şartlar altında C Planı en akla yatkın olandı. Bunu genellikle güçlü Tip İkiler'in üstünde uygulardık tabii, ama ölümlü düşmanlar üstünde de etkili olurdu. Ben sola, George da sağa kaydı. Lockwood ortada kaldı. Kılıçlarımızı kaldırıp karşı koymaya hazırlandık. Hızımızı kesmeden adama doğru ilerleyip, onu köşeye sıkıştırdık.

Daha doğrusu, öyle yaptığımızı sandık. Beyaz maskeli adam buna hiç aldırış etmedi. Sol elini raflara götürdü, soluk mavi renkli bir parıltı saçan kutulardan birini aldı. Sonra, bize dönüp kutuyu öylesine şiddetle yere fırlattı ki, kutu George'un ayaklarının dibine küt diye düştü. Menteşeleri çatladı ve kapağı açılıverdi. Bir parmak kemiği kalıntısı dışarı fırladı. Işık bir anda kutudan çıkıp, ufak bir bulut gibi etrafa yayıldı. Parkelerden soluk mavi renkli bir tayf yükseldi. Paçavralar giymiş, sendeleyen, şekilsiz bir yaratığa dönüştü. Başını geriye attı, kollarını havaya kaldırdı ve bir yılan gibi yanlamasına öne atılarak dosdoğru George'a saldırdı.

Başka bir şey göremedim, çünkü yabancı iki kutu daha kapıp Lockwood'la bana fırlatmıştı. Lockwood'unki yerde sekti, ama açılmadı. Benimkiyse tamamıyla parçalandı; içinden bir kadın tokası, altı tane sarı renkli plazma birikintisi ve şiddetli psişik bir cıyaklama çıktı. Birikintiler zeminde yuvarlanıp döndü ve kobralar gibi havaya dikilip bana saldırdı. Telaşla kılıcımı bunlara savurup şeritlere ayırdım. Bazıları anında eriyip gitti; diğerleriyse birleşip saldırmaya devam etti.

Odada kılıçların birbirine çarparken çıkardığı metalik sesler yükseldi. Lockwood bunları aşıp düşmana yaklaşmayı becermişti. Kılıçlar tekrar tekrar birbirine çarptı. George ileride Kuruntu'nun saldırgan darbelerini savuşturuyordu. Geriye kaçmasını sağladı, havada kılıcıyla desenler çizdi.

Karşımdaki Misafir güçsüz ve ürkekti. Onu yok etmenin vakti gelmişti. Derhal kemerimdeki demir parçalarıyla dolu keseyi buldum. Bunu yırtarcasına açıp yere fırlattım. Işıl ışıl bir patlama meydana geldi. Bana saldıran plazma geri çekilip büzüştü ve yerde üstünden buharlar tüten bir birikintiye dönüştü.

Yanımdaysa, hâlâ kılıçlar çarpışıyordu; Lockwood ve yabancı odanın ortasında ileri geri gidip geliyor, kılıçlarını hızla birbirlerine savuruyorlardı. Maskeli adam atikti, darbeleri düzgün ve sertti; ama Lockwood hızını kaybetmedi. Dans edermişçesine zarif bir adım atıp yana kaydı ve süzülür gibi bir hareketle karşılık verdi. Çizmeleri adeta yere değmiyordu. Kılıç tutan kolu kibar bir biçimde hareket ediyor, kılıcının ucu narin bir kız böceği gibi sürekli olarak yer değiştiriyordu.

George rakibinden bunaldı; biraz geriye çekilerek kemerinden çıkardığı tuz bombası ile paytak paytak yürüyen Kuruntu'yu safir renkli parlak ışık huzmelerine ayırdı. Lockwood sesi duyunca bize baktı. Bunu fırsat bilen maskeli düşman kılıcını Lockwood'un suratına savurdu. Kılıç suratına isabet etseydi, çok berbat bir yara alabilirdi. Ama Lockwood yana kaydı ve kılıç yanağını teğet geçti. Düşmanının dengesini kaybettiğini gören Lockwood kenara çekilip kılıcını ileri savurdu. Adam karnını tutarak bir çığlık attı. Çaresizlik içinde, Lockwood'u geriye itti ve koşmaya başladı. George onu durdurmak için harekete geçti. Adamın eldivenli eliyle savurduğu yumruk George'un yanağına denk geldi ve George inleyerek duvara çarptı.

Adam peşinden koşan Lockwood'la birlikte hızla merdivenlere yöneldi. Solmakta olan sarı plazma şeritlerinin üstünden atlayıp, kılıcını çılgınlar gibi savurarak peşlerinden gittim. Adam merdivenleri bir çalımda geçip, kemerin altından ön ofise girdi. Bir an için, silueti pencereden içeri sızan cılız ışıkla aydınlandı ve ne yapacağını anladım.

"Çabuk!" diye bağırdım. "Adam..."

Lockwood tehlikenin çoktan farkına varmıştı; koşarken kemerine uzanıp Ateş kavanozunu çıkardı.

Adam ani bir atakla çalışma masama yaklaştı. Masanın üstünden atladı, atlarken de kollarıyla suratını korudu. Eğilmiş pozisyonda pencereye çarparken, etrafa kırık cam parçaları fırladı.

Lockwood bir küfür savurdu; ofisin en ucundan alevi fırlattı. Alev dosdoğru pencereden geçip bahçeye çıktı. Kavanozun taşlara çarpıp kırıldığını duyduk. Gümüş beyazı bir parıltı geceyi aydınlattı, pencerenin geriye kalan camını içeri savurdu. Cam kırıkları masama saçılarak hayalet kavanozuna çarpınca, içindeki kafa irkilip gözlerini fal taşı gibi açarak bize baktı. Parçalar minik kar taneleri gibi zemine yayıldı.

Lockwood derhal elinde kılıcıyla masaya sıçradı; ben de hemen arkasında durdum. Daha ileriye gitmedik. Çok geç kaldığımızı biliyorduk. Bodrumun dışında, beyaz renkli minik alevler kırık saksılarda parıldıyor, duvardan sarkan sarmaşığın üstünde dönüp Noel ışıkları gibi yanıp sönüyordu. Dumanlar sokağa doğru yayıldı; yukarıda bir yerlerde çeşitli arabaların alarmları ötüp yankılandı. Ama hepsi nafileydi. Adam kaçmıştı. Basamakların başındaki ön kapı ağır ağır sallandı, sallandı ve sonunda durdu.

Lockwood yere sıçradı. Arkamızda bir şekil belirdi: George çenesinin yan tarafını tutarak, acı içinde sendeleye sendeleye bize doğru geliyordu. Alt dudağındaki bir kesik kanıyordu. Ona bakıp yorgun ve anlayışlı bir tavırla gülümsedim. Lockwood da koluna hafifçe vurdu.

"Çok heyecanlıydı," dedi George tok bir sesle. "Daha sık konuk ağırlamalıyız."

Birden, başımın döndüğünü hissettim. Dizlerim boşa gitti; masama tutunarak ayakta kalmaya çalıştım. Adama karşı müca-

delemiz başladığından beri ilk kez Sheen Sokağı düşüşümün yol açtığı ağrıları ve rahatsızlıkları hatırlamıştım. Lockwood da aynı bitkinliği hissetmiş olmalıydı. Kılıcını kemerine ancak iki, üç seferde sokabildi.

"George, Annabel Ward kolyesi. Onu diğer eşyaların yanına koyduğunu söylemiştin. Hâlâ orada mı diye bir bakar mısın?"

George dudağını gömleğinin yakasıyla sildi. "Bakmama gerek yok. Çoktan akıl ettim. Az önce baktım. Orada değil."

"Onu rafa koyduğuna emin misin?"

"Bu sabah koydum hem de. Kesinlikle orada değil."

Bir sessizlik oldu. "Sizce onu almak için mi geldi?" diye sordum.

Lockwood içini çekti. "Olabilir. Neyse, zaten onu aldığı belli."

"Hayır," dedim. "Almadı." Sonra, yakamı yana sıyırdım ve içindeki kolyeyle boynumda sağlam bir biçimde asılı duran gümüş-camı kutuyu gösterdim.

16

Sanırım, şunu söylesem iyi olacak: Hayaletli nesneleri üstümde taşımak gibi bir huyum yok. George'un dedi gibi, diğer meşum nesneleri evde çoraplarımın içine gizlediğim de yok. Kolye benim için tuhaf ve tek seferlik bir şeydi.

Önceki gün söğüt ağacının oradaki göreve gitmek için hazırlanırken kolye gözüme çarpmıştı. George onu eski görevlerden toplanan eşyalarla aynı rafa koymuştu. Kolye orada, ufak koruyucu kutusunun içinde duruyor, camın ardında hafif bir parlaklık saçıyordu. Herhangi bir insanın yapacağı gibi onu bırakmak yerine, kutuyu alıp boynuma asmış ve oradan uzaklaşmıştım.

Bunu *neden* yaptığımı açıklamak, özellikle de deminki mücadeleden sonra içinde bulunduğumuz durumda, pek kolay değil. Dolayısıyla, nedenlerimi açıklama işini, ertesi gün çok geç saatte kahvaltıya indiğimiz zamana bıraktım.

"Sadece kolyenin yakınlarda bir yerde olmasını istedim," dedim. "Diğer eşyalarla birlikte durmasını istemedim. Sanırım, bunun sebebi kolyeye dokunduğumda olan şey. Yani, Annie Ward'la aramda psişik bir bağın kurulmuş olması. Deneyimlediğim hisler *ona* aitti. *O* ne hissetiyse, ben de onu hissettim. Onun gibi *olmanın* nasıl bir şey olduğunu anladım. O yüzden..."

"Becerinin tehlikeli tarafı da bu," dedi Lockwood araya girerek. O sabah, suratı soluk ve ciddi gözüküyordu; gözlerini kısarak bana baktı. "Aşırı hassassın. Onlarla fazla yakınlaşıyorsun."

"Hayır, yanlış anlama," dedim. "Annie Ward'a yakın falan değilim. Hayattayken iyi birisi olduğunu bile sanmıyorum. Hem de kesinlikle gaddar ve tehlikeli bir hayalet. Ama Dokunuşum sayesinde, neler hissettiğini biraz olsun *anlıyorum*. Hissettiği acıyı hissediyorum. Dolayısıyla da onun için adaletin yerine gelmesini istiyorum. Unutulmamasını istiyorum. Onu o bacanın içinde yatarken sen de gördün, Lockwood! Blake'in ne yaptığını biliyorsun. Kolyeyi diğer eşyalarla birlikte görünce... Orada olması bana yanlış geldi. O adam cezasını çekene dek, adalet tam manasıyla yerine gelene dek, bence kolyeyi... Yok etmemeliyiz." Onlara çekinerek gülümsedim. "Sakın bir şey demeyin... Çılgınca bir fikir, değil mi?"

"Evet," dedi George.

"Dikkatli olman gerek, Lucy," dedi Lockwood monoton ve soğuk bir ses tonuyla. "Kötü niyetli hayaletleri hafife almamak gerek. Yine bizden sır sakladın ve bunu yapan bir ajan hepimizi tehlikeye atıyor demektir. Ekibimde güvenilmez birini bulunduramam. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Anlamıştım. Başımı diğer yöne çevirdim.

"Ama..." dedi biraz daha yumuşak bir ifadeyle. "şans eseri, her şey yolunda gitti. Sen olmasaydın, bu kolye muhtemelen çalınmış olacaktı."

Konuşurken altın yüzeyi güneş ışığında parıldayan kolyeyi elinde tutuyordu. Açık bahçe kapısının yanında, bodrum katında duruyorduk. Soğuk hava içeri giriyor, önceki gece serbest kalan Misafirler'in geride bıraktığı çürümüşlük kokusunu siliyordu. Zeminde hâlâ kırık cam parçaları ve plazma lekeleri vardı.

George da eşyaların bulunduğu rafları ve kutuları düzeltmekle meşguldü. Üstüne, kenarlarında ince dantel fırfır olan bir önlük takmış, kollarını sıvamıştı. "Başka hiçbir şeyi almamış," dedi. "Yani, o adam karaborsa için çalışan normal bir hırsızsa, bu durum son derece tuhaf. Burada çatlamış bazı şeyler var. Mesela, şu korsan eli ya da şu güzelim kamış kemiği..."

Lockwood başını salladı. "Hayır, adamın istediği kolyeydi. Öteki türlü, çok fazla tesadüfî olurdu. *Birisinin* bu kolyeye çok ihtiyacı var."

"Eh, hepimiz kim olduğunu biliyoruz," dedim. "Hugo Blake."

George duraksadı. "Tek bir sorun var. Şu anda hapiste."

"Gözlem altında," dedi Lockwood. "Ama bunun pek bir anlamı yok. O, varlıklı bir adam. Birisini rahatlıkla tutmuş olabilir. Ama itiraf edeyim ki, kolyenin onun için neden o kadar önemli olduğunu anlamıyorum. O Latince yazı da suçlu olduğunu göstermiyor, değil mi?" Duraksadı. "Ama..."

"Ama kolyede bir *başka* ipucu ya da sır varsa, Blake bunu ortaya çıkarmamızı istemiyordur."

"Aynen öyle. Bir de gün ışığında bakalım."

Ufak bahçeye çıktık. Lockwood inceleyebilmemiz için kolyeyi havaya kaldırdı. Tıpkı eskisi gibi gözüküyordu; bir kenarı

ezilmiş ve ayrık, oval biçiminde, sedef pulları olan altın çerçeveli bir kolye ucuydu.

Dikkatle baktım. Tek yanı ayrık...

"Çok salağız," dedim heyecanla. "Gözümüzün önünde duruyormuş."

Lockwood bana baktı. "Nasıl yani?"

"Bir kenarının ayrık olması gerekiyor! Bu, bir *madalyon*. Açılıyor! Açabiliriz."

Kolye ucunu ondan alıp, tırnaklarımı dar yarıktan içeri soktum. Hafifçe ittirdim. Bozuk şekline rağmen, bir klik sesi geldi; madalyon ikiye açıldı. Kapaklarını yana açıp avucuma koydum.

Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum, ama *bir şey* bekliyordum doğrusu. Bir saç teli olabilirdi. Bir fotoğraf olabilirdi. İnsanlar madalyonların içine bir şeyler koyarlardı. Madalyon bu işe yarardı.

Hep birlikte madalyonun iki yarısına baktık.

Saç teli yoktu. Ne de bir fotoğraf, bir hatıra ya da minnacık katlı bir mektup. Ama bu, madalyonun boş olduğu anlamına gelmiyordu. Hayır. Orada bir şey *vardı*.

Bu, madalyonun pürüzsüz iç kısmına işlenmiş bir başka yazıydı:

A ǂ W
H.II.2.115

"İşte," dedi Lockwood. "Gizli ipucu bu. Adam bunu gizlemek istiyormuş."

"AW'nin Annabel Ward anlamına geldiği belli," dedim.

"H de Hugo olmalı," dedi George. "Hugo Blake gibi..."

Lockwood kaşlarını çattı. "Ama o kadar. Daha fazlası olmalı. Bu rakamlar nedir? Bir tür kod olmalı..."

"Bunu PAKD'a vermek iyi olacak," dedim aniden. "Bunu kendimize saklayamayız. Bu, ciddi bir kanıt. Polisin görmesi gerek. Blake burada olduğunu da biliyor üstelik."

"Haklısın galiba," dedi Lockwood. "Gerçi Barnes'a hiçbir koz vermek istemiyorum. Bu işi kendimiz çözsek daha iyi olurdu. Ama..." Derken, ofisten telefonun tiz çınlamasını duyduk. "Belki de fazla seçeneğimiz yoktur. Telefona yanıt verir misin, George?"

George içeri girdi ve bir süre geri gelmedi. Geri geldiğindeyse, Lockwood kolyeyi kutusuna koymuş, yerdeki kırıkları toplamaya başlamıştı.

"Sakın söyleme," dedi Lockwood. "Yine Barnes mı aradı?"

George'un suratı pembeleşmişti. "Şey, aslında hayır. Yeni bir müşteri aradı."

"Ağaçta hayalet kedisi olan yaşlı bir kadın mı?"

"Hayır. Sen de onu bırak istersen, Lucy. Yukarı katı toparla. Arayan Fairfax Demirleri'nden Bay John Fairfax'tı. Şu anda buraya geliyor."

Britanya Adaları'na musallat olan Sorun'un ekonomik açıdan kötü olduğu ekseriyetle kabul görmüştü. Ölülerin geri dönüp hayattakileri rahatsız etmesi, hava kararduktan sonra ortaya çıkan tayflar... Bu tür şeyler birtakım sonuçlar doğurdu. Moral ve üretkenlik düşüktü. Kimse geç vardiyalara kalmak istemiyordu. Kış aylarında, iş yerleri öğle ortasında kapanıyordu. Ama bazı şirketler de *gelişti*, çünkü bunlar hayati bir ihtiyacı karşılıyordu. Bunlardan biri de Fairfax Demirleri'ydi.

Şirket zaten kriz başladığında demir ürünleri alanında önde giden üreticilerden biriydi. Sorun baş gösterince, Fairfax Demirleri, Fittes ve Rotwell ajanslarına derhal mühürler, parçalar ve zincirler tedarik etmeye başlamıştı. Sorun giderek kötüleşip de devlet hayalet lambalarını seri olarak üretmeye başlayınca, ihtiyaç duyulan fazla miktardaki metali tedarik eden de Fairfax Demirleri olmuştu. Sırf bu iş bile şirketin servetini garanti altına almaya yetiyordu. Ama dahası da vardı tabii. İnsanların bahçelerine koyduğu şu çirkin demir bahçe cüceleri, demode Protecto™ kolyeleri, bebekleri hastaneden çıkarmadan önce bileklerine taktıkları, üstlerinde gülen suratlar olan minik plastik bilezikler vardı ya? Bunlar da Fairfax ürünleriydi.

Sonuç itibarıyla, şirketin sahibi John William Fairfax, gümüş baronlarla, Marissa Fittes'in ve Tom Rotwell'in varisleriyle ve Lincolnshire Wolds'daki uçsuz bucaksız lavanta tarlalarının sahibiyle birlikte ülkenin en varlıklı adamlarından biriydi. Londra'da bir yerde yaşıyordu ve parmaklarını her şaklattığında, o sırada hangi bakanlar görevliyse, alelacele evine koşturuyorlardı.

Şimdiyse, Fairfax bize geliyordu.

Oturma odasını nasıl bir hızla topladığımıza inanamazsınız. Birkaç dakika sonra, sokakta büyükçe bir aracın hafif uğultusunu duyduk. Dışarıya bakınca, parlak bir Rolls'un yavaşlayarak durduğunu gördüm. Araba yolun tamamını kaplamış gibiydi. Pencerelerinde parlak, gümüş kaplı ızgaralar, yanlarındaysa gümüş desenler vardı. Motor kapağındaki ufak, gümüş bir arma kış güneşinde parıldıyordu.

Şoför arabadan indi; ütülü gri renkli üniformasını düzeltip arka tarafa geçerek kapıyı açtı. Lockwood'un çılgınlar gibi min-

derleri kabarttığı, George'un kek kırıntılarını koltuğun altına süpürdüğü odaya geri çekildim. "*Geldi*," dedim fısıldayarak.

Lockwood içine derin bir nefes çekti. "Tamam. İyi bir izlenim bırakmaya çalışalım."

Bay John Fairfax içeri girince, hepimiz ayağa kalktık. Lakin bunun pek bir faydası olmadı. Çok uzun ve ince bir adamdı. Benim de Lockwood'un da üstünde bir kule gibi dikildi. Ardından içeri giren George'sa tamamıyla gölgesinde kalmıştı. Yetmiş, seksen yaşında bile ya da artık kaç yaşındaysa, oldukça gösterişli bir yapısı vardı. Tıpkı Southhampton limanında bir gemi kızağından aşağı itilmesini beklediğiniz bir şey gibiydi. Ama uzuvları incecik ve dermansızdı. Uzun ipekli ceketinin kolları sarkıktı; ona destek olan bastona rağmen, yürüdüğünde bacakları titriyordu. Edindiğim ilk izlenim, gücün ve zayıflığın tuhaf bir karışımıydı. Yüz kişilik bir salonda bile gözden kaçırılmayacak bir adamdı.

"Günaydın, efendim," dedi Lockwood. "Bu, iş arkadaşım Lucy Carlyle."

"Memnun oldum." Ses tonu kalın, öne uzattığı eli kocaman ve her şeyi yutacak gibiydi. İri, kare biçimli, dazlak ve yaşlılık lekeleriyle kaplı kafası ta yükseklerden bana doğru eğildi. Gaga burunluydu, koyu renkli gözleriyse parlak ve ışıltılıydı; kaşlarının üstünde derin kırışıklıklar vardı. Gülümsediğinde (aslında, pek de bir gülümseme sayılmazdı; daha ziyade orada olduğumun farkında olduğunu göstermek ister gibi bir ifadeydi), dişlerinin gümüş kaplama olduğunu gördüm. Otorite göstermeye ve emir vermeye alışık bir surattı.

"Ben de memnun oldum," dedim.

Oturduk. Konuğumuz tüm sandalyeyi kapladı. Bastonu maundandı ve köpek kafası biçiminde gümüşten bir sapı vardı. Bir mastif ya da buldog olabilirdi. Bastonu kıvrılmış iri dizlerinden birine yaslayıp, parmaklarını sandalyenin kollarına yerleştirdi.

"Şeref verdiniz, efendim," dedi Lockwood. "Çay alır mıydınız?"

Bay Fairfax başını yana eğip, onay verirmiş gibi homurdandı. "Varsa, Pitkins' Breakfast olsun. Elemanınıza şeker de getirmesini söyleyin."

"Elemanım mı? Şey, peki. Haydi, George. Herkese çay, lütfen."

Önlüğünü çıkarmayı unutmuş olan George tek ayağının üstünde dönüp, ifadeden yoksun bir halde odadan çıktı.

"Bay Lockwood," dedi John Fairfax, "çok meşgul bir adamım. Sizi önceden haber vermeden bir cuma sabahı neden ziyaret ettiğimi düşünüyor olmalısınız. Nezaket konuşmalarını kesip sadede gelelim. Beni çok huzursuz eden bir hayalet vakası söz konusu. Bana bu konuda yardımcı olabilirseniz, bedelini fazlasıyla karşılarım."

Lockwood ciddi bir biçimde başını salladı. "Tabii ki, efendim. Şeref duyarız."

Konuğumuz etrafına bakındı. "Güzel bir eviniz var. Gördüğüm kadarıyla kusursuz bir Yeni Gine hayalet kovucu koleksiyonunuz var... İşleriniz iyi gidiyor mu?"

"İdare eder, efendim."

"Bir politikacı gibi yalan söylüyorsunuz, Bay Lockwood," dedi yaşlı adam. "Gayet rahat ve kolay. Annem, Tanrı ruhunu korusun ve geceleri asla yürütmesin, bana herkese karşı açık ve

dürüst konuşmamı söylerdi. Tüm hayatım boyunca tavsiyesine uydum. O halde..." Fairfax iri avucuyla dizine vurdu. "...Dürüst olursak, birbirimizle daha iyi anlaşırız! İşleriniz iyi *gitmiyor.* Gazeteleri ben de okuyorum! Maddi zorluklar çektiğinizi biliyorum... Özellikle de yakmayı başardığınız şu ev vakasından sonra." Kendine kendine gülünce sesi tok bir yankı oluşturdu. "Ödemeniz gereken yüksek bir ceza var."

Lockwood'un suratındaki kaslardan biri seğirdi; bunun haricinde, hiçbir asabiyet belirtisi göstermedi. "Haklısınız, efendim. Ama şu anda parayı toplama aşamasındayım. Elimizde, bize güzel bir gelir sağlayacak harika vakalarımız var."

Fairfax bunu umursamıyormuş gibi bir el hareketi yaptı. "Yine uyduruyorsunuz, Bay Lockwood! PAKD'ta bağlantılarım var ve yakın tarihli dosyalarınızı okudum. Şu 'harika' dediğiniz vakaların içeriğini ve kalitesini de biliyorum. Gri Puslar! Soğuk Bakireler! Saçmalayan Puslar! Akla hayale gelebilecek en güçsüz ve en monoton Tip Birler! Bayan Carlyle'a maaş ödeyecek kadar para kazandığınıza bile şaşıyorum."

Hazır konu açılmışken, bu da aslında iyi bir noktaydı. Bir aydır maaş falan *almamıştım.*

Lockwood'un gözleri parıldadı. "Eğer böyleyse, efendim, bugün bizi ziyaret nedeniniz nedir acaba? Londra'da birçok başka ajans var."

"Gerçekten de var." Fairfax gür kaşlarını havaya kaldırdı ve kapkara pörtlek gözlerini bize dikti. "Ama tesadüfe bakın ki şu meşhur vakayla ilgili çıkan son haberler müspet yönde dikkatimi çekti. Sadece kızın cesedini bulmanızdan etkilenmedim..." Duraksadı. "İsmi neydi?"

"Annie Ward, efendim."

"Evet, Annie Ward. Kimliğini keşfetmeniz de dikkatimi çekti. Hevesiniz ve ayrıntılara önem verişiniz hoşuma gitti. Ayrıca genç oluşunuz ve zihninizin özgür oluşu da öyle!" Yaşlı adam bastonuna yaslanıp öne eğildi. Suratında yeni bir ifade belirmişti: Tam olarak sevecen bir ifade denemezdi, ama ciddi bir coşkuya kapıldığını söylemek mümkündü. "Ben de dışlanmış birisi olarak bu işe başlamıştım, Bay Lockwood. Gençken başarılı olmak için çok çalıştım. Büyük şirketlere karşı bir savaş verdim, zor günler geçirdim... Sizi her gün itekleyen o tutkuyu çok iyi anlıyorum! Ayrıca, Fittes'e ya da Rotwell'e para ödemek de istemiyorum. Onlar çoktan zengin oldular. Hayır, ben size hayalini bile kuramadığınız bir fırsat sunmak ve güçlerinizi kullanarak çok daha farklı ve tehlikeli bir gizemi çözüp çözemeyeceğinizi görmek istiyorum... Hah, elemanınız geri geldi."

George daha önce hiç görmediğim bir çay takımını taşıdığı tepsiyle geri gelmişti. Üstünde ufak pembe çiçekler olan kaliteli porselenden bir takımdı; öylesine narin ve inceydiler ki, dudaklarınıza gördüğünüzde parçalanacakmış gibi gözüküyorlardı. Bu şık etki, fincanların yanında duran reçelli iri çöreklerle dolu tabak yüzünden biraz sönüyordu.

"Teşekkürler, George," dedi Lockwood. "Şuraya koyuver."

George tepsiyi masaya koydu, çayları fincanlara doldurdu ve herkese çörek ikram etti. Kimse almadığı için, en alttaki kocaman olanı kaptı, bu arada diğerlerini parmakladı, bir tabağa koydu ve suratında kalıcı bir memnuniyet ifadesiyle yanıma oturdu.

"Tıkının bakalım," dedi. "Eee, neler kaçırdım?"

Yaşlı adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bay Lockwood, bu önemli bir görüşme. Elemanınızın dışarıda beklemesi gerek."

"Şey, aslında, o bir hizmetkâr değil. Kendisi George Cubbins. Benimle birlikte çalışıyor."

Bay Fairfax parmaklarındaki çörekteki reçelleri yalamakla meşgul olan George'a baktı. "Anlıyorum... O halde, hemen konuya gireyim." Elini ceketinin iç kısmına sokup, beceriksizce bir şey aradı. "Şuna bir bakın." Kırışık bir fotoğrafı masaya koydu.

Bir evin fotoğrafıydı. Aslında, bir evden ötesiydi: Bir kır malikânesiydi ve geniş bir arazisi vardı. Fotoğraf, özenle bakılmış bahçenin ötesinden çekilmişti. Söğüt ağaçları ve çiçekler bahçenin etrafını süslüyordu ve bir de göl var gibiydi, ama ardındaki ev her şeyi gölgeliyordu. Yüksek ve birkaç kattan oluşan karanlık bir yapıydı. Sütunları, dönerek çıkan giriş merdivenini, ince ve gelişigüzel konumlandırılmış çok sayıda pencereyi görebiliyordunuz, ama binanın kesin yaşını ve yapısını kestirmek zordu. Fotoğraf ya çok erken ya da çok geç saatte çekilmiş gibiydi. Güneş binanın ardında bir yerdeydi ve çok sayıdaki antik bacasının uzun, siyah gölgeleri bahçeye bir pençe gibi yayılmıştı.

"Combe Carey Malikânesi," dedi Fairfax, heceleri dilinde yuvarlayarak. "Berkshire'da, Londra'nın hemen batısında. Duymuş muydunuz?"

Hayır der gibi başımızı saldık. Üçümüz de duymamıştık.

"Evet, çok iyi bilinmez ama muhtemelen İngiltere'deki en hayaletli özel mülk. En ölümcül olabileceğini de düşünüyorum. Bildiğim kadarıyla, malikânenin eski sahiplerinden dördü tayflar yüzünden orada ölmüştü. Hizmetkârların, ziyaretçilerin ya da korkudan ölen, hayalet dokunuşuna maruz kalan veya kaçınılmaz sonlarına evde ve yakınlarında yakalanan insanların sayısına gelince..." Acı acı güldü. "Bu liste epey uzun. Hatta ev bu tür

korkunç bir skandal sonrası otuz sene önce kapatıldı ve benim mülkiyetime geçtiği yakın zamana dek açılmadı."

"Orada mı yaşıyorsunuz efendim?" diye sordum.

Oval kafasını eğdi ve koyu renkli gözlerini suratıma dikti. "Eğer sorduğunuz buysa, orası sahip olduğum *tek* mülk değil. Zaman zaman giderim. Çok eski bir yer. İlk olarak bir manastırdı ve yerel manastır kiliselerinin birinden ayrılan keşişler tarafından kurulmuştu. Batı Kanadı'nın ortasındaki taşlar o döneme ait. Daha sonra, o bölgeden bir dizi lordun mahiyetine geçti, yıkıntıları yeniden inşa edip düzenledi. Ardından, on sekizinci yüzyılda şimdiki halini aldı. Mimari açıdan, olağandışı bir karmaşası var: sonu olmayan veya gerisin geriye birbirine bağlanan geçitler, düzlemlerde tuhaf değişiklikler... Ama esas konu şu: Orası her zaman kötü bir üne sahipti. Misafirler'in orada görüldüğüne dair öyküler yüzyıllar öncesine dayanıyor. Kısacası, musallat olma olaylarının Sorun başlamadan önce gerçekleştiği bir yer. Bu konuda..."

"Bu, bir nöbetçi mi?" diye sordu George birden. Yaşlı adam konuşurken kalın ve yuvarlak gözlüklerinin ardından fotoğrafı dikkatle incelemişti. Şimdi de fotoğrafı eline aldı ve tombul parmaklarından biriyle evin ana duvarını işaret etti. Lockwood'la ben de eğilip kaşlarımızı çatarak fotoğrafa baktık. Giriş verandasının sol üstünde bulunan koyu renkli üçgenimsi çıkıntı dar bir pencerenin varlığına işaret ediyordu. Çıkıntının içinde, belli belirsiz görülebilen soluk gri renkli bir leke vardı.

"Ha, bunu siz de fark ettiniz demek?" dedi Fairfax. "Evet, bir figüre *benziyor*. Tam içeride duruyor gibi. İşin tuhaf yanı, bu fotoğrafın ben malikâneyi satın almadan birkaç ay önce çekilmiş

olması. Ev o zamanlar kilitli ve kapalıydı. Orada kimse yaşamıyordu."

Koyu renkli gözleri parıldayarak çayından bir yudum aldı. Bir kez daha, sanki o fotoğraftaki lekeden ve bunun ima edeceği şeylerden keyif alıyormuş gibi bir izlenime kapıldım.

"Fotoğraf ne zaman çekilmişti?" diye sordum.

"Alacakaranlığa yakın bir zamanda. Gördüğünüz gibi, güneş batmak üzere."

Bu konuşma boyunca, Lockwood'un suratında güçlükle bastırabildiği bir heyecan ifadesi vardı. Omuzlarını sarkıtıp öne eğilmiş, sıska dirseklerini dizlerinin üstüne koymuş, ellerini birbirine bastırmıştı. Sinirlerinin tamamı meraktan gerilmişti. "Bize tam şu fenomenden söz etmek üzereydiniz, efendim," dedi. "Yani, ne şekilde ortaya çıktıklarından."

Bay Fairfax fincanını masaya koydu ve içini çekip geriye yaslandı. İri ellerinden biri demir başlı bastonuna yöneldi; diğeriyse konuşmaya başladığında kendisini işaret etti. "Yaşlı bir adamım; Tayfları kendim göremiyorum ve genellikle onları hissedemiyorum. Ama bu evin kötü aurasını ben bile hissettim. Kapıdan içeri adım attığım anda, tadını ağzımda hissettim. Ah, o kadar rahatsız edici bir havası var ki, Bay Lockwood. İnsanın ruhuna işliyor. Ayrıntılara gelince..." Azıcık bastonuna yaslandı, kemikleri ağrıyormuş gibi hafifçe pozisyonunu değiştirdi. "Eh, birçok öykü var. Bunların hepsini çok iyi bilen kâhya Bert Starkins'e sormak gerek. Ama mahallede en iyi bilinen iki hikâye, yani önemli hayalet olayları, Kırmızı Oda ve Haykıran Merdiven ile bağlantılı."

Büyük bir sessizlik oldu, sonra George'un midesinden gelen feci bir guruldama sesi ile aniden bölündü. Tavandan sıvaların dökülecek kadar şiddetli değildi belki ama ona yakındı.

"Pardon," dedi neşeli bir sesle. "Açlıktan ölüyorum. Bir sakıncası yoksa bir çörek daha yiyeceğim. İsteyen var mı?" Kimse ona yanıt vermedi. George tabağa uzandı.

"Kırmızı Oda mı?" dedim.

"Haykıran Merdiven mi?" Lockwood sandalyesinde hafifçe öne çıktı. "Lütfen, bize daha fazlasını anlatın, Bay Fairfax."

"Meraklanıp ilgi gösterdiğinizi görmek beni çok mutlu etti," dedi yaşlı adam. "Hakkınızda edindiğim olumlu izlenimin doğru olduğunu anlıyorum. Kırmızı Oda evin Batı Kanadı'nın ilk katındaki ana yatak odasıdır. En azından, *eskiden* bir yatak odası olarak kullanılmış. Şu anda bomboş. Doğaüstü varlığın çok güçlü olduğu ve içeri giren herkesin başına bir felaket gelmesine yol açan yerlerden biri. Orada kimse geceyi geçirip de sağ çıkamıyor. Öykü böyle."

"Oraya hiç girdiniz mi, efendim?" diye sordu Lockwood.

"Şöyle bir baktım. Gündüzleyin tabii."

"Ya hava nasıldı?"

"Yoğundu, Bay Lockwood. Yoğun bir kötülükle kaplıydı." Yaşlı adam başını geriye çekti ve kocaman gaga burnunu kaldırıp bize baktı. "Size anlattığım gibi, bu odada müthiş bir gücün var olduğuna inanmak için geçerli nedenlerim var. Bir de Haykıran Merdiven var. Bana sorarsanız, bu biraz daha gizemli bir öykü. Merdiven, zemin katındaki Uzun Koridor'dan sahanlığa kadar kıvrılarak çıkıyor. Basamaklar taştan yapılmış ve çok eski. Şahsen merdivenden çıkarken hiçbir kötü etki hissetmedim, hisseden birileri olduğunu da duymadım. Ama uzun süre önce,

bu basamakların dehşetengiz olaylara şahit olduğu ve bu kişilerin ruhlarının orada mahsur kaldığı söyleniyor. Zaman zaman, belki de bu Misafirler'in gücü doruk noktasına ulaştığında ya da yeni bir kurbanın varlığını sezinlediklerinde, korkunç bir uluma sesi duyulabiliyor. Ses merdivenden geliyor."

Lockwood alçak sesle konuştu. "Yani, merdivenin kendisi çığlık mı atıyor?"

"Öyle deniyor. Kendim duymadım."

"Peki, şu Kırmızı Oda..." George çöreğini bitirmek üzereydi; duraksayıp lokmasını yuttu. "Birinci katta mı demiştiniz? Bu fotoğraftaki pencereyle aynı seviyede mi?"

"Evet... Orada olması gerek. Fotoğrafın üstüne pudra şekeri düşürmemeye dikkat eder misiniz? Ben de başka kopyası yok."

"Pardon."

"İnanılmaz bir öykü," dedi Lockwood. "Anlattıklarınızdan, evde birden fazla Misafir olduğunu anlıyorum. Bir Kaynak'tan daha fazlası var. Bir başka deyişle, bir hayalet kümesi olmalı. Bunun gerçek olabileceğine inanıyor musunuz?"

"Kesinlikle," dedi Fairfax. "Onları hissedebiliyorum."

"Peki, ama bu olaylar nasıl başladı? Bunların başlamasına neden olan önemli bir olay, önemli bir travma meydana gelmiş olmalı... Dolayısıyla, şu soruyu sormak gerek: Hangi Misafir önce belirdi?" Lockwood parmak uçlarını birbirine vurdu. "Ev şu anda boş mu?"

"Batı Kanadı kesinlikle boş, çünkü tehlike oraya odaklanmış gibi gözüküyor. Kâhyam Starkins senelerdir evin bakımını üstlenmiş durumda. Yandaki ek binada yaşıyor."

"Malikâneyi ziyaret ettiğinizde *siz* nerede kalıyorsunuz?"

"Daha modern olan Doğu Kanadı'nda bir süitim var. Ayrı bir girişi var; bu yüzden de evin ana bölümünden her kattaki demir kapılarla ayrılıyor. Bunları paranın satın alabileceği en iyi savunma önlemleriyle birlikte ben taktırdım ve şimdiye kadar rahatça uyudum." Yaşlı adam dikkatle teker teker bize baktı. "Bir ödlek olduğumu söyleyemem, ama Combe Carey Malikânesi'nin eski kanadında tek başıma bir gece bile geçirmeyi düşünmem doğrusu. Ancak..." Bastonunun tepesindeki demir buldoğu sevgiyle okşadı. "... *Sizden* istediğim aynen bu."

Kalbim duracak gibi oldu. Eteğimi hafifçe düzelttim, ama bunun haricinde kıpırdayamadım. Lockwood'un gözleri parıldıyordu, George'unkilerse her zamanki gibi donuktu. Ağır ağır gözlüğünü çıkarıp, camlarını hırkasına sildi. Bekledik.

"Bunu deneyen ilk siz olmayacaksınız," diye devam etti Bay Fairfax. "Bay Lockwood'un az önce sorduğu sorular evin önceki sahibinin de aklını kurcalamıştı. Otuz sene önce, bir araştırma yapılmasına karar vermiş ve Fittes Ajansı'ndan ufak bir ekibi ilk keşifleri yapmaları için işe almış. Bir delikanlı, bir kız ve yetişkin şefleri. Geceyi evde geçirip, Kırmızı Oda denen odaya odaklanmaya karar vermişler. Sonrasında, standart prosedürleri uygulamışlar. Evin ana kapısını da kolaylıkla kaçabilmek için kilitlememişler. Kırmızı Oda'nın içine dâhili bir telefon yerleştirmişler; bu telefon Bert Starkins'in evindeki telefona bağlıymış. Böylece, gerektiği takdirde yardım da çağırabileceklerini düşünmüşler. Hepsi de oldukça deneyimli araştırmacılarmış. Evin sahibi onları alacakaranlıkta oraya bırakmış. Birkaç saat sonra, Starkins yatmak üzereyken üst katlardaki pencerelerde düzenli olarak ilerleyen el feneri ışıkları görmüş. Gece yarısı kâhyanın telefonu çalmaya başlamış. Adam telefonu açmış. Arayan kişi

ekibin şefiymiş. Tuhaf bir fenomenle karşılaştıklarını ve telefonun düzgün çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için aradığını söylemiş. Bunun haricinde herhangi bir sorun olmadığını da eklemiş. Sesi gayet sakin geliyormuş. Telefonu kapatmış, Starkins de yatıp uyumuş. O gece, telefon bir daha çalmamış. Sabahleyin, Starkins'le evin sahibi ön basamaklarda buluşmuşlar, ama Fittes ekibi dışarı çıkmamış. Saat yedi buçukta Malikâne'ye girmişler. İçerisi sessizmiş; seslenmişler, ama yanıt veren olmamış. Tabii, nereye bakmaları gerektiğini biliyorlarmış; Kırmızı Oda'nın kapısını açınca, şefin cesedini yüz üstü telefonun yanında yatarken bulmuşlar. Adam hayalet dokunuşuna maruz kalmış ve çoktan ölmüş. Kızsa odanın ta diğer ucunda bir pencerenin yanına çömelmiş duruyormuş. Çömelmiş diyorum, çünkü kollarını etrafına o kadar sıkı sıkı sarmış ki, onu kımıldatıp ne suratını görebilmişler ne de nabzını kontrol edebilmişler. Zaten bunun pek de bir anlamı yokmuş. O da tabii ki çoktan ölmüş. Delikanlıya ne olduğunu ise ne yazık ki asla anlayamamışlar."

"Nasıl öldüğünü mü anlayamamışlar?" diye sordu George.

"Hayır, onu bulamamışlar."

"Affedersiniz, efendim," dedi Lockwood. "Ama adam gece yarısı telefon açtığında, ne tür bir fenomenle karşılaştıklarını söylememiş mi?"

"Hayır. Söylememiş." Bay Fairfax ceketinden bir cep saati çıkarıp şöyle bir baktı. "Zaman ilerliyor. On beş dakika sonra, Pimlico'da olmam gerek! Pekâlâ, mesele bundan ibaret. Dediğim gibi, ajansınız dikkatimi çekti; yetenekleriniz beni hem şaşırttı, hem de merakımı kabarttı. Şimdi... Size teklifim şu: Sheen Sokağı olayının yol açtığı zararınızı ödemeye hazırım. Bu miktar yangının verdiği hasarı telafi etmeye yeter, PAKD'ın da sizi

rahat bırakmasını sağlar. Altmış bin poundu kazanmak için yapmanız gereken tek şey, bu araştırmayı üstlenmek. Hatta bu miktarı Malikâne'ye vardığınız anda hesabınıza transfer ederek ödeyeceğim. Buna ek olarak, evdeki gizemi çözmeyi başarırsanız ve içindeki Kaynağı bulursanız, size yüklü bir ödeme daha yapacağım. Standart ücretiniz nedir?"

Lockwood bir rakam söyledi.

"O halde, bunun iki katını ödeyeceğim. Sizi temin ederim ki, Combe Carey hafife alınacak bir yer değil." Bay Fairfax buldoğun kafasını sıkıca kavrayıp öne doğru kaykıldı ve kalkmaya hazırlandı. "Bir şey daha var: Bir şey rica ettiğimde, bunun derhal yapılmasını isterim. Sizi iki gün içinde orada istiyorum."

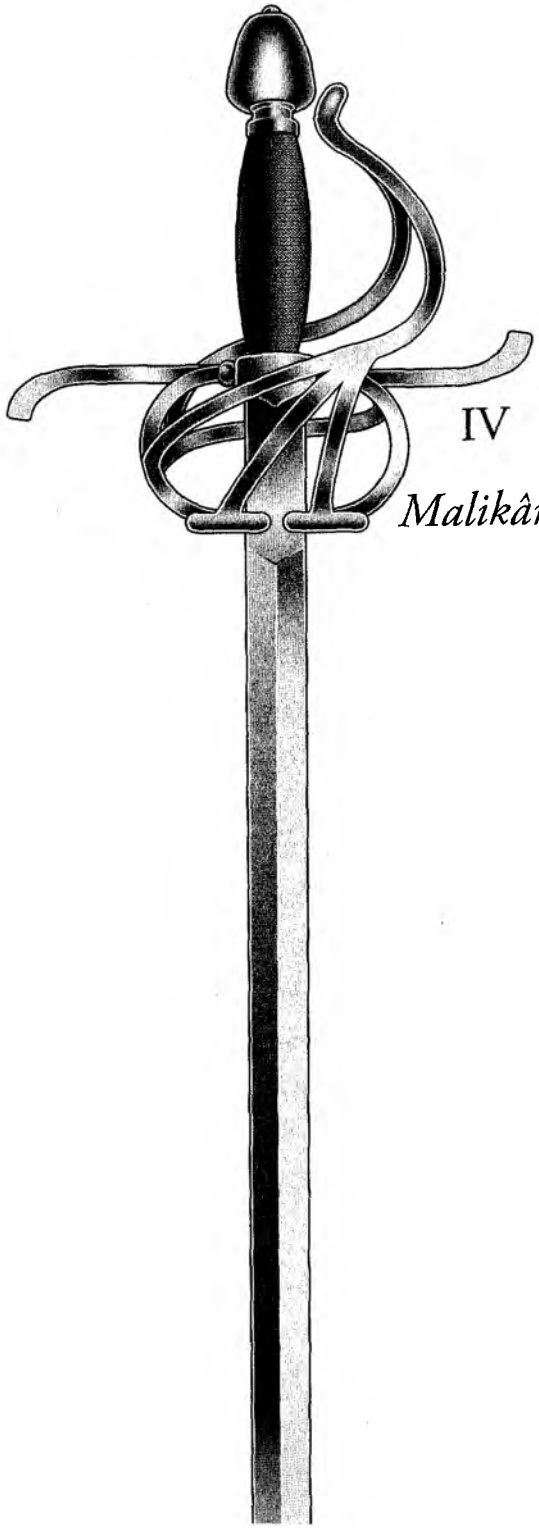
"İki gün mü?" dedi George. "Ama hazırlanmak için..."

"Size hemen şunu söyleyeyim: Teklifim pazarlığa açık değil. Şartları belirleyeceğiniz pozisyonda değilsiniz. Ha, bir şartım daha var. Malikâne'de çok sayıda eski ve değerli mobilya olduğundan, orada fişek ya da patlayıcı kullanamazsınız. Size güvenmediğimden değil, ama kusura bakmayın..." Gümüş kaplı dişleri parıldadı. "Mülkümün yanmasını istemiyorum." Sandalye gıcırdadı; Fairfax ayağa kalktığında, kocaman bir böcek gibi incecik bacaklarının üstünde tepemize dikildi. "Pekâlâ. Hemen karar vermeniz gerekmiyor tabii. Gün sona ermeden bana haber ulaştırın. Sekreterimin numarası bu kartta yazıyor."

Koltuğa geri oturup yanaklarımı şişirdim. Hemen karar veremeyeceğimiz konusunda haklıydı. Hepimiz Fittes ajanlarının bu işin en ustaları olduklarını biliyorduk. Bu ajanlardan üçü Combe Carey Malikânesi'nde ölmüştü! Onların peşinden oraya girmek, hem de hazırlanmak için yeteri kadar süremizin olmaması resmen çılgınlıktı. Kırmızı Oda mı? Haykıran Merdiven mi? Evet,

Fairfax'ın önerdiği para şirketi kurtarabilirdi, ama hayatımızı kaybedersek bunun kime faydası olurdu ki? Hiç şüphe yoktu: Bu vakayı çok dikkatlice tartışmak zorundaydık.

"Çok teşekkür ederim, efendim," diyordu Lockwood. "Ama kararımı size hemen söyleyebilirim. İşi kabul ediyoruz." Ayağa kalkıp elini uzattı. "En kısa zamanda, Malikâne'ye gitmek üzere hazırlanacağız. Pazar öğleden sonra uygun mu?"

IV

Malikâne

17

Lockwood'da çalışmaya başladığımdan beri, George'la sürekli olarak fikir ayrılığı yaşadığımızı söylemek adilane olur sanırım. Önemli şeyler konusunda didişmiştik (mesela, birimizin suratı olduğu gibi tuzla kaplandığında ya da çılgınca savrulan kılıç yüzünden diğerinin kafa derisi yüzülme tehlikesi atlattığında); ufak tefek şeyler konusunda da fikir ayrılığımız olmuştu (çamaşır yıkama sırası, mutfağın düzeni, George'un hayalet kavanozunu tuvalet kapısının arkası gibi olmadık yerlerde unutması). Hemen hemen her konuda tartışmıştık. Ama neredeyse hiçbir zaman aynı fikri savunmadık.

O gün öğlen yemeğinde, Fairfax gittikten sonra, o nadir anlardan birini yaşadık.

Rolls-Royce uzaklaştıktan hemen sonra, ikimiz de bu kararı bize danışmadığı için hışımla Lockwood'a baktık. Ona Malikâne'nin ölümcül özelliğini hatırlattım. George da en azından iki hafta, tercihen bir ay boyunca binanın geçmişini

araştırmamız gerektiğini söyledi. Bundan daha az bir hazırlık, muhtemelen intihar olurdu.

Lockwood gayet mutlu bir biçimde, hiçbir şey demeden bizi dinledi. "Bitti mi?" dedi. "Güzel. Üç şey söyleyeceğim. Bir: Büyük bir ihtimalle, iflas etmeden şirketi kurtarabilmemiz için elimizdeki tek fırsat bu. Hope ailesine derhal masraflarının karşılığını ödeyebiliriz, PAKD'tan da kurtuluruz. Bu, inanılmaz bir fırsat ve öylece geri çeviremeyiz. İki: Buradaki yetkili kişi benim, ben ne dersem o olur. Üç: Bu vaka, üçümüzün de bugüne dek karşılaştığı en ilginç olay değil mi? Haykıran Merdiven mi? Kırmızı Oda mı? Yapmayın! *En sonunda*, becerilerimize layık bir olayla karşılaştık! Hayatınızın sonunda kadar, şehir dışındaki evlerde salak Gölgeleri mi avlamak istiyorsunuz? En sonunda, gerçek bir olay geldi önümüze! Bunu geri çevirmek resmen suç olur."

Söyledikleri, özellikle de ikincisi, bizi tam olarak ikna etmedi. George hızlı hızlı gözlüğünü hırkasına sildi. "Gerçek suç, Fairfax'ın inanılmaz şartları," dedi. "Magnezyum fişeği kullanamıyoruz, Lockwood! Çılgınlıktan başka bir şey değil!"

Lockwood koltukta geriye yaslandı. "Kesinlikle ilginç bir şart."

"İlginç mi?" diye bağırdım. "Akıl almaz!"

"Adam delirmiş olmalı," dedi George. "Malikâne bize söylediğinin yarısı kadar bile tehlikeliyse, elimizdeki tüm silahları almadan oraya gitmek çılgınlık olur!"

Evet der gibi başımı salladım. "Kimse Tip İkiler'le Yunan Ateşi olmadan savaşmak istemez!"

"Doğru! Hem burada bir Tip İki kümesinden söz ediyoruz."

"Dahası, kaç kişinin öldüğünü de biliyoruz."

"Ayrıca, bize biraz *araştırma* yapabilmemiz için süre de..."

"Tarihi kayıtlara bakmak için yeteri kadar süre yok," dedi Lockwood. "Evet, evet, *biliyorum*. Her otuz saniyede bir bunu söyleyip duruyorsunuz. Pazarcı kadınlar gibi söylenmeyi kesip beni dinler misiniz? Fairfax oldukça tuhaf bir adam olsa da müşterimiz ve dediklerini yapmamız gerekiyor. Kılıçlarımız yanımızda olacak, değil mi? Hem yeteri kadar koruyucu zincirimiz de var. Dolayısıyla, oraya silahsız falan gitmiyoruz." İrkildi. "Lucy, gözlerinle yine o ürkütücü şeyi yapıyorsun."

"Evet, yapıyorum. Çünkü bu işi ciddiye almadığını düşünüyorum."

"Yanılıyorsun. Gayet ciddiye alıyorum. Combe Carey Malikânesi'ne gideceğiz, hayatımızı tehlikeye atacağız. Buna şüphe yok." Gülümsedi. "Ama zaten hep bunu yapmıyor muyuz?"

"Sadece yeteri kadar ekipmanımız olduğunda," diye kükredi George. "Bir şey daha var. Fairfax'ın bizi seçme nedeni bana hiç de mantıklı gelmiyor. Londra'da Lockwood ve Ortakları'ndan çok daha büyük ve başarılı on beş ajans var. Ama bizim kapımızı çaldığına hiç şaşırmamış gibisin."

Lockwood başını salladı. "Tam aksine, bunu yapmış olması hayret verici. Neredeyse bu vakayla ilgili en ilginç şey de bu. Bu yüzden de bu durumun avantajını sonuna kadar kullanmalı ve neler olacağını görmeliyiz. Şimdi, başka..."

"Daha var," dedim. "Dediklerinde yanılıyorsun. Hugo Blake ve madalyon ne olacak? Unutmuş olabilirsin, ama on iki saat önce evimize birisi girdi. Bu konuda ne yapacağız?"

"Blake'i unutmadım," dedi Lockwood. "Ama şu anki önceliğimiz Fairfax ve teklifi. Bize hazırlanmamız için kırk sekiz saat verdi ve bunu iyi kullanmalıyız. Blake hapiste. Madalyonu derhal

Barnes'a götürmenin bir anlamı yok. Ayrıca, bunu yapmadan önce o kodu çözmek de güzel olabilir. Gazetelere anlatacak bir şey daha çıkar... Tabii, umarım Combe Carey Malikânesi'ndeki başarı öykümüzle birlikte." Lafını kesmeye çalıştığımı görünce, elini havaya kaldırdı. "Hayır, Lucy, eve tekrar hırsız girmeyecek. Artık önlem alacağımızı biliyorlar. Arkadaşın Annie Ward adaletin yerini bulması için elli sene beklemiş, birkaç gün daha bekleyebilir. Tamam, işe koyulma vakti geldi, George. Senden birkaç şey araştırmanı isteyeceğim."

"Tabii," dedi George. "Malikâne'yi."

"Evet, ama başka şeyler de var. Hazırlan ve biraz neşelen. Araştırma vakti geldi. Sevinçten zıp zıp zıplıyor olman gerekir. Lucy, *senin* görevinse evi toparlamama ve ekipmanları gözden geçirmeme yardım etmek. Herkes mutlu mu? Güzel."

Mutlu ya da değil, Lockwood o ruh haline girdiğinde onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. George da ben de bunu denememiz gerektiğini biliyorduk. Çok geçmeden, George Arşivler'e gitti, ben de Lockwood'la birlikte bodrum katına indim. Böylece, iki gün boyunca süren o çılgın hazırlık başladı.

O ilk öğleden sonra, Lockwood evimizi koruyan şeylerin tamiriyle ve güçlendirilmesiyle ilgilendi. Ön kapıya yeni kilitler, bodrum penceresine de canlılarla birlikte ölüleri de dışarıda tutacak demir parmaklıklar takıldı. Kılıç üreticisi Mullet ve Oğulları'nı arayıp yeni kılıçlar sipariş etti; Jermyn Sokağı'ndaki Londra'nın ana ekipman tedarikçisi olan Satchell'i aradı ve fişekleri kullanamayışımızı telafi etmek için yeni demirler ve tuzlar sipariş etti.

Bu arada, ben de vaktimi silahlarımızı ve diğer koruma ekipmanlarımızı bodrum zeminine dizerek geçirdim. Zincirlerle kılıçları parlattım; demir parçalarının bulunduğu kavanozları doldurdum. Gümüş mühür koleksiyonumuzu gözden geçirip, en güçlü kutuları, şeritleri ve zincir ağları seçtim ve daha ufak şeyleri bir köşeye ayırdım. Son olarak, istemeyerek de olsa, alet kemerlerimizdeki fişekleri çıkardım ve depoya geri götürdüm. Hayalet kavanozundaki kafa bunları büyük bir ilgiyle izliyor, bulanık camın ardından ısrarla bana bir şeyler söylüyordu. Ona sinir olup kavanozun üstünü örttüm.

Bu hazırlıklar sırasında, Lockwood yaklaşan maceranın büyüklüğüne kapılmış gibiydi. Hayat doluydu. Onu hiç böylesine coşkulu, evde koşturarak gezerken, basamakları üçer üçer çıkarken görmemiştim. Ama bir yandan da tuhaf bir biçimde çok dalgındı. Nadiren konuşuyordu ve zaman zaman yaptığı işi bir kenara bırakıp aklındaki karmaşık bir planı düşünüyormuş ve sonucunu anlamaya çalışıyormuş gibi boşluğa bakıyordu.

George bütün gün Arşivler'de kaldı; yattığımda hâlâ geri gelmemişti, ertesi sabah kalktığımdaysa, çoktan gitmişti. Lockwood'un da dışarı çıkmaya hazırlandığını görünce şaşırdım. Koridordaki aynanın karşısına geçmiş, kafasına kocaman bir kasketi dikkatle yerleştiriyordu. Kalitesiz bir takım elbise giymişti ve elinde yıpranmış bir evrak çantası taşıyordu. Onunla konuştuğumda, bana her zamanki ses tonundan oldukça farklı, belirgin bir köylü aksanıyla yanıt verdi.

"Kulağa nasıl geliyor?" dedi. "Kırsal kesim aksanı gibi mi?"

"Evet, sanırım. Seni zar zor anladım. Ne yapıyorsun?"

"Combe Carey'ye gidiyorum. Birkaç şeyi kontrol etmek istiyorum. Geç dönerim."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Kusura bakma. Burada yapılacak daha önemli işler var, Lucy. Kalemizi senin korumanı istiyorum. Daha sonra Satchell'le Mullet'ın paketleri gelecek. Bunlar geldiğinde, yeni kılıçları çıkarıp kontrol eder misin? Herhangi bir sorun görürsen, yaşlı Bay Mullet'ı arayıver. Satchell'ın teslimatı konusunda endişelenme. Eve geldiğimde kendim açarım. Ekipman çantalarını tekrar kontrol edip yiyecek malzemelerini hazırlayabilir misin? Bir de..." Ceketinin cebinden ufak gümüş-camı kutusunu çıkardı. "Sana hayalet kızın kolyesini vermek istiyorum. Bununla birkaç güne ilgileniriz, ama bu arada, benim için dikkatle sakla. Önceki gibi, üstünde taşı." Çantasını alıp ilerledi. "Ha, bir de, teslimatlar dışında başka kimseyi içeri alma, Luce. Maskeli arkadaşımız bir dahaki sefere daha kurnaz bir denemede bulunabilir."

Akşamüzeri oldu. Kış güneşi çatıların üstüne, leylak rengi silik bir daire gibi vuruyordu. Portland Yolu, 35 numara soğuk ve boştu; her yer gri renkli düzinelerce gölgeyle ve karartıyla doluydu. Evde tek başınaydım. George da Lockwood geri dönmemişlerdi. Teslimatları almış, ekipman çantalarımızı düzenlemiş, yiyecek ve içeceklerimizi hazırlamış ve ertesi gün sabahleyin işe giderken giyeceğim giysileri ütülemiştim. Bodrumda, Esmeralda üstünde kılıç talimi yapmıştım. Hava hızla kararırken, içimdeki sıkıntılarla mücadele ediyor, evde dolanıyordum.

Tehlikeleri zihnimin köşesine birer fantom gibi çöktüğü halde, aslında beni endişelendiren Fairfax vakası değildi. Lockwood'un haklı olduğunu görebiliyordum. Böylesine cömert ve inanılmaz bir teklifi geri çeviremezdik. Şirketimizin ayakta kalmasını istiyorsak kabul etmemiz en doğrusuydu. Kırmızı Oda'nın ve

Haykıran Merdiven'in nasıl yerler olduğu başta olmak üzere, vakayla ilgili bir sürü soru aklımı kurcalasa da, oraya *hiçbir şey* bilmeden gitmeyeceğimizi biliyordum, çünkü George'un araştırma becerisine çok güveniyordum.

Ama tüm bunlar bizi haklı yere meşgul ederken, biraz dışlanmış olmak beni sinir ediyordu. George kitaplar ve belgeler üstünde araştırmalarını yapıyordu. Lockwood (dediğine göre) Malikâne'yle ilgili taze bilgiler ediniyordu. Ya ben? Eve tıkılmış, reçelli sandviçler yapıp silahları gözden geçiriyordum. Bunun çok önemli bir iş olduğu şüphesizdi, ama beni heyecanlandırmıyordu. Daha iyi bir katkım olsun istiyordum.

Ama beni *asıl* huzursuz eden şey, diğer vakayı ihmal ediyor olmamızdı. Lockwood'la kolyeyi birkaç gün daha tutmak konusunda hemfikir değildim. Hırsızlık ve kolyede keşfettiğimiz o tuhaf yazıdan sonra, bu olayı bir an önce çözmenin doğru olacağını düşünüyordum. Tam da bunu doğrularcasına öğleden sonra beni şok eden bir telefon geldi. Dedektif Barnes arayıp Hugo Blake'in salıverilmek üzere olduğunu bildirdi.

"Yeteri kadar kanıt yok," dedi Barnes aksi bir tavırla. "Uzun lafın kısası bu. Adam itirafta bulunmadı, biz de eve girdiğini kanıtlayamadık. Şimdi, avukatları harekete geçti. Yani, zamanımız daralıyor. Başka bir bilgi edinemezsek ya da adam itiraf etmezse, ne yazık ki yarın çıkacak, Bayan Carlyle."

"Ne?" diye bağırdım. "Ama onu bırakamazsınız! Suçlu olduğu belli!"

"Evet, ama bunu *kanıtlayamıyoruz*." Konuşurken, Barnes'ın bıyığının dalgalandığını gözlerimin önüne getirebiliyordum. "Onu evine bırakmış olması yeterli değil. Onu cinayetle ilişkilendiren o son kanıtı bulamadık. Siz salaklar evi yakmasaydınız,

belki de orada bir şey keşfedebilirdik. Kusura bakmayın, ama adam sağ salim buradan çıkacak gibi gözüküyor." Son bir homurtuyla, dedektif beni öfke içinde bırakarak telefonu kapattı. *O son kanıtı bulamadık...* Ama beki de çoktan bulmuştuk.

Boynumda asılı olan ufak kutuyu çıkarıp, batmak üzere olan güneş ışığına tuttum. Camın ardında, madalyonun altın parıltısı, sığ suda yüzen bir yılan balığı gibi şekilsiz gözüküyordu. *Tormentum meum, Laetitia mea...* Sözcükleri güçlükle okuyabiliyordum. İçinde ne yazıyordu? *A ‡ W; H.II.2.115...* O harfler ve rakamlar bir şekilde son ipucunu saklıyordu. Blake'in peşinde olduğu şey buydu. Bu yüzden madalyonu ele geçirmek için uğraşmıştı. Belki de bunu Barnes'a verdiğimizde, ne anlama geldiğini anlayacaktı.

Belki de anlamayacaktı. Belki de katil elli senedir olduğu gibi yine kaçmayı başaracaktı.

İçimde buz gibi, şiddetli bir öfkenin kabardığını hissettim. Kodu çözemezsek, son şansımızı da kaybetmiş olacaktık. Blake olanları asla itiraf etmeyecekti, bunları bilen başka birisi de yoktu.

Bir kişi hariç...

Elimdeki cam kutuya baktım.

Aniden aklıma gelen fikir o kadar yapmamam gereken bir şeydi ki, bir süre orada öylece kalakaldım. Kalbimin huzursuz bir şekilde gümbür gümbür atışını dinledim. Hayatımı kesinlikle riske atmış olacaktım, ama bunu kolaylıkla halledebileceğimi düşünüyordum; daha da kötüsü, izin almadan tehlikeli bir şey yapmamam konusunda beni uyarmış olan Lockwood'u çok kızdıracaktım. Biraz mantıklı davranabilsem, geri dönmesini beklerdim; ama planladığım deneyi yapmamı yasaklayacağını

çok iyi biliyordum. Ayrıca, aşağılık Blake heyecanla salıverilmesini beklerken, gerçekten de boşa bir gün geçirmiş *olacaktım*.

Evde dalgın dalgın dolanıp, planımı düşünmeye koyuldum. Hava karardı; kendimi mutfakta buldum. Yavaş yavaş demir basamaklardan bodrum katına indim. Arka duvardaki eşya rafları kapkara gözüküyordu. O gece, korsan eli soluk leylak rengi bir parıltı saçarken, diğer eşyalar karanlıktı.

Risk almaya değerdi. Başarılı olursam, madalyondaki tuhaf rakam kodunu çözebilirdik. Blake'in suçlu olduğuna dair son kanıtı bulmuş olurdum. Başarısız olursam da ne fark ederdi? Lockwood'un ruhu bile duymazdı.

Demir zincirler yağlanıp test edilmiş, çantalara koyulmaya hazır biçimde yerde duruyordu. En uzun ve iki inçlik kalınlardan bir tanesini alıp, Joe ve Esmeralda'nın saman dolu gövdelerinin melankolik bir sessizlikte tavandan sarktığı antrenman odasına girdim. İki misli kalın olacak biçimde, dört fit çapında bir halka oluşturdum ve uçlarını birbirinin üstüne koydum. Zorla açılmayacaklarından emin olmak için de, iki ucu bir bisiklet kilidiyle birleştirdim. Bu, oldukça güçlü bir savunmaydı, Tip İkiler'e karşı garantiliydi. Muhtemelen, Fairfax Demirleri tarafından üretilmişti. Normalde, ajanlar halkanın içinde durur, serbest kalabilecek hayaletlerden korunurlardı.

O gün, kuralları değiştirecektim.

Antrenman odasında pencere olmadığından, içerisi çoktan zifiri karanlık olmuştu. Saatime bakınca, daha beş olduğu gördüm; bu da hayaletlerin güçlü bir biçimde ortaya çıkması için oldukça erken bir vakitti. Ama beklemek gibi bir şansım yoktu. George ve Lockwood her an geri gelebilirdi. Ayrıca, bir hayalet

istekli olduğunda, ne kadar erken gelebileceğini kim bilebilirdi ki?

Zincirlerin üstünden halkanın içinde girdim ve gümüş-camı kutusunu cebimden çıkardım. Yere eğilerek, sürgüsünü ve kapağını açtım. Sonra, madalyonu avucuma koydum. Acı verecek kadar soğuktu; buzluğun dibinden alınmış gibiydi. Dikkatle yere koydum. Ayağa kalktım ve halkanın dışına çıktım.

O aşamaya kadar kolay olmuştu. Derhal sonuç almayı ummadığımdan, birkaç şey almak için ofis tarafına geçtim. Sadece iki dakikalığına gitmiştim, ama geri döndüğümde antrenman odasındaki hava çoktan soğumuştu. Joe ve Esmeralda hafifçe zincirlerinde sallanıyorlardı.

"Annie Ward?" dedim.

Yanıt gelmedi, ama şakaklarımda bir sıkışma ve odada silik bir gücün toplandığını hissettim. Zincirlerin biraz gerisinde, cebimde bir torba tuzla, elimde bir kâğıt parçasıyla beklemeye başladım.

"Annie Ward?" dedim yine. "Burada olduğunu biliyorum."

Demir zincir halkasının içinde gümüşümsü bir parıltı belirdi. Katlanıp bükülen iki boyutlu bir kızın silik şekli bir görünüp bir kayboluyordu.

"Seni kim öldürdü, Annie?"

Şekil önceki gibi titreyip büküldü. Etrafı dinledim, ama ses duyamadım. Başımdaki o sıkışma hissi acı vermeye başlamıştı.

"Hugo Blake miydi?"

Değişiklik olmadı. Daha doğrusu, *görsel* olarak olmadı. Bir an için, çok hafif bir mırıltı duyduğumu sandım. Sanki biri uzak bir odada alçak sesle konuşuyor gibiydi. Dikkatle tekrar kulak kesildim; alnım harcadığım güç yüzünden zonklamaya

başlamıştı... Hayır. Ses kesilmişti. Tabii, birkaç saniye önce duyduğum ses gerçekse.

Zaten bir şey duyacağımı ummak nafileydi. Ölüleri sorguya çekmek o kadar kolay olsaydı, tüm büyük Ustalar bu sanatta uzmanlaşırlardı. O güne dek, bunu sadece Marissa Fittes, Tip Üçlerle yaptığı efsanevi konuşmalarda başarmıştı. Hayır, kimi kandırıyordum? Bir saniye sonra tuz parçalarını çıkarıp bu işi düzeltecektim.

Ama denenmem gereken son bir şey daha vardı.

George'un getirdiği fotokopi elimdeydi ve bunu arkamda saklıyordum. Fotoğrafı öne çıkardım, katlı kâğıdı açtım ve zincirlere yaklaştım. Kâğıdı, Blake'in fotoğrafları halkaya bakacak biçimde tuttum. İki fotoğrafı vardı. Vesikalık fotoğrafta, siyah bir kravatla, şapkayla ve eldivenlerle; grup fotoğrafında da Annie Ward'a yakın bir yerde duruyor, çeşmenin orada sırıtıyordu.

"İşte," dedim. "O muydu? Seni öldüren kişi..."

Kulakları sağır edici bir psişik çığlık, bir acı ve öfke uluması ayaklarımı yerden kesti. Odada aniden esen bir hava akımı demir zincirleri dışa doğru iterek kusursuz bir daire oluşturdu, bodrum duvarlarından tozları dört bir yana savurdu. Saman mankenler o kadar yükseğe savruldu ki tavana çarptı; ben de neredeyse sırt üstü kapıya kadar kaydım. Oraya doğru savrulurken bir çığlık attım, çünkü başımdaki baskı öylesine artmıştı ki kafatasımın çatlayacağını sandım. Başımı kaldırınca, hayaletin zincirlerin arasında ileri geri dolandığını, sınırlara çarptığını ve kenarına her değdiğinde, etrafa plazma püskürttüğünü gördüm. Şekli son derece bozuktu; kafası uzun ve eğri büğrü, bedeni incecik ve kırık bir kemik gibi çatlaktı. Yitip gitmiş bir kız. Psişik çığlık hâlâ devam ettiğinden, donakalmış, sağırlaşmıştım

Kayarken elimdeki fotoğraf da düşmüştü, ama tuz bombası hâlâ cebimdeydi. Hemen oturma pozisyonuna geçip, bombayı halkaya fırlattım.

Plastik patladı, tuzlar ortaya saçıldı; debelenip uluyan şey de yok oldu. Başımdaki ses aniden kesildi.

Ağzım açık, saçlar yüzümde, gözlerimi kırpıştırarak yere serilip kaldım. Karşımdaki iki saman manken çılgınlar gibi sallanıyordu; sallantıları süratle yavaşladı ve durdu.

"Of, *canım* yandı," dedim.

"Yanmış olmalı."

Lockwood ve George kemerin altında, hayretten donmuş bir halde durmuş bana bakıyorlardı.

"Dur!" dedim. "Konuşmayı kes, George! Durun! Göstereceğim!"

Aradan iki dakika geçmişti ve daha konuşmaya fırsat bulamamıştım. Tamam, ben de yerimde durmamıştım. Başımdaki çınlama kesilir kesilmez, ilk işim madalyonu halkanın içinden kurtarmak olmuştu. Ama üstü tenimi yakan donmuş tuz parçalarıyla kaplı olduğundan, bunu yapması söylendiği kadar kolay değildi. Sonra, tekrar kutusuna koymuştum. Bu da gene kolay değildi, çünkü George Cubbins kulağımın dibinde bağırıyordu. Ama bir an önce açıklama yapmam lazımdı. Lockwood tek kelime etmemişti. Yanakları al al, dudakları gergin bir çizgi halindeydi.

"Bakın," dedim kâğıdı yerden alıp. "İlk başta yapmamız gereken şeyi yaptım. Annie Ward'a bunları gösterdim. Bunlar ne fotoğrafı? Hugo Bake'in fotoğrafları? Annie ne yaptı? Çıldırdı. Hayatımda öyle çığlık duymamıştım."

"Onu bilerek mi serbest bıraktın?" dedi Lockwood. "Aptalca bir şey yapmışsın."

Suratına bakınca, cesaretim kırıldı. "Serbest bırakmadım," dedim çaresizlik içinde. "Sadece... Birazcık serbest bıraktım. Bugüne kadar hiçbir şeyin veremediği sonucu elde ettim."

George alaycı bir ifadeyle güldü. "Ne sonucu? Seninle konuştu mu? Hayır. Mahkemede geçerli olabilecek resmi bir belge mi imzaladı? Hayır."

"Tepkisi barizdi, George. Etki ve tepki. Bu bağlantıyı inkâr edemezsin."

Lockwood evet der gibi başını salladı. "Öyle olsa bile, bunu yapmamalıydın. Kâğıdı bana ver."

Kâğıdı hiçbir şey demeden, gözlerim yaşlarla yanarken, ona verdim. İşim bitmişti. Yine yanlış kararı almıştım ve Lockwood'un bu sefer beni affetmeyeceğini biliyordum. Bunu suratında görebiliyordum. Şirkette işim sona ermişti. O anda, tehlikeye attığım şeyin ne kadar değerli olduğunu anladım.

Lockwood kenara çekildi, çizmeleriyle tuz parçalarını ezerek ışığın altında kâğıdı inceledi. George'sa bu kadarla kalmadı; yanıma yaklaştı. Gözlüğünün ardındaki gözleri o kadar fal taşı gibi açılmıştı ki, neredeyse camlara değecekmiş gibi gözüküyordu.

"Bunu yaptığına *inanamıyorum*, Lucy. Çıldırmışsın! Bir hayaleti *bilerek* serbest bıraktın!"

"Bir deney yaptım," dedim. "Neden şikâyet ediyorsun? Sen sürekli olarak şu aptal kavanozunla deneyler yapıp duruyorsun."

"İkisi kıyaslanamaz. Ben hayaleti kavanozdan çıkarmıyorum. Neyse, zaten benimki bilimsel araştırma. Dikkatlice kontrol edilen şartlar altında yapıyorum."

"Dikkatlice kontrol edilen mi? Kavanozu geçen gün banyoda buldum!"

"Doğru. Hayaletin ısıya verdiği tepkiyi ölçüyordum."

"Köpüklü banyoya demek istedin herhalde. Kavanozun her yanı köpükle kaplıydı. Suya hoş bir sabun kokusu koymuştun ve..." Suratına baktım. "Kavanozla birlikte küvete mi giriyorsun, George?"

Suratı kızardı. "Hayır, girmiyorum. Yani, genellikle. Be-ben sadece vakit kazanmaya çalışıyordum. Kendim küvete girecekken, ektoplazmanın ısıya dayanıklılığıyla ilgili faydalı bir deney yapayım diye düşündüm. Hayaletin büzüşüp..." Kollarını çılgınlar gibi salladı. "Bir dakika! Neden *sana* açıklama yapıyorum ki? Az önce, evimizde bir hayaleti serbest bıraktın!"

"Lucy..." dedi Lockwood.

"Onu serbest bırakmadım!" diye bağırdım. "Yerdeki tuza baksana. Tamamıyla kontrol altındaydı."

"Evet," dedi George. "Seni o yüzden dağılmış bir halde yerde bulduk. Hayaleti kontrol altında tutabildiysen, bunun becerin sayesinde değil aptal şansın yüzünden olduğunu söyleyebilirim. O kahrolası şey geçen gece neredeyse kafamızı koparacaktı. Sen şimdi kalmış..."

"Öfff, şikâyeti kes. Sen de bir hayaletin önünde soyundun..."

"Lucy!" İkimiz de sustuk. Lockwood didişmeye başladığımız sıradaki pozisyonunu bozmamıştı ve tavandan gelen ışığın altında hâlâ kâğıdı elinde tutuyordu. Suratı solmuş, sesi tuhaflaşmıştı. "Misafir'e bu kâğıdı mı gösterdin?"

"Şey, Evet. Ben..."

"Bunu nasıl tuttun? Böyle mi? Şöyle mi?" Kâğıdı tersine çevirip düzeltti.

"Şey, sonuncusu gibi tuttum sanırım."

"Kâğıdın tamamını gördüğünden emin misin?"

"Evet, ama bir saniye sürdü. Sonra gördüğünüz gibi çıldırdı."

"Evet," dedi George keyifsizce. "Gördük. Lockwood, deminden beri çok sessizsin. Lucy'ye bir daha böyle bir şey yapmamasını söyler misin? Bizi ikinci kez riske attı. Ona artık..."

"*Aferin* dememiz gerek," dedi Lockwood araya girerek. "Lucy, sen bir dâhisin. Çok önemli bir şey bulduğunu düşünüyorum. Bu, hayati önem taşıyan bir ipucu."

Ben de en az alt çenesi hafifçe sallanan bir salıncağı andıran George kadar şaşırmıştım. "Ha, teşekkürler..." dedim. "Sence... Sence bunun olayın çözülmesine bir katkısı olacak mı?"

"Hem de çok."

"O zaman, polise götürsek mi? Madalyonu Barnes'a gösterelim mi?"

"Henüz değil. George haklı; hayaletin tepkisi kanıt olarak sayılmaz. Ama merak etme... Senin sayende, Annie Ward'un öyküsünü çok yakında başarılı bir şekilde çözeceğimize eminim."

"Umarım..." Çok şaşırmıştım, ama çok da rahatlamıştım. "Ama bilmeniz gereken bir şey var. Hugo Blake'i serbest bırakacaklar." Onlara Barnes'ın telefonunu anlattım.

Lockwood gülümsedi. Birden rahatladı, hatta neşesi yerine geldi. "Sorun değil," dedi. "Evi güvene aldık. Bizi soymaya kalkışamazlar. Yine de Combe Carey'ye gittiğimizde, kolyeyi burada bırakmamamız gerektiğini düşünüyorum. Onu yanına al, Lucy... Boynunda asılı olsun. O meseleyle sonra uğraşacağımıza söz veriyorum. Ama önce..." Sırıttı. "Fairfax işini halledelim. George'un bu konuda söyleyeceği birkaç şey var."

"Evet," dedi George. "Musallat olma vakasını biraz çözdüm."

Suratına baktım. "Fairfax'ın dediği kadar kötü mü?"

"Hayır." George gözlüğünü çıkarıp, bitkinlikle gözlerini ovuşturdu. "Gördüğüm kadarıyla, daha da kötü."

18

Lockwood & Ortakları'nın ofisinden Combe Carey köyüne gitmek epey basit bir iş. Tek yapmanız gereken, kısa bir taksi yolculuğuyla Marylebone İstasyonu'na gidip altıncı platformda keyifle beklemek, sonra da engebeli, grili kahveli banliyölerin arasından kasvetli Berkshire Tarlaları'na giden kırk dakikalık güzel bir tren yolculuğu yapmak. Ardından St Wilfred Kilisesi'nin yosunlu cephelerinin altındaki eski Combe Carey istasyonuna varıyorsunuz. Mümkün olduğunca, kolay, hızlı, engelsiz ve keyifli bir yolculuk.

Tabii tabii. Teoride öyle. İçinde ağır metaller olan altı tane kocaman sırt çantası ile dört yedek kılıcın bulunduğu kılıç çantasını taşırken *ve* ayaklarınıza dolanıp duran belinizdeki kılıçla yürümeye çalışırken, hiç de kolay değil. Ayrıca, büyük bir tesadüf eseri, hem lideriniz hem yardımcısı cüzdanlarını yanlarına almadıkları için tren biletlerini *ve* ağır bagajlardan dolayı ekstra ücreti de *sizin* ödemek zorunda kalmanız tuz biber ekiyor.

Ya da pazarlık ederek o kadar çok vakit kaybediyorsunuz ki, ilk treni kaçırıyorsunuz. Evet, tüm bunlar insanı *cidden* neşelendiren şeyler.

Bir de tabii, İngiltere'deki en hayaletli eve doğru gitmek ve ölmeyeceğinizi ummak gibi ufak bir ayrıntı var.

Bu son ayrıntı, yolda George'un bize son iki gündür keşfettiklerini anlatmasıyla da iyiye gitmedi. Düzgünce notlar tuttuğu spiralli bir defterden bize evle ilgili olarak öğrendiği nahoş şeyleri anlatırken, tren de ormanlık ufak tepelerin ardında kalan köylerin kulelerinin ve hayalet lambalarının yanında tıngır mıngır ilerliyordu.

"Esas olarak, Fairfax'ın bize anlattıkları doğru gibi gözüküyor," dedi. "Malikâne'nin yüzyıllardır kötü bir şöhreti var. İlk olarak bir manastır olarak inşa edildiğini hatırlıyorsunuzdur. Bununla ilgili ortaçağlardan kalan bir belge buldum. Bina, St John'un Kâfir Keşişleri isimli bir grup tarafından inşa edilmiş. Görünüşe göre, bu keşişler 'Tanrı'ya gerektiği gibi ibadet etmekten vazgeçmiş ve karanlık şeylere tapınmaya başlamışlar'; o *ne* demekse. Çok geçmeden, bir grup baron bunu anlamış ve manastırı yakmış. Manastırın arazisine el koyup kendi aralarında bölüşmüşler."

"Bir sahtekârlık olabilir mi?" dedim. "Yani, araziyi alabilmek için keşişlere bir oyun oynamış olabilirler mi?"

George evet der gibi başını salladı. "Olabilir. O zamandan beri, arazi bir sürü zengin aile tarafından el değiştirmiş: Carey, Fitz-Percy, Throckmorton aileleri. Bunların hepsi de arazinin zenginliğinden çıkar sağlamışlar. Ama Malikâne beladan başka bir şey değil. Fazla ayrıntıya rastlamadım, ama sahiplerinden biri on beşinci yüzyılda "kötü bir varlık" sezdiği için malikâneyi terk

etmiş. Neredeyse, iki, üç kere yanmış. Şunu dinleyin: 1666'da çıkan veba salgınında orada yaşayan herkes ölmüş. Görünüşe göre, malikâneye gelen bir ziyaretçi, yatak odalarının birinde beşiğin içinde ağlayan minnacık bir bebek dışında, herkesi ölü bulmuş."

Lockwood hayretle bir ıslık çaldı. "Kötüymüş. Misafirler kümesi bu kişiler olabilir."

"Bebeği kurtarabilmişler mi?" diye sordum.

George notlarına göz attı. "Evet. Bir kuzen tarafından evlat edinilmiş ve okul öğretmeni olmuş. Başına gelenler çok kötü, ama kurtulabildiği için şanslıymış. Her neyse, evdeki kötü titreşimler bu yüzyıla kadar devam etmiş. Bir dizi kaza meydana gelmiş ve malikânenin, Fairfax'ın uzaktan akrabası olan bir önceki sahibi kendini vurmuş."

"Eh, Misafir kıtlığı yaşamayacağız desene," dedi Lockwood düşünceli bir tavırla. "Haykıran Merdiven'le ya da dehşet saçan Kırmızı Oda'yla ilgili bir şeyler var mı?"

"Corbett'in *Berkshire Efsaneleri*'nde bir bölüm geçiyor." George sayfayı çevirdi. "Buna göre, Combe Carey'den iki çocuk Malikâne'deki 'eski basamakların' dibinde baygın bulunmuş. Çocuklardan biri hemen ölmüş, ama diğeri iyileşmiş ve 'nahoş ve şeytani bir uluma, gaddar ve tekinsiz bir çığlık' tarafından etraflarının sarıldığını anlatmış." George defteri kapattı. "Sonra, o da ölmüş."

"Uluma da ne demek?" dedim.

"Çığlık demek istemişler herhalde", dedi Lockwood dışarıdaki manzaraya bakarak. "Öyküler, öyküler... Bizim asıl ihtiyacımız olan şey *gerçekler*."

George kayıtsız bir tavırla gözlüğünü düzeltti. "Hah. Bak o konuda da belki yardımcı olabilirim." Dosyasından iki kâğıt çıkarıp açtı ve kompartımanımızın penceresinin altındaki ufak masaya koydu. Bunlardan ilki, büyükçe bir binanın elle çizilmiş, tüm katlarını gösteren bir planıydı. İki geniş seviyeyi gösteriyordu; her birinin duvarları, pencereleri ve merdivenleri özenle mürekkepli kalemle çizilmişti. Yer yer mavi renkli kalemle yazılmış notlar vardı: Ana Koridor, Kütüphane, Dük'ün Yatak Odası, Uzun Salon... En üstte, George'un düzgün el yazısıyla *Batı Kanadı: Combe Carey Malikânesi* yazıyordu.

"Harika bir iş çıkarmışsın, George," dedi Lockwood. "Bunu nerede buldun?"

George tombul burnunu kaşıdı. "Pall Mall'daki Kraliyet Mimarlar Cemiyeti'nde buldum. Orada bir sürü plan ve çizim var. Bu, on dokuzuncu yüzyılda çizilmiş. Şu kocaman merdivenlere bakın: Cidden devasa boyutlarda. Koridorun tamamını kaplıyor olmalı. Diğer plansa..." Kâğıtların yerini değiştirdi. "... Çok daha eski, ortaçağdan bile kalmış olabilir. Çok kaba bir çizim, ama binayı hâlâ manastırın kalıntılarından ibaretken gösteriyor. Çok daha küçük; bir ev olarak yeniden inşa ettiklerinde, birçok odayı yıkmış olmalılar, çünkü bunlar diğer planda gözükmüyor. Ama bakın, o kocaman merdivenin o zaman bile orada olduğunu, daha sonradan lobi ve Uzun Salon denen alanları da görebilirsiniz. Uzun Salon keşişlerin dinlendikleri ve yemek yedikleri yermiş. Yukarı kattaki odalardan bazıları da on dokuzuncu yüzyıl planına uyuyor. Dolayısıyla, bu iki plan bize Batı Kanadı'ndaki en eski bölümlerin nerede olduğunu gösteriyor."

"En büyük Kaynak da orada olmalı," dedi Lockwood. "Harika. Bu gece, araştırmamıza o alanlardan başlayalım.

Senden istediğim diğer materyaller nerede, George? Bakabilir miyim?"

George yeşil renkli, ince bir dosya çıkardı. "Burada. Bay John William Fairfax ile ilgili bulduğum her şey bu dosyada. Dediği gibi, malikâneyi altı, yedi sene önce miras yoluyla almış. Binanın kötü ününden etkilenmemişe benziyor. Neyse, orada onunla ilgili bir sürü makale var: Röportajlar, profiller falan."

Lockwood dosyaları alıp geriye yaslandı. "Bakalım neler varmış... Hımm, Fairfax tilki avından çok hoşlanırmış. Avcılık ve balık tutmak en sevdiği şeyler arasında... *Bir sürü* hayır kurumuna destek veriyormuş. Aaa, gençliğinde amatör bir aktörmüş... Şu yoruma bakın: 'Will Fairfax, Othello olarak muhteşem bir performans sergiledi...' Çok şaşırtıcı. Ama bir yandan da mantıklı. Adam şu anda bile teatral bir tavırla konuşuyor."

"Bunun olayla pek bir ilgisi yok, değil mi?" dedim. Hâlâ kat planlarını inceliyor, merdivenin kıvrımına bakıyor ve meşum Kırmızı Oda'nın nerede olabileceğini düşünüyordum.

"Ha, bir vakanın ardındaki tüm arka planı araştırmak iyi bir şeydir..." Lockwood dosyalara daldı. Konuşmamız kesildi, tren yoluna devam etti. Bir, iki kez paltomun ön tarafını elleyip, altındaki ufak ve sert şeye dokundum. Hayalet kızın madalyonunun bulunduğu kutu boynumda asılıydı. Lockwood'un söylediği gibi, onu üstümde taşıyordum. Haklı olduğunu umdum; o öyküyü en kısa zamanda bir açıklığa kavuşturmamız gerekecekti. Tabii, Combe Carey Malikânesi'nde geçireceğimiz geceden sağ çıkarsak.

Köy istasyonunun dışında, bir araba bizi bekliyordu. Dağınık saçlı bir genç arabaya yaslanmış, *Gerçek Hayalet Öyküleri*'nin eski bir sayısına göz atıyordu. Ağır yüklerimizle güçlükle Everest'ten

dönen üç acemi Şerpa gibi yürümeye çalışırken, dergisini indirdi ve bize acımayla karışık şefkatsiz ve alaycı bir tavırla baktı. Biraz ironik bir hareketle perçemlerine dokundu. "Bay Lockwood, değil mi? Mesajınızı aldım. Sizi Malikâne'ye götüreceğim."

Çantalarımızı arka koltuğa yığdık ve George'la birlikte güçlükle arka koltuğa sığıştık. Lockwood arabanın etrafından dolanıp şoförün yanına geçti. Taksi dönüp yola çıktı ve köy havuzundaki ördeklerin cıyaklamasına, benimse kafa üstü George'un kucağına savrulmama neden oldu. Keyifsizce doğruldum. Uzun, gri renkli karaağaçların arasından giderken, genç adam dişlerinin arasından bir ıslık çaldı.

"Arabaya fazladan demir iskelet yapmamışsınız..." dedi Lockwood laf olsun diye.

"Buralarda buna gerek kalmıyor," dedi adam.

"Güvenli bir bölge sanırım? Misafir olayları olmuyor mu?"

"Hayır. Onların hepsi Malikâne'de." Adam bir kanalizasyon çukuruna girmemek için, ani bir biçimde direksiyonu çevirince, yine George'un kucağına savruldum.

George tepeden bana baktı. "Yardım ister misin? Daha kolay olacaksa öyle yat."

"Hayır. Yok, teşekkürler. İdare ederim."

"Combe Carey Malikânesi mi?" diyordu Lockwood. "Güzel. Biz de bu gece orada kalacağız."

"Yeni kanatta mı? Yoksa kâhya Bert Starkins'le mi?"

"Ana evde."

Bir sessizlik oldu; genç adam ellerini direksiyondan çekip haç çıkardı, arabanın ön panelinde duran ufak bir dini sembole dokundu ve oralarda yaptıkları gibi pencereden dışarı tükürdü. Dalgın dalgın dikiz aynasından bize baktı. "Şu kırmızı sırt

çantası hoşuma gitti," dedi. "Futbol malzemelerimi koyabilirim. Yarın Malikâne'ye gelip sizden isteyebilir miyim? Bay Fairfax'ın işine yaramaz herhalde, değil mi? Yaşlı Starkins de istemez."

"Özür dilerim," dedi Lockwood. "Ona yarın *hâlâ* ihtiyacımız olacak."

Adam başını salladı. "Yine de uğrarım," dedi. "Bakmaktan bir zarar gelmez."

Yokuş yukarı sık ağaçlıklı bir alanda ilerlemeye devam ettik; etrafı keklik üzümü ağaçlarıyla çevrili, soğuk ve karanlık tarlaların karmaşık yollarından geçtik. "Hiç Malikâne'ye girdiniz mi?" diye sordu Lockwood.

"Ne? Deli mi sandınız beni?"

"Ama orasıyla ilgili bir şeyler duymuşsunuzdur. Hayaletlerle ilgili mesela."

Adam aniden dar bir ara yola saptı, direksiyonu son anda kırdığı için, arka taraftaki her şey birden sola kaydı ve kafam fena halde camla George'un suratının yumuşak kısmı arasında kaldı. Birkaç saniye boyunca, kulağıma nefes alıp vermesinden başka bir şey duyamadım; homurdana homurdana geriye çekilip doğrulduğumda, yıkık dökük bir kapıdan geçmiş, uzun ve düz bir yolda hızla ilerliyorduk.

"...öldürüldü, gizlendi ve asla bulunmadı," diyordu genç adam. "Sanırım, *her şey* öyle başladı. Buralarda herkes bu olayı bilir. Bir ölüm diğerine yol açar ve ev ayakta kaldığı müddetçe, gitgide artan ölümler silsilesine dönüşür. O binanın tamamının yakılması ve küllerinin üstüne tuz dökülmesi gerek... Annem öyle diyor. Ama sahibine bunu anlatamıyorsunuz ki. Ufak deneylerini yapmakta kararlı. İşte, geldik. On buçuk pound, ekstra bagajlar için de iki pound."

"İlginç," dedi Lockwood. "Özellikle de ilk kısmı. Teşekkürler."

Çakıllı araba yolunun başında durmuştuk. Penceremden engebeli yeşil alanı, meşe ve kayın ağaçlarını ve Fairfax'ın fotoğrafında fark ettiğim gölün bir kısmını görebiliyordum. Etrafa vahşi ve bakımsız bir görünüm çökmüştü. Otlar büyümüştü ve göl kenarı da keçeleşmiş hasırotlarıyla çevrilmişti. George'un oturduğu diğer taraftaysa, sadece bir ağacın soluk gövdesini, sütun kaidelerin üstünde duran iki kocaman ayaklı vazoyu, hepsinin arkasında da gri renkli kocaman taş evi seçebiliyordum.

Lockwood hâlâ şoförle konuşuyordu. Arabadan inip George'a çantalarımızı taşımasında yardım ettim. Combe Carey Malikânesi karşımda olanca heybetiyle yükseliyordu. Hava nemli ve serindi.

Ta yukarıda, uzun tuğla bacalar bulutlara doğru boynuzlar gibi yükseliyordu. Evin daha eski, batı kanadı olduğunu tahmin ettiğim bu kısım, genellikle eski taşlardan inşa edilmişti. Çatıya ve kenarlara doğru yine tuğla işi başlıyordu. Her biri, kasım ayının gri gökyüzünü boş boş yansıtan, farklı büyüklüklerde ve farklı seviyelerde çok sayıda pencere vardı. Çatlak sütunlar, geniş basamaklardan çıkılan çift taraflı giriş kapısının üstündeki çirkin beton terası destekliyordu. Epeyce yaşlı ve büyük olan heybetli bir dişbudak ağacı kanadın en ucunda duruyordu. Kemik beyazı dalları, tuğla duvarlara devasa örümcek bacakları gibi yaslanmıştı.

Giriş merdivenlerinin sağındaki daha ufak olan doğu kanadı da tuğla işiydi, ama belli ki daha modern bir yapıdaydı. Tuhaf bir mimari rastlantı sayesinde, kanatlar birbirine hafifçe meyilli duruyordu. Bu da malikânenin tamamının beni kucaklayacakmış gibi durmasına neden oluyordu. Çirkin, iç karartıcı, dev gibi

bir binaydı ve tarihçesini bilmesem bile hoşlanmayacağım türden bir yerdi.

"Çok hoş!" dedi Lockwood neşeli bir sesle. "İşte bu gece kalacağımız otel." Şaşılacak kadar uzun süredir, heyecanlı heyecanlı şoförle konuşmuştu. Onu izlerken, adama bir sürü kâğıt para (12,50 pound'dan daha fazla gözüküyordu) ve mühürlü, kahverengi bir zarf uzattı.

"Teslim edersiniz, değil mi?" dedi. "Çok önemli."

Genç adam evet der gibi başını salladı. Taksi çakıl taşlarını iki yana saçarak uzaklaştı ve geride korku ve benzin kokusu bıraktı. Evin basamaklarından yaşlıca bir adamın indiğini gördüm.

"*O* neydi?" diye sordum.

"Postaya vermem gereken ufak bir paketti," dedi Lockwood. "Sonra anlatırım."

"Sessiz olun," diye fısıldadı George. "Bu adam 'yaşlı Bert Starkins' olmalı. *Gerçekten* de yaşlıymış, değil mi?"

Kâhya gerçekten çok yaşlıydı; uzun süre önce bedenindeki tüm yumuşaklık ve nem gitmiş gibi, minnacık ve kupkuru bir adamdı. Bay Fairfax yaşına ve hastalığına rağmen gayet zinde ve canlı olduğu halde, bu adam evin yanındaki dişbudak ağacını andırıyordu: eğri büğrü ve çarpıktı, ama var gücüyle hayata tutunuyordu. Saçları gür ve gri beyazdı; ince uzun suratıysa, bize yaklaştıkça bir kırışıklık ağına, üstünde girintiler ve çıkıntılar olan bir kireçtaşına dönüştü. Giysilerinde ciddi ve düzgün bir hava vardı; eski tarz koyu siyah renkli kadife bir frak giymişti ve kollarından gri lekeli parmakları sarkıyordu. Çizgili pantolonu inanılmaz derecede inceydi, ayakkabılarıysa burnu gibi uzun ve sivriydi.

Durup sıkıntıyla bize baktı. "Combe Carey'ye hoş geldiniz. Bay Fairfax sizi bekliyordu, ama şu anda müsait değil. Kısa

süre sonra sizi kabul edecek. Bu arada, size burayı gezdirmemi ve Malikâne'yi tanıtmamı istedi." Sesi hırıltılı, söğüt dallarının hışırtısı gibi kulak tırmalayıcı çıkıyordu.

"Teşekkür ederiz," dedi Lockwood. "Siz Bay Starkins misiniz?"

"Evet. Gençliğimde de yetişkinliğimde de elli senedir buranın kâhyalığını yaptım. Eh, burası hakkında bir, iki şey biliyorum; bunları kimin bildiği de umurumda değil."

"E-eminim ki biliyorsunuzdur. Harika. Çantalarımızı nereye koyalım?"

"Orada bırakın. Kim alacak ki? Malikâne Sakinlerinin almayacaklarına eminim; *onlar* güneş batmadan ortaya çıkmazlar. Gelin, size bahçeyi gezdireyim."

Lockwood elini havaya kaldırdı. "Affedersiniz, ama çok uzun bir yolculuktu. Yakınlarda... Kullanabileceğim bir tuvalet var mı acaba?"

Yaşlı adamın gözlerinin etrafında gölgeler belirdi, kırışıklıklar derinleşti. "Eve girdiğimiz zaman, evladım. Şu anda sizi oraya götüremem. Bay Fairfax evi size kendisi gezdirmek istiyor."

"Biraz acil bir durum ama."

"Bacaklarını birbirine bastırıp bekle."

"Şey, bana nerede olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Hayır! Mümkün değil."

"O halde, şu vazolardan birinin arkasına geçiyorum. Kimse fark etmez."

Starkins kaşlarını çattı. "Basamaklardan çıkın, lobiyi geçin, merdivenin solundaki ufak oda."

"Çok teşekkürler. Hemen gelirim." Lockwood telaşla uzaklaştı.

"Şu anda tutamıyorsa, umarım bu gece ışık Uzun Salon'dan çekilmeye başladığında tutmayı başarır," dedi yaşlı adam.

"Şey, bilemiyorum," dedim. Lockwood'un hali tavrı beni de biraz şaşırtmıştı.

"Neyse, onu beklememize gerek yok," dedi Starkins. Batı kanadını işaret etti. "Bu taş işi Combe Carey'nin en eski kısmına işaret ediyor. Orijinal manastırın kabuğu diyebiliriz... St. John'ın meşum keşişleri tarafından inşa edilmiş manastır pencerelerinden birini görebilirsiniz. Ah, ne kötü bir tarikatmış! Tanrı'ya ibadet etmekten vazgeçip..."

"Karanlık şeylere tapınmaya başlamışlar," diye mırıldandım.

Starkins gözünün ucuyla bana baktı. "Turu kim yapıyor, ben mi, sen mi? Ama haklısın. Korkunç kurbanlar verilmiş ve ayinler yapılmış... Ahhh, düşünmesi bile korkunç. Neyse, söylentiler giderek yayılmış, en sonunda da baronlar manastırı basmışlar.

En kötü keşişlerden yedisi bir kuyuya atılmış. Geri kalanıysa binanın içinde yanmış. Evet, hepsi bu duvarların arasında çığlıklar atarak ölmüş! Bu arada, birinci kattaki misafir odalarını sizin için hazırladım. Her birinde banyo var. Modern konfora dair her şey mevcut."

"Teşekkürler," dedim.

"Kuyu hâlâ açık mı?" diye sordu George.

"Hayır. Ben gençken, avluda kullanılmayan bir kuyu olduğunu görebiliyordunuz, ama seneler önce bir demir tıkaçla kapatıp üstünü tuzla kapladılar."

George'la birlikte bir süre sessizce binayı inceledik. Bay Fairfax'ın gösterdiği fotoğrafta, hayaletin önünde durduğu pencerenin hangisi olduğunu çıkarmaya çalıştım. Ama anlamak çok zordu. Birinci ya da ikinci kattaki birkaç pencere de olabilirdi.

"Sizce keşişler musallat olma olaylarının esas Kaynağı mı?" diye sordum. "Anlatılanlardan öyleymiş gibi geliyor."

"Bu konuda yorum yapmak bana düşmez," dedi Bert Starkins. "Keşişler olabilir; ama 1328 senesinde, manastırın yıkıntılarından ilk Malikâne'yi inşa ettiren çılgın Sör Rufus Carey de olabilir... Hah, zayıf mesaneli arkadaşınız geldi. Geç bile kaldı."

Lockwood yaylana yaylana yürüyerek bize doğru geliyordu. "Kusura bakmayın," dedi. "Bir şey kaçırdım mı?"

"Çılgın Sör Rufus'tan söz ediyorduk," dedim.

Starkins başlını salladı. "Evet. Buralarda Kırmızı Dük olarak bilinirdi. Saçları koyu kızıl renkliydi ve kan dökmeye bağımlıydı. Düşmanlarını evin alt katlarındaki işkence odasına götürüp..." Duraksadı. "Yok, gerisini anlatamam. Yanımızda bir genç kız var."

"Yok, sorun değil," dedi George. "Lucy istifini bile bozmadı. Baksanıza. Her şeyi görmüş zaten."

"Çok şey gördüm," dedim tatlı bir sesle.

Yaşlı adam homurdandı. "Her gece... Düşmanlarını eğlence olarak kullandı diyeyim o zaman. Her biriyle işi bittikten sonra, kafataslarını ana merdivenin basamaklarına yerleştirir, göz çukurlarında mumlar yakarmış." Starkins'in yaşlı, nemli gözleri bunu düşününce dehşetle irileşti. "Senelerce bu böyle devam etmiş. Sonra, fırtınalı bir gecede, kurbanlardan biri kaçmış ve Sör Rufus'un boğazını paslı bir kelepçeyle kesmiş. O günden beri, Kızıl Dük'ün hayaleti ne vakit koridorlarda yürüse, kurbanlarının ruhlarının uluduğu duyulur. Ama merdivenin kendisi çığlık atıyormuş gibi olduğunu söylerler."

Lockwood, George ve ben birbirimize baktık. "Demek Haykıran Merdiven öyküsü böyle?" dedi Lockwood.

Starkins omuzlarını silkti. "Olabilir."

"Sesleri *siz* de duydunuz mu?" dedim.

"Kesinlikle hayır! Geceleyin, Malikâne'ye *girmem* bile."

"Peki, tanıdığınız birisi var mı? Onlar sesleri duydu mu? Arkadaşlarınız mesela."

"Arkadaşlar mı?" Kâhyanın alnı bunu düşününce şaşkınlıkla kırıştı. "*Arkadaş* edinmek benim görevim değil. Ben Malikâne'nin bir hizmetkârıyım. Neyse, tura devam edelim."

Yaşlı Bay Starkins bizi evin etrafında dolaştırdı, dış özelliklerini gösterdi ve karmakarışık bir tura çıkardı. Çok geçmeden, en azından ona göre her taşın ve ağacın dehşet verici bir şeyle bir ilgisi olduğu ortaya çıktı. Sör Rufus ve keşişler zaten dehşeti başlatan kişilerdi. Sonraki Malikâne sahiplerinin tamamı da ya çılgındı ya zalimdi ya da ikisinin kötü bir karışımıydı. Senelerce insanları hapsedip boğmuşlar, sayısız ölüm gerçekleştirmişlerdi. Teorik olarak, bu kişilerden herhangi biri Malikâne'nin korkunç havasına katkıda bulunmuş olabilirdi, ama anlatılan sayısız öykü hem insanın kanını donduruyordu hem de bunlara inanmak çok güçtü. Lockwood'un suratındaki hayret dolu gülümsemeyi korumak için zorlandığının, George'unsa esneyerek ve gözlerini devirerek peşimizden geldiğinin farkındaydım. Ben de kısa bir süre sonra, öykülerin hepsini hatırlamaya çalışmaktan vazgeçtim ve evi incelemeye koyuldum. Ana giriş haricinde, Bay Fairfax'ın kullandığı modern Doğu Kanadı'nı saymazsak, giriş katında başka kapı yoktu. Rolls'u yan kapının önünde duruyordu; soğuk havaya rağmen kollarını sıvamış olan şoförüyse arabayı cilalıyordu.

Doğu Kanadı'nın ardındaki arazilerde, donuk renkli ve böbrek şekilli bir kayık gölü vardı. Bunun yakınlarında da gül bahçeleri ve yıkık siperli yüksek ve yuvarlak bir kule vardı.

Bert Starkins orayı işaret etti. "Size Sör Lionel'ın Deliliği'ni göstereyim," dedi.

"Tuhaf bir kule," dedi Lockwood.

"Dur, bekle biraz," diye fısıldadı George.

Yaşlı adam evet der gibi başını salladı. "Evet, o kulenin tepesinden Leydi Caroline Throckmorton 1863 senesinde atlamış. Çok güzel bir yaz gecesiymiş. Etekleri rüzgârda dalgalanırken, kan kırmızısı bir göğe karşı tırtıklı siperlere yanaşmış; hizmetkârlar onu çayla ve keten tohumu çörekleriyle geri döndürmek için dil dökmüşler. Ama işe yaramamış tabii. Onun bir minibüsten iner gibi, kayıtsızca kendisini aşağı bıraktığını söylemişler."

"En azından, huzurlu bir sonmuş," dedim.

"Öyle mi dersin? Kadın aşağı düşene dek çığlıklar atıp kollarını oraya buraya savurmuş."

Kısa bir sessizlik oldu. Rüzgâr gölün soğuk sularını dalgalandırdı. George hafifçe öksürdü. "Şey... Güzel bir gül bahçesiymiş."

"Evet... *Kadının düştüğü yere yapılmış.*"

"Hoş bir göl..."

"Orada da Sör John Carey kaybolmuş. Bir gece yüzmek istemiş. Gölün ortasına kadar yüzdüğünü, sonra pişmanlık duyduğu anıları yüzünden bir taş gibi dibe çöktüğünü söylerler."

Lockwood alelacele çalılıklarla ve fundalıklarla çevrili ufak bir kulübeyi işaret etti. "Ya şurası..."

"Cesedini asla bulamamışlar."

"Öyle mi? Çok yazık. Ya şu kulübe..."

"Cesedi hâlâ gölün dibinde, çamurların, taşların ve çürümüş yaprakların arasında... Pardon, ne dediniz?"

"Şu ufak evi diyorum. Onun ne tür bir akıl almaz öyküsü var?"

Yaşlı adam düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. "Öyküsü yok."

"Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey."

"Emin misiniz? İntiharlar ya da tutkuyla işlenmiş suçlar yok mu? Kısa bir bıçaklama olayı falan olmuş olmalı."

Kâhya dalgın dalgın Lockwood'a baktı. "Efendim, şu bilmiş üniversiteli esprilerinden birini mi yaptınız acaba?"

"Aklımdan bile geçmez," dedi Lockwood. "Hem ben üniversiteye gitmedim."

"Belki de anlattığım öykülere inanmamışsınızdır," dedi yaşlı adam. Nemli gözlerini, kalın bir çamur tabakasında kayan at arabası tekerlekleri gibi George'la bana çevirdi. "Belki de hiçbiriniz inanmadınız."

"Hayır, hayır. İnandık," dedim. "Her sözcüğe inandık. Değil mi, George?"

"Nerdeyse hepsine."

Adam kaşlarını çattı. "Kısa bir süre sonra, doğru olup olmadıklarını öğreneceksiniz. Her halükarda, o kulübede hayalet yok, çünkü orada *ben* yaşıyorum. Orayı Misafirler'den uzak tutarım." Belirli bir mesafeden bile, kiremitli çatıdan sarkan demir korumalar belliydi.

Yaşlı adam başka bir şey demedi. İlerledi, son bir köşeyi daha döndü ve bizi evin ön tarafına geri getirdi. Sırt çantalarımızın basamakların en üstüne çıkarıldığını ve açık kapılar arasında ince uzun birisinin durduğunu, bizi selamlamak için demir saplı bastonunu salladığını gördük.

19

"Hoş geldiniz, Bay Lockwood, hoş geldiniz!" John William Fairfax bizi içeri aldı, Lockwood'un elini sıktı, başıyla da George'a ve bana kısaca selam verdi. Hatırladığımdan daha ince ve uzundu; peygamberdevesini andırıyordu. Koyu gri renkli takım elbisesinin kumaşı, kollarının ve bacaklarının üstünde boş kıvrımlar oluşturmuştu. "Söz verdiğiniz gibi, tam vaktinde geldiniz. Ama göreceksiniz ki, *ben* de sözümü tuttum. On dakika önce, ücretinizi banka hesabınıza transfer ettim. İçiniz rahat olsun, Bay Lockwood, şirketinizin geleceği artık garanti altında. Tebrikler! Şimdi, benimle birlikte Doğu Kanadı'ndaki yaşam alanıma gelirseniz, daha önceden konuştuğumuz gibi, banka müdürünüzü arayabilirsiniz. Bay Cubbins, Bayan Carlyle, Uzun Salon'da şöminenin yanında içecekler bulabilirsiniz. Hayır, çantalarınızla uğraşmayın! Starkins o işi halleder."

Bastonunu döşeme taşlı zemine vurup ilerlemeye başladığında yüksek sesle konuşmaya devam etti. Lockwood onunla

gitti; George bir süre durup, çizmelerini girişteki paspasa vurarak temizledi. Ben de duraksadım, ama çizmelerimi temizlemek için değil. Minnacık bir çocukken, Jacobs beni bir değnekle hayaletli bir çiftlik evine girmeye zorladığından beri, ilk kez birinci ve en önemli kuralı çiğnedim.

Tereddütle ve korkuyla kapıda durdum.

Malikâne'nin lobisi kubbeli ahşap bir tavanı ve bembeyaz duvarları olan büyük, kare biçimli bir yerdi. George'un kat planları bize orasının orijinal manastırdan kaldığını gösteriyordu ve boyutları ve sadeliğiyle hâlâ bir kiliseyi andırıyordu. Tavanda, çaprazlamasına duran eski kirişlerin orada, kanatlı ve cüppeli, suratları zamanla yıpranmış ufak oyma figürler merakla bize bakıyorlardı. Duvarlara, çoğu uzun süre önce yaşamış lordlarla leydilere ait yağlı boya tablolar asılmıştı.

Lobinin her iki yanında bulunan alçak kemerlerden diğer odalara geçiliyordu. Gelgelelim tam karşımda daha büyükçe ve neredeyse tavana kadar bir kemer uzanıyordu ve bunun ardında da...

Bir merdiven vardı. Basamakları genişti ve taştan yapılmıştı. Zaman ve yüzyıllar boyunca üstüne basan ayaklar basamakların ortasını inceltmiş, mermer gibi pürüzsüzleştirmişti. Her iki yandaki taş tırabzanlar sahanlığın ilk çeyreğine ve daire biçimli cam bir pencerenin altına kadar uzanıyordu. Bu pencereden içeri giren günün son ışıkları parıldıyor, merdivenleri kırmızı bir renge büründürüyordu.

Merdivene bakınca, kımıldayamadığımı hissettim. Tekrar bakıp *dinledim.*

Yanımda duran George kocaman tombul ayaklarını yere vuruyordu. Yaşlı Starkins ilk sırt çantasını kaldırıp, göğsünden

hırıltılı sesle çıkararak ve nefes almaya çalışarak lobiye soktu. Uşaklar bu sırada fincanlarla, keklerle ve çın çın öten tabak çanak dolusu tepsilerle içeri girdiler. Lockwood'un bir diğer odaya girerken güldüğünü duydum.

Bir başka deyişle, etraf yeteri kadar gürültülüydü. Ama kulak kesilince, başka bir şey duydum. Bir sessizlik. Evin derin sessizliği. Bunu etrafımda, çok güçlü ve duygulu bir biçimde hissettim. O sessizlik benden uzaklaştı, koridorları ve katları dolaştı, o muhteşem taş merdivenden yukarı çıkıp açık kapılardan, ıssız pencerelerden yukarı tırmandı ve daha da ürkütücü bir yüksekliğe ulaştı. Sonu yoktu. Ev sadece bir kapıydı. O sessizlik sonsuza dek devam ediyordu. Dahası, bizi bekliyordu... Beklediğini hissedebiliyordum. Bir şeyin, kocaman ve uçurum gibi bir şeyin tepeme dikildiğini ve kafama inmeye hazırlandığını hissettim.

George çizmelerini temizlemeyi bitirdi; uşakların ve keklerin peşine takıldı. Starkins valizlerle boğuştu. Diğerleriyse gitmişti.

Arkama bakınca, çakıllı araba yolunu ve ardındaki parkı gördüm. Gün ışığı kış mevsimine gömülmüş kırsal bölgeden çekilmek üzereydi. Arazide dereler gölgelerle kaplanmıştı; çok geçmeden taşacaklar ve karaya karanlığı yayacaklardı; sonra da evdeki sessizlik kıpırdanacaktı...

Paniğe kapılmaya başlıyordum. İçeri girmek *zorunda* değildim. Hâlâ geri dönecek vaktim vardı.

"Gergin miyiz?" dedi Bert Starkins, kollarında sırt çantalarıyla yanımdan geçerken. "Gerginsen de seni suçlayamam. Otuz sene önce, Fittes'ten gelen o zavallı küçük kız da korkuyordu. Ne diyeceğim biliyor musun? Şu anda buradan kaçsan bile seni suçlamam." Ekşimik bir acıma ifadesiyle suratıma baktı.

Sesi beni düşüncelerimden sıyırdı. O an geçti; paralize halden kurtuldum. Dalgın dalgın başımı salladım. Ağır ve mekanik bir şekilde eşikten içeri adım attım, buz gibi koridoru geçtim ve Uzun Salon'a girdim.

Kasvetli, ama güzel bir odaydı; uçsuz bucaksız uzunluktaki bu alan bölmeli bir dizi pencereyle aydınlanıyordu. Lobiyle aynı dönemden olduğu belliydi; aynı bembeyaz duvarlar, meşe tavan, gölgelerin arasındaki oyma figürler ve sıra sıra kararmış yağlı tablolar. Duvarın orta kısmındaki kocaman tuğla şöminede, bir alev yükselip şiddetlendi. Diğer uçta, rengi solmuş bir goblen duvarı kaplıyordu. Altı tane meleği, üç tombul ve çıplak kadını ve zalim kılıklı bir ayıyı gösteren tuhaf bir mitolojik sahneyi temsil ediyordu. Şöminenin yanında bir masa vardı ve uşaklar çayları ve kekleri servis ediyorlardı.

George çoktan keki midesine indirmeye başlamıştı ve bir yandan da merakla duvar halısını inceliyordu. "Kekler harika," dedi. "Kremalı olanlardan dene."

"Şimdi istemiyorum. Lockwood'la konuşmam gerek."

"Zamanlaman iyi. Geldi bile."

Lockwood ve Fairfax lobiden odaya girdiler. Lockwood yanımıza geldi. Suratında sakin bir ifade vardı, ama gözleri parıldıyordu.

"Buradaki *havayı* hissetin mi?" dedim. "Biz..."

"Asla inanamayacaksınız," dedi lafımı kesip. "Çantalarımızı kontrol etmişler"

George'la ona bakakaldık. *"Ne?"*

"Biz Starkins'le dolaşırken, Fairfax adamlarına çantalarımızı arattırmış. Yanımızda Yunan Ateşi getirmediğimizden emin olmak için."

George bir ıslık çaldı. "Bunu yapamazlar!"

"Biliyorum! Onlara söz vermiştik."

Çay masasının orada, Fairfax uşakları bir hatalarından dolayı azarladı. Kolunu salladı, bastonunu yere vurdu.

"Bunu yaptığını *nereden* biliyorsun?" diye fısıldadım.

"Ha, ben bankayı aradıktan sonra kendisi söyledi. Gayet açık sözlüydü. Kim olsa aynı şeyi yapacağını söyledi. Eski binanın dokusunu ve çok pahalı mobilyalarını koruması gerektiğini falan söyledi. Ama bana vermek istediği *asıl* mesaj şuydu: Burası onun evi ve onun kuralları geçerli. Ya istediği gibi davranacağız ya da işi almayacağız."

"Zaten ilk başından beri öyle," dedi George. "Bu işin tamamı tuhaf. Hiçbir şey mantıklı değil. Fişek kullanmamıza izin vermiyor. Araştırma için yeteri kadar süre tanımıyor. Sonra da bizi Britanya'nın en hayaletli evlerinden biri olduğunu iddia ettiği bir malikâneye getirtiyor..."

"Bu, bir iddia *değil*," dedim. "Hissetmiyor musunuz? Etrafımızdaki havayı hissetmiyor musunuz?"

Onlara baktım. Lockwood hafifçe başını salladı. "Evet, hissediyorum."

"O halde, gerçekten de bizim..."

"Bay Lockwood!" Fairfax'ın kalın sesi salonda yankılandı. "Çaylarınız sizi bekliyor! Masaya gelin de akşamla ilgili olarak size tavsiyelerde bulunayım."

Yemekler güzeldi, çay Pitkins'in en iyi çayıydı ve çıtırdayan ateşin sıcaklığı bir süreliğine ölümcül sessizliği bastırmıştı. Fairfax yemeklerimizi yerken bizimle oturdu, kapkara ve sarkık gözleriyle bizi izledi ve Malikâne'yle ilgili genel bilgiler verdi. Malikâne'de

bulunan birçok hazineyi anlattı: Ortaçağın sonlarında yapılan tavanları, Sevr porselenlerinden ve Kraliçe Anne mobilyalarından oluşan koleksiyonları, lobide ve merdivenlerde asılı olan eşsiz Rönesans yağlıboya tabloları... Ayaklarımızın altında yer alan geniş şarap mahzenlerinden; yakın bir tarihte yeniden düzenlemeyi umduğu baharat bahçelerinden; gölün altında kalan ve mahvolan manastır dehlizlerinden söz etti. Çay vakti sona erene dek, yapacağımız işle ilgili hiçbir şey söylemedi. Sonra, uşakları gönderdi ve asıl konuya geçti.

"Vakit geçiyor," dedi. "Starkins'le ben hava kararmadan gitmek istiyoruz. Hiç kuşkusuz, sizin de işinize başlamadan önce yapmanız gereken şeyler vardır. O yüzden kısa keseceğim. Size geçen gün de dediğim gibi, bu kanat evin etki altında olan kısmı. Belki de bunu çoktan hissetmişsinizdir."

Bekledi. İnce uzun parmaklarından biriyle tabağındaki kuru üzümü almaya çalışan Lockwood kibarca gülümsedi. "Çok ilginç bir gece olacağına eminim, efendim."

Fairfax hafifçe güldü. "İşte böyle. Pekâlâ, şunlar uymanız gereken kurallar: Alacakaranlık çökerken, kapıları ardımdan kapatacağım, ama binadan çıkmanız gerekirse ana kapıların gece boyunca açık kalacağını bilin. Ayrıca, her katta Doğu Kanadı'ndaki yaşam alanıma açılan demir kapılar var. Bunlar kilitli olacak, ama acil bir durumda, bunları yumruklayın, ben de yardımınıza geleyim. Elektronik ekipmanlar bu kanatta psişik etkiler yüzünden çok iyi işlemez, ama lobiye sizi Starkins'in kulübesine bağlayacak olan bir telefon koyacağız. Bir tanesi hariç, tüm dâhili kapılar kilitsiz olacak. Böylece, dilediğiniz gibi hareket imkânına sahip olacaksınız. O istisnaya gelince..." Ceketinin cebine vurdu.

"Anahtar burada ve şimdi size vereceğim. Buraya kadar sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Aktivitenin en çok görüldüğü yerleri söylemeniz faydalı olabilir, efendim," dedi Lockwood alçak sesle. "Vaktiniz varsa tabii."

Yaşlı adam sesini yükselterek bağırdı. "Evet. Evet, tabii. *Starkins*!" Daha yaşlı olansa ayaklarını sürüye sürüye, kemikli ellerini ovuşturarak lobiden geldi. "Boris'le Karl'ın telefonu bağlamalarını söyle," dedi Fairfax. "Bay Lockwood'a evi gezdireceğim. Starkins iyi bir kâhyadır," dedi kâhya başını sallayıp gittikten sonra. "Sadece çok ödlektir. Bu saatte, güneş hâlâ gökyüzündeyken bile üst kata gittiğini *göremezsiniz*. Eh, sanırım temkinli davranarak bunca zaman hayatta kaldı. Haydi, gidelim."

Masadan kalkıp, Fairfax'ın peşinden odadan çıktık. Şöminenin diğer ucundaki bir kapıyı işaret etti. "Oradan geçince, bahçe odalarına, resepsiyon alanlarına, seraya ve mutfaklara girersiniz. Bu kısımlar eskidir, ama bu oda kadar değildir. Burası orijinal manastırın bir parçası. Eskiden buradan diğer binalara da geçiş vardı, ama uzun süre önce yıkıldı." Karşıdaki duvar halısını işaret etti. "Şu anda, ev orada sona eriyor."

Bizi tekrar lobiye çıkardı ve ardındaki kemerli kapıya götürdü. Burada, kare biçiminde, tavana kadar yükselen kitap raflarının kararttığı halı kaplı bir oda vardı; karşı duvarında da üstü çivili metallerle döşeli bir kapı vardı. Okuma masalarının aralarında, çok da rahat gözükmeyen modern demir ve deri sandalyeler duruyordu. Bir duvar neredeyse olduğu gibi, bazıları renkli, ama birçoğu siyah beyaz çerçeveli fotoğraflarla kaplıydı. Bunlardan en büyüğü ve odanın gurur tablosu olan fotoğrafta bir yelek, fırfırlı

bir gömlek ve daracık bir pantolon giymiş, elindeki küflü kafatasını inceleyen ciddi ifadeli bir adam vardı.

Lockwood merakla fotoğrafa baktı. "Affedersiniz, efendim, fotoğraftaki adam siz değil misiniz?"

Fairfax evet anlamında başını salladı. "Evet, benim. Gençliğimde, Hamlet'i oynamıştım. Aslında, birçok Shakespeare rolü oynadım, ama Danimarkalı sanırım en sevdiğimdi. Ah, 'Olmak ya da olmamak', hayatla ölüm arasında asılı kalan kahraman... Tevazu gösteremeyeceğim, iyi bir oyuncuydum. Neyse, burası ziyaretlerimin büyük bir kısmını geçirdiğim kütüphane. Benden önceki malikâne sahibinin kitap zevki biraz zayıf olduğundan, onunkini kendi koleksiyonumla değiştirdim ve odayı biraz yeniledim. Şuradaki kapıdan içeri adım atıldığında, kendi alanımın güvenli kollarına, tabii ki kendi şirketim tarafından üretilen ve hayaletleri uzak tutan demir eşyaların bulunduğu yere geçiliyor."

"Çok hoş bir oda," dedi Lockwood.

"Araştırmanız zarfında burada pek vakit geçirmeyeceksiniz." Fairfax bizi Starkins'in siyah renkli, eski tarz bir telefonu süslü bir vazonun yanındaki yan masaya yerleştirdiği lobiye geri götürdü. "Kaynak ya da ona her ne diyorsanız, hiç şüphesiz evin eski bölümünde. Lobi, Uzun Salon ya da muhtemelen yukarı katlar. Hey, dikkat edin!" İki uşak masanın etrafından bir makara telefon teli geçiriyordu. "Onlar Han Hanedanlığı'ndan kalma! O vazonun *değerini* biliyor musunuz?"

Azarlamasına devam ederken onu duymazdan geldim. Lobide ilerleyip iç kulağımla etrafı dinledim ve sadece bekleyen sessizlikte kendi kalp atışlarımı duydum. Büyük merdiven önümde yükseliyor, sahanlığın ilk çeyreğine doğru kıvrılıp karanlığa

ilerliyordu. Her iki basamakta bir, pullu ve boynuzlu tuhaf yaratıklar tırabzanın kenarlarına oyulmuştu. Bunlardan her biri de pençelerinin arasında ufak bir kaide tutuyordu.

"Bir şey duyuyor musun?" diye fısıldadı George. Yanıma gelmişti.

"Hayır. Tam aksine. Sesler gizlenmiş gibi."

"Bakıyorum da efsanevi Haykıran Merdiven'i bulmuşsunuz!" Fairfax yine yanımıza gelmişti. "Şu oymalı ejderhaların yanındaki kaideleri görüyor musunuz? Söylentiye göre, Kızıl Dük kurbanlarının kafataslarını bunlara koyarmış. Belki de bu geceden sonra, siz de merdivenin öyküsünü doğrulayabilirsiniz. Ama sizin adınıza, çığlık attığını duymayacağınızı umuyorum."

Bastonunu taş zemine vura vura yukarı kata çıktı. Sessizce, dağınık halde peşinden giderken birbirimize dikkat etmiyor, kendi duyularımızı harekete geçirmeye çalışıyorduk. Parmaklarımı tırabzanların üstünde gezdirip zihnimi psişik kalıntılara açıyor ve sürekli olarak etrafı dinliyordum.

Günün son ışıklarının gölgelediği, ağır ağır ilerleyen dört figür halinde pencerenin altından geçtik, bir kat daha çıktık ve bir sahanlığa vardık. Koyu bordo renkli bir halı ve kabartma desenli kırmızı renkte bir duvar kâğıdı tüm sesleri emiyordu. Bu katta, çürümüşlüğün pis kokusu ile ağırlaşmış, tropik çiçekleri anımsatan tuhaf, tatlı bir koku vardı.

George'un planlarından hatırladığım uzun ve geniş bir koridor evin kenarını izleyerek doğu-batı yönünde ilerliyordu. Her iki yanında birçok kapı vardı; aralık olanlardan içeri baktığımda, koyu renkli mobilyalar, tablolar, ağır altın çerçeveli aynalar gözüme ilişti. Fairfax bunları es geçti. Koridorda batıya doğru, en sondaki kapıya kadar ilerledi.

Duraksadı; merdiven çıktığı için mi, yoksa havanın birden boğucu hale gelmesi miydi bilmiyorum, ama nefes nefese kalmıştı.

En sonunda, "Bu bariyerin ardında, size sözünü ettiğim yer var," dedi. "Kırmızı Oda."

Sağlam görünümlü ahşap bir kapıydı; kilitli ve kapalıydı ve tek bir fark haricinde, yanından geçtiğimiz diğer kapılardan farksızdı. Birisi, bir ara, kapının tam ortasına kaba bir X işareti çizmişti. İşaretin bir çizgisi kısa, diğeri uzundu; her ikisi de büyük bir güçle, şiddetle ahşaba kazınmış gibiydi.

Fairfax zemine dayadığı bastonunun pozisyonunu değiştirdi. "Şimdi, Bay Lockwood, dikkatle dinleyin. Bu oda çok tehlikeli olduğundan her zaman kilitli durur. Ancak, anahtar ben de ve şu anda size veriyorum."

Anahtarı abartılı bir tavırla cebinde bulup çıkarmaya çalıştı. Sonunda, anahtar belirdi: koyu kırmızı renkli bir kurdeleye geçirilmiş ufak, altın rengi bir anahtardı. Lockwood sakin bir tavırla bunu aldı.

"Kaynağın bu odada olduğunu düşünüyorum. Oraya girip girmemek size kalmış. Girmeniz *gerekmiyor*. Bunu size bırakıyorum. Ancak sanırım siz de haklı olduğumu zaten hissediyorsunuz..."

Konuşmaya devam etmiş olabilirdi, ama o sırada aniden sessizliği bölen hafif ama ısrarcı fısıltıları zihnimden uzaklaştırmakla meşguldüm. Fısıltılar çok yakından geliyordu ve hiç hoşuma gitmemişti. Lockwood'un suratının kireç gibi kesildiğini, George'un bile solgunlaşıp sersemlediğini fark ettim. Soğuğu hissetmiş gibi yakasını ta çenesine kadar kaldırmıştı.

Aşağıdaki lobide, telefon vazonun yanına bağlanmıştı ve kablosu taş zeminden kütüphaneye yakın bir sokete kadar uzanıyordu. Uşaklar gitmişlerdi. Yaşlı Bert Starkins kapıların yanında, yarı karanlıkta hayal meyal görünerek endişeyle seğiriyor, uşakların peşlerinden gitmeyi dört gözle bekliyordu.

"On dakika, efendim!" diye seslendi.

Fairfax bize baktı. "Bay Lockwood?"

Lockwood başını salladı. "Tamam. On dakika bize yeter."

Uzun Salon'un yüksek ve ince pencerelerinin altında sessizce hazırlanmaya koyulduk; çantalarımızı boşalttık, ekipmanlarımızı aldık, kayışları takıp tertibatları ayarladık. Her birimizin standart ekipmanı vardı. Bir de fişeklerimizi telafi edecek başka malzemeler almıştık.

Kemerimde kılıcım, bir el feneri ve yedek piller, üç mumla birlikte bir çakmak ve bir kutu kibrit, beş tane ufak gümüş mühür (her birinin şekli farklıydı), üç kese demir parçacık, üç tuz bombası, iki matara lavanta suyu, termometrem, not defterim ve kalemim vardı. Sonra, omzumdan geçen ayrı bir kayışın iki yanına çifter çifter takılmış plastik kavanozlar vardı. Bunların her birinde, beş yüz gram kadar demir parça ve tuz vardı. Yine omzuma ince bir demir zincir sarılıydı; açıldığında iki metre oluyordu ve ses çıkarmasın diye balonlu naylona sarılmıştı. Son olarak, paltomun dış ceplerinden birinde, acil durum malzemelerini taşıyordum: enerji içeceği, sandviçler ve çikolata. Termoslarımızda taze ve sıcak çay vardı; daha büyük zincirleri ve mühürleri de ayrı bir çantada taşıyorduk.

Normal giysilerimin yanı sıra, termal eldivenler takmış, termal bir yelek ve tozluklar ile kalın çoraplar giymiştim. İçerisi henüz şapkamı takacağım kadar soğuk olmadığından, bunu da

parkamın cebine sokmuştum. Kolyeyse gümüş-camı kutusunda, boynumda asılıydı.

Diğerleri de hemen hemen benimkine benzer malzemeler taşıyorlardı, ama Lockwood'un yanında ceketinin göğüs cebine iliştirdiği güneş gözlüğü de vardı. Malzemeler bizi yavaşlatıyordu ve her zamankinden daha ağırlardı, ama her birimiz tek başımıza güven içinde olabilmek için yeteri kadar demir taşıyorduk. Birbirimizden ayrıldığımız takdirde de ihtiyaç olursa, kendi savunma halkalarımızı oluşturabilecektik. Sırt çantalarında hâlâ ikişer set beş santimetrelik demir zincirler duruyordu ve bunlar en güçlü Misafirler'in bile oynatmakta güçlük çektiği şeylerdi; ama şu anda bir tek bunlara güvenemezdik.

İşimizi bitirdik. Hava neredeyse tamamıyla kararmıştı. Şöminenin üstünde, kısa kısa turuncu renkli alevler titriyordu. Karanlık, Uzun Salon'un tavanına ilerliyor, büyük taş merdivenin her çıkıntısını ve açısını kaplıyordu. Ama bunun ne önemi vardı? Evet, gün sona ermek üzereydi ve gece çökmüştü, Malikâne'nin Misafirler'i kıpırdanmaya başlamışlardı, ama Lockwood & Ortakları hazırdı. Birlikte çalışacaktık ve korkmayacaktık.

"Pekâlâ," dedi Fairfax. Kapıda bekleyen Starkins'in yanına gitti. "Yarın sabah rapor almak için sabah dokuzda burada olacağım. Son olarak başka sorunuz var mı?"

Bize baktı; orada öylece bekliyorduk. Lockwood her zamanki gibi hafifçe gülümsüyordu ve görünüşte bir taksi bekliyormuşçasına rahat bir ifadeyle elini kılıcının üstüne koymuş duruyordu. Yanında, her zamanki gibi tuhaf bir biçimde kayıtsız bir ifadeyle bekleyen George kalın ve yuvarlak gözlüğünün ardında gözlerini kırpıştırıyordu; pantolonu tuzların ve demirlerin ağırlı-

ğından sarkmıştı. Bana gelince... Acaba o son saniyelerde nasıl gözüküyordum? Rahat göründüğümü umuyordum. Korktuğumu belli etmediğimi umuyordum.

"Sorunuz var mı?" dedi Fairfax yine.

Üçümüz de çenesini kapayıp gitmesini bekliyorduk.

"O halde, sabah görüşürüz!" dedi ve hantal bir el hareketiyle veda etti. "Hepinize bol şans!" Başıyla Starkins'e kısa bir işaret verdi ve merdivenden inmek üzere arkasını döndü. Starkins kapıları kapatmak üzere uzandı. Menteşeler gıcırdadı, kapılar içe doğru kapandı. Bir an için, kâhyanın bedeni iki kapının arasında içi boş ve eğri büğrü bir darağacı gibi alacakaranlıkta son kez göründü. Ardından, kapılar kapandı. Çıkan ses lobide ve diğer salonlarda yankılandı. Yankıların, evin tozlu alanlarına ilerleyerek devam ettiğini duyabiliyordum.

"Keşke bastonunu içeride unutmuş olsa da telaşla almak için gelse," dedi George. "Ne kadar *komik* olurdu, değil mi?"

İkimiz de yanıt vermedik. Yankılar dinmişti ve şimdi, evin iştahlı sessizliği bir kuyunun suyu gibi yükselip bizi yutmaya hazırlanıyordu.

20

"Her şey sırayla..." dedi Lockwood. "Burada bekleyin."

Lobide çizmelerini yassı zemin taşlarına çarpa çarpa ilerleyip, Combe Carey'nin eski lordlarının ve leydilerinin bakışları altında merdivenin yanındaki ufak bir kapıya gitti. Kapıyı açıp içeri girdi. Kapı kapandı. Bir sessizlik oldu. George'la birbirimize baktık. Tuhaf bir çınlama sesi çıktı, sonra yine sessizlik oldu; ardından, sifonun çekildiğini duyduk. Lockwood elini paltosuna silerek çıktı. Ağır ağır yanımıza geldi. "Şimdi oldu," dedi. Kolunun altında parıldayan ıslak bir paket vardı.

"Nedir bu?" diye sordu George.

Lockwood paketi gösterdi. "Satchell'ın bulabildiği en güçlü magnezyum fişeklerinden yedisi," dedi. "Bunları her zamanki gibi kemerlerinize takın da gidelim." Paketin etrafındaki bandı açıp, ıslak plastiği çıkardı. Paketi tersine tutunca, avucuna iki tane parlak, gümüş kavanoz düştü.

"Lockwood..." dedi George. "Bunları nasıl..."

"Fişekler giysilerinin altındaydı!" diye bağırdım. "Buraya gelir gelmez sakladın! Starkins'le dışarıda beklediğimizde!"

Gülümsedi; dişleri loş ışıkta parıldadı. "Aynen öyle. Paltomun içine yapıştırmıştım. Buraya gelir gelmez, tuvalete gidip rezervuarın içine sakladım. Hadi Lucy. Ellerini uzat."

O tanıdık, güven veren silindirleri aldım ve kemerimdeki yerlerine taktım. Lockwood iki tane daha çıkarıp George'a uzattı.

"Fairfax'ın üstümüzü ya da eşyalarımızı arayacağını tahmin etmiştim," dedi. "O bunu yapmadan önce, bunları saklamak istedim. Ama itiraf edeyim ki, bizden izinsiz çantalarımızı karıştıracağını düşünmemiştim. Ama işte ne yaparsın? Bu da onun nasıl bir adam olduğunu gösteriyor."

"Neden? *Nasıl* bir adam ki?" dedi George silindirlere bakarak.

"Korkunç birisi. Belli değil mi? Şu ikisi de benim..."

Hayretle başımı salladım. "Fairfax bunu yaptığımızı bilse..."

"Ama bilmiyor." Lockwood o muzip gülümsemesini takındı. "Ben de onu kandırıyorum diye pişmanlık duyamam doğrusu. Şu ana kadar kuralları o belirledi. Ama bu aşamadan sonra, bu kuralları kendi lehimize olacak şekilde değiştireceğiz."

"Sana itiraz ettiğim yok, Lockwood," dedi George. "Harika bir şey yapmışsın. Ama o Kraliçe Anne sandalyelerinin tek bir ayağını yaksak bile, paramızın geri kalanını alamayız. Hatta Fairfax muhtemelen Hope ailesi gibi dava açar; böylece, başladığımız yere geri döneriz."

"Ha, bize kesinlikle dava çar," dedi Lockwood. "Ama kimin umurunda? Bu Yunan Ateşi hayatımızı kurtarabilir. Geceyi burada geçiren son ajan ekibine ne olduğunu unutmayın. Kimse *bizi* yerde donmuş bir biçimde ölü bulmayacak. Böylece, dün yaptığım son ufak alışverişe geldi sıra..."

Ters yüz ettiği ceketine vurdu. Diğerlerinden biraz daha büyük olan yedinci fişek yere düştü. Diğerleri gibi, bir kenarına Gündoğumu Şirketi'nin doğan güneş sembolü işlenmişti, ama kâğıt ambalajı beyaz değil koyu kırmızıydı. Bir ucunda da uzun bir fitil vardı.

"Yeni bir fişek türüymüş," dedi Lockwood bunu kemerindeki diğer fişeklerin yanına koyup. "Satchell'daki adam, Fittes ve Rotwell ajanlarının bunları hayalet küme olaylarında kullanmaya başladıklarını söyledi... Hava baskını kurbanları, salgın alanlarındaki kurbanlar gibi. Güçlü bir gümüş, demir ve magnezyum patlamasına neden oluyor. Bunu patlatırsak, hemen yanından *uzaklaşmalıyız,* çünkü endüstriyel güce sahip. Umarım da öyledir, çok pahalıydı. Şimdi... Bunları nereye saklayabilirim?" Islak paketi kırıştırdı ve Fairfax'ın Han vazosundan içeri tıkıştırdı. "Güzel," dedi canlı bir şekilde. "Artık işe koyulalım."

Operasyon merkezi olarak kütüphaneyi seçtik. Ana kapıya ve daha güvenli olan diğer kanada açılan kapıya yakındı ve içindeki demir sandalyeler Misafir faaliyetlerini en aza indirecekti. Çantalarımızı içeri sürükleyip, masalardan birinin üstüne elektrikli bir lamba koyduk. Lockwood lambanın ışığını kıstı.

"Etrafa zaten şöyle bir bakmıştık," dedi. "Fikri olan var mı?"

"Her taraf onlarla kaynıyor," dedim.

George da evet der gibi başını salladı. "Özellikle nerede?"

"Kırmızı Oda'nın oradaki koridorda."

"Evet."

"Bir şey duyuyor musun, Lucy?"

"O koridorda mı? Bir sürü fısıltı. Sözcükleri anlayabileceğim kadar yüksek değildi, ama bence sesler... kötü niyetliydi. Diğer

her yerdeyse sessizlik var. Ama gece ilerledikçe, bitecek bir sessizlik olduğunu *biliyorum*." Özür diler gibi gülümsedim. "Pardon, dediklerim pek de mantıklı değil sanırım."

Lockwood başını salladı. "Aslında, gayet mantıklı. Ben de aynı şeyi hissediyorum. *Her yerde* ölüm parıltıları hissediyorum, ama henüz onları göremiyorum. Ya sen, George?"

"Ben sizin kadar odaklanamadım," dedi George. "Ama bir şeyi *fark ettim*." Termometresinin kapağını açıp bize gösterdi. "Fairfax ile kütüphanedeyken, ısı on altı dereceydi. Şu anda on üçe indi. Bu çok hızlı bir düşüş."

"Daha da düşecek," dedi Lockwood. "Tamam, sistematik davranacağız. Isıların haritasını çıkarıp, hissettiklerimizi not alacağız. İlk olarak, merdiven de dâhil olmak üzere giriş katından başlayalım... Sonra da mahzene bakalım. Bundan sonra, bir mola veririz. Ardından da yukarı katlara çıkarız. Hem gece uzun hem de burası büyük bir ev. Birbirimizden hiç ayrılmayacağız. Kimse tek başına başka bir yere gitmeyecek. *Ne* olursa olsun. Tuvaletiniz gelirse, hep birlikte gideceğiz. O kadar basit."

"O halde bana artık çay yok," dedim.

Haklıydım. Etraf *onlarla* kaynıyordu. Çok geçmeden hayaletler kendilerini göstermeye başladılar.

Demir mobilyalar sayesinde, işe başladığımız yer olan kütüphanede, nispeten daha az paranormal kalıntı vardı. Ama orada bile kısık lambanın ışığında, karanlıkta çalışırken, gözümüzün önünden hızla geçen ufak benekler ve ışık şeritlerini görmeye başlamıştık. Bunların hepsi gerçek bir oluşum olamayacak kadar silik ve cılızdı, ama yine de her biri plazmik kalıntıydı. Geleneksel Fittes tekniğini izleyerek, George her dört köşede

ve odanın ortasında ısıyı ölçüp, dikkatle zemin kat planına işaretledi. O bunu yaparken, ben de kılıcımı çekip onu korudum; sonra, Lockwood'la ben Becerilerimizi kullanıp bir şey hissedecek miyiz diye bekledik.

Pek bir şey hissetmedik. Sessizlik kulaklarımı kaplıyordu. Lockwood eski ölüm parıltıları olduğunu tahmin ettiği birkaç silik parıltı gördüğünü söyledi. Duvardaki banal tiyatro fotoğrafları daha çok ilgisini çekmiş gibiydi.

Lobide, George'un ölçümleri ısının on bir dereceye indiğini gösteriyordu. Plazma benekler daha çok belirginleşmişti ve karanlıkta etrafımızda ateşböcekleri gibi uçuşuyorlardı. Orada da o yeşil beyaz hayalet pusunu ilk kez gördük; öylesine silikti ki, buna odaklanmak bile gözlerinizi acıtıyordu. Zemine yakın duruyordu, ama yavaş yavaş odanın kenarlarına doğru yayılmaya başladı.

Diğer fenomenler de hızlandı. Odaklandığımda, çok alçak, radyo parazitini andıran, güçlükle algılanan bir çıtırtı sesi duyabiliyordum. Her seferinde anlamlı bir sese dönüşecekmiş gibi tekrar tekrar dinip yükseldi, ama asla tam olmadı. Nedense, bu sesin muğlaklığı beni rahatsız etmişti. Bunu duymamak için elimden geleni yaptım.

Bu arada, Lockwood lobide her biri oldukça parlak, üç ölüm parıltısı görmüştü.

"Yakın tarihli mi sence?" diye sordum.

Güneş gözlüğünü çıkarıp, ceketine iliştirdi. "Ya öyle ya da eski ama son derece korkunç ve travmatik bir olaydan kalma. Söylemek mümkün değil."

Gösterişli merdivense, şaşılacak derecede az belirti veriyordu. Isısı lobininkinden farklı değildi (George birkaç basamakta bir

durup ısıyı ölçüyordu). Ben ise arka plandaki seslerde herhangi bir değişiklik sezinlemedim, kesinlikle çığlık sesi duymadım. Taş oymalara dokunduğumda (biraz temkinle) ve psişik bir şey hissedip hissetmediğime baktığımda, açıkçası eve girdiğimden beri hissettiğim büyük huzursuzluktan başka bir şey duymadım.

Uzun Salon'un karşı duvarı karanlıktaydı ve hava soğuktu. Önceden harıl harıl yanan şöminede minnacık bir alev kalmıştı; alev titreyip sallanıyor, ama tam olarak sönmüyordu. George yine termometreye baktı. "Sekiz derece ve düşmeye devam ediyor," dedi.

"Malez hissetmeye başladım," dedim. "Ya siz?"

İkisi de evet anlamında başlarını salladılar. Evet, başlıyordu. İçinizi karartan, kalbinize acımasızca çöken kurşun gibi ağırlığı hissettiğiniz, o kadar ki bir kenara kıvrılıp uyuma isteği yaratan o tanıdık durum başlamak üzereydi.

Birbirimize sokulup kılıçlarımızı çektik ve odadan çıktık.

Çay masasının ve şöminenin yanından salonun karşı tarafındaki soluk duvar halısına doğru ilerledikçe, o çaresizlik hissi arttı. Isı hızla düştü. Hayalet pusu ayak bileklerimizde dolanıyor, koltuklara çarpıyordu. Arkamıza baktığımızda, lobinin ortasında silik bir biçimde duran ilk gerçek tayfları gördük.

Zayıf Tip İkiler'e has bir kurala göre, bunlar en iyi göz ucuyla bakıldığında görülüyordu; kısacık bir an için parıldayıp yok olan gri ve siyah benekler gibiydiler. İkisi çocuk, biri yetişkindi, ama bunun dışındaki özelliklerini tam olarak göremiyorduk.

Onları elimizden geldiğince görmezden gelmeye çalışarak, en uç duvarda ölçümlerimizi yaparken birbirimizi koruduk. Orası belirgin bir biçimde daha soğuktu. Lockwood duvar halısının bir köşesini kaldırıp ardına baktı.

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi George. "Bir şey var mı?"

Lockwood halıyı bıraktı. "Sadece duvar. Ama soğuk bir nokta."

"Evet, şu anda altı derece, ama beşe iniyor. Tamam, burada işimiz bitti. Devam edelim."

Zemin katı bitirip merdivene geldiğimizde, çok sayıda uğursuz pus, ses ve kokuyla karşılaşmıştık ki, hiçbiri George'tan çıkmamıştı. Diğer yerler Uzun Salon kadar soğuk veya nahoş bir havaya sahip değildi, ama doğaüstü fenomen kanat boyunca ilerliyordu. O meşum statik sesi artmıştı. Birkaç ölüm parıltısını daha plana eklemiştik. Tayflar sıklaşmıştı. Bize asla yaklaşmıyorlardı, ama ya kısa süre önce geçtiğimiz ya da geçmek üzere olduğumuz koridorların en uç kısmında beliriyorlardı. Ayrıntılarını göremiyorduk, ama bazılarının çocuk olduğu belliydi. Gözümüze tipik Tip Bir gibi gözükmüşlerdi: tepkisiz, sakin ve biraz hüzünlü.

"Bunlar önemsiz olanlar," dedi George. Lockwood elindeki mumun cılız ışığında, dar mahzen merdiveninden aşağıya inmeye koyulduk. "Gölgeler, Pusucular, Puslar... Bunlar sadece esas, daha derin olan musallat olaylarının etrafına toplanan uzak oluşumlar. Bu ana dek gördüğümüz hiçbir şey Kaynak değil, yakınından bile geçmiyor. Belki tek istisna, duvar halısının ardındaki soğuk nokta olabilir. O noktanın *hangi* odanın tam altında olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Yanıt vermedim. Bir saattir, hiçbirimiz Kırmızı Oda'dan söz etmemiştik, ama araştırmalarımızın bizi oraya yönlendireceği belliydi.

Mahzen zifiri karanlıktı ve içeride fena bir cereyan vardı. Aşağı iner inmez mum söndü ve el fenerlerimizi açmak zorunda

kaldık. Işık, kemerli geçitlerden oluşan geniş bir alanı, gri taşları, eski sütunları ve hayalet pusunun dolandığı engebeli ve yassı taşlı bir zemini gözler önüne serdi. Oyuklardan bazılarında bir zamanlar şarap muhafaza etmek için kullanılan kırık fıçılar ve boş raflar vardı; geri kalanındaysa, çıra, tahta, örümcek ağları ve fareler vardı. Biraz daha ilerleyince, örümcek ağları sıklaştı, hayalet pusu parlaklaştı. Isı sürekli olarak düşüyordu.

Girdiğimiz son oda taştan boş bir duvarla sona eriyordu.

"Yukarıdaki gibi," dedi George, haritasına tuttuğum el fenerinin altında notlar alırken. Lockwood kılıcını çekmiş yanımızda duruyordu. "Şu anda, Uzun Salon'un en uç noktasının tam altındayız ve yine soğuk bir alana rastladık. Burası da beş derece: mahzendeki en soğuk yer. Şuradaki örümcek ağlarına baksanıza... Bu duvarda bir şey... Ahh!"

Lockwood bizi kenara itmişti. Kılıcını telaşla hareket ettirdi. Kılıcın ucu karşı duvarın taşlarına takıldı; karanlıkta sarı kıvılcımlar parıldadı.

Bir küfür savurdu. "Iskaladım!" dedi öfkeyle. "Gitti."

Ben de kılıcımı çıkarmıştım. Sırt çantası ve zincir yüzünden dengesini kaybeden George yassı taşlı zemine devrilmişti. İkimiz de çılgınlar gibi etrafımıza bakıyorduk. El fenerimi etrafa çevirdikçe, ani ışık halkaları beliriyordu. Adeta ince, gri renkli, üstümüze üstümüze gelen duvarlarla çevriliydik.

"Bu da neydi?" dedim. "Lockwood...

Nefes nefese, gözlerine düşen saçlarını geri itti. "Görmedin mi?"

"Hayır."

"Oradaydı. Tam yanında duruyordu. Tanrım, çok hızlıydı."

"Lockwood..."

"Bir adam... duvarın yanındaki gölgelerin arasından fırladı. Sadece bir suratla el. Seni yakalamak ister gibi öne uzandı, Lucy. Sanırım, bir keşişti. Kafasının tepesi keldi. Saçları yuvarlak şekilde kesilmişti."

"Tıraş edilmiş denir," dedi George yerden.

"Ha kesilmiş ha tıraş edilmiş, ne fark eder? Suratından hiç hoşlanmadım."

Yukarı kata geri döndük. Birkaç hayalet pusu kıvrımı kütüphanenin içine doğru bir parça daha ilerlemişlerdi, ama lamba hâlâ sağlam bir biçimde yanıyordu ve tayflar yaklaşamıyorlardı. Lockwood ışığı biraz açtı. Sırtımızı dinlendirmek için demir zincirleri indirdik mataralarımızı ve yemeklerimizi Fairfax'ın okuma masalarından birine koyup sessizce oturduk. Saat onu biraz geçiyordu.

Bir süredir, göğsümde soğuk bir ağırlık hissediyordum. Paltomun altındaki gümüş-camı kutuya bakmak istedim. İçinde soluk mavi bir parıltı vardı: Hayalet kızın madalyonu ilk kez spektral bir parıltı saçıyordu. Belli ki ruhu hâlâ aktifti. Belki de etrafımızdaki Misafir faaliyetlerinin gücüne tepki veriyordu; belki de parıldamasının bir başka nedeni vardı. Misafirler söz konusu olduğunda, her şey tahmine dayalıydı. Elli sene sonra bile, hâlâ bilmediğimiz çok şey vardı.

George kat planlarını dizlerinin üstüne koymuştu; kalemiyle sinir bozucu bir ses çıkararak dişlerine vuruyor, notlarımızı gözden geçiriyordu. Lockwood bisküvilerini bitirdi; el fenerini alıp kitap raflarını incelemek üzere ayağa kalktı. Lobide, tek başına bir hayalet karanlıkta bir an için belirip gözden kayboldu.

"Buldum," dedi George.

Gümüş-camını yine içime soktum. "Neyi buldun?" diye sordum.

"Kaynağı. Nerede olduğunu biliyorum."

"Bence, hepimiz nerede olduğunu tahmin edebiliyoruz," dedim. "Kırmızı Oda." Birisinin artık o odadan söz etme vakti gelmişti. Dinlendikten sonra, oraya çıkmamız gerekiyordu.

"Olabilir," dedi George. "Olmayabilir de." Yorgun gözlerini ovuşturmak için gözlüğünü çıkarmıştı. Sonra, tekrar taktı. Bu, George'la ilgili tuhaf bir ayrıntıydı. Gözlüğünü çıkardığında, gözleri ufak ve güçsüz gözükürdü. Yanlış yöne sapmış şapşal, aptal bir koyun gibi gözlerini kırpıştırıp boş boş bakıyor gibi dururdu. Ama tekrar taktığında, gözleri birden keskinleşip odaklanır, kahvaltıda aptal koyunları yiyen bir şahinin gözleri gibi olurdu. O sırada da aynen öyleydi. "Bir şey fark ettim," dedi. "Bunca zamandır, bu eski kat planlarında vardı aslında. Ama ölçümlerimiz bence bunu teyit etti. Şuraya bakın..." İki planı yan yana masaya koydu. "Şurada eski manastırın kalıntılarının orta çağda yapılan çizimi var. Burası, sonradan Uzun Salon olan dinlenme odası. Yukarı kattaki şu odalar da keşişlerin yatakhaneleri. Birçoğu yıkılmış, ama bunlardan biri hâlâ duruyor ve artık Kırmızı Oda olarak biliniyor."

"Lockwood," dedim birden. "Dinliyor musun?"

"Hı-hı. Dinliyorum..." Lockwood, Fairfax'ın duvardaki fotoğraflarının orada duruyordu. Raftan büyükçe bir kitap alıp, dalgın dalgın karıştırmaya koyuldu.

"Orta çağ çizimi, Kırmızı Oda'nın ve Uzun Salon'un ardındaki geçitleri de gösteriyor ki bunlar çoktan yıkılmış. Bu geçitler her iki kattaki bir dizi odaya açılıyormuş. Bunlar yatakhane, depo ya da ufak dua odaları olabilir. Mahzen seviyesinde

de muhtemelen bir ek alan vardı. Bunu tam olarak bilemiyorum, planlarda gözükmüyor. Ama on dokuzuncu yüzyıl kat planına baktığınızda, o ek alanların olmadığını görüyorsunuz. Kanadı, bugünkü bitiş noktası ile gösteriyor... üstünde soğuk noktaların olduğu şu kocaman taş duvar."

"Çok sağlam bir duvar gibi, değil mi?" dedim.

"Çok *kalın* bir duvar," dedi George. "Mesele de bu zaten. Orijinal plandaki duvardan çok daha kalın. Eski geçitlerin olduğu yere doğru uzuyor."

Göğsümden, ufak bir elektrik akımına benzer bir heyecan dalgası geçip, kollarımdaki kaslara yayıldı. "Sence..."

Gözlük camları parıldadı. "Evet. Bence malikânede gizli odalar var."

"O halde... Malikânenin geri kalanı yıkıldığında, odaları birleştiren bazı geçitleri mühürlemiş olabilirler. Sanırım bu mümkün. Sen ne dersin, Lockwood?"

Yanıt gelmedi. Arkama bakınca, Lockwood'un raflardan birkaç cilt daha indirdiğini ve dikkatle okuduğunu gördüm. Sırtı bize dönüktü ve termoslarını kitapların yanına koymuştu. Ben onu izlerken, keyifle çayından bir yudum aldı.

"Lockwood! Ne halt ediyorsun?"

Bana baktı. Gözlerinde son birkaç gündür gördüğüm o dalgın ifade vardı. Sanki uzaklarda bir şey görüyormuş gibiydi. "Pardon, Lucy. Bir şey mi dedin?"

"Daha çok bir bağırmaydı. Ne yapıyorsun? George bir şey buldu."

"Öyle mi? Harika... Ben de Fairfax'ın anı albümlerine bakıyordum. Gençliğinde rol aldığı tüm oyunları kaydetmiş:

programlar, biletler, eleştiriler. Harika bir şey. Bir zamanlar, çok iyi bir aktörmüş."

Suratına bakakaldım. "Kimin umurunda? Neden önemli? Bunun Kaynağı bulmakla ne ilgisi var?"

"Hiç... Sadece, bir şeye parmak basmaya çalışıyorum. Yaklaştım, ama tam olarak beceremedim..." Aklına bir şey gelmiş gibi suratı aydınlandı. "Haklısın... Önceliğimiz bu değil." Yanımıza gelip oturdu, George'un sırtına dostane bir şaplak indirdi. "Ne diyordun, George? Karşı duvarın ardında gizli odalar mı var?"

"Odalar ya da geçitler, evet." George gözlüğünü düzeltti ve hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Fairfax'ın otuz sene önceki Fittes araştırmasıyla ilgili olarak anlattığı o feci öyküyü hatırlıyor musunuz? Bu benim açımdan olayı netleştirdi. İki ajan Kırmızı Oda'da ölü bulunmuştu. Üçüncü ajan olan gençse ortadan kaybolmuştu. Bildiğimiz kadarıyla, hayaletler kurbanlarını yemezler. Peki, genç nereye kayboldu?" Tombul parmaklarından biriyle kat planını işaret etti. "Buraya. Bu alışılmadık biçimde kalın olan duvarın ardında bir yerde kayboldu. Girişi bulunca, içeri girdi. Bir Misafir, belki de bu olayların merkezindeki *Misafir*, onu yakaladı. Genç asla geri dönemedi. Hâlâ orada. Arif'in en iyi çikolatalı çöreklerine bahse girerim ki, Kaynak da *orada*."

Lambanın cılız ışığının altında oturup plana bakarken hayalet pusu ışığın kenarlarına dolanıyordu. Lockwood başını eğmiş, ellerini birbirine dayamıştı. Derin düşüncelere dalmıştı.

"Tamam," dedi en sonunda. "Size önemli bir şey söylemem gerek."

"Fairfax'ın anı defterleriyle ilgili değildir umarım," dedim.

"Hayır, beni dinleyin. George her zamanki gibi olayı anladı. Combe Carey Kaynağı büyük bir ihtimalle o duvarda gizli. Malikâne'yle ilgili öykülerden bazıları, mesela, Haykıran Merdiven öyküsü uydurmasyon olabilir, ama Kırmızı Oda'nın farklı olduğu belli. Hepimiz o kapının dışındaki havayı hissettik. İçeri girmek, öyle hafife alınacak bir iş değil." Başını kaldırıp teker teker ikimize baktı. "Ama girmemize gerek *yok*. Fairfax de öyle demişti. O odaya girmemiz şart değil. Sırf bu gece buraya gelerek bile, Sheen Sokağı yangınında meydana gelen zararın karşılığını ödeyecek miktarı kazandık. Fairfax ödemeyi çoktan yaptı. Buraya geldiğimizde, bankayla görüştüm. Tabii, Kaynağı bulursak daha da çok para kazanacağız, ama bu, gerekli değil. Şirket bu para olmadan da ayakta kalabilir."

"Kalacak mı?" dedi George. "Daha kaç vaka alabilmeyi umuyorsun, Lockwood? Fairfax'ın sürpriz teklifi dışında, itibarımız yerle bir oldu."

Lockwood buna itiraz etmedi. "Hep dediğim gibi, işleri yoluna koymak için ihtiyacımız olan tek şey büyük bir başarı. Annie Ward cinayetini çözersek de olur tabii; Lucy sayesinde buna çok yaklaştık. Ama... Garanti değil." İçini çekti. "Son hamleyi nedense yapamıyorum. Burada Kaynağı bulmaya gelince... Bu, kesinlikle bir diğer seçenek. Ama çok riskli. Orada her ne gizleniyorsa, ürkütücü derecede güçlü." Geriye yaslanıp gülümsedi. Bu sefer, istemediğiniz halde itaat ettiğiniz, o aydınlık gülümseme değildi. Sadece içten, dostane bir gülümsemeydi. "Beni tanıyorsunuz," dedi. "Bence bunu yapabiliriz. Ama kendi düşüncemi zorla size kabul ettirecek değilim. Vazgeçmek istiyorsanız, sorun olmaz. Kararı size bırakıyorum."

George'la birbirimize baktık. Konuşmasını bekledim, o da beni bekledi. Zihnimdeki o çıtırtılı parazit sesi, sanki evi kontrol eden şey de kararımı bekliyormuş gibi dindi.

O geceden önce olsaydı... Geri çekilebilirdim. Kriz anlarında o kadar çok hata yapmıştım ki, artık içgüdülerime sonuna kadar güvenemiyordum. Ama o kapıdan içeri girdiğimden beri, özellikle de araştırmalarımıza başladığımızdan beri, kendime olan güvenim yavaş yavaş artmıştı. Birlikte çalışmıştık. Hem de eskisinden çok aha iyi bir biçimde çalışmıştık. Temkinli, dikkatli, coşkulu, hatta yektin bir biçimde yapmıştık bunu... Bunlar da bana Lockwood & Ortakları'nın günün birinde nasıl bir şirket olacağını göstermişti. Hemen vazgeçebileceğim bir şey değildi. İçime derin bir nefes çektim.

"Kısaca göz atmayı öneriyorum," dedim. "Ama bunu *ancak* ardımızda açık bir kaçış yolu bırakırsak yapalım. İşler ters giderse, binadan en kısa zamanda çıkacak durumda olmalıyız."

Lockwood başını salladı. "Gayet adilane bir öneri. Ya sen George?"

George yanaklarını şişirdi. "Hayret bir şey, ama Lucy ilk kez mantıklı konuştu. Ben de aynen öyle hissediyorum." Belindeki silindirlere vurdu. "Gerek kalırsa, tüm silahlarımızı kullanabileceğimiz takdirde, odaya göz atabiliriz."

"Anlaştık o zaman," dedi Lockwood alçak sesle. "Çantalarımızı toparlayıp gidelim."

Karar verdikten sonra, fazla oyalanmadık, ama pervasız da değildik. Merdivenden dikkatle çıkıyor, birkaç adımda bir durup etrafa bakıyor, ses geliyor mu diye dikkat kesiliyorduk. Önceki gibi, fantomlar bize yaklaşmadılar, ama hayalet pusu dizlerimize

kadar yükselmişti. Lockwood sahanlıkta ve yatak odalarının ardında ölüm parıltıları gördü. Bana gelince, o duvar gibi sağlam sessizlik geri gelmişti ve şakaklarımın arasında zonkluyordu. Hava ağırlaşmış ve ağdalı bir hale gelmişti. Sahanlıkta hissettiğimiz iç bulandırıcı koku da hâlâ devam ediyordu.

Yıpranmış kapının ardındaki fısıltılar da kesilmişti. Geçide tekrar bakınca, tayfların el fenerinden yayılan ışığın ardına toplandıklarını gördüm.

"Sanki bekliyorlar," diye mırıldandım. "İçeri girmemizi bekliyorlar."

"Naneli şekerler kimde?" dedi George. "Orada bunlara ihtiyacımız olacak gibi *hissediyorum*."

Lockwood anahtarı cebinden çıkarıp kilide soktu. "Rahatça döndü," dedi. Tek bir adet tok klik sesi çıktı. "Tamam, oldu. Lucy'nin dediği gibi, kısaca göz atacağız. O kadar."

George tamam der gibi başını salladı. Ben de gülümsemek için elimden geleni yaptım.

"Merak etmeyin," dedi Lockwood. "Her şey yolunda gidecek."

Sonra, kapı kolunu tutup itti ve gecenin dehşeti başladı.

21

Menteşeler tüyler ürpertici bir ses falan çıkarmadı. Dürüst olmam gerekirse, buna gerek bile yoktu.

Kapı açılırken, burnuma kuru, soğuk bir hava ile toz ve bakımsızlık kokusu çarptı. Kullanılmayan her odada aynı şeyi hissedebilirdiniz. Lockwood el fenerini karanlığa tuttu; fenerin yumuşak ve hafif ışığı odanın çıplak parkelerini ortaya çıkardı. Parkeler gri, karanlık ve lekeli gözüküyordu. Yüzyılların kiriyle parkelerin arasına sıkışmış eski bir halının kalıntıları da seçilebiliyordu.

Feneri karşı duvarı aydınlatana dek yukarı kaldırdı. Yüksek beyaz pervazı, ardından da zaman içinde kirle neredeyse simsiyah olmuş koyu yeşil renkli duvar kâğıdını gördük. Duvar kâğıdının bazı bölümleri yırtılmıştı ve altındaki tuğlalar gözüküyordu. Fenerin ışığı yükselmeye devam etti. Kalınca bir çıkma, sonra halkalar ve spirallerle süslü sıva işli bir tavan ortaya çıktı. Işık, tavanın ortasından sarkan tek bir avizeye kadar ilerledi. Avizenin

kollarından ve zincirlerinden açık gri renkli ağlar sarkıyor, kapının açılmasıyla içeri giren hava bunları kımıldatıyordu.

Örümcekler... Kesin bir işaretti.

Lockwood feneri alçalttı. Ayaklarımızın dibinde, koridorun halısı tam kapının olduğu yerde sona eriyordu. Oraya kalınca bir demir çubuk yerleştirilmişti. Bunun ardındaysa, toz, ahşap parkeler ve Kırmızı Oda'nın mutlak tenhalığı vardı.

"Bir şey hisseden var mı?" diye sordu Lockwood. Sesi tuhaf ve ifadesiz çıkıyordu.

Hissetmemiştik. Lockwood demir çubuğun üstünden geçti, George'la ağır sırt çantalarını taşıyarak peşinden gittik. Etrafımızda buz gibi bir hava akımı dönüp duruyordu. Çizmelerimiz parkelerin üstünde hafif bir ses çıkardı.

Odaya girdiğimiz anda, güçlü bir fenomenin saldırısına uğrayacağımızı sanıyordum. Ama içerisi çok sessizdi, gene de başımdaki basınç her zamankinden kötüydü. Hayalet pusu kendini göstermemişti ve ne statiği ne de fısıltıları duyuyordum. Çanlarımızı yere bırakıp, fenerlerimizle etrafı inceledik.

Büyükçe, dikdörtgen biçimli bir odaydı ve kanadın tüm genişliği boyunca devam ediyordu. Karşıdaki duvar evin sona erdiği noktayı işaret ediyordu ve hemen aşağıdaki Uzun Salon'un duvar halısına denk geliyordu. Bu duvarda kapılar ya da pencereler yoktu, ama yer yer aşınan kâğıt arkasındaki tuğlaları veya taşları ortaya çıkarıyordu.

Sağdaki duvarda hiç pencere yoktu; soldakindeyse eski plana göre üç pencere olmalıydı, ama bunlardan iki tanesi örülüp kapatılmıştı. Sonuncu pencerede iki yana açılmış bir kepenk vardı.

Avizeden başka da hiçbir eşya yoktu.

"Pek de 'Kırmızı' değil, ne dersiniz?" dedi George. Ben de aynı şeyi düşünüyordum.

"Sırayla gidelim," dedi Lockwood telaşla. "Lucy, daire oluşturmama yardım et. George, çıkış alanımızı güvene al, lütfen."

El fenerlerimizi dişlerimizin arasına sıkıştırdıktan sonra, Lockwood'la ben sırt çantalarımızı açıp, içinden iki inçlik sağlam zincirleri çıkardık. Bunları yere koyup, gerekli olan koruyucu halkayı oluşturmaya koyulduk. Bunlar, bizi odada bekleyen şeye karşı koruyacaktı.

Bu arada, George kendi çantasının üstüne eğilmişti. Yan ceplerden birisini açtı ve elini içine soktu. "Burada bir yerde Misafirler'e dayanıklı bir KTC olmalı", dedi. "Bir saniye..."

"KTC mi?" dedim.

"Kapı Tutma Cihazı. Son teknoloji ürünü. Satchell'den aldım. Biraz pahalı, ama değer. Hah, buldum." Kabaca yontulmuş, ahşap biçiminde bir tahta parçası çıkardı.

Elindeki şeye baktım. "Bu, bir takoz değil mi?"

"Hayır. Bir KTC, arkadaşım. Bir KTC. İçinde demir bir çekirdek var."

"Çöpten bulduğun bir şeye benziyor. Buna ne kadar para ödedin?"

"Hatırlamıyorum." George tahta parçasını sıkıca yerine yerleştirdi. Böylece, kapı ardına kadar açık kalacaktı. "Ne istersen de. Kapının kapanmasını engelleyecek. Belki bu sayede hayatımız kurtulacak."

O konuda haklıydı. Önceki seneki Shadwell Haylaz musallat olma vakasında, iki Grimble ajanı banyo kapısı üstlerine kapanınca, arkadaşlarından ayrı kalmıştı. Kapı fena halde sıkışmıştı; içeri kimse giremiyordu ve iki ajan havada dönen seramik par-

çaları tarafından öldürülmüştü. Araştırma sona erdiğinde, kapı kendiliğinden açılmıştı.

"Kapı girişine tuz da serpin," dedi Lockwood. "Her ihtimale karşın." Zincir halkayı tamamladıktan sonra çantalarımızı içeri çektik. "Tamam, bir terslik olursa buraya gireceğiz. Isı?"

"Altı derece," dedi George.

"Buraya kadar iyi gittik. Evin en sessiz yeri şu anda burası gibi duruyor. Bunun lehimize kullanalım. Gizli kapılar arayacağız. Sondaki duvardı, değil mi, George?"

"Evet. Gizlenmiş kapıya benzer bir şey arayacağız. Düğmeler, kollar falan olabilir. Boş alanları tıklatarak da arama yapabiliriz."

"Tamam. Lucy'yle ben ilk aramayı yapalım, George, sen burada kalıp bizi kolla."

Lockwood'la birlikte duvarın iki ucuna geçerken, çizmelerimiz boş alanda yankılandı. El fenerlerimizi iç duyularımıza engel olmasın diye epey kısmıştık. Ben örülmemiş olan tek pencereye yakın olan sol köşeyi seçtim. Kirli camın ardından ilerideki köyün ışıklarını ve birkaç da kış yıldızını görebiliyordum.

Fenerimi kapatıp, elimi duvarda gezdirmeye koyuldum. Yeteri kadar pürüzsüz gibiydi, duvar kâğıdı düzgündü ve yıpranmamıştı. Yana kayıp, yüksek ve alçak yerleri elledim. Arada sırada durup kulak kesildim, ama etraf hâlâ sessizdi.

"Kokuyu aldınız mı?" diye sordu Lockwood birden. Siluetini, el fenerinin yansıttığı ışığın köşesinde görebiliyordum. Kaşlarını çatmış, burnunu kırıştırmıştı.

"Hangi koku?"

"Tatlı ekşi bir şey... Ne olduğunu anlayamadım. Tanıdık ama garip bir koku."

"Tıpkı Lucy'nin kokusu gibi," dedi George. Arkamızda, odanın ortasında duruyordu.

Aradan dakikalar geçti. Karanlıkta, Lockwood eli benimkine değdi; duvarın ortasına ulaşmıştık. Bir, iki saniye sonra, ikimiz de geldiğimiz yöne doğru ilerlemeye başladık ve duvarı tıklatmaya koyulduk.

"Birkaç parça plazma oluşmaya başladı," dedi George.

"Duralım mı?"

"Şimdilik devam edin."

En sonunda, duvarın sonlarına yakın bir yerde, pencerenin köşesinde, kulağıma farklı bir ses geldi. Tıklama sesi daha yüksek ve yankılıydı; adeta ardındaki boş bir alana çarpıp geri dönüyordu.

"Bir şey bulmuş olabilirim," dedim. "İçi boşmuş gibi ses çıkaran bir nokta var. Eğer sen..."

"*O* da neydi?" dedi George. Sesi üçümüz de duymuştuk. Karanlıktan bir yerden, yumuşak ama kararlı, *tak* diye bir ses gelmişti. Lockwood'la arkamıza baktık.

"Halkaya geri dönün," dedi George. "El fenerlerinizi de kapatın. Benimkini kullanırız."

El fenerini dikkatle ona doğru koşan Lockwood'la bana tuttu, bir yandan da tavanı, duvarları ve zemini aydınlattı. Her şey önceki gibiydi.

Yoksa değil miydi? Havada bir şey, gizlice, sinsice değişmişti.

Halkanın içinde sırt sırta, omuzlarımız sıkıca birbirine yaslanır vaziyette durduk.

"El fenerimi kapatacağım," dedi George.

Kapattı. Boş odanın karanlığına dikkatle baktık.

"Lucy," dedi Lockwood. "Ne duyuyorsun?"

"Fısıltılar arttı," dedim. Bir anda epey yükselmişti. "Önceki gibi. Bir sürü meşum ses duydum."

"Nereden geliyor?"

"Henüz anlayamadım. Her yönden geliyor gibi."

"Peki. George, sen ne görüyorsun?"

"Işık şeritleri ve sarmalları. Parlak, ama kısa süreli. Tek bir yerde de değil."

Bir sessizlik oldu. "Ya sen Lockwood?" dedim.

Keyifsizce yanıt verdi. "Ölüm parıltılarını artık görebiliyorum."

"Bir taneden fazla mı?"

"Lucy, *düzinelerce* var. Bunları önceden nasıl görmediğimi anlayamadım. Odanın tamamı bir ölüm odası gibi..." İçine bir nefes çekti. "Herkes kılıcını çeksin."

Üçümüzün omuzları oynadı ve yer değiştirdi. Kılıçlarımızın metal kısımları aynı anda ses çıkardı.

"Bunu hissetti," dedi George. "Şeritler çıldırdı. Yine sakinleştiler."

"Lucy?"

"Fısıltılar yükseldi, daha öfkeli oldu, ama sonra yine kesildi. Ne yapsak?"

"Bu koku!" dedi Lockwood. "Yine hissediyorum. Çok keskin! Siz nasıl..." bıkkınlıkla içini çekti. "İkiniz de hissetmiyor musunuz?"

"Hayır," dedim. "Lockwood odaklan. Ne yapacağız? Gidiyor muyuz?"

"Bence gitmeliyiz. Büyük bir şey yaklaşıyor. Ahh... Bu parıltılar çok keskin!" Güneş gözlüğünü bulmaya ve telaşla takmaya çalıştığını duydum.

"Lucy bir kapı bulduğunu söylememiş miydi?" dedi George. "Acaba..."

"Bir kapı değil," dedim. "O noktada, duvar her nasılsa daha inceymiş gibi tok bir ses çıktı sadece."

"Artık bir önemi kalmadı," dedi Lockwood. "Derhal odadan çıkıyoruz."

Karanlıktan *pıt* diye bir ses geldi. Hafif ama ağır bir şeyin sesi gibiydi ve öncekinin aynısıydı. Ardından bir ses daha geldi. Sonra bir ses daha.

"Kapıyla aramızdan geliyor," dedi George.

"Hayır."

"Sessiz olun," dedi Lockwood. "Sadece dinleyin."

Pıt, pıt, pıt... Ağır ve ritmik bir sesti. Her ses arasında beş hızlı kalp atışı saydım. Sesin nereden geldiğini ya da neye ait olduğunu söylemek güçtü, ama tanıdık bir sesti. Daha önce de bunun gibi sesler duymuştum. Nedense, aklıma Portland Yolu'ndaki banyomuz gelmişti. Aşağı kattaki, arada sırada duş aldığım, George'un fırlatıp attığı giysilerin ayağıma dolandığı banyo. İlk önce, bu bağlantıyı yapmama korkunun ve önsezinin neden olduğunu sandım; ama sonra başka bir şey olduğunu fark ettim. O banyodaki duş başlığı bozuktu. Su akıtıyordu.

Pıt, pıt, pıt...

"El fenerini yak, Lockwood," diye fısıldadım. "Tam önüne tut."

Lockwood hemen dediğimi yaptı. Belki o da fark etmişti.

Işık zemini narin bir altın daire gibi aydınlattı. Siyah renkli şekilsiz bir şey ortasında duruyordu. Çok sayıda bacağı olan, kocaman eğri büğrü bir örümceği andırıyordu. *Pıt.* Yeni bir bacak daha yana doğru fırladı. *Pıt.* Bir başka bacak daha belirdi:

Daha uzun ve ince bir bacak ahşap parkeye uzandı. Her pıt sesiyle birlikte, şeklin ortasında ani bir hareket meydana geldi. Siyah renkli şey parıldadı. Belli belirsiz kırmızı bir ışıltı saçtı.

Lockwood ağır ağır el fenerini havaya kaldırdı ve bir sonraki pıt sesinin kaynağını daha yere düşmeden havada yakaladı. El fenerini sıvalı tavana kaldırdığında, daha geniş, daha koyu bir lekenin yayılmaya başladığını gördük. Bunun ortasında, şeker pekmezini andıran yoğun ve kapkara bir şey ağırlaşıp damlalar halinde yere dökülüyordu.

"Şimdi kokunun ne olduğunu anladım," dedi Lockwood.

"Kan..." dedim.

"Şey, teknik olarak plazma tabii", dedi George. "Misafir sadece son derece sıra dışı ve anatomik olmayan bir kılık seçmiş. Bu da..."

"*Teknik* şeyler beni ilgilendirmiyor, George!" diye bağırdım. "Kana benziyor, kan gibi kokuyor. Bana göre bu kan."

Biz tavanı izlerken bile, yukarıda biriken nesnenin ağırlığı tek ve düzenli damlalar halinde akamayacak kadar arttı. Damlalar bize biraz daha yakın ikinci bir yerden akmaya başladı, aynı zamanda akış hızı da artmıştı. Ben de el fenerimi yakınca, yerdeki lekenin yayılmaya başladığını gördüm. Eğri büğrü kan şeritleri zincirlerimize doğru ilerliyordu.

"Sakın yakınınıza gelmesine izin vermeyin," dedi George. "Herhangi bir plazma türü gibi hayalet dokunuşuna maruz kalmanıza neden olur."

"Gidiyoruz," dedi Lockwood kararlı bir sesle. "Çantaları toparlayın. Yok, zincirler kalsın; yedekler yanımızda. Hazır mısınız? Çabuk olun. Peşimden gelin."

Demir bariyerin üstünden geçip, odaya adım attık ve yayılan birikintiye değmemeye gayret ettik. Birikintiden dalga dalga kötülük yayılıyordu. Oda buz gibi olmuştu.

"Elveda, senden kurtuluyoruz," dedi George hep birlikte kapıya yaklaştığımızda.

Ama kapının kapalı olduğunu fark ettik.

Bir an için, hiçbirimiz kıpırdayamadık. Karnımı bir panik hissinin sardığını ve yayılmaya başladığını hissettim. Lockwood öne doğru adım attı. Üç hızlı adımda kapıya vardı ve kolu çekmeyi denedi. Telaşla kapı kolunu salladı. "Kapalı," dedi. "Açamıyorum."

"Takoza ne oldu?" dedim.

George bitkin bir sesle "KTC," dedi.

Öfkeyle bağırdım. "Ona ne *dendiği* umurumda değil, George! İşe yaramadı. İyi yerleştirmemişsin."

"Gayet iyi yerleştirdim."

"Hayır, sadece KŞA'yla öne itmişsin! Koca Şişko Ayak demek bu arada."

"*Kes* sesini, Lucy!"

"İkiniz de susar mısınız?" dedi Lockwood hışımla. "Gelin de şu kapıyı açmama yardım edin."

Hep birlikte kapı koluna asılıp var gücümüzle çektik. Ama yerinden bile kıpırdamadı.

"Anahtar nerede?" diye sordum. "Lockwood... *Anahtar*. Onu nereye koydun?"

Tereddüt etti. "Kapının üstünde bıraktım."

"İşte, bu harika," dedim. "Sen ve George sayesinde, Misafir'e İçeri *Buyurun* yazan bir tabela da asabilirdik hani."

"Ama dedim ya, *gayet* güzel yerleştirmiştim," diye bağırdı George. "Tuzu da serpmiştim." Ayaklarımızın atındaki tuzlara sert bir tekme savurdu. "Gördün mü? O şeyin kapıya *yaklaşamaması* gerekirdi."

"Sakin olun," dedi Lockwood. El fenerini yine tavana tutmuştu; yeni bir kan birikintisi bize epey yakın bir yerden damlamaya başlamıştı. "Paniğimize tepki veriyor. Dairenin içine geri girelim."

Bunu yapmayı başardık, ama odada öncekinden çok daha bariz bir biçimde ileriye gitmek zorunda kalmıştık. Birkaç damla birleşip, hafifçe açık bırakılan bir musluktan akan su gibi, düzgün bir çizgi oluşturmuşlardı. Çıkardıkları ses de artık bir dizi sert pıt pıt değil, düzenli bir sıvı tıngırtısına dönüşmüştü. Büyük bir kan birikintisi yere yayılıyordu.

"Etrafımızı saracak," dedim. "Bunda *ne kadar* plazma var?"

"Çok *büyük*," dedi George. "Sıradan bir Tip İki değil. Bir Haylaz'ın gelişmiş telekinetik güçleri olurdu: Kapıyı kapatır, kapalı tutar, anahtarı çevirebilirdi. Ama bu özellikler bu oluşuma uymuyor. Kan onu kuşkusuz bir Değişken yapıyor. Ama Değişkenler anahtar falan çeviremez..."

"Aptallık ettim," dedi Lockwood. Çok büyük bir aptallık hem de. Her şeyi hafife aldım... Lucy, gizli çıkışı bulmamız gerek. Bize duvardaki farkı nerede hissettiğini göstermen gerek."

Kandan oluşan bir kol, zeminin ortasındaki birikintiden aniden yukarı fırladı. Ucu demir zincirlere yaklaşınca, birden cızırdayarak ve sıçrayarak geri çekildi. Hava da keskin bir kan kokusu vardı, nefes almak bile zorlaşmıştı.

"Ya da burada kalabiliriz," dedim. "En azından, halkanın içine giremez."

George bağırdı; onun yana sıçradığını hissettim. Sırt çantalarına takıldı; neredeyse demir zincirin ötesine düşecekti.

Lockwood bir küfür savurdu. "Ne halt..." El fenerini yaktı. George çantaların üstüne eğilmiş, ceketini çekiştiriyordu. Omzundan bir duman şeridi yükseliyordu.

"Yukarıda," dedi boğuk bir sesle. *"Çabuk."*

El fenerinin ışığı derhal tavanı aydınlattı. Orada, toz ve örümcek ağlarıyla kaplı avize vardı. Tavandan akan kırmızı sıvı, avizenin gövdesinden kollarına doğru ilerliyordu. Bunun en alçak noktasında da ağır ağır yeni bir kan sütunu oluşmaya başlamıştı.

"Bu-bunu yapamaz," diye kekeledim. "Şu anda demir halkanın içindeyiz."

"Yoldan çekilin!" Lockwood tam damla düşerken beni geri itti. Damla zemine, dairenin ortasına düştü. Üçümüz de neredeyse demir zincirin üstünde duruyorduk.

"Onu çok büyük yapmışız," dedi Lockwood. "Demirin gücü ortasına kadar ulaşmıyor. O noktada zayıf olduğu için de, Misafir onu aşabilecek kadar güçlü kalıyor."

"Zincirleri içe doğru itelim," dedi George.

"Daireyi küçültürsek, minnacık bir yerde kalacağız," dedi Lockwood. "Henüz gece yarısı bile olmadı; şafağa yedi saat var ve olaylar daha yeni başladı. Hayır, buradan çıkmamız gerek. Tek çıkış yolu Lucy'nin bulduğu köşe. Gelin."

El fenerlerimizi tavana tutarak, yayılan birikintilerin karşısındaki kısımdan çıktık ve duvarın sol kenarına doğru ilerledik. Ama biz bunu yapar yapmaz, tavandaki kalın ve koyu renkli izler yayıldı ve hızla bize doğru akmaya başladı. Midemde hissettiğim panik hissi büyüdü. Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

"Bir dakika," dedim. "Nerede olduğumuzu hissediyor. *Hepimiz* oraya gidersek, hızla bizi köşeye kıstıracak."

Lockwood evet anlamında başını salladı. "Haklısın. Aferin. Gel, George. Dikkatini dağıtmaya çalışalım. Lucy, sen de gidip o noktayı aramaya devam et."

"Tamam..." Hızla ilerledim. "Ama neden ben?"

"Sen bir kızsın," dedi Lockwood. "Daha hassas olman gerekmiyor mu?"

"Hislere karşı, evet. İnsan davranışlarının nüanslarına karşı da. Duvardaki gizli geçitlere karşı değil."

"Aman, aynı şey sayılır. Hem ben ve George kılıç kullanmakta daha iyiyiz." Odanın diğer tarafına atıldı, el fenerini salladı ve kılıcını tavana doğru savurdu. George da aynı şeyi yapıp, bir başka köşeyi tuttu.

Misafir'in dikkatinin dağılıp dağılmadığını göremedim. Kılıcımı bir kenara koydum, el fenerimi en düşük ayara getirdim ve nerde olduğumu biraz olsun görebileyim diye dişlerimin arasına sıkıştırdım. Solumda pencere boşluğu, camın ardındaysa taptaze ve serin gece havası vardı. Ayrıca, dokuz metreden atlayıp çakıllı araba yolunda boyun kırmak da söz konusuydu. Kim bilir, belki de işimiz bitmeden atlamak zorunda kalacaktık. Belki de o şekilde ölmek daha iyi olurdu.

Soğuğa rağmen, suratımdan terler damlıyordu. Duvara yasladığım ellerim titriyordu. Önceki gibi, o tok sesi duyduğum yeri bulabilmek için ellerimi duvarda gezdirmeye başladım.

Hiçbir şey bulamadım. Duvar pürüzsüzdü.

Köşeye vardım, duvarların birleşme yerine elledim. İçgüdüsel bir hareketle, yandaki duvarı yokladım. Belki orada bir düğme ya da kapı olabilirdi. Ayak parmaklarımın ucuna yükselip, mümkün

olduğunca yukarı uzandım. Sonra, aşağı eğildim. Duvarı ittirip baskı uyguladım. Hatta vurdum. Pencere boşluğuna varana dek aynı şeyi tekrarladım. Ama şansım hâlâ yaver gitmemişti.

Geriye bakınca, taktiklerimizin bir noktaya kadar işe yaradığını gördüm. George ve Lockwood odanın ileriki köşelerinde bağırıp çağırıyor; ses çıkararak, ıslık çalarak, Misafir'e küfrederek kendilerini yatıştırıyorlardı. Buna karşılık, tavanın ortasındaki birikintiden yeni kollar çıktı: Uzun ve öfkeli kan çizgileri avizenin etrafından dolandı ve etrafa yayıldı.

Ama ben de unutulmamıştım. Neredeyse ayaklarıma kadar uzanan bir kan çizgisi zeminde ilerliyordu. Yukarıda, merkezi lekeden çıkan bir kol tehlike yaratacak kadar yakındı ve bundan koyu renkli, ince bir çizgi sütunu daha akıyordu. Kapkara damlalar çizmelerimin yanındaki alana kadar uzandı. Bunlardan biri topuğuma denk geldi. Bir tıslama sesi çıktı; ben ileri sıçrayarak, pencerenin üstündeki derin pervazın üstüne sığınırken, beyaz renkli incecik bir duman kıvrılarak tavana yükseldi.

Bu durum, hiç de iyiye işaret değildi. Şimdi de kendimi tamamıyla kapana kıstırma tehlikesi altındaydım. Arkama dönüp eğildim ve aşağı atlamaya hazırlandım... Bunu yaparken, parmaklarım iki yana çekilmiş ahşap kepenklere değdi. Kepenklere baktım. O çaresizlik anında, aklıma bir fikir geldi.

El fenerimi kepenge çevirdim. Tek parça sağlam bir paneldi, niş kadar yüksek ve neredeyse bir o kadar genişti. Arkada, pencereye yakın bir yerde, kocaman siyah renkli menteşeler kepengi duvara sabitlemişti. Bunları çektiğiniz takdirde, camı örtecek şekilde açılacaktı.

Muhtemelen, ardındaki bir şey de ortaya çıkacaktı.

Ahşap kepengi tutup kendime çekmeye çalıştım. Her ihtimale karşı, ardında ne olduğunu görmek istiyordum. Bir yerde, bir şey çıt etti. Kepengin kımıldadığını hissettim. El fenerimle çabucak baktım. Bir çatlağın oluştuğunu, parmaklarımın arasından geçebileceği kadar büyük bir yarık açıldığını gördüm. Belki de ardında taştan başka şey yoktu; belki de *gerçekten* sadece bir kepenkti. Ama belki de...

"George! Lockwood!" Hızla akan bir kan sütununun yanından onlara seslendim. "Çıkışı buldum galiba! Çabuk... Yardım etmeniz gerek!"

Onları beklemeden, ahşabı çektim. Var gücümle kendime doğru oynatmaya çalıştım. Ama hiç kımıldamadı.

Bir şey beni kenara itti. Lockwood yanıma gelmiş, boşluğun önüne atılmıştı. Kanlar odanın köşelerine yaklaşmaya başlamıştı. Lockwood'un çıkıntıya doğru koşarken, kendisini duvara yaslaması gerekmişti. George da kılıcını belirli bir açıda başının üstüne tutarak onun peşinden gelmişti. Düşen damlalar kılıcının ucuna denk geliyor, demire değdiklerinde cızırdayarak kıvılcımlar saçıyordu. Yanımıza sıçradı. Kimse konuşmadı. George bana kılıcını uzattı. Lockwood'la birlikte ahşabı tutup hazırlandılar ve geriye doğru çektiler.

Arkamı dönüp, kılıcı pek de faydası dokunmayacak bir kalkan gibi tepemizde tuttum.

Tavandaki kan lekesi artık neredeyse bir duvardan diğerine ulaşmıştı; bizim bulunduğumuz köşedeyse üçgen biçiminde, tek bir temiz alan kalmıştı. Kan akıntıları perdelere damlıyor, bir fırtınadaki rüzgâr dalgaları gibi gürleyip ilerliyordu. Zemin kanla kaplanmıştı. Parkelerin arasına girmiş, süpürgeliklere doğru gidiyordu. Avizeden sürekli olarak kan damlıyordu; kristaller

kıpkırmızıydı. Artık odada neden hiç eşya olmadığını, neden seneler önce kullanılmamaya başlandığını anlamıştım. Artık ona neden bu ismin verildiğini de biliyordum.

George derin bir nefes çekti, Lockwood'sa bağırdı. İkisi birlikte geriye düşüp bana çarptılar, ama bu sırada kepenk açıldı. Bunun arkasında, bir cesedin saçlarını andıran karmakarışık örümcek ağları duruyordu. El fenerim karanlığı biraz aydınlatınca, duvarın içinde dar bir kemer olduğunu gördük.

Kanlar kepengin kenarına ve başımızın üzerinde tuttuğum kılıca damladı. Eldivenlerimin ve kollarımın üstünde cızırdadığını duydum.

"İçeri! İçeri!" diye seslendim ikisine; apar topar girdiler. Ben de geri geri giderek pervazdan eski taşlara adım attım. Kanlar kepengin iç kısmından ve pencere boşluğunun yanlarından aşağı akıyor, ayaklarıma doğru ilerliyordu.

Kepengin kapaklarının içinde, demir bir halkayla oraya tutturulmuş eski bir halat gördük. George'la Lockwood bunu yakalayıp çektiler. Kapı yavaş yavaş içe doğru kapanmaya başladı. Kanlar kapanmakta olan aralıktan içeri aktı ve fazlaca bir miktar George'un koluna sıçradı. George bir küfür savurup geriye düştü; bu arada, ben de dengemi kaybettim. Lockwood halatı son bir kez çekti. Kapı en sonunda kapandı... Karanlıkta kanların hızla oraya buraya akışını ve çarpışını dinlerken, isimsiz Şey tüm öfkesini duvarın karşı tarafına yöneltti.

22

Aynı anda, adeta bir düğmeye basılmış ya da bir fiş prizden çekilmiş gibi, o korkunç ses dindi. Yalnız kalmıştık.

Bu ani sessizlik beni irkiltti. Kaba taşların üstüne oturup başımı kaldırdım, ağzımı açtım ve soluklanmaya çalıştım. Kulaklarımda kendi kan akışım yankılanıyordu. Göğsüm hızlı hızlı inip kalkıyordu; her hareket bana acı veriyordu. İçerisi zifiri karanlık olduğu halde, arkadaşlarımın da dar geçitte benim gibi soluksuz kaldıklarını biliyordum. Hırıltıları benimkilerden farksızdı.

Tek bir öbek gibi, birbirimizin üstüne yığılmıştık. Hava soğuk ve ekşiydi, ama en azından o keskin kan kokusu dinmişti.

"George, iyi misin?" dedim çatlak bir sesle.

"Hayır. Birisinin kalçası ayağımı eziyor."

Gergin bir halde, pozisyonumu değiştirdim. "*Plazmadan* söz ediyorum. Koluna damladığı yeri diyorum."

"Ha, anladım. Teşekkürler. Elime gelmedi, ama sanırım bu ceket artık *mahvoldu*."

"İyi olmuş. Çok çirkin bir ceketti. Kimin el feneri var? Benimkini düşürdüm."

"Ben de," dedi Lockwood.

"Bir dakika." George kendi fenerini açtı.

El fenerleri sizi asla en iyi halinizle göstermez. O keskin ışıkta, George'la ben yan yana çömelmiştik; gözlerimiz irileşmiş, saçlarımız korkudan ve terden yapışmıştı. George'un kolunda, plazmanın değdiği yerde beyaz ve yeşil renkli parlak bir leke vardı. Üstünden ve dizlerime dayadığım kılıcımdan dumanlar tütüyordu. Aşağıya bakınca, çizmelerimin ve tozluklarımın da plazmaya bulaştığını gördüm.

Lockwood bir mucize eseri, saldırıdan iyi kurtulmuştu. Paltosu hafifçe lekelenmişti ve kâküllerinin ucu bir damla plazmayla yanıp bembeyaz kesilmişti. Ama George'un suratı kıpkırmızı parıldarken, onun suratı daha da solmuştu; George'la ben soluklanmaya çalışıp, inlerken ve debelenirken, Lockwood sakin ve dimdik duruyor, nefes alıp verişinin düzelmesini bekliyordu. Güneş gözlüğünü çıkarmıştı, koyu renkli gözleri ışıldıyordu. Çenesini sıkmıştı. O anda, duygularını içine, derinlere bir yere attığını, sert ve çelik gibi bir iradeye büründüğünü anladım. Suratında daha önce görmediğim bir ifade vardı.

"Eh, şimdilik bitti," dedi.

George el fenerini gizli geçidin içine çevirdi. Saniyeler önce, yukarıdan kalın kan şeritleri akıyordu. O an ise, ahşap kuru, tozlu ve lekesizdi. Herhangi bir şey olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Boş odaya girecek olsak, orasını da kuru ve temiz bulaca-

ğımıza emindim. Ama tabii, oraya yakın bir tarihte geri dönecek değildik.

Lockwood beceriksizce ayağa kalktı, balonlu naylona sarılı zincirlerini düzeltti. "İyi durumdayız," dedi. "Sağlam zincirleri ve çantalarımızdaki malzemeleri kaybettik, ama kılıçlarımız, demir ve gümüş mühürlerimiz duruyor. Hem artık aradığımız şeyi de bulduk."

Kapının temiz ve sakin yüzeyine baktım. "Neden peşimizden gelmedi? Hayaletler duvarlardan geçebilir."

Lockwood omuzlarını silkti. "Bazı durumlarda, bir Misafir öldüğü odaya o kadar bağlanır ki, bunun yan tarafında bir boşluk olduğunu algılayamaz. Yani... Bizler avlandığı alandan ayrılınca, yokmuşuz gibi olduk. Asla var olmamışız gibi..."

Suratına baktım. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Evet."

"Olasılıklardan biri şu olabilir," dedi George. El feneriyle bir şeyi işaret etti. "Kapının yanındaki halkayı görüyor musunuz? Demirden yapılmış. Ahşabın tüm yüzeyinde demir şeritlerden oluşan bir kafes var. Buradaki taşlarda da öyle... Bunlar bana eskiymiş gibi geldi. Birisi bunları uzun süre önce, o Misafir'i uzak tutmak için buraya yerleştirmiş. Geçidi güvenli kılıyor." El fenerini bir kavis çizerek etrafımıza tuttu ve içinde mahsur kaldığımız alanı görmemizi sağladı. Çok dar bir koridordu; etrafı çevriliydi ve zemin eski ve ince tuğlalardan oluşuyordu. Kısa bir mesafe ilerliyor, sonra batı duvarının köşesinde sona eriyordu... Orası, George'un planlarında gözümüze kalın gözüken, şüpheli duvardı. O noktada, tuğlaların yerini taş blokları alıyor ve geçit sağa doğru kıvrılıyordu. Dönemeç, geçidin tavanından yere

kadar sarkan, kalın gri renkli perdeleri andıran ağlarla neredeyse tıkanmış durumdaydı.

"Şu örümceklerden hoşlanmadım," dedim.

"Bu ara geçitte örümcek yok," dedi Lockwood. "Demirler yüzünden. Ama köşeyi döndüğümüz anda, kendimizi orijinal manastır binasında bulacağız ve Kaynağa yaklaşmış olacağız. Bu da daha fazla örümcekle ve daha güçlü ziyaretlerle karşılaşmamız demek. Şu andan itibaren, karşımıza bir şey çıktığı zaman yanımızdaki tüm silahları kullanacağız."

Apar topar ayağa kalktık. George kılıcını aldı, ben de kendiminkini çektim. El fenerimi düşürdüğüm tuğla zeminde buldum, ama ampulü kırılmıştı. Lockwood'unki kayıptı, George'unkiyse artık daha cılız bir ışık saçıyordu.

"Onu harcama," dedi Lockwood. Mumları çıkarıp bize dağıttı; bunları yaktığımızda, alevleri hardal sarısı, uzun ve güçlü gözüküyordu. "Bunlar psişik birikimi de iyi gösterir," dedi. "Gözünüzü onlardan ayırmayın."

"Tom Rotwell gibi kafeslerin içinde kediler kullanamamamız ne yazık," dedi George. "Anlaşılan onlar en hassas gösterge... Tabii, miyavlamalarına *dayanabilirsen*."

"Kaynağın Kırmızı Oda'da olmadığına inanamıyorum," dedim. "O Misafir çok güçlüydü."

"Çok da tuhaftı," dedi George. "Haylaz ve Dönüşken karışımı. Yeni bir tip."

"Hayır, o sadece bir Dönüşken'di." Lockwood mumunu öne uzatıp, köşeye giden yolu inceledi. "Tele kinetik güçleri yoktu."

"Ama kapıyı kapatıp kilitlediğini unutuyorsun," dedim.

"Bunları yaptı mı?" diye sordu Lockwood. "Hiç sanmam."

Sırtına bakıp kaşlarımı çattım; Lockwood çoktan harekete geçmişti. "Bir dakika," dedim. "Bir başka hayalet mi vardı?" Sonra, yanıtı kendim buldum. "*Yaşayan* birisinin mi yaptığını söylüyorsun? Bizi kasten mi içeri kilitledi. Ama bu..."

George alçak ve uzun bir ıslık çaldı. "Fairfax ya da Starkins..."

"Ama onlar içeri girmiyorlar ki," dedim. "Karanlıktan sonra..."

"*Starkins* girmiyor," dedi Lockwood. "Haydi, yapacak işlerimiz var."

Ama hâlâ ona bakıyordum. "*Fairfax* mı? Ama neden? Lockwood..."

Beni susturmak için elini havaya kaldırdı; köşeye varmış, tavandan sarkan örümcek ağlarına değmemek için eğilmişti. Mumunu ağlara doğru tutunca, düzinelerce parlak siyah beden kenarlara kaçıp ışıktan korunmak istedi. "Burası bir anda, tuğla zeminden ayrılınca soğudu," dedi.

George yanımdan geçip ölçümleri almaya koyuldu. Ben de tereddütle peşlerinden gittim.

"Fairfax'tan hoşlanmadığını biliyorum, ama onun çıldırdığını..."

"Ha, kesinlikle çılgın falan değil," dedi Lockwood. "Isı değişti mi, George?"

"Bir adımda, dokuzdan beş dereceye düştü."

Lockwood başını salladı. "Hepsi taşların içinde. *Oraya* gittiğimizde, ısı daha da düşecek."

Yanındaki kemeri işaret etti. Açık bir ağız gibi karanlık ve genişti. Mumlarımız ilerisini aydınlatmaya yetmiyordu. George kısa bir süreliğine el fenerini açınca, geldiğimiz geçitten daha

yüksek ve geniş bir başka geçidin başlangıcını gördük. Duvarın içine kadar uzanıyordu.

Lockwood ısı düşüşü hakkında haklı çıktı. İlk kez, gerçekten soğuğu hissettim. Şapkamı çıkarıp taktım, paltomu da sıkı sıkı ilikledim. Diğerleri de aynı şeyi yaptılar. Lockwood'un Fairfax ve Kırmızı Oda'nın kapısı hakkında hiçbir şey anlatmamasına sinir olmuş bir halde dik dik ona baktım. Ama *yine* sessizliğini koruyor, bildiklerini anlatmıyordu. Fairfax bizi ilk ziyaret ettiğinden beri günlerdir böyleydi. Hatta belki öncesinde de. Hırsızlık olayından ve kolyeyi bulduğumuzdan beri...

Ellerimi boynuma götürüp, üstümde gizlediğim zinciri elledim. Paltomun altındaki cam kutudan göğsüme bir soğukluk yayılıyordu. Parıldayıp parıldamadığını, hayaletin herhangi bir ışık saçıp saçmadığını merak ettim. Eh, hayalet kız yeteri kadar güvendeydi. O sırada, Annie Ward konusunda endişelenmemize gerek yoktu.

Lockwood eldivenlerini taktı; George da kafasına o yeşil, çirkin şapkasını geçirdi. Lockwood'un ardından geçitte ilerlemeye devam ettik. Mumunu yüksekte tutuyordu. Cılız alevin üstünde örümcekler sallanıyordu.

Birkaç adım sonra, George durmamızı söyledi. Sağ taraftaki duvara, taşlara işlenmiş kaba bir tuğla işine işaret etti. "Kırmızı Oda'nın asıl çıkışı bu," dedi. "Evi tekrar inşa ederlerken, orayı kapatmışlar. Şu anda, manastırın geçitlerinden birindeyiz."

"Güzel," dedi Lockwood. "Haritaya bakalım. Nerede olduğumuzu..."

Aniden, başını çevirdi. Mumunun ışığı titremiş, birden azalıp silikleşmişti. Hepimiz değişimi fark etmiştik. Bu, bir Misafir'in yakınlarda olduğuna işaretti.

Kılıçlarımız hazır, ellerimiz kemerlerimizde bekledik.

Önce, bir şey olmadı, ama birkaç saniye sonra... Karanlıkta, karşımızda bir çocuk gördük. Silik bir parıltı saçıyordu. Ne kadar uzakta olduğunu ya da taşların üstünde süzülerek mi yoksa yürüyerek mi ilerlediğini anlamak zordu. Diğer-ışığı kendisinden başka bir şeyi aydınlatmıyordu. Dikkatle dinleyince, hafif bir ağlama sesi duyduğumu sandım, ama hayaletin suratı ifadeden yoksun ve boştu. Birçoğunda olan o açık ve boş ifadeyle bize bakıyordu.

"*Giysilerine* bakın," diye fısıldadı Lockwood.

Çocuk oldukça küçüktü, muhtemelen benim kadar bile değildi. Saçları açık renkti ve gürdü; yumuşak ve yuvarlak bir suratı vardı ve biraz tombul sayılırdı. George bir güzel yıkanıp, şık ve ütülü bir şeyler giyse, çocuğun kuzeni olabilirdi. Çocuğun üstünde koyu renkli bir pantolon ve bol gelen uzun gri renkli bir ceket vardı. Ceketin ve pantolonun kesimi (moda konusunda hiç iyi değilim), bana bu tayfın onlarca sene öncesinden olduğunu söylüyordu. Ama o şık üniforması ya da belindeki İtalyan tarzı kılıç şüphe götürmezdi.

"Tanrım," dedim. "Bu, Fittes ajanı. Burada ölen çocuk."

Ağlama sesi yükseldi. Tayfın görüntüsü titredi; yavaşça bize arkasını döndü ve geçitte ilerledi.

Ses ve görüntü bir anda yok oldu. Karanlıktan, sessizlikten ve burnuma çalınan o tatlı ekşi kokudan başka bir şey yoktu. Mumun ışığı birden parlaklaşıp içeriyi gündüzmüş gibi aydınlattı. Tekrar nefes almayı hatırladık.

"Şu anda, bir naneli şeker *harika* olurdu," dedi George. "Çocuk seninle konuştu mu, Lucy?"

"Hayır. Ama bize bir şey anlatmaya çalışıyordu."

"İşte, hayaletlerdeki sorun da bu. Hiçbir şeyi açık açık söylemiyorlar. Herhalde bizi uyarmak istedi, ama yola devam etmemiz gerek. Elimizden başka bir şey gelmez."

Geçitte daha da ağır ilerlemeye başladık. Daha tayfı gördüğümüz noktaya, yani üç metre dahi ilerlememiştik ki, karşımıza basamaklar çıktı.

Dar ve sıkışık, dimdik yukarı uzanan bir döner merdivendi. Geçit doğrudan buraya açılıyordu ve girişinde ufak ufak taş bloklar vardı.

"Dört derece," dedi George sakin bir sesle. Termometresinin ışığı gözlüğüne yansıyor, dışarı verdiği nefesini yeşile boyuyordu.

"Aşağı iniyoruz sanki," dedi Lockwood. "Burası orta çağ planında var mıydı, George?"

"Bilmiyorum... Aslında, galiba vardı. Yatakhanelerden dinlenme odasına inen bir merdiven vardı. Kontrol edeyim mi?"

"Hayır. Boş ver, devam edelim."

Basamaklardan inmeye başladık. En önde Lockwood, sonra ben, en arkada da George vardı. Rahat bir yer değildi. Çok eski ve gün ışığından çok uzak bir yerde olduğunuzu güçlü bir biçimde hissediyordunuz. Soğuğa rağmen, hava kasvetliydi ve iki yandaki duvarların arasında fazla alan yoktu. Tavandaki örümcek ağlarına değmemek için, boynumuzu eğmek zorunda kalmıştık. Mumlarımızın dumanı gözlerimi yaşartmış, titrek alevleri düzgünce kıvrılan taşların üstünde tuhaf gölgeler oluşturmuştu.

"Fittes ajanının bir yerine basıp tökezleme, Lockwood," dedi George. "Buralarda bir yerde olmalı."

Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Ayy, George. Neden öyle *dedin* şimdi?"

"Bilmiyorum, gerginim galiba."

İçimi çektim. "Evet... Haklısın. Ben de öyleyim."

Hepimiz gergindik; duyularımız kırmızı alarma geçmiş, ufacık bir uyarıcıyı bekliyordu. Görünüşte her şey sakin gibiydi: Sesler, ölüm parıltıları, havada uçuşan plazma şeritleri yoktu. Ama bu hiçbir şey demek değildi. Kırmızı Oda da aynı şekilde başlamıştı.

Basamaklar bir ara kare biçimli ufak bir odaya açıldı. Odanın her iki yanında engellenmiş kemerli kapılar vardı. Aşağı inmeye devam ederken, Lockwood duraksadı. "Şu anda zemin kattayız," dedi. "Duvar halısının tam arkası olmalı. Hatırlıyor musunuz? O tuhaf ayının olduğu duvar halısı."

"Hatırlıyorum," dedim. "Soğuk nokta halının arkasındaydı."

"Evet, ısı 3.5 dereceye düştü," dedi George. "Evdeki en düşük ısı." Sesi gergindi. "Yaklaşıyoruz."

"Yavaş gitsek iyi olur." Lockwood ikimize naneli sakızlar verdi. Sakızları mekanik bir şekilde çiğneyerek, yine basamaklardan aşağı inmeye başladık ve mahzene doğru ilerledik. Tam o sırada, aklıma bir şey geldi.

"Bu merdiven..." dedim sakin bir sesle. "Bu... O *sözü edilen* merdiven olamaz, değil mi?"

George arkamdan hafifçe güldü. "Hayır. Merak etme, O, diğeriydi."

"Emin misin? Efsaneler kesin olarak malikânenin ana merdiveni diyor muydu?"

"Evet."

Hızımızı bozmadan, dikkatli adımlar atarak döne döne inmeye devam ettik. Lockwood'un mumu titreyip sönecekmiş gibi oldu, sonra tekrar güçlendi.

"Şey, aslında *açık açık* söylenmiyordu," dedi George. "Bazı 'eski basamaklardan' söz ediliyordu. Ama herkes oymalı ejderhalar, kafatası oyukları ve diğer şeyler orada olduğu için, daima bunun evin ana merdiveni olduğunu düşündü."

"Anladım... Öyle *düşünmüşler* demek... Ama doğal olarak, malikânede o tür bir yer varsa, ana merdiven *olmalı*, değil mi?"

"Evet. Öyle."

"Ama orada hiç psişik belirti algılamadık."

"Evet. *Burada* da yok zaten." George her zamanki gibi kendinden emindi. "Bir efsaneden ibaret."

Kesinlikle öyle gözüküyordu. Bir an için bile şüphe duymadım. Bu yüzden sadece kendimi rahatlatmak için eldivenlerimden birini çıkardım ve cebime soktum. Sadece merakımı dindirmek için merdivenden aşağı inerken parmaklarımı taşın üzerinde gezdirdim.

Neyse ki bir tek duvardaki ürpertiyi hissedebiliyordum. Uzun seneler içinde taşların içine yerleşmiş derin, kuru ve cansız bir soğuktu. Tenimi karıncalandırıyor, ensemdeki tüylerimin elektriklenmesine neden oluyordu. Tatsız bir histi... ama o kadar. Sadece soğuktu.

Tam ellerimi duvardan çekecekken, sesleri duydum.

İlk başlarda derinden gelen sesler, hızla bize yaklaştı. Yerde yankılanan ayak sesleri duydum. Ayak sesleri ve birbirine çarpan metaller. Basamaklar, bunlarla ve bir sürü adam sesiyle yankılandı. Tuniklerinin hışırtısı ve kılıçlarının birbirine sürtünüşü duyuldu. Birden, sesler etrafımızı çevirdi ve aşağı iniş hızımıza ayak uydurmaya başladı. Burnuma yanık katran, duman, ter

ve dayanılmaz derecede berbat bir korku kokusu geldi. Birisi bilmediğim bir dilde bağırdı. Basit bir çaresizlik çığlığı, bir yardım çağrısıydı. Zincirli zırhlar çınladı, bir kılıç savruldu; bunun ardından, acı dolu bir inleme sesi geldi.

Ayak sesleri aşağı kadar devam etti; attığımız her adımda, o feci dehşet havası giderek güçlendi ve hissedilir hale geldi. Artık yalvaran bir değil, birçok ses vardı. Bunları dinlerken, çığlıkların şiddeti arttı ve çok daha çaresizleşip tizleşti. Giderek yükseldi... Çok geçmeden, diğer sesleri bastırdı ta ki yeraltında şiddetlenen tek bir haykırış, isterik bir korku çığlığı varmış gibi hissedene kadar...

Elimi derhal duvardan çektim.

Sesler kesildi. İçime buğulu havadan bir nefes çekip, endişeyle duvara baktım. Şükürler olsun. Bir an için, gölgem biraz farklı görünmüştü. Daha ince uzun, keskin ve daha kambur... Hayır, hâlâ aynıydı. Ses de kesilmişti.

Telaşla eldiveni uyuşmuş parmaklarıma geçirdim. Kesilmişti.

Fakat aslında kesilmemişti. Hâlâ duyabiliyordum. Ta uzaklardan, çığlığın çok hafif bir yankısını duyabiliyordum.

"Şey, çocuklar..." dedim.

Lockwood önümde aniden durdu. Birden bağırdı. "*Tabii* ya! Ne aptalım!"

George'la durup ona baktık.

"Ne oldu?" diye sordu George. "Sorun nedir?"

"Bunca zamandır gözümüzün önündeydi!"

"Nedir o?"

"Her şeyin yanıtı. Ah, *ne kadar* aptalım!"

Kaşlarımı çatıp, eldivenli elimi başıma götürdüm. Dinliyordum, dikkatle dinliyordum.

"Lockwood, bir dakika," dedim. "Bu sesleri..."

"Artık yeter," dedi George. "Lockwood, günlerdir tuhaf davranıyorsun. Bize neler olup bittiğini anlat. Meselenin Fairfax'la ilgili olduğu belli. Bizi bu kadar büyük bir tehlikeye atmak onun işi olduğuna göre, bize bir açıklama yapman gerektiğini düşünüyorum."

Lockwood evet der gibi başını salladı. "Evet, yapmam gerek. Ama önce Kaynağı bulmamız lazım. Sonra..."

"Hayır," dedi George. "Olmaz. Şimdi anlat."

Çığlık artıyordu; hâlâ çok yüksek değildi, ama gücü artıyordu. Mum ışıkları titredi. Duvarlardaki gölgeler şekilsizleşti.

"Lockwood," diye yalvardım. *"Dinle."*

"Dikkatimizi dağıtmamamız gerek, George," dedi Lockwood. "Açıklama yapacak vakit yok."

"O halde, hızlı konuş, kısa sözcükler kullan."

"Hayır! İkiniz de... Kesin sesinizi!" Bana baktılar. Parmaklarımla şakaklarımı ovuşturup, dişlerimi sıktım. O korkunç ses tüm şiddetiyle duvarlardan etrafa yayılmıştı. "Duyamıyor musunuz?" diye fısıldadım. *"Çığlıklar."*

Lockwood kaşlarını çattı. "Ne? Hayır... Duymuyorum."

"Bana inanın! Merdiven *burası*! *Derhal* buradan gitmeliyiz."

Anlık bir tereddüt oldu, ama Lockwood bu denli güçlü bir uyarıyı göz ardı etmeyecek kadar iyi bir liderdi. Elimi tuttu. "Tamam, seni en aşağıya indireceğiz. Belki sesler orada diner. Belki bir tek sen..." Sustu. Elimi sıktı; basamaklarda sendelediğini gördüm. Sesler bir kez daha artmıştı; başladığından beri ilk kez fiziksel engeli aşmış, benimkinden daha az hassas kulakların da duyabileceği seviyeye gelmişti.

Arkama baktım. George da gözleri fal taşı gibi açılmış halde donakalmıştı. Bir şey dedi, ama onu duyamadım. Çığlıklar çok yüksekti.

"Aşağı!" diye bağırdı Lockwood; en azından, dudaklarını oynatışından öyle dediğini anladım. *"Aşağı!"* Sersemlediği halde, elimi hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Beni çekti; George da elleriyle kulaklarını kapatmış halde, apar topar arkamızdan geldi. Kendimizi kâh aydınlık kâh karanlık olan döner merdivenlerden aşağı bıraktığımızda, mum ışıkları güçlenmiş, gölgelerimiz duvarlarda kıvrılıyordu.

Basamaklardan ve taşlardan çıkan çığlıklar etrafımızda yükseldi. Üst üste inen darbeler gibi acı veren sesin yüksekliği akıllara durgunluk veriyordu ama bunu o denli dayanılmaz kılan, midenizin kalkmasına, başınızın zonklamasına ve her şeyin gözlerinizin önünde dönmesine neden olan şey psişik rahatsızlıktı. Ölümün dehşetinin sonsuza dek süren, sonsuzluğa yayılan sesiydi. Etrafımızda dönüyor, zihnimizi tırmalıyordu.

Döne döne aşağı inerken, ardımızdan gelen gölgeler bize ait değildi; bunlar kafaları tıraşlı, incecik kolları duvar boyunca yükseklere uzanan karanlık şekillerdi. Yapışan örümcek ağlarının arasından düşerek, atlayarak, parçalayarak aşağı iniyorduk. Duvarlardaki başlıklı gölgeler düşe kalka her iki yanımızdan aynı hızda döne döne ilerliyorlardı. Gölge parmaklar atağa geçiyordu; basamaklar asla sona ermeyecek gibiydi ve çığlıklar başımızı kor kırmızısı demir çubuklar gibi öylesine delip geçiyordu ki, sadece bu dehşet verici seslerin dinmesini istiyordum...

Tam o sırada, son basamaklardan kare biçimli, ufak bir odaya düştük.

Zemine yığıldık. Mumlarımız elimizden düşüp, taşların üzerine kaydı. Başımız dönüyordu; ses ve düşüşümüzün yarattığı sersemlik yüzünden ayağa kalkamıyorduk. Çığlıklar kesilmemişti. Hızla aşağı inen gölgeler basamaklardan odanın kenarlarına yayılıyor, debelenip kıvranan siluetleri cehennemden kaçarmış gibi hafifçe duvarlara yansıyordu. Bileklerinde kopmuş gölge ipler vardı.

"Keşişler," dedim fısıldayarak. "Bunlar keşişler! Burada ölen adamlar."

Öyküye göre yedi keşiş vardı. Dine küfretme suçu yüzünden, yedi keşiş bir kuyuya atılmıştı.

Başımı kaldırıp yana doğru eğim kazanan zemine baktım. Orada, yatay mum ışığında, zeminin orta yerinde geniş, yuvarlak ve etrafı taşlarla çevrili dipsiz bir karanlık gördüm. Bunun hemen yanındaysa...

Bizimle kuyu arasında ufak ve küçülmüş bir şekil yatıyordu: bir öbek kemik ve bir paçavra; iskelet katman katman örümcek ağıyla kaplanmıştı. Boynu tuhaf, doğal olmayan bir açıda bükülmüştü. İçi boş bir ceket kolu sanki kendisini kuyuya itmek ve karanlığa dalmak istiyormuş gibi boşluğa uzanmıştı.

Fittes ajanı neredeyse basamakların sonuna varmıştı, ama çığlıklar ölmesine neden olmuştu. Çılgınlar gibi kaçarken tökezleyip düşmüş ve boynunu kırmış olmalıydı.

En azından, çok acı çekmeden ölmüştü. Sesler beni delirtmek üzereydi. Güçlükle ayağa kalktım. Bunu yapmak gerçekten de kolay değildi; hareket etmek ya da düşünmek zordu. Lockwood'la George da aynı şeyi yaptılar. Lockwood'un kulağından kanlar akıyordu.

Sarhoş bir adam gibi, bizi yakamızdan kendisine çekti. "Kaynağı bulun!" diye bağırdı. "Burada *olmalı*. Bu odada bir yerde!"

Bizi itti. George sendeledi ve duvardaki siluetlerden birine yaklaştı. Şeffaf bir el George'un yanındaki taş duvardan uzandı. Uzun ve kemikli parmakları, kollarında beyaz tüyleri olan ve bileğinden yıpranmış bir ip sarkan bir el. George'u yakalamaya çalıştı. Ama Lockwood daha hızlı davrandı; kemerinden bir tuz bombasını kaptığı gibi duvara fırlattı. Tuz parçaları alev alıp yeşile dönüştü. Kol geri çekildi. Duvardaki gölge bir yılan gibi esneyip büküldü.

Lockwood, George ve ben odada düşe kalka, sendeleye sendeleye orayı burayı araştırmaya koyulduk. Boşunaydı. Oda hiçbir yere açılmıyordu. Bir çıkışı ya da rafları yoktu. İçinde duvarlardan, taşlardan ve derin, karanlık ve bekleyen bir kuyudan başka hiçbir şey yoktu.

Tuz ve demir patlaması beyaz bir ışık oluştu. George odanın köşesindeki gölgelere bir kavanoz Yunan Ateşi fırlatmıştı. Taşlardan harçlar düştü; oda zangırdadı. Bir an için, en yakındaki siluetler titredi ve hareket etmeye devam ettiler.

Çaresiz durumdaydık. Hepimiz son bir saldırıya hazırlanıyorduk. Demir parçaları, tuz bombaları, fişekler... Bunları duvarlara fırlatıp hayaletimsi gölgeleri yok etmeye, o ürkünç sesi dindirmeye çalıştık. Taşlar çatladı, dumanlar içeri doğru yayıldı, katman katman örümcek ağları alev aldı. Yanan demir ve tuz parçaları bir düzine renk saçarak odanın dört bir yanına saçıldı. Ama katledilen keşişlerin şekilleri hâlâ hareket halindeydi, çığlıkları devam ediyordu.

Hiçbir şey işe yaramıyordu. Üstüme müthiş bir ağırlık çöktü. Kaynağı asla bulamayacaktık. Kemerlerimiz ve omuz kayışlarımız boşalmıştı, cephaneliğimiz bitmişti, enerjimiz tükenmişti... Yavaşlayıp öylece kalakaldım. George kılıcını çekmiş, çılgınlar gibi etrafına savuruyor, duvara isabet ettirip ettirmediğini umursamadan devam ediyordu. Lockwood kaşlarını çatmış kuyunun yakınlarında duruyor, çaresizlik içinde etrafına bakınıp bir çözüm arıyordu.

Zavallı Lockwood. Bir çözüm falan *yoktu*. Becerilerimiz işe yaramıyordu, silahlarımızsa gitmişti.

Kollarım iki yana düştü; başımı öne sarkıttım. Kaynağı *asla* bulamayacaktık. Bulamayacaktık ve sesler asla dinmeyecekti.

Ama...

Boş boş kuyuya baktım.

Ne kadar aptaldım. Çığlıkları kesmenin bir yolu *vardı*. Gürültüden sessizliğe geçmenin, acıdan sessizliğe ve huzura varmanın bir çaresi vardı. Üstelik o kadar da kolaydı ki.

George basamakların orada kılıcını düşürdü. Dizlerinin üstüne çöküp eğildi ve kollarıyla başını örttü. Arkasındaki duvarda, gölgeler zafer kazanmış gibi dans ettiler.

Ayaklarımı sürüye sürüye öne ilerdim. Önümde kuyunun tuğlalarla çevrili ağzı vardı: açık gir renkli taşlar, huzur dolu bir karanlığa açılıyordu...

Evet. Gayet basit ve barizdi. Başından beri biliyordum. Ne de olsa, saatler önce lobide dururken, malikâne *bunun* vaadini vermişti. Evin beni adım adım buraya yönlendireceğini biliyordum: Görünüp kaybolan Tip Birler, hayalet pusu, nahoş fısıltılar, lanet olasıca oda ve en sonunda döner basamaklar... Burası hep her şeyin sona erdiği yer olacaktı. O odada. Malikâne'nin ve musallat

vakasının merkezinde olan sessizliğin sonsuza dek devam ettiği yerde. Çok basitti. Birkaç adım sonra, çığlıklar kesilecekti. Ben de o sessizliğin bir parçası olacaktım.

Hızla ilk adımı attım; ikinci adımımı atarken, göğsüme ani bir ağrı saplandı: keskin, buz gibi bir kasılma hissettim. Tereddütle boynumdaki ipi çekiştirdim. Ağrı madalyondan geliyordu... Bir enerji patlamasıydı; bunu gümüş-camına rağmen hissedebiliyordum. Annie Ward sonuna kadar başa belaydı! Eh, bunun da bir önemi kalmamıştı. O da benimle birlikte yok olacaktı.

Kuyu bekliyordu. Bana çok şey vaat ediyordu. Artık tereddüt etmeyecektim. Sadece, büyük bir rahatlama hissiyle, öne doğru son adımları da atıp, kuyunun kenarından atladım...

Ve orada, kapkaranlık boşluğun üstünde asılı kaldım. Bir şey beni yakaladı, sıkıca tuttu. Bir şey beni taşların güvenli kollarına çekti.

Lockwood'du; suratı çökmüş, saçları dağılmış, paltosu yırtılıp lekelenmişti. Gömleğinin yakasından kanlar akıyordu. Beni belimden sıkı sıkı kavrayıp kendisine çekti. "Hayır," dedi kulağıma. "Hayır, Lucy. Öyle *bitmeyecek*."

Bunu dedikten sonra beni bıraktı, başını eğip zincirlerini çıkardı ve yere bıraktı. "Kibrit!" diye bağırdı. "Bana kibritlerinizi verin. Zincirlerinizi de." Kemerinde bir şey aradı. "Elinizdeki tüm demirleri ve gümüş mühürleri istiyorum. Haydi, hemen! Aptal gibi davrandık. Kaynak tabii ki *kuyu*. Misafirler *orada*."

İradesinin gücü, hayalet kilitlenişini, dinmek bilmeyen çığlıkların azalan gücünü delip geçti. Zincirlerimi fırlatıp, mühürlerimi açtım. Kemerimin ceplerinden Gündoğumu kibritlerini çıkardım. Lockwood da kemerinden son kavanozu çıkardı.

Büyük olanı. Koyu kırmızı renkli ambalajı olanı. Size oradan kaçacak kadar süre tanıyacak, uzun mu uzun emniyet fitiline sahip olan endüstriyel güçteki fişeği çıkardı.

Lockwood çakısını çıkarıp fitili kısalttı, öyle ki sadece küçücük bir parça kaldı.

"Alın!" diye bağırdı. "Ucunu yakın!"

Çoktan yanımdan uzaklaşmış, zincirlerimizi kuyuya doğru çekiyor, boğucu seslere karşı mücadele veriyordu. Duvarlardaki yedi şekil hareket etmeyi kestiler ve birden dikkat kesildiler. Hayalet kollar duvarlardan fırlayıp bize uzandı; bunların yanında tıraş edilmiş ilk kafalar da ortaya çıktı.

Bir kibrit yakıp yağlanmış fitile tuttum. Bir kıvılcım parıldadı, minnacık bir ışık belirdi.

Kuyunun başında duran Lockwood zincirleri ve mühürleri tekmeleyerek içeri fırlattı. Sendeleyerek yanıma geldi, kavanozu elimden aldı ve kulağıma bağırdı. "Koş Lucy! Merdivenlere git!"

Ama kıpırdayamadım. Hâlâ kuyuya doğru ölümcül bir çekim hissediyordum. Bedenim katrana bulanmış gibiydi; arkama dönecek gücüm bile kalmamıştı.

Misafirler artık duvarlardan kurtulmuşlar, dört bir yandan odanın ortasına doğru ilerliyorlardı. En yakındaki iki tanesi, hâlâ yere kapaklanmış olan George'a neredeyse ulaşmak üzereydi. Geri kalanıysa, kemik beyazı suratları çürümüş kapüşonlarının altında belli belirsiz gözükürken üstümüze çullandı. Ağızları aralandı, sivri dişleri parıldadı. Çığlıklar artmaya devam etti.

Lockwood silindiri alıp sendeleyerek kuyunun kenarına gitti. Fitil neredeyse sonuna kadar yanmıştı.

Fişeği kuyudan içeri attı. Fitilin parlaklığı bir anlığına kuyuyu aydınlattı ve gözden kayboldu.

Lockwood bana döndü. Bir an için ince soluk suratını, benimkilerle birleşen koyu renkli gözlerini gördüm.

Kapüşonlu gölgeler üstümüze atıldı.

Derken, çığlıklar kesildi, gölgeler dondu ve bir salise sonra, dünya sessiz bir ışık tufanıyla patladı.

23

Birden acı içinde uyandım. Gözlerim şak diye açıldı ve kız kardeşlerim, Lockwood ve üstünde turuncu çiçekler olan yazlık elbisesiyle Annabel Ward uzunca bir süre önümde durdular. Hepsi bana gülümsüyordu. Onları gayet iyi görüyordum; şekilleri hafifçe birbirinin üstüne düşüyordu. Muhtemelen, bir tür bulutta süzülüyorlardı.

Bunların hiçbirinin gerçek olduğuna inanmadım; kaldı ki başım fena halde zonkluyordu. Şekiller birbirinden ayrılıp gözden kaybolana dek bekledim ve kendimi daha farklı, daha karanlık bir yerde buldum.

Karanlıktı, ama göz gözü görmeyecek kadar değildi. Gümüşümsü bir parıltı vardı. Sessizdi, ama tamamıyla sessiz değildi. Kulaklarım çınlıyordu.

Tiz ve bir sivrisinek vızıltısını andıran tenekemsi bir sesti. Bunu duyduğum anda, kendimi mutlu hissettim. Çünkü kulak-

larımın tıkandığını ve ölmediğimi anladım. Kuyunun dibindeki o sessiz yerde değildim.

Dahası, burnuma keskin bir duman ve barut kokusu geliyor, ağzımda kimyasal bir tat hissediyordum. Suratımın bir tarafı sert taşlara yaslanmış durumdaydı.

Kımıldadığımda acı hissettim. Sanki yine Bay Hope'un çalışma odasının penceresinden aşağı düşmüş gibiydim; bedenimdeki bütün kaslar ağrıyordu. Yana yuvarlanıp doğrulurken, saçlarımdan ve tenimden ince bir toz katmanının döküldüğünü hissettim.

O korkunç yeraltı odasının bir ucunda oturuyordum. Patlama beni oraya fırlatmıştı. Alnım yapış yapış kan olmuştu. Odadaki her şey gibi, ben de hâlâ havadan zemine düşen beyazımsı kül ve demir parçalarıyla kaplıydım. Öksürüp, ağzıma dolan şeyleri tükürdüm. Öksürünce, başım daha da ağırdı.

Odanın ortasındaki kuyunun ağzından soluk beyaz renkli bir duman sütunu yükseliyordu. Yer altındaki derinliklerden gelen öfkeli, gümüşümsü bir ışık, nabız gibi atan ve alevlenen ürkütücü bir parıltı bunu aydınlatıyordu. Tüm oda magnezyum ışığıyla parlıyordu. Bir yerden hâlâ sarsıntı sesi geliyordu; patlamanın etkisini taşlarda hissedebiliyordum.

Kuyunun ağzında, birkaç tuğla yok olmuştu ve bir çatlak kıvrılarak kenarlarından zemine yayılıyordu. Zeminin bir kısmı yukarı fırlamıştı. Çatlağın duvarla birleştiği noktada, birçok taş yerinden oynamıştı; bir, iki tanesi düşmüş, diğerleriyse her an düşecekmiş gibiydi. Odaya daha ufak boyutta taşlar saçılmıştı. Bunlardan bazıları, yerde yatan bedenlerin üstündeydi.

Beyaz tozla kaplı üç beden. Kuyudaki patlamadan öteye fırlayan üç beden. Hiçbiri kımıldamıyordu.

Fittes ajanı olan çocuğun kımıldamaması normaldi. Zaten uzun süredir bu konuda tecrübeliydi.

Ama Lockwood ve George...

Dikkatle duvara tutunarak yavaşça ayağa kalktım. Hissettiğim baş dönmesi, çığlıkların zihnimi doldurmasından çok daha iyiydi. Psişik saldırı yüzünden zihnimde adeta bir boşluk oluşmuştu; yataktan yeni kalkan nekahet dönemindeki hasta gibi terkedilmiş ve bomboş hissediyordum.

En yakınımda George duruyordu. Kolları ve bacakları açılmış halde, sırt üstü yatıyordu. Karların üstünde melek figürü yaparken yakalanan bir çocuğu andırıyordu, ne var ki gözlüğü fırlamıştı ve ellerinden biri kanıyordu. Ağır nefes alıyordu; karnı inip kalkıyordu.

Üstüne eğildim. "George?"

İnleyip öksürdü. "Çok geç... Bırak beni... Bırak da uyuyayım."

Onu sert bir biçimde sarsıp, suratına bir tokat attım. "George, uyanman gerek! George, *lütfen*. İyi misin?"

Gözlerinden tekini açtı. "Ah. O yanak bedenimde *acımayan* tek yerdi."

"Al... Gözlüğün." Gözlüğünü küllerin arasından alıp göğsüne koydum. Camlardan birisi çatlamıştı. "Derhal ayağa kalk."

"Lockwood?"

"Bilmiyorum."

Onu odanın karşı tarafında, paltosu tek bir kırık kanat gibi yana açılmış vaziyette yatarken buldum. Hareket etmiyordu. Kül katmanının altında, suratı kaymaktaşından yontulmuş bir heykel gibi pürüzsüz, bembeyaz ve soğuktu. Ona bir taş parçası çarp-

mıştı ve saçlarının arasında kan vardı. Yanına eğilip, alnındaki külleri temizledim.

Gözlerini açtı. Bana net ve berrak bir ifadeyle baktı.

Boğazımı temizledim. "Selam, Lockwood..."

Kendisine geldi. İlk önce, biraz afalladı, sonra yavaş yavaş beni tanıdı.

"Ah... Lucy." Gözlerini kırpıştırıp öksürdü ve doğrulmaya çalıştı. "Lucy. Bir an için, senin... Önemli değil. İyi misin, Lucy? Nasılsın?"

Ani bir hareketle ayağa kalktım. "Evet, iyiyim."

George kırık gözlüğünün ardından bana bakıyordu. "Gördüm onu."

"Neyi?" dedim. "Neyi gördün? Bir şey olmadı ki."

"Aynen. Niye *ona* tokat atmadın? Neden *onu* sertçe sarsmadın? Burada çifte standart konuşuyor."

"Merak etme," dedim. "Bir dahaki sefere ona mutlaka tokat atacağım."

George inledi. "Harika... O zaman, beni kendime getirmek için de *tekme* atacaksın demektir."

"Bunu kesinlikle aklımda tutarım."

Gümüş renkli duman kuyudan yükselmeye devam ediyordu. Bunun aydınlığında, toparlanmaya başladık. Patlamanın şiddetinden zarar görmeden kurtulmuş olsak da Lockwood'la George moloz parçalarına maruz kalmışlardı ve hepimiz olanlar yüzünden sarsılmış haldeydik. Kılıçlarımız duruyordu, ama demirimiz ve tuzumuz tamamıyla tükenmişti. George'un zinciri duruyordu; Lockwood'la benimki kuyudaydı.

Yaptığımız ilk şey, geriye kalan reçelli sandviçlerimizi ve enerji içeceklerimizi paylaşmak oldu. George'la ben yemeğimizi yemek için bir taş parçasının üstüne oturduk ve ısınmak için birbirimize sokulduk. Lockwood ifadesiz bir halde biraz ileride durmuş, dumanlara bakıyordu.

"Daha ilk baştan kuyuya saldırmalıydık," dedi George. "Beynimizi delip geçen o korkunç ses olmasaydı, bunu yapabilirdik. Kaynağın kuyu olması *gerektiği* belliydi. Keşişlerin kemikleri orada; adamlar orada öldüler."

Konuşmadan başımı salladım. Evet, birbirlerine bağlanıp basamaklardan aşağı indirilmişler ve orada ölmüşlerdi. Başlarına ne geleceğini biliyorlardı. Son yolculuklarının dehşeti hâlâ taşlara nüfuz etmiş durumdaydı...

"Sanırım, her şeyi şimdi daha iyi anlıyorum," dedi George. "Keşişlerin ruhları öylesine eski, ölümleri öylesine korkunçtu ki, etkileri tüm evi ele geçirmiş. Diğer Misafirler'in hepsini bastırıyor. Bu odada olanlar yüzünden, Malikâne'nin daha sonraki birçok sahibi çıldırdı ve akıl almaz şeyler yaptı."

"Starkins'in bayıldığı tüm o katil dükler ve intihar eden leydiler," dedim. Sandviçimin son lokmasını zor yuttum. "Sence artık bitti mi?"

"Umarım." George yükselen dumanlara baktı. "Fişek kuyuya çok *fazla* miktarda demir, gümüş ve magnezyum saçmış olmalı. Şansımız yaver giderse, kemiklerle karışır ve biz kuyuyu mühürleyene dek başka olay çıkmaz. Basamaklar da artık güvenli. Kırmızı Oda da öyle olmalı."

"O odadaki kanlar keşişlerle bağlantılı mıydı sence?" diye sordum.

"Bence, *onlardı*, ama farklı bir şekilde belirdiler. Değişkenler, her alanda farklı şekillere bürünürler. Kırmızı Oda'da akan kanlar, merdivendeki haykıran gölgeler... Burada bedenli tayflara dönüştüler, ama en sevdikleri şekil bu değil. Onlardan çoğul olarak söz ediyorum. Ama aslında hayaletleri öyle ya da böyle, tek bir kişi gibi hareket etti. O yüzden o kadar güçlü bir musallat olma vakasıydı. Bu tür bir birleşim daha önce de duyulmuştu. Sherbourne Şatosu'nda da bu tür meşhur bir olay olmamış mıydı?"

"Olabilir. Sen ne düşünüyorsun, Lockwood? Çok sessizsin."

İlk önce, yanıt vermedi, dumanları izlemeye devam etti. Bedeni ince ve karanlık bir silueti andırıyordu; paltosu fırtınanın savurduğu bir kuşun tüyleri gibi sarkmış ve yırtılmıştı. "Ne mi düşünüyorum?" dedi alçak sesle. "Sanırım, ikinci kere ölüme bu kadar yaklaştık." Suratı kanlı, saçları dağınık bir halde dönüp bize baktı; yürüdüğünde, üstünden düşen küller minik bir bulut oluşturdu. "Hayatta kaldığımız için çok şanslıyız. Harekete geçmekte çok geç kaldım ve düşmanımızı çok ama çok hafife aldım. Bu, bir liderde affedilemeyecek bir hatadır. Özür dilerim. Bununla birlikte..." Sesi sertleşti; dişlerini sıkarak konuşmaya başladı. "... tüm bunlar sona erdi."

George'la ona baktık. "Şey, güzel," dedim. "Belki şimdi bize neler olduğunu..."

"Bir levye gerek!" Lockwood o kadar ani bir biçimde bağırmıştı ki, George da ben de irkildik. Lockwood birden canlandı, lime lime olmuş paltosunu ardından savurarak odanın diğer tarafına koştu. "Bir değnek, levye... Bir şey bulun! Haydi! Çabuk! Kaybedecek vakit yok!"

"Ben de bir levye var," dedim kemerimde bulmaya çalışarak. "Ama..."

"Tamam, o olur. Bana ver." Levyeyi elimden kapıp, hasar gören duvara koşturdu ve bunu iki taşın arasına soktu. "Orada öylece durmayın," diye bağırdı. "Piknik mi yapıyoruz burada? Buradan kaçacağız."

"Bir dakika, Lockwood," dedi George. İkimiz de ayağa kalkmaya çalıştık. "Yerin çok altındayız. Bunun bir kaçış yolu olduğunu nereden biliyorsun?"

"Dumanlara baksanıza!" Lockwood levyeyi zorladı, taşlardan birini gevşetti ve taş ayaklarının dibine düşüp çatlarken yana doğru sıçradı. "Dumanlar çıkıyorsa, biz de çıkabiliriz!" Haklıydı. Bunu ben de George da fark etmemiştik. Dumanlar odada birikmiyordu; soluk gri renkli bir akım halinde tavana yükseliyor ve hasarlı duvarın taşlarının arasından dışarı çekiliyordu.

"Basınç farkı var," diye bağırdı Lockwood. "Dumanlar daha büyük bir yere gidiyor. Orası mahzen olmalı. Bu duvarın ardında mahzen olmalı. Patlama zaten işimizin yarısını gördü. Daha büyük bir delik açmamız gerek. Haydi!"

Enerjisi bizi de harekete geçirdi. Tutukluğumuzu ve yorgunluğumuzu unutup, George'la birlikte bir bıçak ve levyeyle en gevşek taşları oynatmaya, diğerlerini de yerinden çıkarmaya çalıştık. Yanımızdaki Lockwood hızla çalışıyor, levyeyi var gücüyle ittiriyor, gerekli olduğunda da taşları çıplak elleriyle çıkarıyordu. Gözleri parıldıyordu; dudaklarını birbirine bastırdığı için, ağzı beyaz bir çizgi gibi gözüküyordu.

"Bu gece, iki ayrı sorunla uğraştık," dedi taşları zorlayarak. "İkisi birbirine bağlı *gibi*, ama aslında çok farklılar. Bunlardan ilki olan Combe Carey Malikânesi'ndeki musallat vakaları sona

erdi. Keşişler gittiği için, diğer tayflar da çabucak temizlenebilir. Buradaki tehlike bitti. İkinci meseleyse..." Levyeyi bir kenara fırlatıp, George'un orta büyüklükte bir taşı çıkarmasına yardım etti. "... Arkadaşımız Bay John William Fairfax'la ilgili ve o öykü henüz sona *ermedi*."

Taş düşüp parçalara ayrıldı. Molozları temizledim. Lockwood'la George duvarın yarısına kadar, en gevşek taşları çıkarmaya devam ettiler.

"Peki," dedim. "Fairfax. Ne olmuş ona?"

"Daha ilk baştan, tüm bu olayla ilgili bir terslik olduğu belliydi," dedi Lockwood. "Bizi buraya çağırması zaten çok tuhaf. Tamam, teklifi son derece cömertti, ama önerdiği miktar işi daha da tuhaflaştırıyordu. Fittes, Rotwell ya da bir düzine diğer ajans arasından niye bizi seçti? Yakın tarihte, itibarımız... Biraz zedelendi, ama Fairfax bundan etkilendiğini söyledi."

"Ama kendisi de dışlandığını söylemişti," dedim bir taşı çekerek. "Tutkulu ve... Ayaklara dikkat! Pardon, George... Açık görüşlü olmamızdan hoşlandığını söylemişti."

Lockwood hafifçe gülümsedi. "Evet, aynen öyle *dedi*, değil mi? Gençliğiyle ilgili bilgileri okuyup da tüm servetini babasından miras yoluyla aldığını düşünecek olursak, pek de inandırıcı bir iddia değil. Ama bizi seçmesinin yanı sıra, beni rahatsız eden üç soru daha vardı. Bir. Neden şimdi? Senelerdir Malikâne ona ait, neden şimdi musallat olaylarını çözmek istedi? İki. Bu acele niye? Bize hazırlanabilmemiz için sadece iki gün tanıdı! Üç. Neden fişek getirmemizi yasakladı?"

"Evet, bu sonuncusu benim de aklımı kurcaladı," dedi George. "Aklı başında olan hiç kimse, A-seviyeli bir Misafir'i yeteri kadar fişek olmadan alt etme işini üstlenmez."

"Biz hariç," dedi Lockwood. "Fairfax bunu biliyordu. Paraya çok ihtiyacımız olduğunu biliyordu. O da işi almamız için bir o kadar çaresiz durumdaydı, öyle ki kapısına kadar geldiğimiz takdirde, altmış bin poundu ödemeyi bile teklif etti. Bence bu ya inanılmaz derecede cömert bir teklif ya da başka bir niyeti vardı. Hangisi olduğunu öğrenmek istedim. Bu yüzden de ertesi gün, derhal Combe Carey köyünü ziyaret ettim."

"Açtık!" dedi George. Bir taşı daha çıkardı: Hasarlı duvarın ortasında ufak bir boşluk oluşmuştu. Bunun ardında, karanlık ve boş bir alan vardı.

Lockwood başını salladı. "Güzel. Bir dakika dinlenelim. Saat kaç, Lucy?"

"Sabahın üçü."

"Gece sona ermek üzere. Şafak sökerken buradan çıkmamız gerek. Tamam, dediğim gibi köye gittim. Kapı kapı dolaşan bir satıcıymış gibi davrandım."

"Ne sattın?" diye sordu George.

"Çizgi roman koleksiyonunu, George. Aman merak etme. Hiçbirini satmadım. Çok yüksek fiyatlar istedim. Ama böylece, köy halkıyla konuşmak için mazeretim oldu."

"Nasıl gitti peki?"

Lockwood utanarak bize baktı. "Köy aksanım pek işe yaramadı. Kimse beni anlamadı ve üç iri yarı arabacı onlara hakaret ettiğimi sanıp, beni değirmen havuzunun etrafında kovaladılar. Ama aksanımı değiştirince, her şey yolunda gitti ve Fairfax'la ilgili birkaç söylenti duydum. Malikâne'ye sık sık şirketinin kamyonlarından biriyle geldiğini öğrendim. Kamyonda yeni demir ürünleri oluyormuş ve köyden adamlar tutup bunları içeri taşıtıyormuş. Bunların birçoğu her evde kullanılan sıradan

şeylermiş. Bilirsiniz, kapı kilitleri ve pencere süsleri gibi. Ama daha büyük bir şeyler olduğu konuşulmuş, çünkü sandıkların bazıları kocamanmış. Birkaç gün sonra da bunları tekrardan geri aldırıyormuş. Köylülerin onun neyle uğraştığıyla ilgili kuşkuları yoktu... Fairfax, Combe Carey Malikânesi'nin hayaletleri üstünde yeni ürünlerin güvenlik denemesini yapmakla meşguldü. Bu da yanlış değil," dedi Lockwood saçlarını geriye atıp duvara bakarak. "Büyük şirketlerin bunu yapması gerek. Ama aklıma başka bir soru geldi. Malikâne'yi o kadar faydalı buluyorsa, neden birden hayaletlerden kurtulmak istedi? Neden bizi çağırdı?"

"Dahası, neden tehlikeler hakkında daha çok bilgi vermedi?" dedim. "O adam burada deneyler yapıyorsa, gizli merdiveni değilse bile en azından Kırmızı Oda'da olan biteni biliyor olması gerek."

"Kesinlikle... Biliyor musun, bence şimdi şu büyük taşı çıkaralım. Bunu çıkarırsak, George'un içinden geçebileceği kadar büyük bir boşluk açılır."

George'un verdiği kısa yanıt, levyelerimizin duvarda çıkardığı gürültü arasında kayboldu. Birkaç dakika boyunca, geriye kalan taşları kırmaya çalıştık; büyük bir gayretle taşı tam yarısına kadar oynatmayı başardık, ama sonra yine geriye gitti. Bir mola daha verdik.

"Neyse, uzun lafın kısası," dedi Lockwood, "Fairfax'tan ve niyetinden son derece şüphelendim. Trende George'un araştırmalarını okuyunca daha da işkillendim. Fairfax'ın nasıl çılgın bir gençlik dönemi olduğunu, babasının nasıl işi devralmasını istediğini, ama Fairfax'ın Londra'da senelerini içki içerek, kumar oynayarak ve bir oyuncu olmaya çalışarak geçirdiğini öğrendim.

Lucy'nin o önemli keşfi olmasaydı, aslında bunların hiçbiri bir şey ifade etmeyecekti." Merakımızı arttırmak için duraksadı.

"Hangi keşif?" dedi George. Sorduğuna sevinmiştim, çünkü ben de bilmiyordum.

"Bana bunu gösterdi." Lockwood doğrulup paltosunun ceplerini karıştırdı, naneli şeker kâğıtlarını, ufalmış mumları ve ip parçalarını attıktan sonra, katlı, kırışık bir kâğıt çıkardı. Sonra, bunu bize uzattı.

Bu, George'un Arşivler'de bulduğu dergideki makalenin fotokopisiydi. Elli sene önce, Londra'nın popüler kafelerine ve kumarhanelerine giden genç ve varlıklı sosyete gençlerinin fotoğrafıydı. Annie Ward çeşmenin yanında toplanmış parlak kalabalığın ortasındaydı. Kişisel portresindeyse, Hugo Blake'in suratı bilmiş bilmiş bana gülümsüyordu.

"Çeşmenin yanına bakın," dedi Lockwood.

Silik magnezyum ışığında ayrıntıları görmek kolay değildi; George el fenerini yaktı. Neşeli grubu oluşturan kalabalığın arkasında, beyaz papyonlu ve smokinli şık bir grup genç adam duruyordu. Süslü çeşmenin etrafını çevirmişlerdi. İçlerinden biri çeşme ağzının altındaki tabanlığa tırmanmış, diğerleriyse yanlarına tutunmuştu. Üstlerinden başlarından zenginlik, canlılık ve neşe akıyordu. En uzun boylu olanı, diğerlerinden biraz ötede, kısmen çeşmenin gölgesi altında kalmıştı. Çok iri yarı, kaslı, geniş göğüslü, koyu renkli gür saçları olan bir adamdı. Saçları ve gölgeler yüzünden suratı tam olarak görünmese de, genel hatları, koca gaga burnu, kalın kaşları ve güçlü kare çenesi yeteri kadar belirgindi.

George'la birlikte sessizce fotoğrafa baktık.

Aradan geçen senelerde, oldukça kilo vermişti, ama kesinlikle oydu.

"Fairfax..." dedim.

George da bilmiş bilmiş başını salladı. "*Tahmin* etmiştim."

Dik dik suratına baktım. "*Ne?* Saçmalama. Hiçbir fikrin yoktu!"

"Şey..." Kâğıdı Lockwood'a uzattı. "Yine de çok şüpheli birisi olduğunu düşünmüştüm."

"Demek ben bu kâğıdı Annie Ward'un hayaletine gösterince, korkudan ve sıkıntıdan çıldırdı..." Susup dudağımı ısırdım. Paltomun altında, gümüş-camı kutusunun soğukluğunu tenimde hissediyordum. "Ama bu şeyi kanıtla..."

"Haklısın," dedi Lockwood. "Tek başına bir şeyi kanıtlamaz. Ama önemli bir nokta var. Fairfax bir yalancı. Bizi ziyaret ettiğinde, Annie Ward'un ismini hiç duymadığını söylemişti. İsmini hatırlamadığını özellikle söyledi. Ama belli ki onu *tanıyordu*. Gençliğinde, aynı grupla takılıyordu."

"Sırf o kadar da değil!" Kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Sersem gibiydim; başım aynı merdivendeki gibi dönüyordu, ama bu sefer bunun sebebi hayaletlerin yarattığı karmaşa değildi. Hafızam çığlık atıyordu: Önceden fark etmediğim bir ayrıntı gelmişti aklıma. "Annie de bir oyuncuydu," dedim. "Fairfax gibi. Eski gazetelerden birinde, gelecek vaat eden bir oyuncu olduğu, ama... Bir neden yüzünden bundan vazgeçtiği yazıyordu, hatırlıyor musunuz?"

"Hugo Blake yüzünden," dedi Lockwood. "Onun etkisi altında kalmıştı, bu yüzden..."

"Bu iş düşündüğüm yere gidiyorsa," dedi George birden öne çıkan taş bloğuna vurup. "Sizce de vakit kaybetmememiz gerekmez mi? Gece sonsuza dek sürmeyecek."

Kimse itiraz etmedi. Konuşmadan taş bloğa son bir kere daha saldırdık. Tüm gücümüzü kullanarak ve acımasızca atağa geçerek iki levye ve bir bıçağın yardımıyla inatçı taşı nihayet gevşetmeyi başardık. Taş gümbürtüyle yere düştü. Düşüşün sesi ağır ağır dindi. Boşluğa bakakaldık.

Lockwood duvara yaklaşıp delikten içeri eğildi. "Hiçbir şey göremiyorum... Mahzenin uç kısmı olmalı. Hani, şu keşişi daha önceden gördüğüm yer. Pekâlâ... Yukarı varır varmaz ana kapıdan çıkıp gideceğiz. Bana el fenerini ver, George. Önce ben gireceğim."

Feneri dişlerinin arasına sıkıştırıp, yukarı sıçradı ve kendisini balıklama boşluğa soktu. Biraz kıvranıp ileri atıldıktan ve bacaklarını salladıktan sonra, öne düştü ve gözden kayboldu.

Ses gelmedi.

George'la ben bekledik.

Duvarın ardında hafif bir ışık belirdi, sonra Lockwood'un sesini duyduk. "Pardon," diye fısıldadı. "El fenerini düşürdüm de. Tamam, burası *gerçekten* de mahzen. Gelin... Önce, Lucy."

İçeri girmem uzun sürmedi. Kollarım ve kafam diğer tarafa geçince, Lockwood beni çekti.

"Ben George'a yardım ederken, sen etrafa göz kulak ol," diye fısıldadı. "Gece bitmek üzere, diğer Misafirler sessizleştiler, ama hiç belli olmaz."

Elimde fenerle ve kılıçla orada beklerken, Lockwood da George'u boşluktan içeri çekti. Sadece biraz ilerisini görebiliyordum. Mahzenin kıvrımlı oyuklarının üstü kalın gölgelerle kaplıydı; en yakın kemerli kapının ardında, şarap raflarının örtülü sıraları karanlığa doğru uzanıyordu. Hayalet pusunun tüm izleri kaybolmuştu. Belki de kuyuya yaptığımız

saldırı çoktan hayalet kümesinin tamamına etki etmişti. Bunu söylemek güçtü.

Ama o anda, aklımdaki en büyük endişe hayaletlerle ilgili değildi. Fotoğraftaki sarı saçlı kızı ve çeşmenin yanında duran adamı düşünüyordum. Olasılıklar zihnimi kurcalayıp duruyordu.

George da diğer tarafa geçtikten sonra, "Herkes hazır mı?" diye fısıldadı Lockwood. "Evden çıkıp son sürat parka geçeceğiz. Yolun yanındaki yıkık giriş kulübesine gitmek istiyorum. Oraya şafak sökmeden varabilirsek..."

"Önce bir şeyi söyle," dedim. "Sence hırsızlık olayını da mı Fairfax planladı?"

"Tabii ki. Başarısız olunca da, bizi buraya getirtecek ikinci planını devreye soktu."

"Yani, madalyonu mu istiyordu?"

Evet der gibi başını salladı. "*Her şey* madalyonla ve kanıtladığı şeyle ilgili zaten."

"*Neyi* kanıtlıyor, Bay Lockwood?" dedi kalın bir ses.

Bir metal çınlaması duyuldu. Kemerin altından iki kişi çıktı. İnsana benziyorlardı, ama kafaları hem kocamandı hem de şekilsizdi. Bir tanesinin elinde bir tabanca, diğerinde de doğrudan gözlerimize tuttuğu bir fener vardı; güçlü ışık gözlerimizi kamaştırıp, bizi acı içinde bıraktı.

"Durun!" dedi diğer ses. Ellerimiz kılıçlarımıza gitmişti. "Bu gece, daha fazla kılıç kullanılmayacak. Silahlarınızı yere koyun, yoksa sizi olduğunuz yerde vururuz."

"Dediğini yapın," dedi Lockwood. Kılıcını çıkarıp yere bıraktı. George da aynı şeyi yaptı. Emre itaat eden son kişi ben oldum. Gözlerimi karanlığa, sesin geldiği yere diktim.

"Çabuk olun, Bayan Carlyle!" dedi ses. "Kalbinize bir mermi mi saplansın istiyorsunuz?"

"Lucy..." Lockwood omzumu sıktı.

Kılıcı yere bıraktım. Lockwood elini geri çekip, kibarca uzattı. "Lucy, George, sizi bir kez daha ev sahibimiz ve patronumuz John William Fairfax'la tanıştırayım. Kendisi Fairfax Demirleri'nin başkanı, saygın bir sanayici, eski bir aktör ve tabii, Annie Ward'un katili."

24

Üstünde hâlâ gecenin başlangıcında giydiği beyaz gömlekle gri takım elbisesinin pantolonu vardı, ama yaşlı adamın diğer her şeyi değişmişti. Ceketi yoktu; bunun yerine göğsünü sıkıca saran ve belinin altına ışıltılı bir şelale gibi gevşekçe sarkan parlak gri renkli bir tunik giymişti. Kollarının üst kısmını gömleği örtüyordu, ama bileklerinde ve ellerinde metal zırh eldivenleri vardı. Önceki gibi, buldog saplı bastonundan destek alarak yürüyordu, ama bastonun ahşap kısmı çıkarılmıştı ve içindeki ince uzun kılıç ortaya çıkmıştı. İşin en tuhaf ve saçma yanıysa, kafasındaki miğferdi: Ensesinin arka tarafını koruyan pürüzsüz çelik bir maske ve çenesinin altından bağlanan deri kayışlardan oluşuyordu. Göz delikleri donuktu, gözleri gözükmüyordu. Bay Fairfax tıpkı şeytani bir kurbağayı andırıyordu: Hem korkunçtu hem de komikti.

El fenerini kaldırıp etrafa saçtığı dumanla karışan ışığın altında durdu ve bize baktı. Sonra, gülümseyip gümüş kaplı dişlerini sergiledi.

"Ah, çok soğukkanlısınız, Bay Lockwood. Hakkınızı vermek gerek. Sizden gitgide daha çok etkileniyorum. Başka şartlar altına tanışmamış olmamız çok yazık. Yanımda kalıcı bir işiniz olabilirdi."

Lockwood nasıl becerdi bilmiyorum, ama göğsüne doğrultulmuş tabanca, yırtık palto, kan izleri, kıyafetlerindeki plazma, magnezyum, tuz ve kül lekeleri, saçlarından sarkan örümcek ağları, suratındaki ve ellerindeki sıyrıklara rağmen, *hâlâ* gayet sakin görünmeyi başarıyordu.

"Çok naziksiniz," dedi. "Ama bizi arkadaşınızla tanıştırmayacak mısınız?" Tabancalı diğer adama baktı. "Henüz bu şerefe erişmedik sanırım."

Adam Fairfax kadar uzun boylu olmasa da, oldukça kaslıydı ve geniş omuzluydu. Görebildiğim kadarıyla, suratı gençti ve tıraşlıydı. Onun da kurbağa miğferi ve zırhı vardı, kemerine de bir kılıç asılıydı.

Fairfax kuru kuru güldü. "Percy Grebe, şoförüm ve kişisel asistanım. Eskiden Hambleton Ajansı'nda bir ajandı, ama orası Fittes ile rekabete dayanamadı. Çok beceriklidir, hâlâ da mükemmel bir kılıç ustasıdır. Ama siz çoktan tanıştınız. Percy geçen gece sizi ziyaret etmişti.

"Ha, tabii", dedi Lockwood. "Maskeli ziyaretçimiz. Sizi bıçaklamıştım, değil mi? Mideniz nasıl oldu?"

"İyileşiyor," dedi Grebe."

"Bize verdiğiniz uzun hasar listesine eklenecek bir madde daha, Bay Lockwood," dedi Fairfax. "Şu duvara bakın!" İçinden hâlâ magnezyum dumanının süzüldüğü tırtıklı deliğe ve taş öbeklerine baktı. "Gerçekten de çok şaşırdım. Evime hiç zarar verilmemesini *istemiştim*."

"Özür dileriz," dedi Lockwood. "Ama işin iyi yanı, Kaynağınızı bulup yok ettik. Dolayısıyla, bu sabah bankalar açılır açılmaz ikinci ödememizi de bekliyor olacağız."

Fairfax yine güldü. "Anlamsız iyimserlik de beğendiğim bir başka özelliktir, Bay Lockwood, ama beni en çok şaşırtan şeyin hayatta kalma beceriniz olduğunu söylemem gerek. Kırmızı Oda'daki Dehşet'in sizi saatler önce öldüreceğini sanmıştım. İçeri girişinizi izledim, sonra da kapıyı kilitledim... Ama evin bambaşka bir yerinden tozlu bir tahta kurdu gibi çıkıverdiniz! İnanılmaz. Belli ki odadan bir çıkış yolu bulmuşsunuz. Çok etkileyici, ama esas Kaynağı bulmak... Söylesenize, Kızıl Dük müydü? En sevdiğim teoriydi."

"Hayır. Merdiven ve keşişler. Kuyularını bulduk."

"Sahi mi? Bir kuyu mu? Şu boşluğun ardında mı?" Maskesinin şeffaf camları fenerin ışığında parıldıyordu; sesi daha düşünceli bir hal aldı. "Çok ilginç... Bana da göstermeniz gerek."

Yanımda duran George huzursuzca kıpırdandı. "Evet... Kuyudan söz etmen pek de iyi olmadı, Lockwood."

Lockwood sırıttı. "Yok canım, Bay Fairfax makul bir adam. Hem önce bizimle konuşmak istiyor, öyle değil mi?"

Miğferden ses çıkmadı. Yanındaki diğer adam da kımıldamadı; tabancayı karanlıkta hâlâ karnımıza doğru tutuyordu.

"Evet," dedi Fairfax aniden sert ve kararlı bir sesle. "Bunu daha rahat bir yerde yapabiliriz. Yoruldum ve oturmam gerek. Grebe, dostlarımızı kütüphaneye götür. Oğlanlardan biri bir şey deneyecek olursa, kızı vurabilirsin."

Lockwood bir şey dedi, ama ne dediğini duyamadım. Şok ve dehşet hislerinin yanında, çok öfkelendiğimi hissettim. Fairfax hemen bir varsayımda bulunmuştu: Ben en tehlikesiz kişiydim;

ekibin en zayıf halkasıydım. Diğerlerini yola getirmek için kullanılabilirdim ve kesinlikle bir tehdit değildim. Yaşlı adamın yanından geçip merdivene götürülürken maskeye doğru dik dik baktım.

Kütüphanede, elektrik lambaları son ayara getirilmişti. Saatlerce karanlıkta kaldıktan sonra, ışıklar gözlerimizi adeta kör etti. Ellerimizle suratımızı örterek, sendeleyerek yakındaki sandalyelere gittik. Grebe oturmamızı işaret etti. Kollarını gevşekçe göğsünde kavuşturup, tabancasını iri kasların birinin üstüne koydu ve rafların yanına geçti. Beklemeye başladık.

Nihayet, lobiden ağır ve güçlükle ilerleyen bir baston sesi geldi ve Fairfax içeri girdi. Metal miğferinin üstüne ışık vurdu; ışık aynı zamanda kocaman gaga burnunun üstüne de vuruyor, ona her zamankinden daha kambur ve iri bir av kuşu görünümü veriyordu. Tereddütle, fotoğrafların asılı olduğu duvarın altındaki deri bir sandalyeye gitti ve derin bir oh çekerek oturdu. Otururken, üstündeki metal korsesinin kenarları hafif bir çın sesi çıkardı.

"Nihayet," dedi. "Patlamayı duyduktan sonra, saatlerdir o lanet olasıca mahzende bekledik. Tamam, Grebe, artık çıkarabilirsin. Buraya hayaletler giremez."

Boynunu eğip miğferi ve koruyucu gözlüğü çıkardı. Bunlar kaşlarının üstünde kırmızı bir iz oluşturmuştu. Kapkara gözlerini huzursuz bir biçimde çattı; suratı da kırışıklıklarla kaplıydı.

Duvardaki gençlik fotoğrafı olanca haşmetiyle ve havasıyla ardında duruyordu. Apış arasını gizleyen kumaş, küpeler ve daracık tayt içinde, plastik bir kafatasına düşünceli düşünceli bakan şık ve yakışıklı aktör Fairfax. Resmin altında oturan gerçek adamın omuzları sarkıktı, kaygılıydı ve sandalyesinde bitkinlikle

öksürüyordu. Senelerin onu nasıl değiştirdiğini, gücünü ve canlılığını nasıl yiyip bitirdiğini görmek tuhaftı.

Grebe de miğferini çıkardı. Kaslı iri bedenine kıyasla, oldukça ufak bir kafası vardı. Ters çevrilmiş bir kukayı andırıyordu. Saçları bir asker gibi kısacık kesilmişti, ağzı da incecik ve zalimdi.

Fairfax koruyucu gözlüğünü ve miğferini en yakındaki yan masaya, Lockwood'un birkaç saat önce incelediği kitapların üstüne koydu. "Bu kütüphaneyi seviyorum," dedi. "Burası benim cephem. Geceleri yaşayanlarla ölüler dünyasının arasındaki sınırı oluşturuyor. Buraya sık sık fabrikalarımın ürettiği son ekipmanları denemek için gelirim. Tüm bu demirler beni oldukça emniyetli tutuyor, ama evin içinde hiç zarar görmeden yürümemi sağlayan zırhım da var."

George kıpırdandı. "Şu zırh... Bir elbise giymişsiniz gibi gözüküyor."

Fairfax gözlerini kıstı. "Böyle bir zamanda, hakaret mi, Bay Cubbins? Sizce bu, akıllıca bir davranış mı?"

"Metal etekli, bunak bir çılgın size tabancasını doğrultursa, zaten epey alçalıyorsunuz," dedi George. "Bundan daha kötüsü olamaz herhalde."

Yaşlı adam tatsız tatsız güldü. "Bunu göreceğiz. Ama durumu bu denli hafife almakla hata ediyorsunuz. Bu 'elbise' gelişmiş bir tür çelikten yapılmıştır. Koruyucu etkiyi oluşturan daha ziyade demir, ama normalden daha hafif olmasını sağlayan bir de alüminyum karışımı var. Hem hareket kolaylığı hem de üstün bir koruma! Miğfer de son model. Her ajanın en savunmasız yerinin boynu olduğunu biliyor muydunuz, Bay Lockwood? Bu miğferin alt kısmı tehlikeleri ortadan kaldırıyor... Sizin de olsun istemez miydiniz?"

Lockwood omuzlarını silkti. "Gerçekten de... eşsiz bir parça."

"Yine yanılıyorsunuz! Sofistike ve sıra dışı, ama eşsiz değil. Fairfax Demirleri bu muhteşem yenilikler üstünde çalışan tek şirket değil. Bu koruyucu gözlük..." Birden durup toparlandı. "Sanırım, konunun dışına sapıyoruz."

Fairfax sandalyesinde geriye yaslandı ve hiçbir şey demeden birkaç dakika Lockwood'a baktı. Ne diyeceğini düşünüyor gibiydi. "Mahzende, bir *madalyondan* ve bunun ortaya çıkardığı bazı *kanıtlardan* söz ettiğinizi duydum," dedi ağır ağır. "Sırf merak ettiğim için, o 'kanıtlarla' neyi kast ettiğinizi bilmek isterdim. Tabii, bunun gerçekten de bir anlamı varsa. Sonra da..." Hafifçe gülümsedi. "Belki de bana madalyonun nerede olduğunu ve nasıl bulabileceğimi söylersiniz."

"Size yardım edecek değiliz," dedi George. "Bizi de kuyuya atarsınız." Soluk ve kanlı suratına meydan okur gibi sert bir ifade yerleşmişti. Benimki de (sanırım) farklı değildi, ama aynı zamanda derin bir tiksinti ifadesi barındırıyordu. Fairfax'a bakmakta bile zorlanıyordum.

Oysaki Lockwood adeta bir komşusuyla oturmuş, havadan sudan söz ediyor gibiydi. "Sorun değil, George," dedi. "Adama istediği kanıtları sunabiliriz. Durumunun ne kadar çaresiz olduğunu göstermemiz önemli." Bacak bacak üstüne atıp, gayet rahat bir pozisyon aldı. "Evet, Fairfax, tahmin ettiğiniz gibi madalyonu Annabel Ward'un cesedinde bulduk. Bunun kendisine katili tarafından verildiğini de hemen anladık."

Fairfax elini havaya kaldırdı. "Bir dakika, Anladınız mı? Nasıl?"

"Lucy'nin psişik öngörüsü sayesinde," dedi Lockwood. "Madalyona dokununca, Annie Ward'un gizli hayranıyla ölüm anı arasında bir bağ kuran güçlü duygusal kalıntılar hissetti."

İri kafa bana döndü ve kapkara gözleri birkaç saniye beni dikkatle inceledi. "Ha, evet, hassas Bayan Carlyle..." Bunu söyleyiş tarzı, tüylerimi ürpertti. "Ama, yasal olarak, bunlar değersiz. Buna kanıt diyemezsiniz."

"Çok haklısınız. Zaten madalyondaki yazının anlamını da bu yüzden öğrenmek istedik. Dışında, *Tormentum meum, laetitia mea*, diyordu: 'Benim acım, benim mutluluğum' gibi bir şey. Bu, bize fazla bir ipucu vermedi. Sadece kolyeyi veren kişinin kasıntı, ukala birisi olduğunu anladık. Ama birçok katil öyledir, değil mi, Fairfax? Daha fazla kanıta ihtiyacımız vardı."

Kütüphaneye bir sessizlik çöktü. Yaşlı adam eğri büğrü ellerini deri sandalyesinin işlemeli kollarına koymuş, kıpırdamadan duruyordu. Başını ise, dikkatle Lockwood'u dinliyormuş gibi öne çıkarmıştı.

"Sonra, madalyonun içindeki yazıyı keşfettik. Yanılmıyorsam, *A ♯ W; H.II.2.115*, diyordu. A, W ve H harfleri ve gizemli bir dizi rakam. Bir kere, harfler kafamızı karıştırdı; hatta ciddi bir hata yapmamıza neden oldu. İlk varsayımımız, AW harflerinin Annabel Ward'u, H harfininse hayranının ismini temsil ettiğini düşündük. Zamanın gazeteleri, Ward'un Hugo Blake'le bir ilişkisi olduğunu yazdığı için, bu yüksek bir ihtimalmiş gibi gözüktü. Blake onu canlı *gören son kişiydi ve bu davadaki tek şüpheliydi. Polis geçenlerde Blake'i hatırlayıp tutukladı.*

"Aslında, Blake sadece dikkatleri asıl katilden uzaklaştıran bir isimdi. Yazıyı itina ile incelemiş olsaydım, bunu daha *önce* anlardım. Annie Ward'un isminin baş harflerinin eksiksiz yazılması, ama hayranınınkinin tek bir harfle temsil edilmesi tuhaf değil miydi? Ya II.2.115 rakamlarına ne demeliydi? Bir kod muydu?

Bir tarih miydi? O noktada üzülerek söylemeliyim ki işin içinden çıkamadım."

Önce şöyle bir saatine baktı, sonra bana bakıp gülümsedi. "Lucy her şeyi değiştirdi, Fairfax. Sizin Annie Ward'la aynı karede olduğunuz bir fotoğraf buldu. Bunu görür görmez, bizi buraya getirmeniz konusunda yalan söylediğinizi anladım. Trende gelirken, tiyatrodaki ilk seneleriniz hakkında yazılanları okudum ve Annie Ward'un da oyunculuk yaptığını hatırladım. Aranızdaki bağlantının bu olabileceğini düşündüm. Ayrıca oyunculuk kariyerinizde *göbek* adınızı kullandığınızı fark ettim: Will Fairfax. Dolayısıyla, A ‡ W gizemi de çözülmüş oldu. Annie Ward değil, Annie ve *Will* anlamına geliyordu."

Yaşlı adam hâlâ kılını dahi kıpırdatmamıştı. Belki başı biraz öne eğilmişti. Gözleri karanlıkta kalıyordu ve görülmüyordu.

"Son kısmın gizemini bu geceye kadar çözememiştim," dedi Lockwood. "O sırada, Haykıran Merdivendeydik ve o zamandan beri biraz meşguldüm. Dolayısıyla, kontrol etme şansım da olmamıştı. Ama bence 'H.II.2.115' Annie Ward'la birlikte rol aldığınız oyunlardan birine bir referans. Eminim ki ikinizin bağlantısını temsil eden aşırı duygusal bir replik. Bunu araştırma şansımız olsaydı, ikinizin birbirinizi çok yakından tanıdığını kanıtlayacağına eminim." Duvardaki resme baktı. "Tahmin etmem gerekseydi, *Hamlet* derdim, çünkü sizin en sevdiğiniz oyun, ama bunu sizden başka kim söyleyebilir?" Gülümseyip ellerini tek dizinin üstünde kavuşturdu. "Eee, Fairfax, ne dersiniz? Belki artık bize eksik kısımları açıklayabilirsiniz."

Fairfax kıpırdamadı. Uyuya mı kalmıştı acaba? Lockwood o kadar uzun konuşmuştu ki, gerçekten de uyuya kalmış olabilirdi. Rafların yanında duran tabancalı adam kıpırdandı; en azından,

o sabırsızlanmaya başlamıştı. "Saat neredeyse dört buçuk, efendim."

Sandalyeden, gölgeler arasında kalan surattan çatlak sesli bir yanıt geldi: "Evet, evet. Tek bir sorum var, Bay Lockwood. Yazıyı keşfetmiştiniz. Neden derhal polise göstermediniz?"

Lockwood birkaç saniye boyunca yanıt vermedi. "Gurur, sanırım. Kodu kendim çözmek istedim. Lockwood & Ortakları'nın bu şerefe erişmesini istedik. Bu, bir hataydı."

"Anlıyorum." Fairfax başını kaldırdı; önceden yaşlı gözüküyordu, ama o anda ölüme çok yaklaşmış gibiydi. Gözleri parlak ve korkunçtu, gri derisi de kemiklerine yapışmıştı. "Gurur insana kötü şeyler yaptırır. Sizin durumuzda, sizin ve meslektaşlarınızın ölümüne sebep olacak ne yazık ki. Benim durumumdaysa, bir ömür boyu pişmanlık duymama neden oldu." *İçini çekti. "Eh, kanıtlarınız iyi, ön sezilerinizse daha da iyi. Son referans gerçekten de Annie'yle birlikte uzun süre önce birlikte rol aldığımız Hamlet*'ten. Orada tanışmıştık. Ben Prens Hamlet'tim, o da nişanlısı Ophelia'ydı. Madalyon spesifik olarak II. Perde, 2. Sahne'nin 115. ile 118. dizelerine bir referans:

"Yıldızların ateş olduğundan şüphelen,
Güneşin de hareket ettiğinden...
Gerçeğin bir yalan olduğundan şüphelen,
Ama sevgimden asla şüphe etme."

Yaşlı adam susup karanlığa baktı. "Hamlet bunları Ophelia'ya söylüyor," dedi en sonunda. "Ona karşı hissettiği aşkın, evrendeki her şeyden daha keskin olduğunu söylüyor. Tabii, oyunda Ophelia boğularak intihar ediyor, Hamlet de zehirleniyor, ama

özü değişmiyor. Her şey aralarındaki *tutku* ile alakalı... Annie'yle benim aramdaki de buydu."

"Sizi onu öldürmekten alıkoymadı ama," dedim. İlk kez konuşmuştum.

Fairfax kapkara gözleri birer taş parçası gibi donuklaşmış halde bana baktı. "Siz hâlâ çocuk sayılırsınız, Bayan Carlyle. Bu tür şeyleri bilemezsiniz."

"Yanılıyorsunuz." Ne kadar öfkelendiğim suratımdan okunuyordu. "Annie Ward'un ne hissettiğini *gayet iyi* biliyorum. Madalyonu elediğimde, *her şeyi* hissettim."

"Ne güzel," dedi Fairfax. "Biliyor musunuz, sizinki gibi bir Becerinin başa *bela* olduğunu düşünmüşümdür hep. Bir başkasının ölüm acısını hissetmek mi? Bunu cazip bulduğumu söyleyemem doğrusu."

"Ama sadece ölümünü anlamadım," dedim alçak sesle. "Kolyeyi taktığında hissettiği her şeyi hissettim. Sizinle birlikte yaşadığı her şeyi biliyorum." O anı hâlâ hatırlıyordum. Kızın isterik halini, ölesiye kıskançlıklarını, hüznünü ve öfkesini, son olarak da ölüm anını...

"Ne kadar saçma bir yetenek," dedi Fairfax. "Ne kadar gereksiz ve yararsız. Yine de Annie Ward'un ne denli karanlık ve zor bir insan olduğunu anlamışsınızdır. Dengesiz bir yapısı ve zehir gibi sinirleri vardı, ama çok güzeldi. İkimiz de çok sayıda amatör temsilde rol aldık ve ilişkimizin gizli kalması gerektiği için, birlikte olma şansını bu şekilde yakaladık. Çünkü Annie varlıklı bir aileden gelmiyordu. Babası bir terzi ya da öyle bir şeydi. Ailem onunla bir ilişkim olduğunu öğrenseydi, beni evlatlıktan reddederdi. Eh, en sonunda, Annie ilişkimizi açıklamamızı istedi. Ben de bunu kabul etmedim tabii... Düşüncesi bile imkânsızdı. O da

beni terk etti." Dudaklarını gerince, dişleri parıldadı. "Bir süre Hugo Blake'le birlikte oldu. Adam beceriksiz, beş para etmez bir serseriydi. Annie de onun iflah olmayacağını biliyordu. Çok geçmeden yine bana döndü."

Başını sallayıp sesini yükseltti. "Annie'nin yoldan çıktığını söylemek zorundayım ne yazık ki. Blake de dâhil olmak üzere, onaylamadığım kişilerle vakit geçiriyordu, oysa ona Blake'i görmesini yasaklamıştım. Sık sık tartışıyorduk; zamanla, bu tartışmalar daha da kötüye gitti. Bir gece, gizlice evine gelip içeri girmiştim. Evde değildi. Onu beklemeye başladım. O gece, onu evine o alçak Hugo Blake'in bıraktığını görünce ne kadar öfkelendiğimi hayal edebiliyor musunuz? İçeri girer girmez onunla yüzleştim. Korkunç bir kavga ettik ve kontrolü kaybettim. Ona vurdum. Birden yere yığıldı. Tek bir tokatla boynunu kırmıştım."

Ürperdim. Sonunda, nihai acı ve dehşet. Evet, bunu ben de hissetmiştim.

"Kendinizi benim yerime koyun, Bay Lockwood," dedi Fairfax. "İngiltere'deki en büyük sanayi sermayelerinden birinin varisi olan ben, öldürdüğüm kızın cesedinin yanına çöktüm. Ne yapabilirdim? Polisi arasaydım, mahvolurdum... Kesinlikle hapse girerdim, belki de darağacına yollanırdım. Bir anlık bir çılgınlık yüzünden iki kişinin de hayatı sona ererdi! Öte yandan, onu orada bırakacak olursam, yine de kurtulamayabilirdim. Böylece, üçüncü bir çözüm düşündüm: Cesedini gizleyip suçu ortadan kaldıracaktım. Sevgili Annie'min eğreti mezarını hazırlamam yirmi dört saat sürdü, Bay Lockwood. O mezar ki elli senedir benimle. Onu gizleyecek bir yer bulmam gerekiyordu; duvarı yıkıp, açtığı deliği gizleyecek malzemeler getirmeliydim. Tüm bunları da kimseye görünmeden yapmalıydım. Her anımı

yakalanacağımdan korkarak geçirdim ve yanı başımdaki cesetle çalıştım..." Yaşlı adam gözlerini yumdu ve içine titrek bir nefes çekti. "Ama başardım ve o günden beri de bu anıyla yaşıyorum. Ne var ki onca çabaya rağmen, madalyonu boynunda unuttum! İşin en acı yanı da bu. Aklıma bile gelmedi; tamamıyla unuttum. Haftalar sonra, kolyeyi hatırladım ve günün birinde... başıma dert açabileceğini düşündüm. Ve öyle de oldu. Hakkınızdaki gazete haberini okuyunca, madalyonu bulduğunuzu ve bir sırrı çözmeye çalıştığınızı anladım. Biraz çaktırmadan araştırma yapınca, polisin hiçbir şey bilmediğini öğrendim. Bu da beni umutlandırdı; dikkatimi size verdim. Önce, madalyonu çalmaya çalıştım. Grebe başarısız olunca, sizi susturmak için daha radikal önlemler almam gerektiğine karar verdim." İçini çekti; hava gümüş dişlerinin arasından bir ıslıkla çıktı. "Şimdi, Combe Carey'nin hayaletleri de beni yarı yolda bıraktı ve bu işi kendim bitirmem gerek. Ama bunu yapmadan önce... Sormam gereken bir soru daha var. Madalyonu ne yaptınız?"

Kimse bir şey demedi. İç kulağımla etrafı dinleyince, evin boş olduğunu anladım. Misafirler gitmişti. Karşımızda sadece ölümlü düşmanlar vardı: Bir katil, suç ortağı ve bir tabanca.

"Bekliyorum," dedi Fairfax. Son derece sakindi. Bizi öldürecek olması onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi.

Ama Lockwood da ne az onun kadar, hatta daha da sakindi. "Öyküyü anlattığınız için teşekkürler. Çok aydınlatıcı ve çok da faydalı oldu, zira bize biraz daha vakit kazandırdı. Daha önce söylemeyi unuttuğum bir şey var: Beraberliğimiz fazla uzun sürmeyecek. Buraya varmadan kısa bir süre önce, taksi şoförümüz aracılığıyla PAKD'tan Dedektif Barnes'a bir mesaj yolladım.

Merakını kabartacak kadar hakkınızda bilgi verdim ve şafak vakti bizimle burada buluşmasını istedim."

George'la ona baktık. Paketi, taksi şoförünü, el değiştiren parayı hatırladım...

"Az sonra burada olur," dedi Lockwood gamsız bir tavırla. Sandalyesinde geriye yaslanıp kollarını ensesinde kavuşturdu. "Bir başka deyişle, artık işiniz bitti, Fairfax. Artık rahatlayabiliriz. Neden Grebe'den hepimize çay yapmasını istemiyorsunuz?"

Yaşlı adamın beti benzi atmıştı: Nefret, korku ve kuşku dalga dalga suratına yayıldı Bir an için aptallaştı. Sonra, toparlandı. "Blöf yapıyorsunuz," dedi. "Yapmıyorsanız bile, kimin umurunda? Buraya birisi gelene dek, hayaletli kuyuda Misafirler'le savaşarak ölmüş olacaksınız. Teker teker kuyuya düştüğünüzü söyleyeceğim. Çok üzgün olacağım. Barnes da hiçbir şey kanıtlayamayacak. Bu yüzden, son kez soruyorum: Madalyon nerede?"

Kimse bir şey demedi.

"Percy, kızı vur," dedi Fairfax.

"Durun!" Lockwood ve George sandalyelerinden fırladılar.

"Tamam!" diye bağırdım. "Tamam, beni vurmayın! Madalyonun yerini söyleyeceğim."

Ben ayağa kalkarken, herkes gözlerini üstüme dikti. Fairfax öne eğildi. "Harika. Önce senin pes edeceğini *tahmin etmiştim*. Eee... Onu nereye sakladın kızım? Hangi odada?"

"Lucy..." dedi Lockwood.

"Ha, madalyon Portland Yolu'nda değil," dedim. "Burada."

Konuşurken yaşlı adamın suratına baktım; gözleri keyiften kısıldı, ağzı da gizemli bir yarı gülümsemeyle büküldü. Bu anlık ifade onun en gerçek, en derin tabiatıyla ilgili çatlak ve pis bir pencere açtı önümde. Bu, genellikle açık sözlü ve gösterişli

endüstri lideri kişiliğinin arkasında gizlediği bir şeydi; uzun itirafındaki kuru pişmanlığın bile ardındaydı. O gece, Combe Carey Malikânesi'nde çok şeye şahit olmuştum, ama Fairfax'ın yaşlı ve geniş dudaklarındaki o hafif, neşeli gülümsemeye ne demeliydi? Evet, o gülümseme katilin kendini ne kadar beğendiğini ele veriyordu ve kesinlikle her şeyden daha tiksindiriciydi. Acaba başka kaç kişi seneler içinde onunla ters düşmüştü ve onlardan nasıl kurtulmuştu diye düşündüm.

"Göster, o zaman," dedi.

"Tabii." Gözümün ucuyla, Lockwood'un çaresizlik içinde dikkatimi çekmeye çalıştığını fark ettim. Ona bakmadım. Bunun bir anlamı yoktu. Bir seçim yapmıştım. Ne yapacağımı biliyordum.

Ensemin arkasına uzanıp, ipi çözdüm. Kutuyu çekerken, camın ardında soluk bir alev gördüm, ama kütüphanedeki lambalar çok parlak olduğundan yanılıyor da olabilirdim. Kutuyu elime alıp, ufak sürgüsünü açtım.

"Hey, bu bir gümüş-camı," dedi Grebe birden. "Madalyonun onun içinde ne işi var?"

Kapağı açıp, madalyonu avucuma koydum. Bunu yaparken, George'un hayret dolu bir ses çıkardığını duydum. Fairfax de bir şey dedi, ama onu duymazdan geldim. Çok uzaklardan gelen ama giderek yaklaşan başka bir sesi dinliyordum.

Madalyon can acıtacak kadar soğuktu, o kadar ki tenimi yakıyordu. "İşte, burada," dedim. "Artık sizin."

Elimi öne uzatıp, başımı diğer yöne çevirdim.

Duvarda, genç Fairfax'ın bacaklarını iki yana açmış, düşünceli düşünceli çürük kafatasına baktığı fotoğrafı duruyordu. Kütüphanedeki yaşlı, bir ayağı çukurda olan Fairfax ise ani bir şaşkınlıkla elimdeki madalyona baktı.

Hava birden suratımın yan tarafına çarptı. Saçlarım arkamda gerildi; sandalyenin ayakları halıya çarptı, masalar kıpırdandı. Odadaki bütün kitaplar, arka duvardaki raflardan yere düşerken, küt diye bir ses çıktı. Tabancasıyla bir şey yapan Percy Grebe arkaya savruldu; sert bir biçimde bir rafa çarpıp yere yığıldı. Lockwood'un sandalyesi George'unkine dönerek çarptı. İkisi de elimden fırlayan güç dalgasıyla oturdukları yere mıhlandı.

Derken, kütüphanedeki bütün ampuller patladı.

Ama içerisi karanlık değildi; hatta kız orada olduğu için, bana daha da aydınlık görünüyordu. Üstünde turuncu çiçekli, güzel yazlık elbisesi vardı. Benimle Fairfax'ın arasında dururken, bedeninden su gibi diğer-ışık yayılıyordu. Işık büyük bir güçle boşalıyor, sandalyelerle halıların üstünden geçiyor, okuma masalarının etrafında parlak ve dondurucu bir dalga oluşturuyordu.

"Üşüdüm," dedi bir ses. *"Çok üşüdüm."*

Aklıma her şeyin başladığı gece, Sheen Sokağı'nda duyduğum, bir sıvanın üstüne vuran tırnağı ya da tahtaya çakılan bir çiviyi andıran o alçak tıklama sesi geldi. O anda, her şey bir kalp atışı gibi ritmikti. Bunun dışında ise, etrafa bir ölüm sessizliği hâkimdi. Bir an için, hayalet kızla göz göze geldik; sonra, başını sandalyedeki yaşlı adama çevirdi.

Fairfax onu hissediyor, ama olduğu gibi göremiyordu. Çılgınlar gibi etrafına bakınıyordu. Birden, elini masaya götürüp bir şey arandı. Koruyucu gözlüğü bulup taktı. Başını kaldırınca, kaşlarını çattı; sonra, suratı aniden ifadesizleşti, bedeni kaskatı kesildi.

Hayalet kız saçlarından ışıklar saçarak ona doğru ilerledi.

Koruyucu gözlük Fairfax'ın elinde eğildi, burnunun üstünde çapraz pozisyon aldı. Sonra da kucağına düştü. Bakışlarında

hayret ve feci bir dehşet ifadesi vardı. İçeri bir leydi girdiğinde bir beyefendinin yaptığı gibi, titreyerek ağır ağır ayağa kalktı. Beklemeye başladı.

Kız kollarını iki yana açtı.

Belki de Fairfax kımıldamaya çalıştı. Belki de kendisini savunmaya çalıştı. Ama hayalet tutulması onu felç etmişti. Kılıç tutan eli hafifçe titredi ve eli çaresizce kemerinin üstünde asılı kaldı.

Kenarda olan Lockwood, o tekinsiz etkiden kurtuldu; George'un kolunu çekiştirip onu sandalyelerin ardına sürükleyerek güvenli bir yere aldı.

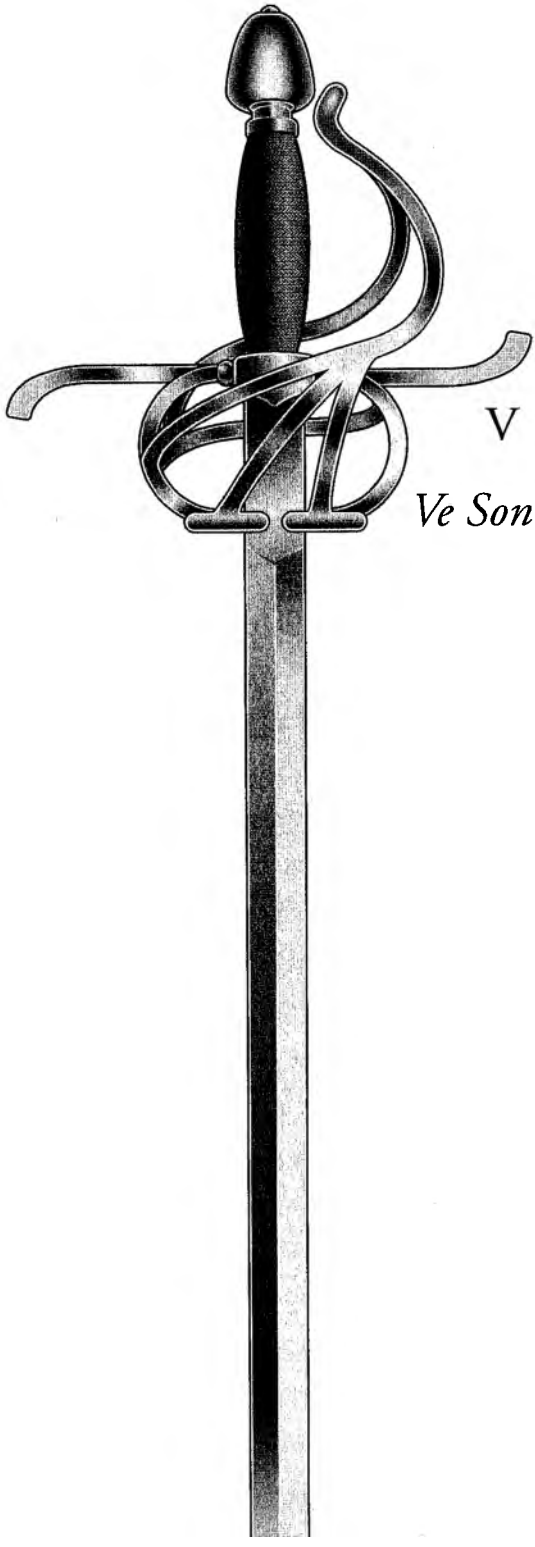
Devasa parmakları andıran diğer-ışık sarmalları dört bir yandan Fairfax'ı sardı. Kız ona ulaşmıştı. Plazma demir zırha değdi; tıslayıp köpürdü. Kızın şekli titredi, ama kaybolmadı. Yaşlı adamın gözlerinin içine baktı. Adam ağzını açtı ve bir şey söyleyecek gibi oldu... Hayalet kız onu kendisine çekti, buz gibi bir sarılışla aşağı itti.

Fairfax'tan tek bir tok çığlık yükseldi. Bunun hemen ardında diğer-ışık gözden kayboldu.

Oda kapkaranlıktı. Elimi yana çevirince, madalyon düşüp yerde parçalara ayrıldı.

"Çabuk, George... Grebe'i yakala!" Lockwood bağırıyordu. Şoförü apar topar odada kaçmaya çalışırken, mobilyalara çarparak lobiye çıkmaya çalışırken görür gibi oldum. Lockwood şömineden bir ocak demiri alıp peşine düştü. George da telaşla koşup, Grebe'in kafasına bir minder fırlattı. Grebe eğildi; siluetini lobinin kemerli kapısında hayal meyal görebiliyordum. Arkasına döndü: Bir parıltı ve vın diye bir sesin ardından, bir mermi karanlıkta aramızdan geçti.

Lockwood ve George kemerli kapıya vardılar, bir an için duraksayıp dışarı çıktılar. Derken, dışarıdan bir anda bir bağırış ve çarpışma sesi geldi, konuşmalar yükseldi ve yaralı elimin ağrısına rağmen, sendeleyerek lobiye gittim. Orada, şoförün boğazına Lockwood'un elindeki şömine demiri saplanmış halde yattığını, ana kapıların açık olduğunu ve Dedektif Barnes'la ciddi ifadeli bir dolu ajanın Malikâne'ye daldığını görünce hayretler içinde kaldım.

V

Ve Sonrası

25

Lockwood, Dedektif Barnes'a yolladığı mesajda her ne yazdıysa, kesinlikle istediği etkiyi yaratmıştı. Taksi şoförü mesajı önceki gece geç saatte Scotland Yard'a ulaştırmıştı; Barnes gece yarısına kadar, iki minibüs dolusu PAKD görevlisini ve ajanı toparlamış ve Berkshire'a doğru yola çıkmıştı. Combe Carey köyüne kısa bir süre sonra, malikâne civarına da sabah dörtte varmışlardı. Malikâneye saat beşten önce varmalarını engelleyen tek şey park kapılarını açmakta zorlanmaları olmuştu (Bert Starkins onların lahana tarlasından çıkan fantomlar olduğunu sanıp, penceresinden bir dolu demir parçası fırlatmıştı). Buna rağmen, Lockwood'un rica ettiğinden tam iki saat önce, Percy Grebe'in kaçışını engelleyecek bir zamanda varmışlardı.

Ama bana göre vaktinde yetişememişlerdi.

Hayalet dokunuşuna falan maruz kalmamıştım, ama Annie Ward'un son oluşumuna yakın olduğum için fena halde sersemlemiştim. Ürperti kemiklerime işlemişti ve madalyonu tutan sağ

elimin avucu soğuktan yanmıştı. Bunların üstüne bir de geceleyin evde saatlerce yaşadığımız olaylar eklenince, ayakta durmakta bile zorlanmaya başlamıştım. PAKD'ın eve varışının o ilk karmaşa dakikalarını hayal meyal hatırlayabiliyorum.

Ama çok geçmeden, her şey daha iyiye gitmeye başladı. Fittes'tan bir ilk yardım görevlisi beni kendime getirmek için adrenalin iğnesi yaptı. Bir diğeri, yaralı elimi bandajladı. Sevecen tavırlı bir PAKD görevlisi ise en güzelini yaptı ve bana leziz bir fincan çay ikram etti. Barnes bile dört bir yana emirler yağdırarak yanımdan geçerken omzuma hafifçe vurdu ve iyi olup olmadığımı sordu. Teşekkür ettim, iyiydim, ama bir başkasının devreye girdiğine de çok memnundum.

Tabii, ben geri planda kaldım diye olaylar birden sona ermedi. Evde hâlâ bir sürü şey olup bitiyordu. Olaylardan ilki, Şoför Percy Grebe'in göz altına alınışıydı. Fairfax'ın hazin sonuna şahit olmamıştı, ama büyük bir dehşete kapılacak kadar çok şey *sezinlemişti*. Yaşadığı korku bülbül gibi ötmesine neden oldu. Daha ayağa bile kalkmadan, baklayı ağzından çıkardı.

Sonraki olay, üstleri başları kılıçlarla, fişeklerle, tuz bombalarıyla ve dört bir yana tuttukları kocaman el fenerleriyle kaplı bir grup ajanın ağır ağır Malikâne'ye dağılışı oldu. Buradaki anahtar kelimeler, *ağır ağır*. Birçoğu Fittes ajanıydı; birkaçı Tendy'den ve Grimble'dandı. Hepsi büyük bir dikkatle ilerliyor, her adımda psişik ölçümlerde bulunuyordu. Tıpkı kapıda bekleşen şefleri gibi, onlar da Combe Carey'nin karanlık şöhretinden haberdarlardı. Ajanlar alanı emniyete almaya, emirleri özenle birbirlerine iletmeye, her ses ve gölgede irkilmeye başladıklarında, Lockwood ve George keyifle orada dikiliyorlardı.

Doğal olarak, ajanların ilk durağı kütüphane oldu; orada, etrafa tutulan el fenerlerinin ışığında, Fairfax'ın cesedini keşfettiler. Adam odanın ortasındaki kilimin üstünde yüz üstü yatıyordu; gözleri ardına kadar açıktı ve kolları yardım istermiş gibi iki yana açılmıştı. İlk yardım görevlileri adrenalin iğnelerini hazırlamışlardı, ama bunları kullanamadılar. Çok geç kalınmıştı. Fairfax birinci dereceden hayalet dokunuşuna maruz kalmıştı ve şişip morardıktan sonra da ölmüştü. Madalyonun durduğu yerde ve odanın diğer kısımlarında derhal ölçümler alındı, ama her şey negatif çıktı. Annie Ward'un hayaleti, katiline kavuştuktan sonra ortadan kaybolmuştu.

Bundan sonra, Barnes'ın emri üzerine ajanlar Malikâne'ye yayıldılar, Fairfax'ın Doğu Kanadı'ndaki hizmetkârlarını buldular ve anlattığımız öykünün gerçekliğine dair kanıtlar aradılar. Lockwood ve George onlara Kırımızı Oda'ya kadar eşlik ettiler ve kapının kilitli olduğu görüldü. Lockwood'un önerisi üzerine, anahtar Fairfax'ın cebinde bulundu; bir keşif timi odaya girdiğinde, içerisi boş, sessiz ve soğuktu.

Barnes'ın topladığı Fittes ajanlarının arasında, eski dostumuz Quill Kipps'in yardımcılarıyla birlikte durduğunu gören George pek bir sevindi. Barnes onlara emirler yağdırırken, George da yanlarına gidip arada sırada öneriler vermekten büyük zevk aldı.

"Şu gizli geçidin ardında, o meşhur merdiveni görebilirsiniz," dedi. "Orayı haykıran hayaletlerden temizlediğimizi *düşünüyorum*, ama belki de Kipps gidip bir bakmalı. Basamakların dibinde, keşişlerin katledildiği kuyulu oda var. Belki de ekibi oraya da bakmalı, ne dersiniz? Hayır mı? Tereddütlü gözüküyorlar. Eh, orası fazla korkunç geliyorsa, aşağıdaki tuvalette Gri Pus'la başa çıkabilirler belki."

Aslında, geriye hiçbir tehlike kalmamıştı. Şafağın ilk ışıkları Uzun Salon'un penceresinden içeri sızıp, içerisini ısıttı ve zemini altın rengine boyadı.

Dedektif Barnes iyi bir iş başardığımız için bizi kerhen tebrik ederken bile, geleneklere uygun olarak sinirli tavrını sürdürdü. Kütüphanenin loş ışığı altında durup Lockwood'u madalyonun sırrı konusunda bu kadar uzun süre beklediği için azarlarken, bıyığı bile ne kadar asabi olduğunu gösterecek bir açıda duruyordu.

"Sizi bilgi saklamaktan aslında suçlamalıyım," diye kükredi. "Ya da bir suç mahallinden kanıt çalmaktan. Ya da sizi adım adım izleyen bu iki gerzekle birlikte kendinizi tehlikeye atmaktan. Buraya yalnız gelerek, kendinizi bilerek bir katilin merhametine teslim ettiniz!"

"Katil olduğundan şüphelenilen birisi," dedi Lockwood. "Buraya gelirken, madalyondaki yazının sırrınızı henüz çözmemiştim."

Barnes gözlerini devirdi. Bıyığının kenarları alaycı sesiyle birlikte yanlara doğru savruldu. "Pekâlâ, katil olduğundan şüphelenilen biri olsun! Ama bu durum yaptığınız şeyi daha mantıklı kılmıyor! Dahası, Cubbins ya da Bayan Carlyle'ı bu karara dâhil etmediğinizi de görüyorum!"

İşte, bunun haklı bir nokta olduğunu söylemek gerek. Aynı şey benim de aklımdan geçmişti.

Lockwood içine derin bir nefes çekti; belki de Barnes'a olduğu kadar, George'la bana da bir açıklama yapması gerektiğini hissetmişti. "Başka seçeneğim yoktu," dedi. "Fairfax'ın teklifini kabul etmem *gerekiyordu*. Borçlarımı ancak bu işi kabul ederek

ödeyebilirdim. İçinde bulunduğumuz tehlikeye gelince, ekibime sonuna kadar güveniyordum. Lucy ve George, Londra'daki en iyi ajanlar. Bunu aldığımız sonuçtan da anlayabilirsiniz. Büyük bir Misafir kümesini etkisiz hale getirmenin *yanı sıra*, kararlı ve acımasız bir düşmanı da yendik. Hem de bunu yanımızda tek bir yetişkin denetimci olmadan yaptık, Bay Barnes." En kocaman, en tatlı gülümsemesini takındı.

Barnes irkildi. "Şu dişlerinizi göstermeyin. Bunun için çok erken, henüz kahvaltı bile etmedim... Hey, Kipps!" Quill Kipps, üç tane devasa boyutlarda şeffaf sandığın altında ezilerek ilerlemeye çalışıyordu. Sandıklardan ikisi Fairfax'ın tiyatro günlerinden kalan anı defterleriyle doluydu. Bunlar kanıt olarak götürülüyordu. Üçüncüsündeyse, güzelce katlanmış zincirli bir zırh ve iki tane tuhaf demir miğfer vardı. "İkinci tunik nerede?" diye sordu Barnes.

"Hâlâ cesedin üstünde," dedi Kipps.

"Onu da çıkarmak gerek. Yoksa adam şişecek. Hemen hallediver, tamam mı?"

"Oyalanma," dedi George. "Marş marş!"

"Hazır aklıma gelmişken," dedi Barnes, Kipps suratını asıp giderken. "Şu miğferler... Fairfax'a aitti sanırım."

"Evet, Bay Barnes," dedi Lockwood masumane bir tavırla. "Bunların ne olduğunu merak ediyorduk."

"Eh, merak etmeye devam edebilirsiniz, çünkü onlara el koyuyorum. Bunlar artık PAKD'ı ilgilendirir." Dedektif tereddütle bıyığını çekiştirdi. "Fairfax... Sizinle bu tuhaf kıyafet hakkında konuşmadı, değil mi?" dedi birden. "Burada ne *yapmaktan* hoşlandığını anlattı mı?"

Lockwood başını olumsuz anlamda salladı. "Sanırım, bizi öldürmekle meşguldü, Bay Barnes."

"Onu kim suçlayabilir?" dedi Barnes ekşimik bir ifadeyle. "Bu arada, miğferlerden birinin göz kapağı eksik. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, efendim. Belki de baştan beri yoktu."

"Olabilir..." Barnes bize son kez dikkatle baktıktan sonra, Malikâne'den dönüşümüzü ayarlamaya gitti. Olduğumuz yerde, kütüphanedeki sandalyelerin üstünde kaldık. Konuşmadık. Birisi bize birer fincan çay daha getirdi. Gün ışığının etrafa yayılışını izledik.

Birkaç hafta sonra, temizlik uzmanları Combe Carey'ye tekrar girdiğinde, oradaki doğaüstü faaliyetlerin güç kaybettiğini fark ettiler. Verdiğimiz bilgiler doğrultusunda, yaptıkları ilk iş kuyuyu kapatmak oldu. Kuyunun epey derinlerinde, evvelce birbirine bağlanmış, ama artık gümüş ve demir parçalarla dağılıp karışmış yedi yetişkin erkeğin kemiklerini buldular. Kalıntılar çıkarılıp yok edildi. Sonra, Lockwood'un tahmin ettiği gibi, evin geri kalanına geldi sıra. Çok sayıda ikinci Kaynak da lobinin döşeme taşlı zemininin altında ve yatak odalarının birindeki sandıkta bulundu, ama keşişlerin kemikleri yok edildiğinden, çevredeki çoğu Tip Bir de gitmişti.

Lockwood bizlerin de Malikâne'nin son temizliğinde bulunabilmesi için çok uğraştı, ama talebimiz malikânenin yeni sahipleri tarafından geri çevrildi. Fairfax'ın bir yeğeni ile bir kuzeni şirketi devralmıştı. Evi sevmedikleri için, emniyetli hale getirildikten kısa bir süre sonra sattılar. Ertesi sene, Malikâne bir hazırlık okuluna dönüştürüldü.

Fairfax'ın doğrudan bir mirasçısı yoktu. Asla evlenmediği ve çocuğu olmadığı ortaya çıktı. Belki de Annabel Ward gerçekten de hayatının aşkı *olmuştu*.

Madalyonun kalıntılarıysa temizlenip, Barnes'ın adamları tarafından özel bir gümüş-camı kutusuna koyuldu. Hayalet kızın ruhunun madalyona bağlı kalıp kalmadığını ya da kesin olarak gidip gitmediğini (ki bana göre öyleydi) bilmiyorum, çünkü madalyonu bir daha hiç görmedim.

Kayıp Fittes ajanının cesedi de o gece kuyu odasından alındı ve bugünkü meslektaşları tarafından götürüldü. Bir süre sonra Lockwood, ajansın başkanı, efsanevi Marissa Fittes'in soyundan gelen Penelope Fittes'ten bir mektup aldı. Kendisi bizi başarımız için tebrik ediyor, ayrıca çocukluk arkadaşı ve meslektaşının cesedinin yerini bulduğumuz için teşekkür ediyordu. Çocuğun ismi Sam McCarthy'di. Sırf bilgi olsun diye söyleyeyim, o zaman on iki yaşındaydı.

26

COMBE CAREY VAHŞETİ

'KIRMIZI ODA'NIN KANLI DEHŞETİ HAYKIRAN MERDİVENİN SIRRI AÇIKLANIYOR

A. J. Lockwood ile Özel bir Röportaj

Bir süredir, Combe Carey'deki yakın tarihli olaylarla ve sahibi tanımış sanayici Bay John William Fairfax'ın ölümüyle ilgili söylentiler yayılmaktaydı. Bugün Londra ***Times*** gazetesinde, sizlere o gece meydana gelen inanılmaz olayların öyküsünü, baş kahramanlarından biri olan, Lockwood & Ortakları'nın Başkanı Anthony Lockwood'un ağzından sunmaktan gurur duymaktayız.

Bay Lockwood, muhabirimizle yaptığı özel bir röportajda, ekibinin Malikâne'de keşfettiği korkunç Tip İki Misafir kümesini, ortaya çıkardıkları gizli geçitleri ve evin merkezinde gizlenmiş meşum 'ölüm kuyusu'nun dehşetini anlatıyor.

Bunların yanı sıra, son yüzleşmede hayalet dokunuşuna maruz kalan ve bir kalp krizi geçiren Bay Fairfax'ın trajik ölümüyle ilgili gerçekleri açıklıyor. "Evin o kanadına tavsiyemiz dışına çıkarak girdi," diyor Bay Lockwood. "Cesur bir adamdı ve sanırım, Misafirler'i kendi gözleriyle görmek istedi, ama ajan olmayan bir kişinin etki altında kalmış bir alana girmesi her zaman çok tehlikelidir."

Bay Lockwood, Annabel Ward cinayet davasıyla ilgili taptaze gelişmelerden de açık sözlülükle bahsediyor. "Yeni kanıtlar ortaya çıktı ve bunlar orijinal şüpheli Hugo Blake'in suçla hiçbir ilgisi olmadığını ortaya koyuyor. Katilin kimliği çözülememiş bir sır olarak kalırken, masum bir insanın itibarının kurtarılmasına yardım etmiş olmaktan dolayı çok mutluyuz. İnsanlara vermek istediğimiz hizmetin bir parçası da bu."

Lockwood röportajının tamamı için, 4-5 sayfalara bakınız.
John Fairfax'ın ölüm ve takdir ilanı için 56. sayfaya bakınız.
Günümüzün en çok gelecek vaat eden psişik tespit ajanları için, 83. sayfa bakınız.

Londra'ya döndükten bir hafta sonra, bir güzel uyku çekip zorlu görevimizin etkilerinden tamamıyla kurtulunca, Portland Yolu, 35 numarada bir parti verdik. Büyük bir parti değildi. Hatta bir tek üçümüz vardık, ama bu Lockwood & Ortakları'nın şehir merkezine inmesine engel olmadı. George köşedeki market-

ten çeşit çeşit çörekler sipariş etti. Ben kâğıt süsler alıp mutfağa astım. Lockwood, Knightsbridge'e yaptığı ziyaretten içi sosisli sandviçler ve jöleler, kekler ve pastalar, Kola ve zencefilli gazoz şişeleri ve türlü leziz yiyeceklerle dolu iki tane kocaman hasır sepetle döndü. Bütün bunlar boşaltıldıktan sonra, mutfağımız fiilen görünmeyecek durumdaydı. Yenilebilir güzelliklerden oluşan bir harikalar diyarının ortasına oturduk.

"Combe Carey Malikânesi'nin ve bize getirdiği başarının şerefine," dedi Lockwood kadehini kaldırıp. "Bugün yeni bir müşteri edindik."

"İyi olmuş," dedi George. "Yine şu kedili kadın değilse tabii."

"O değil. Chelsea Kızlar Koleji. Yatakhanede bir tayf gördüklerini söylüyorlar. Kolsuz bir adam kanlar içinde banyoda yerde süzülürken görülmüş."

Bir sosis aldım. "İlginç bir vakaya benziyor."

"Evet, ben de dört gözle bekliyorum." Lockwood etli turtadan kocaman bir dilim aldı. "Son *Times* röportajı kesinlikle faydalı oldu. En sonunda, dilediğimiz reklamı yapmış olduk."

George evet anlamında başını salladı. "Combe Carey'yi yakıp kül etmediğimiz için. Gerçi, müşterimizi öldürdük. Sanırım, her zaman geliştirmemiz gereken şeyler olacak."

Lockwood bardaklarımızı yeniden doldurdu. Keyifle, konuşmadan yemeğimizi yedik.

"Barnes'ın seni Fairfax konusunda yalan söylemeye zorladığına üzüldüm," dedim bir süre sonra. "Onun nasıl bir adam olduğunu halka açıklamalıydı."

"Çok haklısın," dedi Lockwood. "Ama burada çok nüfuzlu bir aile ve İngiltere'nin en önemli şirketlerinden biri söz konusu. Başkanlarının bir katil ve sahtekâr olduğu ortaya çıksaydı,

sonuçları çok fena olurdu. Sorun da her geçen gün daha kötüye gittiğinden, bu PAKD'ın üzerinde düşünmeye hazır olduğu bir konu değil."

Çatalımı tabağıma koydum. "Sonuçları kötü olursa *ne* olmuş? Bu olanlar gerçekten adil değil. Fairfax ve Annie Ward hakkında kimse gerçekleri öğrenemeyecek veya nasıl..."

"Lucy, senin sayende, Annie Ward'un hayaleti istediğine kavuştu," dedi Lockwood. "Adalet kesinlikle yerini buldu. Hangi açıdan bakarsan bak, bence harika bir sonuç. Annie Ward katilini yakaladı, Fairfax cezasını buldu, Barnes da olayı örtbas etmeyi başardı... Barnes olayın ardındaki gerçekleri gizli tutmak zorunda olduğu için, diğer ilginç ayrıntıları *Times*'a anlatmama razı oldu. Yani, bedavaya reklam yaptık. Tam isabet. Herkes mutlu."

"Fairfax hariç," dedi George.

"Ha, evet. O, hariç."

"Acaba PAKD *başka* neler gizliyor?" dedim. "Eve nasıl dalıp her şeyi götürdüklerini gördünüz mü? Sanki Fairfax'ın zırhıyla ve miğferiyle işlediği suçlardan daha fazla ilgileniyor gibiydiler. O miğfer çok tuhaftı... Yakından inceleyebilmeyi çok isterdim."

Lockwood hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "Kör talih. Artık Scotland Yard'ın mahzenlerindedir. *O* şeylerin hiçbirini bir daha göremezsin."

"İyi ki bu koruyucu gözlüğü yürütmüşüm o zaman," dedi George. Sandalyesinin arkasından sarkan kalın gözlüğü aldı. "Bu, cidden çok garip. Gördüğüm kadarıyla, hiçbir özelliği *yok*. Sadece biraz bulanık; insanın gözlerini tuhaf yapıyor... Şurada, ufak bir de işaret var. Sence bu *nedir*, Lucy?"

Gözlüğü bana verdi. Tahmin ettiğimden daha ağır ve soğuktu. Gözlerimi kısınca, sol taraftaki merceğin iç kısmında bulunan minnacık işareti görebildim... "Komik görünüşlü bir arpa benziyor," dedim. "Kenarları eğik ufak Yunan arpları vardır ya? Bak, telleri bile gözüküyor. Üç teli var..."

"Evet. Ama bu, Fairfax logosu değil, onu biliyorum." George gözlüğü masadaki reçellerin arasına fırlattı. "Eh, deney yapmaya devam."

"Aynen devam et, George," dedi Lockwood. Tekrar bardaklarımızı şerefe kaldırdık.

"Zencefilli gazozlarımız bitmek üzere," dedi George birden. "Çörekleri de yenilemeliyiz. Bu da bir başka ciddi görev. Bana güvenebilirsiniz." Ayağa fırlayıp bodrum kapısını açtı ve aşağı inip gözden kayboldu.

Lockwood'la masada yalnız kaldık. Göz göze gelince, birbirimize gülümsedik, sonra bakışlarımızı başka yöne çevirdik. Birden kendimi eski günlerdeki gibi çekingen hissettim.

"Dinle, Lucy," dedi Lockwood. "Sana sormak istediğim bir şey vardı."

"Tabii. Sor."

"Kütüphanedeyken, Grebe seni vurmak üzereyken... Madalyonu çıkarıp hayaleti bilerek serbest bıraktın, değil mi?"

"Tabii."

"Hayatımızı kurtardığın için, kesinlikle doğru bir karardı. Tekrar aferin. Ama şeyi merak ediyordum..." Birkaç saniye sandviçlere baktı. "Bize de saldırmayacağını nerden biliyordun?"

"Bilmiyordum. Ama Fairfax bizi öldüreceği için, göze alabileceğim bir risk olduğunu düşündüm."

"Pekâlâ... Demek bir kumar oynadın." Duraksadı. "Yani, hayalet kız seninle konuşmadı mı?"

"Hayır."

"Madalyonu kutusundan çıkarmanı söylemedi mi?"

"Hayır."

"Sana yangının olduğu gece, madalyonu üstünden almanı da söylemedi hatta, değil mi?"

"Hayır!" Ona tipik şaşkın L. Carlyle gülümsememle baktım. "Lockwood... Beni o hayalet tarafından kontrol edilmekle mi suçluyorsun yoksa?"

"Alakası yok. Sadece, bazen seni anlayamıyorum. Kütüphanede madalyonu öne uzattığında, hiç korkmuyordun."

İçimi çektim; o olay gerçekleştiğinden beri ben de bunu düşünüyordum. "Bak, dürüst olmam gerekirse, hayaletin Fairfax'a odaklanacağını tahmin etmek güç değildi. Sanırım, bunu hepimiz öngörebilirdik. Ama haklısın. Bize bir daha saldırmayacağına *emindim.* Ama bunu bana *söylemedi.* Niyetini hissettim. Becerimle birlikte bazen hissettiğim bir şey. Sadece geçmişe yönelik hisleri değil, bazen hayaletin *o anda* ne düşündüğünü de anlayabiliyorum."

Lockwood kaşlarını çattı. "Birkaç kere, savaştığımız Misafirler'le ilgili bariz olmayan şeyleri bildiğini fark ettim. Geçen gün karşılaştığımız söğüt ağacının yanında duran hayalet gibi. Çok sevdiği birisi için yas tuttuğunu söylemiştin... Ama belki de adamın bunu söylediğini duymuşsundur."

"Hayır, adam hiç konuşmadı. Bunu hissettim. Yanılıyor da olabilirdim. Bu hislere ne zaman inanıp inanmamak gerektiğini kestirmek zor." Çikolatalı bir şekerleme alıp elimde evirip çevirdim, sonra da geri koydum. Ani bir karar vermiştim. "Asıl

sorun, Lockwood, bu hisleri her zaman doğru *yorumlayamamam*. Önceden yanlış kararlar da verdim. Londra'ya gelmeden önce gittiğim son görevi sana hiç anlatmadım. Hayaletin kötü niyetli olduğunu hissettim, ama önsezilerime güvenmedim. Denetimcim de bana inanmadı. Hayalet bir Dönüşken'di ve hepimizi kandırmıştı. Ama ne olduğunu *neredeyse* anlamıştım. Daha derinden gelen içgüdülerime kulak vermiş olsaydım, hepimizi zamanında oradan çıkarabilirdim..." Masa örtüsüne baktım. "Ne var ki bir şey *yapmadım*. İnsanlar bu yüzden öldü."

"Anlattıklarından, bunun senin değil, denetimcinin hatası olduğunu anlıyorum. Bak, Luce, Combe Carey'de içgüdülerini kusursuz bir biçimde izledin. Hepimiz bu sayede hayatta kaldık." Gülümsedi. "Becerine de *kararlarına* da güveniyorum ve ekibimde olmandan büyük gurur duyuyorum, tamam mı? Artık geçmişi düşünmeyi bırak! Geçmiş hayaletler içindir. Hepimiz pişman olduğumuz şeyler yaparız. Önemli olan, ileride neler olacağı... Değil mi, George?"

George o sırada kapıyı açmıştı. Kollarında kocaman bir kasa zencefilli gazoz vardı. "Herkes mutlu mu?" dedi. "Neden bir şeyler yemiyorsunuz? Hâlâ bir sürü yiyeceğimiz var... Ah, kahretsin. Çörekleri unuttum."

Hemen ayağa fırladım. "Merak etme, ben alırım."

Bodrum katı soğuk olduğu için yiyecekleri orada tutuyorduk. Mutfağın sıcaklığından sonra, serinlik biraz titrememe neden olmuş ve kızaran suratım sızlamıştı. Demir basamaklardan aşağı inerken, ikisinin tavandan gelen seslerini dinledim. Lockwood'la sohbet etmek güzeldi, ama kaçmak için bir bahane bulduğuma sevinmiştim. Geçmişi ya da hayaletle olan yakın bağımı

düşünmek kolay değildi. Gerçi bu konuda Lockwood'a yalan söylememiştim. Kız beni gerçekten de *yönlendirmemişti*. En azından, *bilinçli* bir seviyede yönlendirmemişti. Peki ya bilinçaltı iletişimi? Dürüst olmam gerekirse, bunu söylemek güçtü. Ama o gece, bunları düşünmek istemiyordum. O gece, rahatlamaya ve eğlenmeye çalışıyorduk.

Çörekler bodrum katındaki en serin yer olan yüksek güvenlikli depo odasındaydı. Tepsiyi içerideki raflardan birine koymuştum. Alması kolay olacaktı; ışığı yakmadan içeri girdim. Bunu yapar yapmaz, George'un odanın ortasında yere bıraktığı kocaman bir karidesli cips paketine takıldım. Raflara doğru devrilip önce sert bir şeye çarptım, sonra da yumuşak bir şeyin üstüne düştüm.

Neyin üstüne düştüğümü biliyordum. Çörekler. Eh, bunları Lockwood yiyebilirdi.

Ayağa kalkıp üstüme bulaşan şekerleri silkeledim ve karanlıkta tepsiye uzandım.

"Lucy..."

Donakaldım. Kapı çat diye kapanmıştı. Gördüğüm şerit gibi dört sarı ışık haricinde, içerisi karanlıktı.

"Lucy..."

Alçak bir ses kulağıma fısıldıyordu. Hem uzaklardan hem de yanı başımdan geliyor gibiydi. Nasıl olduğunu bilirsiniz.

Yanımda ne kılıcım ne de kemerim vardı. Hiçbir savunma ekipmanı orada değildi.

Önümü görmediğim halde, elimi öne uzatıp kapı kolunu bulmaya çalıştım.

"Seni izliyordum..."

Kapı kolunu buldum ve azıcık çektim. Ama kapıyı sonuna kadar açamadım. Dört ışık şeridi sarı bir parıltı saçıyor, karan-

lığı ileriye doğru ilerleyen gri bir alan gibi gösteriyordu. Tam önümdeki rafta, çöreklerin üstünde, benekli bir mendilin altında kambur bir şekil vardı.

"Evet..." dedi ses fısıldayarak. *"Devam et... Buradayım."*

Elimi uzatıp mendili çektim. O gün, hayalet kavanozundaki plazma, soluk yeşil bir renk saçıyordu. Dehşet verici suratı tamamıyla oluşmuştu ve altında duran kafatasının üstüne o kadar iyi oturmuştu ki, kemikleri neredeyse göremiyordum. Burnu uzun, göz çukurlarıysa kocaman ve genişti. Ağzında nahoş bir gülümseme belirdi; ışıkların uç noktaları göz çukurlarının tam ortasında parıldadı.

"Eh, artık vakti gelmişti," dedi hayalet. *"Ne zamandır sana sesleniyorum."*

Ona bakakaldım.

"Doğru... Minnacık ben. Yanıma gel de azıcık konuşalım."

"Kesinlikle olmaz." Kavanozu inceledim. Hayaleti içinde tutsak eden bir gümüş-camıydı. Rafa çarptığımda düşmüştü, ama kırılmamıştı. Olduğu gibi duruyordu. Peki, değişen neydi?

"Offf, böyle yapma." Suratında gücenmiş bir ifade belirdi. *"Sen diğerlerinden farklısın. Öyle olduğunu biliyorsun."*

Eğilip kavanozun üstündeki plastik kapağa baktım. Evet: Kavanoza çarptığımda, kapağın yanındaki sarı renkli çıkıntılarından biri eğilmişti. Bir tıkaç gibi dönmüş, daha önceden görmediğim demirden ufak bir ızgara ortaya çıkmıştı.

"Sen Lockwood gibi duygusuz ya da şu Cubbins gibi edepsiz değilsin. Ahhh, bana neler çektirdi, ne hakaretler etti! Bir keresinde, inanmazsın ama, beni küvete soktu ve..."

Sarı tıkaca uzandım. Kavanozdaki ağız birden telaşla gerildi. *"Hayır, dur! Bunu yapmak istemezsin. Seni oyalamayacağım. Sana*

bir şeyler anlatabilirim. Önemli şeyler. Şunun gibi. Ölüm geliyor." Hayaletin suratında kocaman bir gülümseme belirdi. *"İşte, söyledim. Buna ne dersin?"*

"Hoşça kal," dedim. Elimi plastiğin üzerine koydum.

"Kişisel bir şey değil," diye bağırdı hayalet. *"Ölüm hepinize geliyor. Neden mi? Çünkü her şey tepetaklak. Ölüm Hayat'ta, Hayat da Ölüm'de. Eskiden sabit olan şey artık akıcı. Ne kadar denesen de akıntıyı tersine çeviremezsin, Lucy."*

Doğru söylüyor olabilirdi, ama en azından tıkacı bir güzel yerine oturtabileceğim kesindi.

Yaptım da. Ses kesildi. Kavanozdaki surata baktım. Ağız kımıldamaya devam etti, tüm suratı sallandı. Köpükler çıktı ve plazmanın içinde hızla döne döne kayboldu.

Hayır. Bu, kutlama gecemizdi. Kavanozdaki aptal bir hayalet keyfimi kaçırmayacaktı.

Benekli mendili tekrar kavanozun üstüne çektim, tepsiyi aldım ve kapıyı açıp depo odasından çıktım. Bodrumda ilerleyip, ağır ağır döner merdivenden yukarı çıktım.

Basamakları yarıladığımda, Lockwood mutfakta kahkahalarla gülüyordu. George konuşuyordu. Bir öykünün tam ortasındaydı.

"... Sonra fark ettim ki, hiçbir şey giymiyordu! Düşünsene! Sonsuzluğu pantolonsuz geçirmek!"

Lockwood yine güldü. *Gerçekten* güldü. Başını geriye atıp kahkahalar patlattığını anlayabiliyordum.

Ansızın, orada olmayı, öyküye gülmeyi istedim. Adımlarımı hızlandırdım. Azıcık ezilmiş çöreklerin durduğu tepsiyle, hızla karanlıktan ılık ve aydınlık odaya çıktım.

Sözlük

* Tip Bir hayalet anlamına gelir

** Tip İki hayalet anlamına gelir

Ajans, Psişik Araştırma

Hayaletlerin yakalanmasına ve yok edilmesine ilişkin bir iş. Sadece Londra'da bir düzineden fazla ajans var. Bunlardan en büyük iki ajansın (Fittes ve Rotwell Ajansları) yüzlerce çalışanı varken, en küçüğünün (Lockwood & Ortakları) sadece üç çalışanı var. Çoğu ajans yetişkin denetimciler tarafından idare edilir, ama hepsi güçlü psişik Becerisi olan çocuklara son derece bağlıdır.

Tayf

Bir hayaletin bir oluşum sırasında ortaya çıkardığı şekil. Tayflar genellikle ölü kişinin şeklini taklit eder, ama hayvanlar ve nesnelerin de görüldüğü olmuştur. Bazıları oldukça sıra dışı olabilir. Limehouse Liman'ında kısa bir süre önce görülen

Kuruntu, yeşil parıltılı bir kral kobra olarak oluşurken, meşhur Bell Sokağı Dehşeti bir bez bebek şekilde görülmüştür. İster güçlü ister güçsüz olsunlar, birçok hayalet görünümünü değiştirmez (ya da değiştiremez). Dönüşkenler bu kuralın istisnalarıdır.

Aura

Birçok tayfın etrafındaki parıltı ya da ışıltıdır. Çoğu auralar oldukça siliktir ve en iyi göz ucuyla bakılınca görülür. Güçlü ve parlak auralar diğer-ışık olarak bilinirler. Karanlık Kuruntular gibi birkaç hayalet etraflarındaki gece karanlığından da koyu renkli siyah auralar yayarlar.

Dönüşken **

Nadir olarak görülen, tehlikeli bir Tip İki hayaletidir; bir oluşum sırasında görünümünü değiştirebilecek kadar güçlüdür.

Ürperti

Bir hayalet yakınlarda olduğunda, ısıda meydana gelen ani düşüştür. Ani bir oluşum meydana geldiğinde, dört genel göstergeden biridir; diğerleriyse, malez, miazma ve yaklaşan korkudur. Ürperti geniş bir alana da yayılabilir, belirli 'soğuk noktalara' da yoğunlaşabilir.

Küme

Ufak bir alanı kaplayan bir grup hayalet.

***Soğuk Bakire** **

Gri renkli, puslu bir kadın oluşumudur; genellikle, üstünde uzaktan belli belirsiz seçilebilen demode bir elbise olur. Soğuk Bakireler kuvvetli melankoli ve malez hisleri yayarlar, ancak nadiren yaşayanlara yaklaşırlar.

Yaklaşan korku

Genellikle bir oluşum meydana geldiği sırada hissedilen esrarengiz dehşet hissidir. Ekseriyetle ürperti, miazma ve malezle birlikte görülür.

Sokağa çıkma yasağı

Sorun'a bir tepki olarak, Britanya devleti birçok yerleşim bölgesinde gece sokağa çıkma yasağı uygular. Alacakaranlıktan kısa bir süre sonra başlayan ve şafak vakti sona eren bu yasak sırasında, halk içeride kalmaya, ev korumalarının ardında emniyette olmaya teşvik edilir. Birçok kasabada, gece sokağa çıkma yasağı bir uyarı ziliyle başlar.

***Karanlık Kuruntu** **

Hareket eden bir karanlık kütle olarak oluşan ürkütücü bir Tip İki türü hayalettir. Bazen, karanlığın orta yerindeki tayf çok siliktir; diğer zamanlardaysa, kara bulut akıcı ve şekilsizdir; bazen atan bir kalp boyutunda küçülür ya da bir odayı yutacak hızda genişler.

Ölüm parıltısı

Bir ölümün gerçekleştiği noktada geriye kalan enerji kalıntısıdır. Ölüm ne kadar şiddetliyse, parlaklık da o kadar berraktır. Güçlü parıltılar senelerce devam edebilir.

Hayaletlere karşı alınan koruma önlemleri

Tesir sırasına göre, üç temel koruma şöyledir: gümüş, demir ve tuz. Lavanta da parlak ışık ve akan su gibi bir nebze koruma sağlar.

PAKD

Psişik Araştırma ve Kontrol Departmanı.

Kendisini Sorun'la mücadele etmeye adamış bir devlet kuruluşudur. PAKD hayaletlerin tabiatını araştırır, en tehlikeli olanları yok etmeyi amaçlar ve rekabet halinde olan birçok ajansın faaliyetlerini denetler.

Ektoplazma

Hayaletlerin oluştuğu tuhaf ve değişken bir maddedir. Konsantre haldeyken, ektoplazma yaşayanlar için çok tehlikelidir.

Fittes Kılavuzu

Britanya'nın ilk psişik ajansının kurucusu Marissa Fittes tarafından hayalet avcıları için yazılmış meşhur bir kitaptır.

Hayalet

Ölü bir insanın ruhudur. Hayaletler tarih boyunca var olmuşlardır, ancak bilinmeyen nedenlerden dolayı, giderek

daha da yaygınlaşmaktadırlar. Hayaletlerin birçok farklı tipi vardır: Ancak genel olarak üç ana grup altında toplanabilirler (Tip Bir, Tip İki, Tip Üç başlıklarına bakınız). Hayaletler her zaman bir Kaynağın yakınlarında bulunurlar ki bu genellikle öldükleri yerdir. En güçlü oldukları zaman hava kararduktan sonra, özellikle de gece yarısıyla sabah saat iki arasıdır. Birçoğu yaşayanların ya farkında değildir ya da onlarla ilgilenmez. Çok azı aktif olarak düşman tavırlıdır.

Hayalet pusu

İnce, yeşilimsi beyaz bir pustur; zaman zaman bir oluşum sırasında meydana gelir. Ektoplazmadan oluşuyor olması muhtemeldir; soğuk ve tatsızdır, ama dokunulduğunda zararsızdır.

Hayalet kavanozu

Aktif bir Kaynağı zapt etmek için kullanılan bir gümüş-camı kabıdır.

Hayalet lambası

Hayaletleri uzak tutmak için kullanılan, güçlü beyaz ışıklar yansıtan elektrikli bir sokak lambasıdır. Çoğu hayalet lambasının cam merceklerinin üstüne monte edilmiş kapakları vardır; bunlar gece boyunca belirli aralıklarla açılıp kapanır.

Hayalet tutulması

Büyük bir ihtimalle bir malez durumunun uzantısı olan ve Tip İki hayaletleri tarafından sergilenen tehlikeli bir güçtür. Kurbanlar irade güçlerinden yoksun kalırlar ve üstlerine

korkunç bir çaresizlik hissi çöker. Kasları kurşun gibi ağırlaşır ve özgürce düşünüp hareket edemezler. Çoğu durumda, donakalırlar ve aç hayaletlerin onlara giderek yaklaşmasını çaresizlik içinde beklerler.

Hayalet dokunuşu

Bir tayfa temas etmenin sonucudur ve saldırgan bir hayaletin en ölümcül gücüdür. Keskin ve karşı konulmaz bir soğukluk hissiyle başlar ve hızla tüm bedene buz gibi bir uyuşukluk yayılır. Hayati organlar teker teker durur; çok geçmeden beden morarmaya ve şişmeye başlar. Derhal tıbbi müdahale yapılmazsa, hayalet dokunuşu genellikle ölümcüldür.

***Saçmalayan Pus** **

Güçsüz ve ikincil derecede önem taşıyan bir Tip Bir'dir. Saçma sapan ve tekrarlayan kıkırdayışı her zaman arkanızdan geliyormuş gibi duyulur.

Yunan Ateşi

Magnezyum fişeklerinin bir diğer ismidir. Bu tür eski silahlar Bizans (ya da Yunan) İmparatorluğu döneminde, yaklaşık bin sene önce hayaletlere karşı kullanılırdı.

***Gri Pus** **

Etkisiz ve sıkıcı bir hayalettir, Tip Bir'in en sık görülen türüdür. Gri Puslar belirgin tayflar oluşturamazlar ve hafifçe parıldayan pusu andıran, şekilsiz kütleler olarak oluşurlar. Ektoplazmalarının çok dağınık olmasından dolayı, Gri Puslar bir kişi içlerinden geçse bile hayalet dokunuşuna neden

olmazlar. Temel etkileri ürperti, miazma ve huzursuzluk yaymaktır.

Musallat olma

Oluşum başlığına bakınız.

Demir

Her türlü hayalete karşı kullanılan önemli ve eski bir korumadır. Halk evlerini demir dekorasyonlarla güçlendirir ve bunları koruma olarak üstlerinde taşırlar. Ajanlar demir kılıçlar ve zincirler taşırlar ve bunlara hem saldırı hem de koruma olarak kullanırlar.

Lavanta

Bu bitkinin keskin ve tatlı kokusunun kötü ruhları uzak tuttuğuna inanılır. Sonuç olarak, birçok kişi ya üstlerinde kuru lavanta dalları taşır ya da bunları yakıp keskin bir koku elde eder. Ajanlar da bazen güçsüz Tip Birler'e karşı kullanmak üzere lavanta suyu şişeleri taşırlar.

Dinleme

Psişik Beceri'nin üç temel kategorisinden biridir. Bu yeteneğe sahip Hassaslar ölülerin seslerini, geçmiş olayların yankılarını ve dadanmalarla ilgili diğer doğal olmayan sesleri duyarlar.

Pusucu *

Gölgelerde kalan, nadiren hareket eden ve yaşayanlara asla yaklaşmayan bir Tip Bir hayaleti türüdür, ama güçlü endişe hisleri ve yaklaşan korku yayarlar.

Magnezyum fişeği

Kırılabilen cam bir mührü olan ve içinde magnezyum, demir, tuz, barut ve bir ateşleme cihazı bulunan metal bir kavanozdur. Saldırgan hayaletlere karşı kullanılan önemli bir ajans silahıdır.

Malez

Genellikle bir hayalet yaklaştığında hissedilen karşı konulmaz bitkinlik hissidir. Aşırı durumlarda, bu his tehlikeli bir hayalet tutulmasına kadar ilerleyebilir.

Oluşum

Bir hayaletin musallat olmasıdır. Aralarında seslerin, kokuların, tuhaf hislerin, hareket eden eşyaların, ısı düşüşlerinin ve anlık tayf belirtilerinin de bulunduğu, her türlü doğaüstü fenomeni kapsar.

Miazma

Genellikle kötü tatların ve kokuların da söz konusu olduğu, bir oluşuma rastlandığında deneyimlenen tatsız bir havadır. Buna ekseriyetle yaklaşan korku, malez ve ürperti eşlik eder.

Gece Nöbeti

Genellikle büyük şirketler ile yerel devlet konseyleri için çalışan ve karanlık çöktükten sonra fabrikaları, ofisleri ve halka açık yerleri koruyan çocuk gruplarıdır. Kılıç kullanmalarına izin verilmese de, gece nöbetinde görevli olan çocukların tayfları uzakta tutan uzun ve demir uçlu mızrakları vardır.

Diğer-ışık

Bazı tayflardan yayılan ürkütücü ve doğal olmayan ışıktır.

Fantazma **

Havadar, narin ve şeffaf bir şekli olan herhangi bir Tip İki hayaletidir. Bir Fantazma silik silueti, suratı ve diğer bölümlerinin bir kaç sönük ayrıntısı haricinde, neredeyse görünmez olabilir. Gerçek dışı görünümüne rağmen, daha net olan Kuruntu ile saldırganlıkta yarışır, ayrıca fark edilmesi zor olduğu için de çok tehlikelidir.

Fantom

Bir hayalete verilen başka bir genel isimdir.

Plazma

Ektoplazma başlığına bakınız.

Haylaz **

Güçlü ve yıkıcı bir Tip İki hayaleti türüdür. Haylazlar ağır nesneleri bile havaya kaldırabilen güçlü doğaüstü enerjiler yayarlar. Tayflar oluşturmazlar.

Sorun

Şu anda Britanya'yı etkisi altına almış musallat vakaları salgınına verilen isimdir.

İnce Kılıç

Psişik araştırma ajanslarının resmi silahıdır. Demir kılıçların uçları bazen gümüşle kaplanır.

Ham kemikler **

Nadir olarak görülen, tatsız bir hayalet türüdür. Kanlı, gözleri pörtlemiş ve sırıtarak dişlerini gösteren derisiz bir ceset olarak oluşur. Ajanlar arasında sevilmez. Birçok otorite bunu Heyulalar'ın bir türü olarak kabul eder.

Tuz

Tip Bir hayaletlerine karşı yaygın olarak kullanılan bir savunmadır. Demirden ve gümüşten daha az etkili olan tuz, her ikisinden de ucuzdur ve birçok ev savunmasında kullanılır.

Tuz bombası

Tuzla dolu ufak, plastik ve fırlatılan bir küredir. Darbe anında parçalanır ve dört bir yana tuz saçar. Ajanlar tarafından daha güçsüz hayaletleri uzaklaştırmak için kullanılır. Daha güçlü varlıklara karşı daha az etkilidir.

Haykıran Ruh **

Korkulan bir Tip İki hayaletidir, her tür görsel tayfı oluşturabilir veya oluşturmayabilir. Haykıran Ruhlar korkunç psişik çığlıklar atarlar; bu sesler onları duyan kişinin korkudan paralize olmasına yol açar ve hayalet tutulması meydana gelir.

Mühür

Genellikle gümüşten veya demirden yapılan, bir Kaynağı muhafaza etmek ya da örtmek için kullanılan, içindeki hayaletin kaçmasını engelleyen bir nesnedir.

Hassas

Alışılmadık derecede iyi bir psişik Beceri'yle dünyaya gelen kişidir.

***Gölge* ***

Standart Tip Bir hayaletidir ve muhtemelen, en yaygın Misafir türüdür. Gölgeler, Kuruntular gibi gayet net görünebilirler ya da Fantazmalar gibi silik ve cılız olabilirler; ancak, bu iki türün de tehlikeli zekâsına sahip değillerdir. Gölgeler yaşayanların farkında değil gibidirler ve genellikle sabit bir davranış biçimi sergilerler. Hüzün ve kayıp hissi yayarlar, ama nadiren öfke veya daha güçlü hisler sergilerler. Neredeyse her zaman insan formunda görünürler.

Görüş

Tayfları ya da ölüm parıltısı gibi diğer hayaletlere ilişkin fenomenleri görmekle ilgili psişik maharettir. Psişik Beceri'nin üç temel türünden biridir.

Gümüş

Hayaletlere karşı kullanılan önemli ve güçlü bir savunmadır. İnsanlar tarafından mücevher biçiminde koruma olarak takılır. Ajanlar gümüşü kılıçlarını kaplamak ve mühürlerinin hayati bir bileşimi olarak kullanırlar.

Gümüş-camı

Kaynakları muhafaza etmek için kullanılan 'hayaletlere dayanıklı' bir camdır.

Münferit **

Oldukça sıra dışı bir Tip İki hayaletidir ve genellikle açık alanlarda olmak üzere, ıssız ve tehlikeli yerlerde rastlanır. Görsel olarak, genellikle zayıf bir çocuk kılığına girer ve bir vadide veya gölde uzaktan görülürler. Yaşayanlara asla yaklaşmaz, ama yakınlardaki herkesi etkisiz hale getiren aşırı bir hayalet tutulması saçar. Münferitlerin kurbanları genellikle bu duruma bir son vermek için kendilerini uçuruma ya da derin sulara atarlar.

Kaynak

Bir hayaletin dünyaya girmek için kullandığı bir nesne veya yerdir.

Kuruntu **

En sık karşılaşılan Tip İki hayaletidir. Bir Kuruntu her zaman belirgin ve ayrıntılı bir tayf oluşturur ve bazı durumlarda neredeyse katı bir biçimde gözükür. Genellikle, ölülerin hayatta ya da yeni öldükleri zamanki ayrıntılı görsel yankısıdır. Kuruntular, Fantazmalardan daha az bulanık, Heyulalardan daha az korkunçtur, davranışları da aynı derecede farklıdır. Birçoğu yaşayanlarla ilişkilerinde nötr ya da sevecendir. Ya bir sırrı ifşa etmek için geri dönerler ya da eski bir hatayı düzeltmek için. Ancak, bazıları bilfiil saldırgandır ve insanla temas kurmaya açtır. Bu hayaletlerden her durumda kaçınılmalıdır.

***Avcı** **

Yaşayan kişilere çekim duyan, onları uzaktan takip eden, ama asla yaklaşmaya cesaret edemeyen bir Tip Bir hayaletidir. Dinleme'de becerikli olan ajanlar genellikle kemikli ayaklarının yerde çıkardığı sürtünme sesini ya da çaresiz iç çekişlerini ve inlemelerini duyarlar.

***Taş Yıkıcı** **

Oldukça sıkıcı ve bir şeyleri tıklatmak haricinde önemli bir şey yapmayan bir Tip Bir hayaletidir.

Beceri

Hayaletleri görme, duyma ya da yerini belirleme yeteneğidir. Hepsi olmamakla birlikte, birçok çocuk belirli bir dereceye kadar psişik bir Beceri'yle dünyaya gelir. Bu yetenek yetişkinliğe doğru azalır, ama bazı yetişkinlerde olduğu gibi kalabilir. Standart üstü Beceri'ye sahip çocuklar gece nöbetine katılırlar. Çok yetenekli çocuklarsa genellikle ajanslara girerler. Beceri'nin üç temel kategorisi Görüş, Dinleme ve Dokunuş'tur.

Dokunuş

Bir ölümle veya musallat vakasıyla yakından ilişkili olan nesnelerdeki psişik yankıları belirleme becerisidir. Bu tür yankılar görsel imgeler, sesler ve diğer duyu şekillerine bürünürler. Beceri'nin üç temel kategorisinden biridir.

Tip Bir

En güçsüz, en yaygın ve en tehlikesiz hayalet seviyesidir. Tip Birler nadiren etraflarının farkındır ve genellikle sabit ve tekrar eden bir davranış biçimi sergilerler. Sıklıkla karşılaşılan türleri şunlardır: Gölgeler, Gri Puslar, Pusucular ve Avcılar. Ayrıca, Soğuk Bakire'ye, Saçmalayan Pus'a ve Taş Yıkıcılar'a bakınız.

Tip İki

En tehlikeli ve sıklıkla görülen hayalet seviyesidir. Tip İkiler, Tip Birler'den daha güçlüdür ve bir tür artık zekâya sahiptir. Yaşayanların farkındadırlar ve onlara zarar vermeye çalışabilirler. En yaygın Tip İkiler arasında, Kuruntular, Fantazmalar ve Heyulalar vardır. Ayrıca, Dönüşken'e, Haylaz'a, Ham Kemikler'e, Haykıran Ruh'a ve Münferitler'e bakınız.

Tip Üç

İlk olarak Marissa Fittes tarafından açıklanan, nadiren görülen bir hayalet seviyesidir. O günden beri de çok sayıda tartışmaya maruz kalmıştır. Bu seviye hayaletlerin, yaşayanlarla tam olarak iletişim kurabildiği iddia edilmektedir.

Kaybolma noktası

Bir hayaletin bir oluşumun sonunda kaybolduğu noktadır. Genellikle Kaynağın yerini belirlemek için kullanılan kusursuz bir ipucudur.

Misafir

Bir hayalet.

Koruma

Genellikle, demirden veya gümüşten yapılan, hayaletleri uzak tutmak için kullanılan bir nesnedir. Ufak korumalar kişi tarafından mücevher olarak takılabilir; daha büyükleri evlere asılabilir ve genellikle dekoratiftir.

Uyarı zili

Geceleyin sokağa çıkma yasağını belirtmek için kullanılan büyük demir zillerdir. Bunlar ciddi hayalet salgınlarında çalınır. Birçok ufak kasabada ve köyde, hayalet lambalarına ucuz bir alternatif olarak devlet tarafından yerleştirilmişlerdir.

Akan su

Eski zamanlarda, hayaletlerin akan suların üstünden geçmekten hoşlanmadıkları gözlemlenmiştir. Modern Britanya'da, bu bilgi bazen hayaletlere karşı kullanılmıştır. Londra'nın merkezinde, ana alışveriş bölgesini suni kanallar ya da oyuklar ağı korur. Daha ufak ölçekte, bazı ev sahipleri ön kapılarının önüne oyuklar açarlar ve yağmur suyunun bunlara akmasını sağlarlar.

Heyula **

Tehlikeli bir Tip İki hayaletidir. Heyulalar güç ve davranış biçimi açısından Kuruntular'a benzerler, ama bakılması çok daha korkunç olan hayaletlerdir. Tayfları, ölen kişiyi öldüğü haliyle gösterir: Çökük ve ufalmış, korkunç derecede sıska, bazen de çürümüş ve solucanlı. Heyulalar genellikle iskeletler olarak görülürler. Güçlü bir hayalet tutulması yayarlar. Ayrıca, Ham Kemikler'e bakınız.

"Kadim kötülük, çözülmemiş gizemler, kudretli hayaletler ve kötülüğe teslim olmuş insanlar... Bu kitabı gecenin geç saatlerine dek elinizden bırakamayacağınıza hiç şüphe yok ama evin tüm ışıklarını açık tutmanızda da fayda var. Yaşadığımız dünyaya çok benzeyen ancak tüylerinizi ürpertecek kadar da farklı dünyalar yaratmak söz konusu olduğunda, Jonathan Stroud mükemmel işler çıkartan bir dâhi."

Rick Riordan
Çok satan Olimposlular kitaplarının yazarı

Londra'da netameli bir problem yaşanıyor: Şehrin dört bir tarafında hayaletler görülmeye başlandı ve bunların tümü de iyi niyetli değiller. Bu hayaletleri görebilen –ve ortadan kaldırabilen– yegâne kişiler ise psişik güçleri olan gençler.

Gözüpek ve yetenekli bir genç olan Lucy Carlyle, Lockwood ve Ortakları isimli psişik araştırma şirketinin karizmatik lideri Anthony Lockwood ile işbirliği içerisinde. Onları tüyler ürpertici bir keşfe ve felaket bir sona sürükleyen bir soruşturmanın ardından, alaycı meslektaşları George'la birlikte İngiltere'nin en çok hayaleti barındıran evlerinden birinde yürütülecek araştırmaya katılmak zorunda kalıyorlar.

Lockwood ve ortaklarının Haykıran Merdiven ve Kırmızı Oda'da yaşanacakların ardından yeni günü görüp göremeyecekleri ise tam bir muamma.

www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
ISBN 978-605-5381-66-0
9 786055 381660

₺25